Numărul 1 în topul NEW YORK TIMES
al autorilor de bestselleruri

NORA ROBERTS

FATA DIN VIS

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

NORA ROBERTS este considerată scriitoarea cu cele mai bine vândute cărți din lume. A publicat 153 de titluri, în peste 280 milioane de exemplare. Ea este, de asemenea, autoarea romanelor de suspans apărute sub pseudonimul J.D.Robb.

Lucrarea de față a fost distinsă în octombrie 2006 cu premiul *Quills* pentru cea mai bună poveste de dragoste, în urma votului publicului.

Reena Hale, personajul principal, a avut o copilărie marcată de întâmplări nefericite, produse de un vecin piroman şi de fiul acestuia, care a agresat-o sexual pe când avea 11 ani. Ajunsă studentă, este urmărită în continuare de aceeaşi vecini violenți. La o petrecere, Reena este remarcată de tânărul Bo Goodnight, care se îndrăgosteşte nebuneşte de ea, fără însă a reuşi să se cunoască.

Între timp, acesta o zăreşte de câteva ori, neajungând, totuşi să-i vorbească. Şi cum în viață, dacă ceva îți este hărăzit..., cei doi se pomenesc vecini, lui Bo nevenindu-i să creadă că „fata din vis" este atât de aproape. Numai că, atacurile şi incendierile asupra unor persoane apropiate Reenei încep să o vizeze direct şi pe ea, provocându-i un adevărat infern...

O poveste palpitantă, scrisă cu o măiestrie inegalabilă, plină de evenimente neaşteptate, la capătul căreia două suflete pereche reuşesc să se regăsească în imensitatea lumii.

EDITURA LIDER

ISBN (10) 973-629-127-8
ISBN (13) 978-973-629-127-2

NORA ROBERTS

FATA DIN VIS

NORA ROBERTS

FATA DIN VIS

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Fata din vis / Nora Roberts ; trad.: Mihnea Columbeanu.-
București: Lider, 2006
ISBN (10) 973-629-127-8 ; ISBN (13) 978-973-629-127-2

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Tehnoredactare: ADRIANA FLEANCU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

BLUE SMOKE
Copyright © 2005 by Nora Roberts.
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin **Editurii LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la S.C. TIPARG S.A. Pitești

Pentru tâmplarul meu

PROLOG

Focul s-a născut în căldură, fum şi lumină. Ca o fiară primordială, şi-a croit cu ghearele drum din pântecul matern şi s-a trezit la viaţă cu un trosnet ce a devenit muget.

Şi a schimbat totul într-o singură clipă magnifică.

Asemenea acelei fiare, se târa, şerpuind peste lemn, şi pârjolea ceea ce fusese curat şi strălucitor.

Avea ochi, roşii şi atoatevăzători, şi o minte atât de sclipitoare, atât de desăvârşită, încât memora tot ceea ce intra în orbita ei.

El îl considera un soi de entitate, un zeu stacojiu şi aurit care exista doar pentru a nimici. Lua tot ceea ce-şi dorea, fără mustrare de cuget şi fără milă. Cu atâta *ardoare*...

Toate se prăbuşeau dinaintea lui, îngenunchind ca nişte învinşi care-l adorau chiar şi în timp ce erau devoraţi.

Dar el era ce-l care îl crease. Prin urmare, el era zeul focului. Mai puternic decât flăcările, mai iscusit decât dogoarea, mai năucitor decât fumul.

Nu trăise până ce nu-i dăduse viaţă.

Privindu-l cum creştea, se îndrăgostise.

Lumina pâlpâia peste chipul lui, dănţuia în ochii lui fascinaţi. Luă o bere, savurându-i răcoarea arzătoare ca gheaţa în timp ce pielea-i şiroia de năduşeală.

În abdomen simţea palpitaţia emoţiei, iar mintea-i era plină de uimire. Nenumărate posibilităţi îi străfulgerau prin imaginaţie pe când focul se înălţa pe pereţi.

Era o frumuseţe. Era putere. Era *distracţie*.

Privindu-l, se transforma şi el. Iar destinul i se întipărea cu fierul roşu în toată făptura, stigmatizându-i inima şi sufletul.

1

Baltimore, 1985

Copilăria Catarinei Hale s-a sfârşit într-o noapte toridă de august, la câteva ore după ce echipa Orioles îi demolase pe Rangers, pe Memorial Stadium, cu şuturi în fundurile lor de texani – cum zicea tatăl ei – cu nouă la unu. În mod excepţional, părinţii ei îşi luaseră o seară liberă ca să care toată familia la meci, ceea ce făcuse victoria şi mai dulce. De cele mai multe ori, unul dintre ei, dacă nu chiar amândoi, rămânea ore întregi peste program la „Sirico's", pizzeria moştenită de la bunicul Catarinei din partea mamei. Acolo se cunoscuseră părinţii ei cu optsprezece ani în urmă. Mama ei, o fată de optsprezece ani, fusese cucerită – sau cel puţin aşa se povestea – de Gibson Hale, tânăr de douăzeci şi unu de ani care intrase ţanţoş să-şi ia o felie.

„Am intrat pentru o pizza", cum îi plăcea lui să spună, „şi m-am ales cu o zeiţă italiancă."

Tatăl ei vorbea mult şi avea un limbaj colorat, dar lui Reena îi plăcea să-l audă. Se alesese şi cu o pizzerie, zece ani mai târziu, când Poppi şi Nuni hotărâseră că era timpul să încalţe ghetele de drum lung. Bianca, singura lor fiică, cea mai tânără dintre cei cinci copii, luase firma în primire împreună cu Gib al ei, deoarece niciunul dintre fraţi n-o dorise.

„Sirico's" se afla în acelaşi loc din Mica Italie a oraşului Baltimore de patruzeci şi trei de ani, ceea ce însemna că era

mai bătrân chiar şi decât tatăl Reenei, fapt care o uimea. Acum, tatăl ei – care n-avea strop de sânge italian în vine, conducea restaurantul împreună cu mama ei, italiancă până-n măduva oaselor.

Pizzeria era aproape tot timpul plină şi necesita *multă* muncă, dar pe Reena n-o deranja să dea o mână de ajutor. Sora ei mai mare, Isabella, se plângea uneori că e nevoită să lucreze sâmbăta seara în loc să iasă la o întâlnire sau cu prietenele. Dar Bella se plângea aproape tot timpul.

Se plângea în special că sora ei mai mare, Francesca, avea propria ei cameră, la etajul doi, în timp ce ea trebuia să locuiască împreună cu Reena. Şi Xander avea camera lui pentru că era singurul băiat.

Convieţuirea cu Bella mersese bine, fiind chiar amuzantă până când sora ei ajunsese la vârsta adolescenţei şi trăsese concluzia că e prea mare ca să mai facă şi altceva în afară de a vorbi despre băieţi, a citi reviste de modă şi a se juca întruna cu părul.

Reena avea unsprezece ani şi cinci şesimi. Cele cinci şesimi aveau o mare importanţă fiindcă însemna că-i mai rămăseseră doar paisprezece luni până să devină *şi ea* adolescentă. Pentru moment, aceasta era dorinţa ei cea mai arzătoare, mai puternică decât cele dinainte, ca de pildă să se călugărească sau să se mărite cu Tom Cruise.

În noaptea aceea toridă şi grea de august când avea unsprezece ani şi cinci şesimi, Reena se trezi în întuneric cu dureri mari de burtă. Se chirci şi-şi muşcă buzele pentru a-şi înăbuşi un geamăt. Din cealaltă parte a camerei, unde dormea Bella, pe care la paisprezece ani o interesa mai mult să aibă sâni mari decât să fie o soră mai mare, se auzea un sforăit uşor.

Reena îşi frecă locul dureros cu gândul la crenvurştii, popcornul şi dulciurile pe care le înfulecase la meci. Îi spusese maică-sa că o să-i pară rău!

Nu putea și mama ei să greșească măcar o dată?

Încercă o rugăciune, așa cum spuneau mereu călugărițele, pentru a i se atenua durerea, dar rezultatul fu o durere și mai mare!

Poate că nu era de la crenvurști. Poate i se trăgea de la lovitura pe care i-o dăduse Joey Pastorelli în abdomen. O și pățise pentru nemernicia asta după ce o trântise pe jos, îi rupsese bluza și-i adresase un epitet pe care ea nu-l înțelesese. Domnul Pastorelli și tatăl ei se certaseră îngrozitor când domnul Hale se dusese la el acasă pentru „a discuta situația". Îi auzise răcnind unul la altul. Tatăl ei nu răcnea niciodată – sau, mă rog, aproape niciodată. Răcnetele erau apanajul mamei, fiindcă ea era sută la sută italiancă și avea un temperament coleric. Dumnezeule, ce mai răcnise la domnul Pastorelli! Iar când se întorsese acasă, o strânsese în brațe mai-mai să-i frângă oasele.

Apoi se duseseră la meci.

Poate era pedepsită fiindcă se bucurase că Joey Pastorelli va fi admonestat. Și se mai bucurase și că o trântise și-i rupsese bluza, pentru că după aceea se duseseră la meci și văzuseră cum O-ii îi călcau în picioare pe Rangers.

Sau poate că avea leziuni interne.

Știa că oricine putea să sufere leziuni interne și chiar să *moară*, fiindcă văzuse asta la *„Emergency!"*, una dintre emisiunile favorite ale ei și ale lui Xander.

Acest gând îi provocă încă o crampă sfâșietoare care-i umplu ochii de lacrimi. Începu să se dea jos din pat ca să se ducă la mama ei când simți ceva umed între coapse.

Trăgându-și nasul, jenată că-și udase chiloții ca un țânc, ieși pe furiș din dormitor și o porni spre baie. Intră în încăperea cu faianță și căzu roz și își ridică tricoul cu *„Ghostbusters"*.

Un val fierbinte de spaimă o străbătu când își văzu sângele de pe coapse. *Murea.* Urechile începură să-i țiuie. Când o înjunghie crampa următoare, deschise gura să țipe.

Apoi înțelese.

Nu murea. Nu avea leziuni interne. Îi venise ciclul. Era primul ciclu din viața ei.

Mama sa îi explicase totul în legătură cu ovulele și ciclurile, și ce însemna să devii femeie. Amândouă surorile ei aveau ciclu în fiecare lună, ca și mama lor.

În dulapul de sub lavabou era un pachet de Kotex. Mama îi arătase cum să-l folosească, iar Reena se închisese într-o zi în baie ca să exerseze. Se spălă, încercând să nu se mai poarte ca o nătăfleață. Sângele n-o deranja chiar atât de mult, dar locul de unde curgea era de mai mare rușinea.

Dar acum era mare, destul de mare ca să se ocupe de ceea ce mama ei îi spusese că era un lucru natural, ceva ce li se întâmplă tuturor femeilor.

Pentru că-i trecuse somnul, și era de-acum femeie, se hotărî să coboare la bucătărie și să bea puțină bere de ghimbir. În casă era îngrozitor de cald – zile câinești, cum le numea tatăl ei. Avea atâtea la care să se gândească acum, că *devenise femeie.* Își luă paharul, ieși din casă și se așeză cu el pe treptele albe de marmură, sorbind îngândurată.

Era atâta liniște încât auzea câinele familiei Pastorelli lătrând cu glasul lui gros și răgușit. Felinarele de pe stradă o făceau să se simtă ca și cum ar fi fost singura persoană trează din lume. De fapt, în momentul acela, ea era singura din lume care știa ce se întâmplase în trupul ei.

Sorbi din pahar, gândindu-se cum se va întoarce la școală luna viitoare și întrebându-se câte dintre fete avuseseră primul ciclu în timpul acelei veri.

Acum urmau să-nceapă să-i crească și sânii. Își privi pieptul, întrebându-se cum va fi și *asta.* Cum se va simți. Nu simți când îți crește părul sau unghiile, dar poate că sânii ți-i simți crescând.

Ciudat, dar interesant.

Dacă începeau să crească acum, însemna că îi va avea la vremea când *în sfârşit* devenea adolescentă.

Şedea pe treptele de marmură, o fată cu pieptul încă plat şi dureri de burtă. Claia ei de păr blond ca mierea se încreţea de umezeală, iar ochii de un căprui deschis, cu pleoape prelungi, se îngreunau. Deasupra colţului drept al buzei de sus avea o mică aluniţă.

În noaptea aceea caniculară, prezentul părea absolut sigur, iar viitorul, doar un vis ceţos.

Căscă o dată, clipind somnoroasă. Când se ridică să se întoarcă în casă, privirea ei se abătu în lungul străzii spre „Sirico's", care se afla în acel loc încă dinainte de a se fi născut tatăl ei. La început crezu că pâlpâirile pe care le vedea în vitrina mare din faţă nu erau decât reflectarea unei lumini şi îşi spuse: ce frumos.

Buzele i se arcuiră, continuând să studieze efectul, apoi înclină capul, nedumerită. Nu arătau tocmai ca o reflectare sau ca şi cum cineva ar fi uitat să stingă toate luminile la ora închiderii.

Curioasă, coborî pe trotuar, cu paharul în mână.

Prea intrigată ca să-şi mai imagineze cum o va pedepsi mama ei fiindcă pornise singură pe stradă în toiul nopţii, fie şi numai în cartier, Reena înaintă pe trotuar.

Inima începu să-i bată cu putere când ceea ce vedea începu să se infiltreze prin somnolenţa visătoare. Pe uşa din faţă, deschisă, ieşea fum, iar luminile pe care le vedea erau flăcări.

– Foc...

Prima dată şopti cuvântul, apoi îl urlă, luând-o la fugă spre casă şi dând buzna înăuntru.

*

Nu va uita niciodată noaptea aceea când stătuse cu familia ei privind cum arde „Sirico's". În urechi îi răsuna vuietul flăcărilor care izbucneau prin ferestre, repezindu-se scurt spre cer ca niște limbi uriașe. Se auzeau sirene urlând, torente de apă țâșneau șuierător din furtunurile mari ale pompierilor, răsunau plânsete și strigăte. Dar zgomotul focului, urletul, glasul lui acopereau orice era mai puternic decât toate.

Reena simțea focul în pântec ca niște crampe. Miracolul și oroarea, îngrozitoarea frumusețe pulsau acolo deopotrivă.

Oare cum era înăuntru, unde intrau pompierii? Fierbinte și întuneric? Dens și luminos? Uncle flăcări arătau ca niște limbi uriașe, lingând în jur, încolăcindu-se înapoi ca și cum ar fi putut gusta ceea ce pârjoliseră.

Fumul se rostogolea afară, înălțându-se în panașe imense, îi înțepa ochii, nasul, în timp ce iureșul amețitor al dansului flăcărilor îi lua vederea. Era desculță și simțea asfaltul înfierbântat ca niște tăciuni încinși, dar nu se putea urni din loc, nu-și putea lua ochii de la spectacol.

Se produse o explozie, căreia îi răspunseră alte câteva zbiereie. Pompierii cu căști pe cap și cu chipurile înnegrite de fum și cenușă se mișcau ca niște fantome prin ceața negricioasă. Ca niște soldați, își spuse ea. Totul îi amintea de un film de război.

Și totuși, până și apa scânteia când zbura prin aer.

Reena se întreba ce se întâmpla înăuntru. Ce făceau oamenii? Ce făcea focul? Dacă avea loc un război între ei și el, dacă focul se ascundea pentru ca apoi să sară la atac, orbitor și auriu?

Ningea cu cenușă asemeni unei zăpezi murdare. Reena făcu un pas înainte. Mama ei o apucă de încheietura mâinii, o trase îndărăt și o cuprinse cu un braț, ținînd-o strâns lângă ea.

– Stai aici, murmură Bianca. Trebuie să rămânem împreună.

Nu voia decât să *vadă*. Auzea lângă ureche bătăile nebunești ale inimii mamei sale. Dădu să se întoarcă spre ea, să ridice capul, s-o întrebe dacă nu puteau merge puțin mai aproape de foc. Doar puțin mai aproape. Dar pe fața mamei ei nu se citea fascinația. Ochii nu-i străluceau de uimire, ci de lacrimi.

Era frumoasă. Toți spuneau asta. Acum, însă, fața ei arăta ca și cum ar fi fost sculptată într-un material foarte dur, cu linii accentuate, săpate adânc. Lacrimile și fumul îi înroșiseră ochii, iar părul ei era presărat cu cenușă.

Tatăl se afla alături și, spre groaza sa, Reena văzu că și el avea lacrimi în ochi. Putea să distingă focul reflectat în luciul lor.

Nu era un film, ci o realitate. Un lucru al lor, ceva ce le aparținuse toată viața, ardea până-n temelii chiar sub ochii ei. Acum putea privi dincolo de lumina și limbile hipnotice ale focului, putea să vadă dârele negre de pe pereții pizzeriei, scrumul și funinginea udă care pătau treptele albe de marmură, colțurile frânte ale geamurilor sfărâmate.

Vecinii se adunaseră pe trotuar și pe carosabil, cei mai mulți în pijamale și cămăși de noapte. Unii își țineau în brațe copiii. Câțiva plângeau.

Renna își aminti deodată că Pete Tolino, cu soția lui și copilul locuiau în micul apartament de deasupra magazinului. I se strânse inima când privi în sus și văzu fumul ce ieșea prin ferestrele de la etaj.

– Tăticule, tăticule! Pete și Theresa!

– Sunt bine.

Când Reena se desprinse de lângă mama ei, tatăl o luă în brațe, ridicând-o ca pe vremea când era mică, și îi lipi obrazul de gâtul lui.

– Nimeni n-a pățit nimic.

Reena își ascunse fața, ruşinată. Nu se gândise la oameni, nu se gândise nici măcar la tablourile, scaunele, fețele de masă și cuptoarele mari. Se gândise numai la foc, la strălucirea și la vuietul lui.

– Îmi pare rău... începu ea să plângă cu fața îngropată în adâncitura umărului gol al tatălui său. Îmi pare-așa de rău...

– Şşşt... O să-o refacem. Dar glasul lui suna răguşit, ca și cum ar fi băut fum. Pot s-o reconstruiesc.

Mai liniştită, Reena își rezemă capul de umărul lui, privind chipurile din jur și focul. Își văzu surorile ținându-se una de alta, și pe mama ei cuprinzându-l pe Xander cu brațele.

Bătrânul domn Falco şedea pe treptele casei lui, prefirând un rozar între degetele noduroase. Doamna DiSalvo, vecina lor, veni și o luă pe Bianca cu brațul pe după umeri.

Reena îl văzu pe Pete aşezat pe bordura trotuarului, cu capul în mâini, și soția sa alături, strângând copilul în braţe.

Apoi îl văzu pe Joey. El privea spre foc, cu degetele mari agățate de buzunarele din față ale pantalonilor. Pe față i se citea un fel de bucurie, ca pe chipurile martirilor din ilustratele cu sfinți.

Expresia lui o făcu să se țină și mai strâns de tatăl ei.

Apoi Joey întoarse capul, o privi și îi zâmbi.

– Tăticule... şopti Reena.

În clipa următoare veni spre ei un om cu un microfon și începu să pună întrebări.

Când tatăl ei o lăsă din braţe, Reena încercă să se agațe de el. Joey continua s-o privească, zâmbind mereu, iar chipul lui era mai înspăimântător decât focul. Tatăl ei o împinse spre celelalte fete.

– Fran, ia-ți surorile și fratele și duceți-vă acasă.

Reena îl apucă de mână.

– Vreau să stau cu tine. Trebuie să stau cu tine.

– Ba trebuie să te duci acasă, îi răspunse el, aplecându-se până când ochii înroşiţi îi ajunseră la aceeaşi înălţime cu ai ei. E aproape stins. Gata, s-a terminat. Am spus c-am s-o reconstruiesc şi am s-o fac. O sărută pe frunte. Hai, du-te acasă. Vom veni şi noi curând.

– Catarina! Mama ei o trase înapoi. Ajută-ţi surorile să facă o cafea şi ceva de mâncare pentru oamenii care ne ajută. E tot ce putem face.

*

Mâncarea era întotdeauna unul dintre lucrurile pe care le puteau face. Cafetiere pline, carafe cu ceai rece, sandviciuri groase. În mod excepţional, surorile nu se certară la bucătărie. Bella lăcrima tot timpul, dar Fran n-o plesni pentru asta, iar când Xander spuse că va duce el una dintre carafe, nimeni nu-i spuse că e prea mic.

În aer se răspândise un miros greu pe care n-aveau să-l uite niciodată. Fumul plutea peste tot, ca o perdea groasă, cu toate acestea scoaseră pe trotuar o masă pliantă pentru cafea, ceai şi sandviciuri, şi începură să împartă ceştile şi tartinele în mâinile înnegrite ale celor din jur.

Unii vecini se întorseseră acasă pentru a scăpa de fum şi duhoare. Cenuşa se aşternea peste maşini şi asfalt ca un strat subţire de zăpadă murdară. Nu mai ardea niciun reflector, aşa că Reena putea să vadă chiar şi de la distanţă zidăria neagră, pâraiele negre de funingine, găurile căscate în locul vitrinelor.

Ghivecele cu flori pe care împreună cu mama ei le aranjase

pe treptele albe, în primăvară, zăceau răsturnate, sparte, călcate în picioare.

Părinții ei stăteau pe stradă, în fața pizzeriei „Sirico's", ținându-se strâns de mână. Tatăl ei era îmbrăcat cu blugii pe care și-i luase în grabă când îl trezise Reena, iar mama sa purta halatul roșu primit de ziua ei, cu doar o lună în urmă.

Chiar și după ce mașinile mari ale pompierilor plecară, cei doi soți rămaseră împreună pe loc.

Unul dintre oamenii cu cască veni să le spună ceva; discutară destul de mult. Apoi părinții ei porniră încet spre casă, continuând să se țină de mână.

Pompierul se apropie de ruinele pizzeriei, aprinse o lanternă și intră în întunericul dinăuntru.

Împreună, membrii familiei Hale duseră înapoi în casă mâncărurile și băuturile rămase. Reena avea impresia că arătau cu toții ca supraviețuitorii din filmele de război, cu părul murdar și fețele obosite. După ce puseră totul la loc, mama ei întrebă dacă voia cineva să se culce.

Bella începu să suspine din nou.

– Cum să dormim? Ce-o să ne facem acum?

– O să facem ce trebuie. Dacă nu vrei să dormi, du-te și te spală. Eu am să pregătesc micul dejun. Hai, du-te. Vom gândi mai limpede când vom fi curați și cu ceva mâncare în burtă.

Fiind a treia dintre frați, Reenei îi venea rândul la baie în aceeași ordine. Așteptă până o auzi pe Fran ieșind și pe Bella intrând. Apoi se strecură afară din camera ei și ciocăni la ușa dormitorului părinților.

Tatăl ei se spălase pe cap și avea părul încă ud. Îmbrăcase o cămașă și o pereche de blugi curați. Chipul lui arăta ca atunci când fusese bolnav de gripă.

– Iar țin surorile tale baia ocupată? întrebă el cu un mic zâmbet care nu se regăsea și în ochi. Poți s-o folosești pe a noastră dacă vrei – numai de data asta.

– Unde ţi-e fratele, Reena? întrebă mama ei.

– A adormit pe covor.

– A...

Bianca îşi legă părul umed cu o panglică.

– Nu-i nimic. Hai, du-te şi fă-ţi duşul. Am să-ţi pregătesc nişte haine curate.

– De ce a intrat pompierul acela înăuntru când ceilalţi au plecat?

– E inspector, îi răspunse tatăl ei. Va încerca să descopere de ce a izbucnit incendiul. Nu ajungeau atât de repede dacă nu ne anunţai tu. Pete şi familia lui sunt în siguranţă, iar ăsta e cel mai important lucru. De ce erai trează la o oră atât de târzie, Reena?

– Păi... Simţi cum gâtul i se înroşeşte, amintindu-şi că-i venise ciclul. Nu pot să-i spun decât mamei.

– N-am să mă supăr pe tine.

Reena îşi privi vârfurile picioarelor.

– Te rog. E ceva personal.

– N-ai putea să pui nişte cârnaţi la fript, Gib? întrebă pe un ton fals indiferent Bianca. Cobor şi eu imediat.

– Bine, bine...

Soţul ei îşi apăsă ochii cu mâinile. Apoi o privi din nou pe Reena.

– N-am să mă supăr, repetă el şi ieşi, lăsându-le singure.

– Ce anume nu-i poţi spune tatălui tău? se interesă Bianca. De ce vrei să-l răneşti într-un moment ca ăsta?

– N-am vrut să... M-am trezit fiindcă... mă durea burta.

– Eşti bolnavă? o întrebă mama ei, îngrijorată, punându-i o palmă pe frunte.

– Mi-a venit ciclul.

– O... O, fetițo...!

Bianca o cuprinse cu brațele, strângând-o la pieptul ei. Apoi începu să plângă.

– Nu plânge, mamă.

– Doar puțin. Atât de multe, și toate dintr-odată... Micuța mea Catarina... Atâtea pagube, atâtea schimbări... *Bambina mia...*

După ce se liniști puțin, o lăsă din brațe.

– În noaptea asta te-ai schimbat, și din cauza asta ai salvat viețile unor oameni. Îți vom fi recunoscători pentru tot ceea ce s-a salvat și vom înlocui ce-am pierdut. Sunt foarte mândră de tine.

O sărută pe amândoi obrajii.

– Te mai doare burtica?

Fata dădu din cap și mama o sărută din nou.

– Ai să faci un duș, apoi o baie bună și caldă în cada mea. Te va face să te simți mai bine. Mai vrei să întrebi și altceva?

– Știu ce am de făcut.

Bianca zâmbi, deși în ochi i se citea tristețea.

– Atunci, fă-ți dușul; eu am să te ajut.

– Mamă, n-am putut s-o spun de față cu tata.

– Sigur că n-ai putut. E-n regulă. Astea-s treburi de-ale femeilor.

„Treburi de-ale femeilor." Cuvintele o făceau să se simtă deosebită, iar baia caldă îi mai domoli durerile. Când coborî la parter, familia se adunase în bucătărie și își dădu seama, după blândețea cu care tatăl ei o mângâie pe păr, că aflase și el vestea.

În jurul mesei domnea o atmosferă sumbră, un soi de tăcere epuizată. Dar cel puțin Bella părea să-și fi vărsat toate lacrimile – pentru moment.

Își văzu tatăl punând mâna peste cea a soției lui, strângând-o ușor înainte de a începe să vorbească:

– Va trebui să aşteptăm până nu va mai exista niciun pericol înainte de a începe curăţenia. Încă nu ştim cât de mari sunt pagubele, nici cât timp o să treacă până vom putem deschide din nou prăvălia.

– De-acum vom fi săraci... scânci Bella. Totul e o ruină şi n-o să mai avem niciun ban...

– Ţi s-a întâmplat vreodată să n-ai un acoperiş deasupra capului, mâncare pe masă şi o haină în spinare? o întrebă tăios Bianca. Aşa te porţi când avem un necaz? Smiorcăindu-te?

– Tot timpul a plâns, preciză Xander, jucându-se cu o felie de pâine prăjită.

– Nu te-am întrebat ce pot să văd şi cu ochii mei. Tatăl vostru şi cu mine am muncit zi de zi, cincisprezece ani, ca să facem din „Sirico's" o pizzerie bună, un local important în cartier. Tatăl şi mama mea au muncit ca să-l construiască mai mulţi ani decât vă pot trece vouă prin minte. Ştiu că e dureros, dar nu familia noastră a ars, ci doar o clădire. Şi o vom reconstrui.

– Dar ce-o să *facem?* insistă Bella.

– Mai taci, Isabella! o repezi Fran.

– Vreau să zic, nu se lăsă sora ei, cu ce începem?

– Avem asigurarea.

Gibson privea în farfurie cu o expresie surprinsă, ca şi cum s-ar fi mirat să vadă acolo mâncare. Îşi luă furculiţa şi începu să mănânce:

– O vom folosi pentru a reclădi sau repara, zise el. Avem şi economii. N-o să fim săraci, adăugă privind-o sever pe fiica mijlocie. Dar va trebui să avem grijă. N-o să mai putem merge la plajă, aşa cum voiam, în weekendul de Ziua Muncii. Dacă banii pe asigurare nu ne ajung, va trebui să intrăm în economii sau să facem un împrumut.

– Şi să mai ţineţi minte un lucru, interveni Bianca. Oamenii care lucrează pentru noi au rămas fără slujbă până vom putea

redeschide restaurantul. Unii dintre ei au familii. Nu suntem singurii care au de suferit din cauza incendiului.

– Pete, Theresa şi copilul, spuse Reena. S-ar putea să fi rămas fără haine, fără mobilă, fără nimic. Am putea să le dăm câte ceva.

– Bun, iată un lucru pozitiv. Alexander, mănâncă-ţi ouăle, îl admonestă Bianca.

– Aş vrea nişte trufe de cacao.

– Da, şi eu aş vrea o blană de hermină şi o coroană cu diamante. Taci şi mănâncă. O să avem mult de muncit. Cu toţii vă veţi aduce contribuţia.

– Nimeni, dar absolut nimeni, adăugă Gibson, arătând cu degetul spre Xander, nu intră acolo până nu ni se dă permisiunea.

– Tati, murmură Fran. Va trebui să-i spunem şi bunicului.

– E prea devreme ca să-i telefonăm, răspunse Bianca, plimbându-şi mâncarea prin farfurie. O să-l sun eu curând, şi pe el, şi pe fraţii mei.

– Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? întrebă Bella. De unde pot să-şi dea seama?

– Nu ştiu, asta e treaba lor. A noastră e să refacem totul cum a fost.

Gibson îşi ridică încet ceaşca de cafea.

– Şi o vom face, spuse el pe un ton hotărât.

– Uşa era deschisă.

Gibson întoarse privirea spre Reena.

– Ce-ai spus?

– Uşa, aia din faţă... Era deschisă.

– Eşti sigură?

– Da, am văzut-o. Am văzut uşa deschisă şi luminile... flăcările, prin vitrină. Poate că Pete a uitat s-o încuie.

De astă dată, Bianca fu cea care întinse mâna pentru a o

acoperi pe a soțului ei. Înainte de a apuca să scoată o vorbă, se auzi soneria.

– Răspund eu, spuse ea, ridicându-se. Cred că ne așteaptă o zi foarte grea. Dacă e cineva obosit, mai bine să încerce să doarmă puțin acum.

– Terminați-vă mâncarea, le ordonă Gibson. Și aveți grijă de vase.

Francesca se ridică în același timp cu el și ocoli masa, cuprinzându-l cu brațele. La cei șaisprezece ani ai ei, era zveltă și grațioasă, cu o feminitate pe care Reena o percepea limpede și o invidia.

– O să fie totul bine. Vom face o pizzerie și mai frumoasă decât era.

– Bravo, fetițo. Mă bazez pe tine. Pe toți, adăugă el. Reena? Vino puțin cu mine.

În timp ce ieșeau împreună din bucătărie, auziră vocea iritată a Bellei:

– Sfântă Francesca...!

Gibson nu făcu decât să ofteze, după care o conduse pe Reena până în camera cu televizorul.

– Ascultă, fetițo, dacă nu te simți bine, poți fi scutită de muncă.

Pe de o parte, Reena ar fi profitat bucuroasă de ocazie, căci încă se mai simțea rău, dar vinovăția o apăsa prea tare.

– N-am nimic.

– Doar să spui dacă... nu poți.

O bătu pe umăr cu un gest absent, apoi porni spre partea din față a casei.

Reena îl urmări cu privirea. Întotdeauna i se păruse foarte înalt, dar acum avea umerii aduși. Ar fi vrut să facă ceea ce făcuse Fran – să-l îmbrățișeze, să murmure câteva cuvinte potrivite – însă era prea târziu.

2

Intenționase să se întoarcă direct la bucătărie, să încerce să fie o fată cât mai bună, la fel ca Fran, dar îl auzi pe Pete, care părea că plânge. Îl auzi și pe tatăl ei, însă nu-i putea desluși cuvintele, așa că porni încet spre living.

Pete nu plângea, dar părea gata să izbucnească în lacrimi. Părul lung îi încadra fața, pe când își privea mâinile încleștate în poală.

Împlinise douăzeci și unu de ani – îl sărbătoriseră la „Sirico's", în familie, iar când Theresa rămăsese însărcinată și fuseseră nevoiți să se căsătorească, Gibson le lăsase foarte ieftin apartamentul de la etaj.

Reena știa toate *astea* fiindcă-l auzise pe unchiul Paul vorbind cu mama ei. Avea de făcut canoane de pocăință pentru cât trăgea cu urechea – canoane grele. Dar părcau bine-venite oricând câteva „Bucură-te, Marie!" în plus.

Acum o vedea pe mama ei așezată lângă Pete, cu mâna pe piciorul lui. Tatăl ei ședea pe măsuța de cafea – lucru pe care ei n-aveau voie *niciodată* să-l facă. Reena tot nu auzea ce spunea, atât de încet vorbea, dar Pete clătina întruna din cap.

Apoi ridică privirea, cu ochii umezi de lacrimi.

– Jur că n-am lăsat nimic aprins. De-o mie de ori le-am revăzut pe toate în minte. Fiecare amănunt. Ce Dumnezeu, Gib, dac-aș fi încurcat ceva, ți-aș spune. Nu se poate să nu mă crezi. Nu încerc să mă fofilez. Theresa și copilul... dacă li s-ar fi întâmplat ceva...

– Nu li s-a întâmplat nimic, îl întrerupse Bianca, luându-i mâna într-a ei.

– S-a speriat aşa de tare. Amândoi ne-am speriat când a sunat telefonul. O privi pe Bianca şi continuă: Când ne-ai sunat şi ai spus că arde casa şi să ieşim imediat, parc-ar fi fost un vis. Abia am apucat să luăm copilul în braţe şi să fugim. Nici măcar mirosul de fum nu l-am simţit până n-ai ajuns tu acolo, Gib, ca să ne ajuţi.

– Pete, te rog să te gândeşti foarte bine. Ai încuiat?

– Sigur că am...

– Nu, clătină Gib din cap. Nu, nu-mi da un răspuns automat. Reia totul în minte, pas cu pas. De multe ori gândim mecanic şi putem sări peste ceva fără ca mai târziu să ne aducem aminte. Trebuie să reconstitui totul în minte, nimic mai mult. Cine-au fost ultimii clienţi?

– Ăăă... Doamne... Pete îşi răvăşi părul cu mâna. Jamie Silvio şi tipa cu care e acum. Una nouă. Au făcut pe din două o pepperoni, au băut două beri... Şi Carmine a stat până la închidere, încercând s-o convingă pe Toni să iasă împreună în oraş. Au plecat cam în acelaşi timp, pe la unsprezece şi jumătate. Toni, Mike şi cu mine am terminat de făcut curăţenie. Eu am strâns totul din sertar... O, Doamne, Gib, plicul de la bancă a rămas sus, n-am...

– Lasă asta acum. Spuneai că Toni şi Mike au plecat împreună?

– Nu, Mike a plecat primul. Toni a mai stat un timp, pân-am terminat eu. Era aproape miezul nopţii şi preferă să mai fie cineva de faţă când pleacă acasă. Am ieşit... şi, da, îmi amintesc, îmi amintesc că am scos cheile, iar ea mi-a spus că îi place breloculmeu de chei. Theresa l-a făcut dintr-o poză cu Rosa.

Țin minte că a spus că Rosa este foarte dulce, în timp ce eu încuiam ușa. Gib, îți jur că așa a fost! Poți s-o întrebi și pe Theresa.

– OK. Nimic nu s-a întâmplat din vina ta. Unde stați acum?

– La părinții mei.

– Aveți nevoie de ceva? întrebă și Bianca. Scutece pentru copil?

– Mama mea ținea câteva anume pentru ea. Vreau să știu cu ce vă pot ajuta. Adineaori am trecut pe-acolo. Nu se poate intra, au împrejmuit locul. Arată rău. Vă rog să-mi spuneți ce pot face. Trebuie să pot face *ceva*.

– Vor fi destule de făcut după ce vom avea voie să intrăm ca să curățăm resturile. Deocamdată, du-te și stai cu soția și cu copilul tău.

– Puteți să mă sunați la mama dacă aveți nevoie de ceva. Oricând. Ați fost atât de buni cu mine, cu noi... Întinse mâinile să-l îmbrățișeze pe Gib. Orice aveți nevoie...

Gib îl conduse până la ușă, după care se întoarse spre Bianca.

– Trebuie să mă duc până acolo, să arunc o privire.

În cameră năvăli Reena.

– Vreau să vin și eu cu tine. Vin și eu!

Tatăl ei deschise gura să răspundă și Reena îi citi pe chip intenția de a o refuza. Bianca, însă, clătină din cap și spuse:

– Da, du-te cu tatăl tău. Când vă întoarceți, vom sta de vorbă despre ascultarea conversațiilor private. Aștept să vă întoarceți înainte de a-i suna pe părinții mei. Poate vom avea mai multe să le spunem. S-ar putea să nu fie chiar atât de rău pe cât credem.

Arăta mai rău decât crezuseră, cel puțin asta era părerea Reenei. La lumina zilei, zidăria înnegrită, geamurile sparte și

resturile unde de mobilier arătau îngrozitor. Nu-ți venea să crezi că focul poate provoca atât de repede un asemenea dezastru. Reena privea înăuntru prin gaura căscată în locul vitrinei mari pe care fusese pictată o pizza, la resturile arse ale canapelelor portocalii, ale meselor vechi, ale scaunelor acum răsucite, torsionate... Vopseaua galbenă ca razele soarelui dispăruse, ca și panoul mare cu specialitățile casei care stătea agățat în bucătăria deschisă unde tatăl ei – și uneori Bianca – frământau aluatul spre deliciul clienților.

Omul cu cască de pompier și lanternă ieși din clădirea ruinată, ducând un fel de trusă de scule. Era mai vârstnic decât tatăl ei; Reena își dădea seama de asta după ridurile care-i brăzdau fața și după părul încărunțit care se ivea de sub cască.

Îi studiase rapid cu privirea înainte de a ieși. Bărbatul – Gibson Hale – avea constituția acelor oameni care rareori pun ceva carne pe trup, un păr bogat, cârlionțat, blond, cu vârfurile firelor albite, semn că stătea mult la soare cu capul descoperit.

John Minger nu studia numai focul, ci și pe oamenii care aveau de-a face cu el.

Fetița era drăgălașă, deși ochii-i erau adânciți în fundul capului de nesomn. Părul, mai închis la culoare decât al tatălui, era la fel de cârlionțat. John avea impresia că va moșteni și statura tatălui.

Îi văzuse noaptea trecută când sosise la fața locului. Toată familia, adunată laolaltă ca supraviețuitorii unui naufragiu. Soția – ei, da, arăta bine...! Genul pe care nu-l vezi prea adesea în afara ecranelor cinematografelor. Fata cea mai mare îi semăna bine. Cea mijlocie mai rata ceva din factorul seducției. Băiatul arăta și el bine, dar încă îndesat, așa cum sunt copiii mici.

Puștoaica era mlădioasă ca o nuia și cu picioare lungi. Câteva vânătăi și zgârieturi îl făceau să presupună că își petrecea

mai mult timp zbenguindu-se cu fratele ei decât jucându-se cu păpuşile.

– Domnule Hale. Nu să vă pot lăsa încă să intraţi.

– Voiam doar să arunc o privire. Aţi aflat... aţi putut descoperi de unde a început?

– De fapt, chiar despre asta doream să discut cu dumneavoastră. Domnişoara cine este? întrebă el zâmbindu-i Reenei.

– Fiica mea, Catarina. Îmi pare rău, ştiu că mi-aţi spus cum vă numiţi, dar...

– Minger, inspector John Minger. Aţi pomenit că una dintre fiicele dumneavoastră a văzut focul şi v-a trezit.

– Da, eu, ciripi Reena.

Îşi dădea seama că era un păcat să fie mândră de rolul ei, dar poate că nu era decât un păcat mai neînsemnat.

– Eu l-am văzut prima.

– Şi despre asta aş dori să vorbim.

O maşină de poliţie opri la bordură, făcându-l să întoarcă privirea într-acolo.

– Mă scuzaţi o clipă?

Fără să aştepte răspunsul, se duse la maşină şi începu să vorbească încet cu poliţistul dinăuntru.

– Există vreun loc unde am putea discuta mai comod? întrebă el când se întoarse.

– Locuim la câţiva paşi de aici.

– Perfect. Încă un moment, vă rog.

Se duse la o altă maşină şi îşi scoase echipamentul care era un fel de salopetă. Pe dedesubt purta haine obişnuite. Îşi puse salopeta şi casca în portbagaj, împreună cu trusa de scule, încuie maşina şi dădu din cap spre poliţist.

– Acolo ce aveţi? vru Reena să ştie. În trusa aia de scule...

– Tot felul de lucruri. Am să ţi le arăt cândva, dacă vrei.

Domnule Halc, îmi puteți acorda o secundă? Poți să aștepți aici, Catarina?

Nu aşteptă răspunsul şi se îndepărtă pur şi simplu câțiva paşi.

– Dacă aveți ceva să-mi spuneți... începu Gib.

– Vom ajunge şi acolo.

Scoase un pachet de țigări şi o brichetă. Trase primul fum şi îşi îndesă bricheta în buzunar.

– Trebuie să vorbesc cu fiica dumneavoastră. Ştiu că sunteți tentat să completați unele detalii sau s-o încurajați. Ar fi mai bine dacă n-ați face-o. Lăsați-mă să discut cu ea între patru ochi.

– OK... Sigur... Are mult spirit de observație.

– Foarte bine.

Reveni spre Reena. Ochii ei, observă el, erau mai degrabă de culoarea chihlimbarului decât căprui şi, în pofida cearcănelor de nesomn, erau pătrunzători.

– Ai văzut focul de la fereastra dormitorului? o întrebă el pornind alături de ea.

– Nu. De pe trepte. Mă aşezasem pe scara de la intrare.

– Cam târziu pentru tine, nu?

Reena stătu un moment pe gânduri, întrebându-se cum să-i răspundă fără a dezvălui detaliile jenante şi în acelaşi timp evitând să mintă.

– Era foarte cald. M-am trezit pentru că nu mă simțeam prea bine. Am luat o sticlă cu bere de ghimbir din bucătărie şi am ieşit s-o beau afară.

– OK. Poate îmi arăți şi mie unde şedeai când ai văzut focul.

Reena o zbughi şi se aşeză ascultătoare pe treptele de marmură albă, imitând cât putea de bine poziția în care se afla în timpul nopții. Se uită în lungul străzii în timp ce cei doi bărbați se apropiau.

– Aici era mai răcoare decât sus, în camera mea. Aerul cald se ridică. Am învățat asta la școală.

– Într-adevăr. Deci...

Minger se așează alături, privind spre pizzerie, ca și ea.

– Ședeai aici, cu sticla de bere, și ai văzut focul.

– Am văzut luminile. Se zăreau prin geamuri și nu știam ce erau. M-am gândit că poate Pete a uitat să stingă toate lămpile dinăuntru, dar se mișcau.

– Cum?

Reena ridică dintr-un umăr, încurcată.

– Ca și cum dansau. Arătau drăguț. M-am întrebat ce-o fi, m-am ridicat și am făcut câțiva pași într-acolo.

Își mușcă buzele, ridicând privirea spre tatăl ei.

– Știu că n-aveam voie...

– Putem vorbi despre asta mai târziu.

– Voiam doar să văd ce era. Sunt prea băgăreață ca să-mi fie bine, cum tot zice bunica Hale, dar voiam să știu, atâta tot.

– Și cât de departe te-ai dus? Poți să-mi arăți?

– OK.

Minger se ridică și o însoți, încercând să-și imagineze cum se simțea o fetiță ca ea mergând pe o stradă întunecoasă prin arșița nopții. O stare de fascinație... De lucru interzis.

– Mi-am luat sticla și am mai băut puțină bere din mers...

Se încruntă, concentrată, încercând să-și amintească fiecare pas.

– Cred că s-ar putea să mă fi oprit aici sau pe undeva pe aproape, fiindcă am văzut că ușa era deschisă.

– Care ușă?

– Ușa de la intrarea în prăvălie. Era deschisă. M-am gândit, în prima clipă, că Pete a uitat s-o încuie și mi-am zis că mama o să-l jupoaie de viu. Știți, la noi în casă, ea e cu jupuitul. Pe urmă am văzut flăcările și fumul. Am văzut cum ieșea pe ușă. M-am speriat. Am țipat cât am putut de tare și am luat-o la

fugă înapoi spre casă. Am alergat până sus și cred că încă mai strigam când tata își trăgea pantalonii pe el, iar mama își lua halatul. Toți strigau. Fran întreba întruna: „Cc-i, ce e? Arde casa?" și eu am răspuns: „Nu, nu, prăvălia". Așa zicem de cele mai multe ori când vorbim despre „Sirico's". Prăvălia.

Se gândise bine la toate, conchise John. Le revăzuse în minte și pusese în ordine fiecare amănunt.

– Bella a început să plângă. Ea plânge mult, cum fac toate adolescentele, dar Fran n-a plâns la fel de mult. Oricum, tata s-a uitat pe fereastră, pe urmă i-a spus mamei să-l sune pe Pete – el locuiește deasupra prăvăliei – și să-i zică să iasă afară cu toată familia. Pete s-a însurat cu Theresa și au un copil din iunie. I-a spus să-i zică lui Pete că a luat foc ceva în prăvălie și să iasă imediat, și pe urmă să sune la pompieri. În timp ce-i spunea, cobora deja scara în goană. Și i-a mai zis să sune la nouă-unu-unu, dar ea telefona deja.

– Mi-ai făcut un raport foarte bun.

– Și mai țin minte și altele. Toți am luat-o la fugă, dar tata alerga cel mai repede. A fugit tot drumul până acolo. Acum ardea și mai tare. Vitrina s-a spart și cioburile au zburat în stradă. Și flăcările. Tata n-a intrat prin față. Mie-mi era frică să nu intre și să pățească ceva. S-ar fi ars, dar el a alergat la scara din spate, care urcă la Pete...

Tăcu un moment, cu buzele strânse.

– Ca să-i ajute să iasă, completă John.

– Da, fiindcă ei sunt mai importanți decât prăvălia. Pete era cu copilul în brațe, iar tata a apucat-o pe Theresa de braț și toți au fugit în jos pe scară. Oamenii începeau să iasă din case. Toată lumea răcnea. Cred că tata voia să-ncerce să intre înăuntru, dar mama l-a prins strâns și i-a zis: „Nu, nu!" și el n-a intrat. A stat cu ea spunând: „O, Hristoase, puișor..." Așa-i zice el lui mama câteodată. Pe urmă am auzit sirenele și au sosit mașinile de pompieri. Pompierii au sărit din mașini și au

întins furtunurile. Tata le-a spus că toată lumea ieșise afară, că nu mai era nimeni înăuntru. Totuși, unii dintre ei au intrat. Nu știu cum au putut, cu tot focul și fumul de-acolo, dar s-au dus. Arătau ca niște soldați. Ca niște soldați-fantomă.

– Nu-ți scapă prea multe, nu-i așa?

– Am o memorie de elefant.

John ridică un moment privirea spre Gib, zâmbind.

– Aveți un drac de fată, domnule Hale.

– Gib. Mă cheamă Gib – și, mda, am.

– OK, Reena, poți să-mi spui și ce altceva ai mai observat când ședeai pe trepte, înainte de a vedea focul? Hai să mergem înapoi și să ne mai așezăm o dată acolo ca să-ți fie mai ușor să-ți amintești.

Gib aruncă o privire spre restaurant, apoi îl privi pe John.

– A fost un act de vandalism, nu?

– De ce spui asta? întrebă inspectorul.

– Ușa. Din cauza ușii deschise. Am vorbit cu Pete. O încuiase azi-noapte. Eu am fost cu familia la meci.

– Birds i-au ras pe Rangers.

– Mda, izbuti Gib să schițeze un zâmbet. Pete a închis, împreună cu încă cineva dintre ceilalți copii... angajații mei. A încuiat ușa, ține minte clar, fiindcă el și Toni – Antonia Vargas – au avut o conversație despre brelocul lui de chei când au încuiat. Niciodată-n viața lui n-a lăsat vreo ușă descuiată. Deci, dacă era deschisă, înseamnă că a intrat cineva.

– Vom vorbi și despre asta.

Se așeză din nou lângă Reena.

– E un loc plăcut aici. Merge de minune să bei o bere rece într-o noapte încinsă. Știi ce oră era?

– Hm, vreo trei și zece. Am văzut ceasul din bucătărie când mi-am luat berea.

– Cred că la ora aia aproape toată lumea din cartier doarme, nu?

– În toate casele era întuneric. În față, la Casto, ardea lumina, dar de cele mai multe ori ei uită s-o stingă. Am văzut puțină lumină și la fereastra dormitorului lui Mindy Young. Ea doarme cu o veioză aprinsă, deși are deja zece ani. Am auzit un câine lătrând. Cred că era câinele familiei Pastorelli, Fabio. Părea nervos, dar pe urmă a tăcut.

– A trecut vreo mașină pe stradă?

– Nu, niciuna.

– La ora aceea târzie din noapte, când era atâta liniște, probabil ai fi auzit dacă pornea o mașină în apropiere sau se trântea vreo portieră.

– Era liniște. Doar câinele a lătrat de câteva ori. Auzeam cum bâzâia instalația de aer condiționat din vecini. Altceva nu-mi amintesc să mai fi auzit. Și nici după ce am pornit spre prăvălie.

– OK, Reena, ai făcut o treabă bună.

Ușa se deschise și, încă o dată, John fu frapat de frumusețea femeii.

Bianca zâmbi.

– Gib, nu-l poftești pe domnul în casă? Să-i oferi ceva rece? Vă rog, intrați. Am limonadă proaspătă.

– Vă mulțumesc.

John se ridicase deja în picioare. Bianca era genul de femeie în fața căreia bărbații se ridică întotdeauna.

– Nu m-ar deranja o băutură rece și încă puțin din timpul dumneavoastră.

Livingul era foarte colorat. John își spuse că asemenea culori vii se potriveau cu o femeie ca Bianca Hale. Camera era ordonată, cu mobilă veche, dar lustruită recent. Pe pereți erau desene, portrete în cretă pastel ale familiei, înrămate. Cineva avea un ochi bun și o mână iscusită.

– Cine-i artistul?

– S-ar zice că cu, răspunse Bianca turnând limonada peste cuburile de gheață. E hobby-ul meu.

– Sunt excelente.

– Mama avea desene și în prăvălie, interveni Reena. Cel cu tata îmi plăcea cel mai mult. Avea o tichie mare de bucătar pe cap și întorcea o pizza. Acum s-a zis cu el, nu-i așa? A ars.

– Am să desenez altul, mai frumos.

– Și pe urmă, mai era și dolarul cel vechi. Poppi a pus în ramă primul dolar pe care l-a câștigat când a deschis „Sirico's". Și harta Italiei, și crucea pe care Nuni a dus-o la Papă s-o binecuvânteze, și...

– Catarina, ridică Bianca o mână ca să-i oprească elanul. Când ai pierdut ceva, e mai bine să te gândești la ce ți-a mai rămas și la ce poți face cu asta.

– Cineva a dat foc. Cineva căruia nu-i păsa nici de desenele tale, nici de cruce, nici de nimic. Nici chiar că Pete, Theresa și copilul erau înăuntru.

– Cum? întrebă Bianca, rezemându-se cu o mână de spătarul unui scaun. Ce vorbești! E adevărat?

– Să nu ne repezim. Un inspector de la incendieri va...

– Incendiere.

Simțind că i se taie picioarele, Bianca se așcză pe un scaun.

– O, Doamne. O, Sfinte Iisuse.

– Doamnă Hale, am raportat primele mele constatări la unitatea de incendieri a departamentului de poliție. Sarcina mea este aceea de a inspecta clădirea și a stabili dacă focul trebuie sau nu să fie investigat ca o incendiere voluntară. Cineva de la unitatea de incendieri va inspecta clădirea la rândul său și va efectua o anchetă.

– De ce n-o faceți dumneavoastră? întrebă Reena. Dumneavoastră știți mai bine.

John o privi, studiindu-i ochii chihlimbarii obosiți. Mda, își spuse el, ar fi fost mai bine.

– Dacă focul a fost pus deliberat, este o crimă şi o va lua în primire poliţia.

– Dar dumneavoastră ştiţi...

Da, fetiţei nu-i scăpa nimic.

– Am luat legătura cu poliţia fiindcă atunci când am inspectat clădirea am găsit nişte semne care par să fie urmele unei intrări prin efracţie. Detectoarele de fum fusesră scoase din funcţiune. Şi am mai găsit, după cât se pare, puncte de origine multiple.

– Cum adică? vru să ştie Reena.

– Asta înseamnă că focul s-a aprins concomitent în mai multe locuri. După formele arderii, după felul cum flăcările au însemnat anumite zone de pe podea, pereţi, mobilier, şi după resturi, reiese că s-a folosit ca declanşator benzina, împreună cu ceea ce noi numim trailere, adică alţi combustibili, cum ar fi ziarele sau hârtia cerată, cutiile de chibrituri... Se vede că cineva a intrat şi a pus mai multe trailere în salon şi bucătărie. Acolo aveaţi mai multe materiale combustibile: containere sub presiune, dulapuri de lemn, scaune. Cel mai probabil s-a turnat benzină pe jos şi peste mobilier şi au fost stropiţi şi pereţii. Când Reena a ieşit din casă, focul pornise deja.

– Cine putea să facă asta?

Gib clătină din cap.

– Mi-aş putea imagina nişte puşti nătărăi intrând cu forţa ca să-şi facă de cap şi provocând un accident, dar aici e vorba de o încercare deliberată de a da foc. Cine să facă aşa ceva?

– Tocmai asta te întreb şi eu. Există cineva care să poarte pică familiei dumitale?

– Nu... Nu, Dumnezeule, locuim în cartierul ăsta de cincisprezece ani. Bianca a crescut aici. „Sirico's" este o instituţie respectată.

– Vreun concurent?

– Îi cunosc pe toți proprietarii de restaurante din zonă. Suntem în termeni buni.

– Atunci un fost angajat, poate? Sau unul dintre salariați pe care ai fost nevoit să-l sancționezi?

– În niciun caz. Pot să jur.

– Cineva cu care v-ați certat, dumneata sau un membru al familiei, ori vreunul dintre angajați? Un client?

Gib își frecă fața cu mâinile, apoi se ridică și se duse la fereastră.

– Nu-mi trece nimeni prin minte. Este o afacere de familie. Mai avem câte o reclamație din când în când, fără asta nu se poate, dar nimic care să ducă la așa ceva.

– S-ar putea ca vreunul dintre angajații dumitale să fi avut o altercație cu cineva, poate în alt loc decât la slujbă. Voi avea nevoie de o listă cu numele lor. Trebuie să fie chestionați.

– Tată...

– Nu acum, Reena. Am încercat să fim vecini buni și să conducem restaurantul așa au făcut-o și părinții Biancăi. Am modernizat sistemul, desigur, dar inima e aceeași dintotdeauna... înțelegi?

Era durere în vocea ei, dar răzbătea și furia.

– E o firmă serioasă. Munceşti pe brânci, trăiești bine din ce câștigi. Nu cunosc pe nimeni care să ne fi putut face una ca asta, nouă sau restaurantului.

– În dimineața asta am primit telefoane de la mai mulți vecini, interveni și Bianca, când telefonul sună din nou. Am pus-o pe fata noastră cea mai mare să răspundă în locul nostru. Oamenii vor să ne spună ce rău le pare, se oferă să ne ajute... Să facem curățenie, să aducem iar de mâncare, să reconstruim totul împreună. Eu am crescut aici. În „Sirico's" am crescut. Oamenii îl iubesc pe Gib. Mai ales pe Gib l-au îndrăgit. Ar fi trebuit să-l urască cineva ca să-i facă una ca asta, nu? Pe noi nu ne urăște nimeni.

– Joey Pastorelli mă urăşte pe mine.

– Catarina.

Bianca îşi trecu o mână peste faţă cu un gest obosit.

– Joey nu te urăşte. E doar un bătăuş.

– De ce spui că te urăşte? se interesă John.

– M-a trântit, m-a lovit şi mi-a rupt bluza. M-a făcut într-un fel urât, da' nimeni nu vrea să-mi spună ce înseamnă. Xander şi prietenii lui au văzut şi au venit să mă scape, dar Joey a fugit.

– E un băiat necioplit, interveni Gib. Şi a fost...

Se uită în ochii lui John şi schimbară o privire pe care Reena n-o putu înţelege.

– A fost foarte supărător. Ar trebui să consulte un psiholog. Dar n-are decât doisprezece ani. Nu cred că un puşti de doisprezece ani ar fi în stare să spargă restaurantul şi să facă ceea ce spui dumneata că s-a întâmplat acolo.

– Merită să aruncăm o privire. Reena, ai spus că ţi s-a părut că lătra câinele familiei Pastorelli când şedeai pe trepte.

– Cred că el era. E destul de fioros şi latră foarte urât. Ca o tuse când te doare gâtul.

– Gib, dacă vreun puşti ar brutaliza-o pe fiica mea, i-aş spune vreo două vorbe, lui şi părinţilor.

– Asta am şi făcut. Eram la serviciu când au intrat Reena şi Xander, cu alţi câţiva copii. Reena plângea. Ea nu plânge aproape niciodată, aşa c-am ştiut că păţise ceva. Avea bluza ruptă. Când mi-a spus ce i se întâmplase... m-am înfuriat mai tare. Şi...

Încet, întoarse privirea spre soţia lui.

– O, Doamne, Dumnezeule, Bianca...

– Ce-ai făcut, Gib? îi atrase John din nou atenţia asupra lui.

– M-am dus direct la Pastorelli. Pete era pe-afară şi m-a

însoțit. Ne-a deschis Joe Pastorelli. N-a avut de lucru aproape toate vara. M-am repezit la el.

Închise strâns ochii.

– Aveam niște draci... Eram îngrozitor de furios. Nu e deccât o fetiță, avea bluza ruptă și îi curgea sânge din picior... I-am spus că m-am săturat ca puștiul lui să se tot ia de ea și că e cazul să înceteze imediat. Că de data asta Joey întrecuse măsura și că mă gândeam să anunț poliția. Dacă nu-l putea învăța minte, o să-l învețe sticleții. Am început să răcnim unul la altul.

– Da, și el a zis că ești un fustangiu de tot căcatu' care se dă mare și că să-ți vezi în mă-ta de treburile tale.

– Catarina! exclamă Bianca, pe un ton tăios. Niciodată să nu mai folosești un asemenea limbaj în casa asta!

– Păi eu doar spun ce-a zis *el*. Pentru raport. A zis că tata crește o liotă de plozi mucoși și smiorcăiți care nu-s în stare să se apere singuri. Da' a mai spus și alte înjurături. Și tata a spus.

– Nu pot reproduce întocmai ce-am spus, murmură Gib, frecându-și cu degetele rădăcina nasului. Eu n-am un magnetofon în cap, ca Reena. Dar ne-am certat rău și n-a lipsit mult să ne luăm la bătaie. Poate că ne-am fi tras câteva, dar toți copiii erau în fața prăvăliei. N-am vrut să mă iau la bătaie de față cu ei, mai ales că mă dusesem acolo tocmai ca să combat violența.

– A zis c-ar trebui să-ți dea cineva o lecție, ție și la toată familia. Cu înjurături, adăugă Reena. Și când tata și Pete au plecat, a făcut semne obscene după ei. Și pe urmă l-am văzut pe Joey când toți ieșisem afară, din cauza focului. Mi-a zâmbit răutăcios.

– Familia Pastorelli mai are și alți copii?

– Nu. Doar pe Joey.

Gib se așeză pe brațul fotoliului în care ședea soția lui.

– Într-un fel îmi pare rău pentru puști, fiindcă Pastorelli e destul de aspru cu el, da-i bătăuș...

O privi din nou pe Reena.

– Poate chiar mai rău.

– Așa tată, așa fiu, murmură Bianca. Cred că-și bate și nevasta. Am văzut-o cu vânătăi. Ea nu prea vorbește, deci n-o cunosc prea bine. Locuiesc aici de aproape doi ani, însă n-am discutat decât foarte rar cu ea. I-a vizitat și poliția odată, după ce el își pierduse slujba. Vecinii de-alături au auzit strigăte și plânsete și au sunat la poliție. Dar Laura, adică doamna Pastorelli, le-a spus că nu s-a întâmplat nimic și că se lovise de-o ușă.

– Pare un personaj fermecător. Polițiștii vor avea ce să discute cu el. Îmi pare rău că s-au întâmplat toate astea.

– Când putem intra în prăvălie ca să începem curățenia?

– O să mai treacă ceva timp. Trebuie să-și facă treaba și brigada de incendieri. Construcția a rezistat destul de bine, iar ușile de incendiu au împiedicat focul să ajungă la etajele superioare. Și compania de asigurări va trebui să facă o expertiză. Lucrurile astea durează, dar vom face tot ce putem ca să se termine cât mai repede. Vă spun eu, s-ar fi întâmplat mult mai rău fără Ochi de Șoim aici de față.

Când se ridica, îi făcu Reenei cu ochiul.

– Îmi pare rău de toate astea. Voi avea grijă să fiți informați permanent.

– O să vă mai întoarceți? îl întrebă Reena. Ca să-mi arătați ce aveți în trusa de scule și ce faceți cu ele?

– Neapărat. Mi-ai fost de mare ajutor.

Îi întinse mâna și, pentru prima oară, în ochii fetiței se citi sfiala, dar o întinse și ea ca să i-o strângă.

– Mulțumesc pentru limonadă, doamnă Hale. Gib? Vrei să vii cu mine până la mașină?

Cei doi bărbați ieșiră împreună.

– Nu-mi dau seama cum de nu m-am gândit la Pastorelli. Nici acum nu-mi vine să cred că a mers atât de departe. În

lumea mea, dacă ești atât de furios pe un tip, îi trântești una-n mutră.

– Calea cea mai directă. Dacă a fost implicat în chestia asta, înseamnă că a vrut să te lovească în locul cel mai important – baza, tradiția, sursa de subzistență. El e șomer, dumneata nu. Și-acum, cine-i șomer?

– Dumnezeule...!

– L-ați luat la rost, dumneata și angajatul acela. Copiii stăteau în fața restaurantului și se uitau cum vă certați. Și vecinii, cred.

Gib închise ochii.

– Mda... Într-adevăr, a ieșit lumea.

– Dacă-i ataci și distruge locul de muncă, îți dă o lecție. Vrei să-mi arăți și mie casa lui?

– Aia de-acolo, pe dreapta, arătă Gib cu capul. Cea cu draperiile trase.

– Ar fi bine să-l eviți un timp. Stăpânește-ți dorința de a-i cere socoteală. Are mașină?

– O camioneță. Fordul ăla vechi de-acolo. Ăla albastru.

– Cam pe la ce oră v-ați certat?

– Păi, pe la vreo două și ceva, cred. Abia trecuse iureșul de la prânz.

În timp ce mergeau, câțiva oameni se opriră, alții deschiseră ușile ori scoaseră capul pe fereastră ca să-l strige pe Gib. La casa Pastorelli, draperiile rămaseră trase.

În apropierea restaurantului se adunase pe trotuar un mic grup, așa că John se opri înainte de a ajunge acolo.

– Vecinii vor dori să-ți vorbească, să-ți pună întrebări. Ar fi mai bine să nu le spui ce-am discutat.

– N-am să le spun, îl asigură Gib, răsuflând prelung. Mă rog, tot mă gândeam cu să redecorez pe ici, pe colo. Cred că a sosit momentul.

– După ce se degajează locul, vei descoperi multe pagube,

inclusiv unele produse la stingerea incendiului. Dar localul dumitale are o structură solidă. Lasă-ne câteva zile şi când vom termina, voi reveni să vedem totul împreună. Ai o familie frumoasă, Gib.

– Mulţumesc. Încă nu i-ai cunoscut pe toţi.

– V-am văzut pe toţi azi-noapte.

John îşi scoase cheile de la maşină.

– Am văzut cum au pregătit copiii dumitale sandviciuri pentru pompieri. Oamenii care se gândesc să facă ceva pozitiv în momente grele au şi ei oase puternice. Uite-i şi pe cei de la incendieri, arătă el cu capul spre o maşină care sosea. O să stau puţin de vorbă cu ei. Ţinem legătura, mai spuse şi-i întinse mâna.

Pe când detectivii coborau din maşină, John porni spre ei zâmbind.

– Ura, Minger.

– Ura, replică el. Ei, se pare că v-am făcut aproape toată treaba. Scoase o ţigară şi o aprinse. Hai să vă pun la curent.

3

N-au avut mult de aşteptat. În după-amiaza următoare poliţia a venit şi l-a luat pe domnul Pastorelli. Reena a văzut totul în timp ce mergea spre casă împreună cu cea mai bună prietenă a ei, Gina Rivero.

Fetele s-au oprit când au ajuns la colţul unde se afla „Sirico's". Poliţiştii şi pompierii înconjuraseră locul cu bariere, panglici şi anunţuri.

– Ce pustiu arată... murmură Reena.

Gina îi puse o mână pe umăr, încurajator.

– Mama mea a spus că toţi vom aprinde lumânări înaintea liturghiei de duminică pentru tine şi familia ta.

– Ce frumos. Părintele Bastillo a trecut şi el pe la noi. Ne-a spus tot felul de lucruri despre nenorocirile care ne întăresc şi despre necunoscutele căi ale Domnului.

– Necunoscute sunt... confirmă Gina cu pioşenie, atingându-şi cu o mână cruciuliţa de la gât.

– Cred că e OK să aprinzi lumânări şi să te rogi, dar mai bine e să pui mâna şi să faci ceva. Cum ar fi să investighezi, să afli de ce şi să fii sigur că vinovatul va fi pedepsit. Dacă nu faci decât să stai toată ziua şi să te rogi, nu rezolvi nimic.

– Asta-i o blasfemie, şopti Gina şi privi repede în jur, ca nu cumva vreun înger al lui Dumnezeu să treacă pe-acolo şi să le trăsnească.

Reena se mulţumi să ridice din umeri. Nu înţelegea cum putea fi o blasfemie să spui că te gândeşti la ceva. Nu degeaba,

în ultima vreme, fratele mai mare al Ginei, Frank, îi zicea Sora Maria.

– Inspectorul Minger şi cei doi detectivi *fac* ceva. Pun întrebări şi caută dovezi, pe urmă află ce s-a întâmplat. E mai bine să ştii şi să faci ceva. Şi cu aş fi vrut să fac ceva când Joey Pastorelli m-a trântit pe jos şi a dat în mine, dar mi-era aşa de frică, încât abia dacă am putut să mă apăr.

– E mai mare decât tine, replică Gina, cuprinzând-o cu braţul liber pe după mijloc. Şi e rău. Frank zice că nu-i decât un golănaş care cere şuturi în f-u-n-d.

– Poţi să spui „fund", Gina. Şi oalele au fund, chiar şi-n Biblie scrie despre fundul iadului. Uite-i pe detectivii de la incendieri.

Îi ştia, şi le ştia şi maşina. Acum purtau sacouri şi cravate, ca nişte oameni de afaceri, dar Reena îi văzuse cu salopete şi căşti când lucraseră în restaurant.

Veniseră şi la ei acasă şi stătuseră de vorbă cu ea, ca inspectorul Minger. Simţi un fior de emoţie când detectivii coborâră din maşină şi porniră spre locuinţa familiei Pastorelli.

– Se duc acasă la Joey.

– Au vorbit şi cu tata. Venise să se uite la „Sirico's" şi a discutat cu ei.

– Şşt... la uite!

O cuprinse şi ea pe Gina cu braţul pe după talie şi se opriră chiar la colţ, în timp ce doamna Pastorelli deschidea uşa.

– Nu vrea să-i primească-n casă.

– De ce?

Reena trebui să facă un mare efort de voinţă ca să nu spună şi clătină doar din cap.

– Îi arată o hârtie.

– Parc speriată. Uite-i că intră!

– O să aşteptăm aici, hotărî Reena. Stăm să vedem ce se mai întâmplă.

Se așează pe bordură, între două mașini parcate.

– Putem aștepta chiar aici.

– Era vorba să mergem direct la tine acasă.

– Asta-i altceva. Poți să te duci tu să-i spui lui tata. Își privi prietena. Chiar ar trebui să te duci să-i spui lui tata. Eu aștept să văd ce se mai întâmplă.

Gina o lua la fugă pe trotuar, iar Reena rămase așezată, cu ochii ațintiți asupra draperiilor care nici până acum nu se dăduseră la o parte. Se ridică când îl văzu pe tatăl ei venind.

Primul gând al lui Gib când o privi în ochi fu că nu mai avea în fața lui un copil. În expresia Reenei se simțea o duritate proprie unei persoane mature.

– N-a vrut să-i primească în casă, dar i-au arătat o hârtie. Cred că era un mandat, ca în *Miami Vice*, așa c-a trebuit să-i lase să intre.

Gib îi luă mâna într-a lui.

– Ar trebui să te trimit acasă. Asta ar trebui să fac, fiindcă n-ai nici măcar doisprezece ani și nu se cade să fii amestecată în așa ceva.

– Dar n-ai să mă trimiți.

– Într-adevăr, oftă el. Mama ta rezolvă lucrurile așa cum știe ea. Are credința ei, un bun-simț ieșit din comun și o inimă mare. Cât despre Fran, ea crede că oamenii se nasc buni. Asta înseamnă că le vine mai firesc să fie buni decât răi.

– Nu toți sunt așa.

– Da, nu toți sunt așa. Bella... deocamdată, nu e preocupată decât de ea însăși. E foarte emotivă și deocamdată n-o prea interesează dacă oamenii sunt buni sau răi decât când asta o afectează pe ea. Probabil c-o să-i treacă, dar întotdeauna va simți prea mult înainte de a gândi. Iar Xander, el are firea cea mai veselă. E un copil fericit, pe care nu-l deranjează s-o mai și încaseze uneori.

– A venit să mă scape când mă bătea Joey. L-a alungat, şi n-are decât nouă ani şi jumate.

– Asta e firea lui. Vrea să ajute oamenii, mai ales dacă păţesc ceva.

– Fiindcă seamănă cu tine.

– Mă bucur că-mi spui asta. Şi cu tine, comoara mea. Se aplecă şi-i sărută degetele. Tu semeni cel mai mult cu mama ta, dar mai ai şi ceva în plus, ceva ce-i numai al tău – firea curioasă. Mereu le demontezi pe toate în bucăţi, nu numai ca să vezi cum funcţionează, ci şi pentru a încerca să le faci la loc. Când erai mică, degeaba-ţi tot spuneam să nu te atingi de câte ceva. Trebuia neapărat să pui mâna, să vezi cum e şi ce se întâmplă... Niciodată nu te-ai mulţumit să ţi se spună ceva – ai încercat să te convingi singură.

Reena îşi rezemă capul de braţul lui. Arşiţa era apăsătoare. Undeva, departe, bubui un tunet. Îşi dorea să fi avut un secret, ceva întunecat şi ascuns adânc pe care să i-l poată dezvălui. În clipa aceea, ştia că i-ar fi putut spune orice.

Apoi, pe cealaltă parte a străzii, uşa casei se deschise şi apăru domnul Pastorelli, încadrat de detectivi. Purta o pereche de blugi şi un tricou alb, murdar. Ţinea capul în piept, ca şi cum ar fi fost ruşinat, dar Reena distinse încordarea fălcilor, gura strânsă, şi îşi spuse: *furie.*

Unul dintre detectivi ducea în mână un bidon mare, roşu, iar altul, o pungă de plastic. Doamna Pastorelli rămasă în uşă plângea cu suspine sonore. Îşi îngropă faţa într-o cârpă de vase mare şi galbenă pe care o ţinea în mâini.

Oamenii ieşiră iar din case. Bătrânul domn Falco şedea pe treptele locuinţei, în şortul lui roşu. Doamna DiSalvo se opri pe trotuar, de mână cu băieţelul ei, Christopher, care sugea o acadea.

Peste tot domnea liniştea. O liniştc destul de adâncă pentru ca Reena să audă respiraţia doamnei Pastorelli printre suspine.

Unul dintre detectivi deschise portiera din spate a mașinii, iar celălalt puse mâna pe capul domnului Pastorelli, ajutându-l să intre. Punga verde de plastic și bidonul roșu – o canistră de benzină, își dădu seama Reena – le puseră în portbagaj.

Detectivul brunet cu bărbia țepoasă ca a lui Sonny Crockett îi spuse ceva celuilalt, după care traversă strada.

– Domnule Hale...

– Domnule detectiv Umberio.

– L-am arestat pe Pastorelli ca suspect de incendiere. Îl luăm în custodie odată cu indiciile.

– A recunoscut?

Umberio zâmbi.

– Încă nu, dar cu ceea ce avem, sunt toate șansele să recunoască. O să vă anunțăm.

Aruncă o privire înapoi, spre locul unde doamna Pastorelli se tânguia cu fața în cârpa de vase.

– Are un ochi învinețit, da' plânge după el. Mare ți-e grădina...

Ridică două degete la frunte în semn de salut, apoi traversă din nou strada spre mașină. În timp ce detectivul se așeza la volan și pornea motorul, Joey se repezi afară din casă.

Era îmbrăcat la fel ca tatăl lui, în blugi și cu un tricou care devenise cenușiu de-atâta spălat fără înălbitor. O luă la fugă spre mașină, urlând cuvinte injurioase la adresa polițiștilor. Continuă să alerge în urma mașinii, plângând după tatăl lui și agitându-și pumnii.

– Hai să mergem acasă, fetițo, murmură Gib.

Vestea se răspândea ca un foc care explodează în contact cu aerul. Indignarea, ca un fitil incendiar, purta flăcările prin tot cartierul, în case și magazine, pe trotuar și prin parcuri.

Draperiile de la ferestrele casei Pastorelli rămâneau trase, ca și cum materialul lor subțire ar fi fost un scut.

Reena avea impresia că uşa casei lor nu se închidea niciodată. Vecinii veneau întruna cu cratiţe acoperite, cuvinte de încurajare şi bârfe proaspete.

Ştiaţi că n-a putut ieşi pe cauţiune?

Ea nu s-a dus la slujbă duminică.

Mike, de la benzinăria Sunoco, i-a vândut benzina!

Vărul meu, care-i avocat, zice că-l pot acuza de tentativă de omucidere.

Pe lângă bârfe şi speculaţii, se repetau foarte des cuvintele: „Am ştiut eu că nu-i a bună cu omul ăsta".

Poppi şi Nuni reveniră cu maşina lor Winnebago, tocmai din Bar Harbor, Maine. Parcară pe aleea unchiului Sal, în Bel Air, fiindcă era cel mai bătrân şi avea casa cea mai mare.

Cu toţii se duceau la „Sirico's" să se uite – unchii, mătuşile, verii şi verişoarele. Parcă s-ar fi pornit o paradă, doar că nu aveau costume şi nu cânta muzica. Ieşeau din case şi unii vecini, dar stăteau la distanţă în semn de respect.

Poppi era bătrân, dar robust – cum auzise Reena că spuneau cei mai mulţi despre el. Avea părul alb ca neaua, o mustaţă stufoasă la fel de albă, o burtă mare, şi umeri laţi. Îi plăcea să poarte pantaloni golf cu un aligator pe buzunar. Azi era roşu.

Alături de el, Nuni părea micuţă.

Se vorbea mult, atât în engleză, cât şi în italiană. În italiană vorbea mai mult unchiul Sal. Mama spunea că-i place să se considere italian.

Reena îl văzu pe unchiul Larry – nu i se spunea Lorenzo decât când îl tachina cineva – venind să pună o mână pe umărul mamei, şi-i remarcă gestul calm. Era un taciturn unchiul Larry şi cel mai tânăr dintre unchi.

Unchiul Gio se întoarse şi sfredeli cu o privire cruntă draperiile de la ferestrele casei Pastorelli. Reena îl auzi mormăind în italiană ceva ce suna a înjurătură. Sau ameninţare. Unchiul Paul – Paolo – clătină din cap. El era cel serios.

Mult timp, Poppi nu spuse nimic. Reena se întreba la ce s-o fi gândind. Își amintea oare când el și Nuni făceau pizza și puseseră primul dolar în ramă, pe perete?

Poate că mai ținea minte cum locuiseră la etaj înainte de a se naște mama ei, sau cum venise să ia masa la pizzerie primarul orașului Baltimore. Sau când unchiul Larry spărsese un pahar și se tăiase la mână, iar doctorul Trivani se întrerupsese din mâncatul vinetei cu parmezan ca să-l ducă la cabinet, în josul străzii, și să i-o coasă...

Poppi și Nuni povesteau multe întâmplări de pe vremuri. Reenei îi plăcea să le asculte, chiar dacă le mai auzise.

Reena se strecură printre veri și mătuși ca să-l ia de mână.

– Îmi pare așa de rău, Poppi...

Degetele lui îi strânseră mâna, după care, spre surprinderea ei, dădu la o parte una dintre bariere. Reena simți că inima începe să-i bată mai repede și mai tare când bunicul ei o conduse pe trepte. Vedea, dincolo de panglicile galbene, lemnul ars, înnegrit și băltoacele de apă murdară. Blatul unuia dintre scaunele înalte se topise și luase o formă ciudată. Peste tot se vedeau dâre scorojite, iar pardoseala, acolo unde nu arsese, se umpluse de umflături.

Spre uimirea ei, Reena văzu o butelie de spray înfiptă într-un perete, ca și cum ar fi fost trasă dintr-o țeavă de tun. Nu mai rămăsese nimic din culorile vesele și din tablourile frumoase de pe perete desenate de mama ei.

– Văd stafii aici, Catarina. Duhuri bune. Focul nu alungă duhurile. Gibson?

Tatăl ei trecu la rându-i său pe lângă baricadă.

– Ai asigurarea?

– Da. Au venit să vadă. N-o să fie probleme.

– Vrei să folosești banii de asigurare ca să reconstruiești?

– Fără discuție. S-ar putea să avem voie să intrăm aici chiar de mâine.

– Cum vrei să începi?

Unchiul Sal începu să vorbească – fiindcă el avea întotdeauna o opinie – dar Poppi ridică un deget. Era singurul care, după cum spunea mama Reenei, îl putea face pe unchiul Sal să-şi înghită cuvintele.

– Gibson şi Bianca sunt proprietarii. Numai ei pot hotărî ce şi cum e de făcut. Cu ce vă poate ajuta familia?

– Bianca şi cu mine suntem proprietarii, dar voi sunteţi rădăcinile din care a crescut „Sirico's". Aş dori să vă aud părerile.

Poppi zâmbi. Reena privi cum i se lărgeşte surâsul pe faţă, ridicându-i mustaţa stufoasă şi albă şi alungându-i tristeţea din ochi.

– Eşti ginerele meu favorit.

Şi, cu această veche glumă de familie, Poppi reveni din nou pe trotuar.

– Haideţi să mergem în casă şi să stăm de vorbă.

Când porniră înapoi, Reena văzu draperiile de la casa Pastorelli mişcându-se.

„Să stăm de vorbă" era un fel de a spune pentru a descrie orice eveniment care aduna toată familia la un loc. Erau necesare cantităţi uriaşe de mâncare, copiii mai mici erau daţi în grija celor mai mari, iar de-aici ieşeau ciorovăieli sau adevărate războaie. Purtarea era amendată sau luată în râs după dispoziţie.

Casa se umplu de mirosul de usturoi şi busuioc proaspăt culcs de Bianca din grădina de lângă bucătărie, dar şi de zgomot.

Când Poppi îi spuse să vină în sufragerie, alături de cei mari, pe Renna o cuprinse emoţia.

Masa extensibilă fusese desfăcută, dar nici aşa nu ajungea pentru toată lumea. Cei mai mulţi copii mâncau afară, pe masa pliantă sau pe pături, sub supravegherea câtorva femei. Reena stătea în sufragerie cu bărbaţii, cu mama ei şi cu mătuşa Mag, care era avocată şi foarte deşteaptă.

Poppi luă macaroane dintr-un castron mare şi le puse el însuşi în farfuria Reenei.

– Vasăzică, băiatul ăsta, acest Joey Pastorelli, te-a lovit.

– M-a lovit în burtă, m-a trântit şi pe urmă a dat iar în mine.

Poppi expiră pe nas. Avea un nas mare şi expiraţia amintea de cea a unui taur înainte de atac.

– Trăim într-o vreme când s-ar zice că bărbaţii şi femeile sunt egali, dar niciodată nu se cuvine ca un bărbat să lovească o femeie sau un băiat să lovească o fată. Dar... i-ai făcut ceva acestui băiat, i-ai zis ceva care l-a provocat să dea în tine?

– Îl ocolesc, fiindcă se ia mereu la bătaie, şi la şcoală, şi prin cartier. O dată, a scos briceagul din buzunar şi a zis c-o să-l înjunghie pe Johnnie O'Hara fiindcă-i un irlandez prost, iar Sora i l-a luat şi l-a trimis la Maica Superioară. Se... se uită la mine într-un fel de-ncepe să mă doară burta.

– În ziua aceea, când te-a lovit, tu ce făceai?

– Mă jucam cu Gina pe terenul de joacă de la şcoală. Jucam kickball. Era foarte cald afară. Voiam îngheţată, aşa că ea a dat fuga până acasă să-i ceară mamei sale nişte bani. Eu aveam optzeci şi opt de cenţi, dar nu ajungeau pentru două. Joey a zis că să vin cu el, că vrea să-mi arate ceva. Eu am refuzat şi am zis că nu vin şi c-o aştept pe Gina, şi-atunci s-a făcut roşu la faţă, ca şi cum ar fi alergat, s-a înfuriat rău, m-a prins de braţ şi a început să mă tragă după el. Eu mi-am smucit braţul şi-am zis că nu merg cu el. Atunci m-a lovit în burtă şi mi-a spus într-un fel care înseamnă...

Se întrerupse, aruncând o privire spăşită spre părinţii ei.

– Am căutat în dicționar, continuă ea.

– Nici nu mă mir, murmură Bianca, apoi făcu un gest cu mâna prin aer. I-a zis „pizdă mică". E o vorbă urâtă, Catarina. N-o s-o mai pronunțăm în casa asta.

– Am înțeles.

– Fratele tău a venit să te ajute, continuă Poppi. Fiindcă ți-e frate și fiindcă așa se cuvine: să ajuți pe cineva la necaz. Apoi, tatăl tău a făcut iarăși ceea ce se cuvine și s-a dus să stea de vorbă cu tatăl băiatului. Dar omul ăla nu e bărbat și n-a făcut ceea ce se cuvine. S-a răzbunat pe tatăl tău ca un laș, într-un fel care ne-a făcut rău tuturor. S-au întâmplat toate astea din vina ta?

– Nu, Poppi. Sunt de vină doar pentru că mi-a fost prea frică să mă apăr. Data viitoare n-o să-mi mai fie frică.

Bunicul ei râse încetișor.

– Învață să alergi, îi spuse el. Iar dacă nu poți să fugi, luptă-te. Și acum...

Se rezemă de spătar și își luă furculița în mână.

– Uitați ce vă sfătuiesc eu. Salvatore, cumnatul vostru, are o firmă de construcții. Când vom ști de ce anume avem nevoie, putem face rost de la el pe-un preț mai mic. Gio, vărul soției tale, e instalator. Am și vorbit cu el. Tot ce vă trebuie, Bianca, Gib, spuneți.

– Mag, vorbești tu cu cineva de la compania de asigurări, ca să vedem cum putem face ca verificarea asta să se termine cât mai repede?

– Cu multă plăcere. Aș dori să văd și eu polița, să mă uit dacă n-ar fi bine să schimbăm sau să ajustăm ceva pentru viitor. Pe urmă se mai pune și problema acțiunii penale împotriva acestui...

Înălță din sprâncene, aruncând o privire spre Reena.

– Împotriva acestei persoane. Dacă ajungem la un proces, e foarte probabil ca Reenei să i se ceară să depună mărturie în

instanță. Sper să nu fie cazul, continuă ea. Mi-am întins și eu antenele. În mod obișnuit, cazurile de incendiere sunt foarte dificil de dovedit, dar se pare că de data asta lucrurile sunt clare.

În timp ce vorbea, înfășura macaroanele pe furculiță.

– Anchetatorii au fost foarte meticuloși, iar incendiatorul foarte prost, continuă ea. Procurorul presupune că se vor înțelege să pledeze vinovat pentru a evita acuzația de tentativă de omucidere. Au adunat toate dovezile de care aveau nevoie, iar în trecut a mai fost interogat de două ori în legătură cu alte incendii.

Continuă să-și înfășoare macaroanele pe furculiță pe când ceilalți începură să comenteze.

– La începutul verii a fost concediat dintr-un post de mecanic, îi întrerupse ea. Câteva nopți mai târziu, în garaj a izbucnit un incendiu suspect. Pagubele au fost minime, fiindcă altui angajat îi venise ideea să-și ducă prietena acolo. Au vorbit cu oamenii, inclusiv cu Pastorelli, dar n-au putut stabili că focul a fost pus intenționat. Acum vreo doi ani a avut o altercație cu fratele nevesti-sii, în D.C. Cumnatu-său era administratorul unei magazii de articole electrice. Cineva a aruncat un cocktail Molotov pe fereastră. O...

Din nou aruncă o privire scurtă spre Reena.

– O cucoană care trecea pe stradă a văzut un camion plecând în viteză și i-a reținut parțial numărul. Soția lui Pastorelli a jurat că el stătuse acasă toată noaptea, și au crezut-o pe ea, nu pe... cealaltă femeie.

Își luă paharul de vin.

– Vor considera că toate astea se înlănțuie și-or să-l înfunde.

– Dacă inspectorul Minger și detectivii de la incendieri anchetau și cazurile alea, l-ar fi oprit, zise Renna.

Mag îi zâmbi.

– Poate. În orice caz, acum a fost oprit.

– Lorenzo?

– Spinarea mea vânjoasă vă aparţine, răspunse unchiul Larry. Şi am un prieten care se ocupă de pardoseli. Vă pot obţine un preţ bun.

– Eu vă pun la dispoziţie camioane şi muncitori, adăugă unchiul Paul. Mai am şi un prieten al cărui cumnat lucrează la aprovizionarea restaurantelor. O să vă lase mai ieftin.

– Păi, cu toate astea şi cu ce-au să ne mai ajute şi vecinii, Bianca, copiii şi cu mine putem să luăm cea mai mare parte din bani şi să ne ducem într-o vacanţă în Hawaii.

Tatăl ei glumea, dar glasul îi tremura, şi Reena înţelese că era adânc mişcat.

După ce resturile de la masă fură strânse şi ultimii unchi, mătuşi şi veri plecară, Gib îşi luă o bere şi ieşi cu ea pe treptele din faţă. Simţea nevoia să se răcorească, iar pentru asta prefera o bere rece.

Familia îi sărise în ajutor; nici nu se aşteptase la altceva. De la părinţii lui nu se alesese decât cu un „Vai, ce îngrozitor!"; nici din partea lor nu se aşteptase la altceva.

Aşa mergeau lucrurile.

Acum, însă, îşi spunea că timp de doi ani locuise în acelaşi cvartal cu un piroman, cu un om căruia i-ar fi putut veni ideea să-i dea foc la casă, nu la restaurant. Un om al cărui fiu de doisprezece ani o atacase – Hristoase, oare vrusese s-o violeze – pe cea mai mică dintre fiicele lui.

Îl trecu un fior când înţelese că era prea încrezător, prea dispus să acorde beneficiul îndoielii. Prea moale. Avea de apărat o nevastă şi patru copii, iar în momentul acela se simţea complet neputincios.

Era pe cale să tragă o duşcă din sticla de Peroni când la bordură opri maşina lui John Minger.

Minger purta nişte pantaloni kaki, un tricou şi era încălţat

cu o pereche de cizme care arătau mai vechi decât noroiul de pe ele. Minger traversă trotuarul.

– Gib.

– Da, John.

– Ai un minut?

– Am destule. Vrei o bere?

– N-aş zice nu.

– Ia loc, bătu Gib cu palma în treaptă, lângă el, după care intră în casă, şi reveni cu restul baxului.

– Frumoasă seară, remarcă John, sorbind din sticlă. S-a mai răcorit.

– Mda. Aş zice că nu face decât să se apropie de al cincilea nivel al infernului, în loc s-o ia din prima.

– Ai avut o zi grea?

– Nu. Nu, nu tocmai.

Se lăsă pe spate, rezemând un cot pe treapta de deasupra.

– A venit la noi familia nevesti-mii. Mi-a fost greu să-i văd pe părinţii ei uitându-se la toată nenorocirea aia, spuse el, arătând cu bărbia spre „Sirico's". Dar fac faţă. Ba chiar mai mult decât atât. Sunt gata să-şi suflece mânecile şi să se apuce de treabă. O s-avem atâtea ajutoare, încât aproape c-am să pot sta cu palma-n fund şi să deschid restaurantul într-o lună.

– Adică, te simţi un învins. Asta voia şi el.

– Pastorelli?

Gib ridică sticla şi închină.

– Misiune îndeplinită. Puştiul lui s-a luat de fata mea, a pus mâinile pe ea, iar eu, când mă gândesc la tot ce s-a-ntâmplat, îmi zic: Iisuse Hristoase, cred că voia să-ncerce să-mi violeze fetiţa.

– N-a făcut-o. I-a lăsat doar nişte zgârieturi şi vânătăi, şi nu-ţi foloseşte la nimic să te necăjeşti cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla.

– Trebuie să-i apăr. Asta-i datoria mea. Fiica mea cea mai

mare a ieşit la o întâlnire. Cu un băiat bun, nu-i nimic serios, dar mie mi-e frică.

– Gib, unul dintre lucrurile pe care le urmăresc indivizii de teapa lui Pastorelli e tocmai frica. Asta-i face să se simtă importanţi.

– N-am să-l uit niciodată, aşa-i? Asta-l face să se simtă important, mama lui de.... Scuze... Scuzé...

Gib se îndreptă, netezindu-şi părul.

– Îmi vine să-mi plâng de milă, atâta tot, continuă el. Am o familie – cu prea mulţi membri ca să-i număr – gata să mă ajute. Tot cartierul mi-e alături. Nu trebuie decât să mă liniştesc.

– Şi ai să te linişteşti. Poate o să-ţi folosească şi ce-am să-ţi spun acum. Să ştii că s-a dat aprobarea şi puteţi începe reparaţiile. În felul ăsta ai să-i arăţi că nu te-a învins.

– Am să mă simt foarte bine să fac în sfârşit ceva.

– Puşcăria-l mănâncă, Gib. Îţi pot spune că doar într-o mică parte din cazurile de incendiere se lasă cu arestări, dar pe ăsta am pus mâna. Afurisitul avea în magazie nişte haine şi o pereche de pantofi care trăsneau a benzină, pe care o cumpărase din apropiere, de la un puşti de la Sunoco pe care-l cunoştea. În haine era înfăşurată o rangă pe care credem că a folosit-o ca să forţeze uşa. A fost aşa de prost încât a luat o bere din frigiderul vostru înainte să dea foc. A băut-o înăuntru. I-am găsit amprentele pe sticlă.

Ridică sticla de Peroni şi o înclină într-o parte, astfel încât să reflecte razele soarelui care asfinţea.

– Oamenii cred că focul distruge totul, dar se înşală, căci rămân intacte lucruri la care te aştepţi cel mai puţin. Cum ar fi o sticlă de Bud. A spart casa şi a luat mărunţişul din sertar. Mai aveaţi şi alţi bani, într-un plic de la bancă, i-am găsit asupra lui. I-am luat amprentele şi din sertar, şi de pe frigiderul din bucătărie. Destule dovezi pentru ca avocatul lui să încheie târgul.

– N-o să fie proces?

– Doar o audiere. Mi-am zis că-ți fac o bucurie cu asta, Gib. Vreau să te simți normal. Mulți oamenii văd incendierile doar ca o agresiune contra unei clădiri – dar nu e așa. Știi și tu asta. E vorba de niște oameni care-și pierd locuințele sau firmele, care văd cum munca lor și toate amintirile se fac scrum. Ceea ce v-a făcut el, ție și alor tăi, a fost o agresiune personală plină de răutate. Iar acum plătește.

– Mda.

– Nevastă-sa n-a avut de unde să adune bani pentru cauțiune, nici pentru un avocat. A încercat. În plus, mai sunt probleme și cu puștiul. Ultima oară când au fost polițiștii acolo, a dat c-un scaun într-unul dintre ei. Maică-sa s-a rugat să nu-l aresteze și l-au lăsat în pace. N-ar strica să stai cu ochii pe el.

– O să fiu atent, dar nu cred că vor mai rămâne aici. Locuiesc cu chirie și n-au plătit-o de trei luni.

Ridică din umeri.

– Așa se vorbește și prin cartier. Poate că totul n-a fost decât un semnal pentru mine, să fiu mai atent la ceea ce am.

– Ai nevasta cea mai frumoasă pe care am văzut-o în viața mea. Nu te superi că ți-o spun.

– Mi-ar fi greu să mă supăr.

Gib destupă încă o bere și se rezemă iar de treaptă.

– Prima dată când am văzut-o, parcă m-a lovit trăsnetul. Ieșisem cu niște amici. Ne gândeam să dăm o raită prin cartier, să agățăm niște gagici sau să ne ducem la un bar. Și am dat cu ochii de ea. Inima mi-a luat-o razna. Purta blugi, d-ăia cu fundul lăsat, și un tricou alb – țărănesc, cum li se zice pe-aici. Dacă înainte de a o vedea m-ar fi întrebat cineva ce cred despre dragostea la prima vedere, aș fi răspuns: ei, pe dracu'! Da' asta a fost. A întors capul și s-a uitat la mine – și, zdrang! Mi-am văzut tot restul vieții în ochii ei.

Râse uşor, părând mai relaxat.

– Şi încă mi-o mai văd, ăsta-i cel mai uluitor lucru, ţinând cont că avem aproape douăzeci de ani de căsnicie.

– Eşti un om norocos.

– Chiar aşa. Aş fi dat totul, aş fi dat orice să fie a mea. O am pe ea şi familia asta. Ai copii, John?

– Am. Un fiu şi două fiice. Şi un nepot şi o nepoată.

– Şi nepoţi? Glumeşti?

– Luminile vieţii mele. N-am făcut tot ce-ar fi trebuit pentru ai mei. Aveam nouăsprezece ani când s-a născut primul. Lăsasem fata însărcinată şi ne-am căsătorit. Următorul a venit peste doi ani, iar al treilea, peste trei. Pe-atunci eram pompier. Genul ăla de viaţă, orele aiurea de lucru pot fi grele pentru o familie. Nu i-am pus pe primul plan, asta a fost greşeala mea. Apoi am divorţat. Sunt aproape zece ani de-atunci.

– Îmi pare rău.

– Curios e că, după divorţ, ne-am înţeles mai bine. Am devenit mai apropiaţi. Poate că divorţul a ars tot ce fusese rău, făcând loc şi pentru ceva bun. Aşa că...

Duse sticla la gură.

– Dacă nevastă-ta are vreo soră mai mare disponibilă, eu sunt liber.

– Are doar fraţi – dar verişoare, câte vrei.

Câteva clipe se lăsa o tăcere relaxantă.

– Ăsta-i un loc bun, remarcă John sorbind din sticlă în timp ce studia împrejurimile. Un loc foarte bun, Gib. Dacă mai ai nevoie de încă o pereche de mâini ca să te-ajute, ale mele îţi aparţin.

– Ţi-aş fi recunoscător.

La etaj, Reena stătea culcată pe pat ascultându-le glasurile prin fereastra deschisă. Între timp, amurgul de vară învineţea treptat cerul.

*

Se întunecase complet când o treziră țipetele. Se rostogoli jos din pat, convinsă că o fugăreau flăcările. Se întorsese. Se întorsese să le dea foc la casă.

Casa nu ardea, iar cea care țipa era Fran. Fran, pe trotuar, cu fața ascunsă lângă umărul băiatului care o dusese la cinema.

În living, televizorul mergea cu sonorul dat încet. Părinții ei ieșiseră deja în ușă. Când ajunse afară, Reena văzu de ce zbierase Fran și de ce mama și tatăl ei stăteau nemișcați în prag.

Blana câinelui fumega. Ieșea fum și din băltoaca de sânge care-i cursese din gât. Renna îl recunoscu pe metisul răgușit căruia Joey Pastorelli îi spunea Fabio.

Văzuse poliția luându-l pe Joey Pastorelli, la fel ca pe tatăl lui. Dar băiatul nu-și ținea capul în piept, iar în ochi i se citea ură și satisfacție.

Era unul dintre ultimele lucruri pe care avea să le mai țină minte cât se poate de clar din săptămânile acelea lungi și fierbinți de august, când vara făcea loc toamnei, iar copilăria ei se sfârșise.

Își amintea satisfacția din ochii lui Joey și mersul lui țanțoș în timp ce-l duceau spre mașina poliției. Și mai reținea și dârele de sânge, sângele propriului câine, care-i mânjea mâinile.

4

Universitatea din Maryland, 1992

Zahariseala roz din piesa *Emotions* a lui Mariah Carey, cu orchestrația ei exagerată, se infiltra prin perete din camera de alături. Era un torent interminabil, ca o lavă înspumată, care te exaspera.

Pe Reena n-o deranja muzica în timp ce studia. N-o deranjau nici petrecerile, nici micile războaie meschine. La urma urmei, crescuse într-o familie mare și gălăgioasă. Totuși, dacă vecina ei de cămin mai punea piesa aia o singură dată, va intra și îi va băga pe gât afurisitul de CD, cu copertă cu tot. Era în toiul examenelor finale, pentru numele lui Dumnezeu, iar materia pe care o avea de învățat în semestrul acela era criminală. Totuși, merita efortul, își zise. În cele din urmă avea să merite.

Se ridică de la computer, frecându-se la ochi. Poate că avea nevoie de o scurtă pauză. Sau de niște vată în urechi.

Fără să ia în seamă puzderia de boarfe ale celor două studente care împărțea cămăruța, deschise micul frigider să-și ia o sticlă de pepsi dietetic. Găsi o cutie desfăcută de lapte degresat, patru Slim-Fast-uri, un Sprite dietetic și o pungă de crochete cu morcovi.

Nu era în regulă. De ce-i fura toată lumea lucrurile?

Bineînțeles că nimeni nu șterpelea alimentele de regim ale Ginei, însă...

Se așează pe jos, cu vocea lui Mariah înotându-i ca un cârd de sirene demente prin creierul suprasolicitat, și privi spre grămezile de cărți și însemnări de pe birou.

De ce credea că putea să facă asta? De ce credea că *voia* s-o facă? Ar fi trebuit să urmeze exemplul lui Fran și să intre în afacerile familiei. Acum ar fi acasă. Sau în oraș, la o întâlnire, ca orice persoană normală. Cândva, ambiția vieții ei fusese aceea de a deveni adolescentă. Acum își atinsese aproape țelul, și stătea într-o cameră de cămin înghesuită, *fără* pepsi dietetic, îngropată sub o grămadă de cursuri.

Avea optsprezece ani și nu făcuse dragoste niciodată. Abia dacă avusese câte un prieten.

Bella se mărita luna viitoare, Fran alunga practic băieții cu bățul, iar Xander se avânta fericit prin contingentul lui de frumuseți, cum zicea mama lor.

Numai ea stătea singură, sâmbăta seara, fiindcă era la fel de obsedată de examenele finale pe cât era vecina din cămin de Mariah Carey.

A, ba nu, observă ea, acum era Celine Dion.

Omoară-mă în clipa asta.

Numai ea era de vină. Învățase în liceu de-i ieșiseră ochii, iar în weekenduri mai mult muncea în loc să iasă la întâlniri. Și asta pentru că știa ce voia. Știuse încă din săptămâna aceea lungă și fierbinte din august.

Voia focul.

Studiase, concentrată nu numai asupra învățăturii. Nu numai asupra burselor. Muncise, punându-și bani deoparte cum își pun verișoarele alunele, pentru eventualitatea că ar nu primi bursă. Dar primise și ajunsese aici, la Universitatea din Maryland, împărțind camera cu cea mai veche prietenă a ei, gândindu-se deja la cursurile postuniversitare care urmau.

La sfârșitul semestrului se va duce acasă, va lucra în prăvălie și își va petrece aproape tot timpul liber la cazarma pompierilor. Sau o să-l convingă pe John Minger s-o ia cu el pe teren.

Desigur, venea și nunta lui Bella. În ultimele nouă luni, numai despre nunta lui Bella se vorbise. Ceea ce, dacă stătea să se gândească, îi oferea un motiv foarte întemeiat de a fi aici, singură în camera ei, sâmbăta seara.

Dacă se va căsători vreodată – ceea ce ar însemna să aibă mai întâi un iubit adevărat, *oficial* – va face o nuntă cât mai simplă. Bella n-avea decât să facă probe interminabile cu rochia ei pretențioasă – deși, la drept vorbind, era senzațională – și să poarte discuții nesfârșite despre pantofi, coafuri și flori.

Ea, una, prefera o nuntă simplă la St. Leo's, apoi o mică petrecere la „Sirico's".

Cel mai probabil va rămâne domnișoară de onoare toată viața. La naiba, era deja expertă în domeniu.

Și, pentru numele lui Dumnezeu, de câte *ori* putea Lydia să mai asculte melodia din *Frumoasa și Bestia* fără să intre în comă?

Pradă unei inspirații neașteptate, Reena sări în picioare, păși peste boarfele de pe jos până ajunse la CD-player-ul portabil și începu să scormonească prin grămezile de casete.

Cu un rânjet feroce, vârî în player Nirvana și puse la maximum „Smells Like Teen Spirit".

Tocmai când izbucnea războiul dintre divă și formație, sună telefonul.

Reena nu dădu muzica mai încet – acum era o chestiune de principiu –, ci strigă în receptor.

Un al treilea val de note muzicale îi asaltă urechea când Gina strigă și ea:

– A-nceput balu'!

– Ți-am spus că am de învățat.

– A-nceput! Haide, Reena, e așa de bine aici! Trebuie să mai trăiești și tu.

– N-ai un final la literatură luni?

– Dacă-i bal...!

Nu-și putu stăpâni râsul. Gina reușea întotdeauna s-o facă să râdă. Faza religioasă prin care trecuse în vara incendiului se metamorfozase într-una poetică, apoi într-o fază a rock star-urilor, și în sfârșit într-una a divelor modei.

Acum se afla în faza petrecerilor non-stop.

– O să-l pici! o avertiză Reena.

– Las totul în seama puterii divine și-mi înviorez creierul cu vin ieftin. Haide, Reena, e și Josh aici. Întreabă de tine.

– I-acolo?

– Pare trist și melancolic... Știi că oricum ai să le iei cu brio pe toate. Mai bine vino să mă salvezi până nu las vreun tip să profite de mine cât sunt beată. Sau, dacă stau să mă gândesc...

– La Jen și Deb, da?

– La bal!

– În douăzeci de minute, se înduplecă Reena râzând și închise telefonul.

Aproape de atâta timp avu nevoie ca să-și scoată pantalonii vechi de trening, să tragă pe ea niște jeanși strâmți, să-și aleagă un tricou și să-și aranjeze puțin părul care arăta ca o explozie de bucle revărsată până pe umeri.

Lăsă muzica să urle în timp ce se îmbrăca și își machie obrajii pentru a ascunde paloarea luptei pentru examenele finale.

Ar fi trebuit să studieze, să doarmă și ea omenește o noapte, nu să se ducă... continuă ca să se bețelească în timp ce își aplica rimelul.

Se săturase însă să fie mereu fata serioasă și cuminte... O

să stea doar o oră, să se distreze puțin, și o s-o împedice pe Gina să intre-ntr-o belea prea mare.

Și să-l vadă pe Josh Bolton.

Arăta atât de bine, cu părul lui decolorat de soare, cu ochii de un albastru-intens și zâmbetul dulce și sfios... Avea douăzeci de ani și se pregătea să-și ia diploma în literatură. Voia să se facă scriitor.

Și întrebase de ea.

El avea să fie alesul. Reena era nouăzeci și nouă la sută sigură. Va fi primul ei iubit.

Poate chiar în noaptea asta. Puse rimelul jos și se privi în oglindă. Poate că în noaptea aceea va afla și ea, în sfârșit, cum e să facă dragoste. Își apăsă o mână pe abdomenul în care simțea palpitații de nerăbdare și nervozitate. Putea fi ultima oară când se privea în oglindă ca fecioară.

Era pregătită și își dorea ca primul ei bărbat să fie un tânăr ca Josh. Un băiat visător, dulce și cu puțină experiență, ca să nu se facă de râs bâjbâind prea mult.

Nu o deranja gândul că nu știa ce să facă. Studiase elementele esențiale, desigur. Anatomia, aspectele fizice... Asimilase romantismul actului din cărți și filme, dar fapta propriu-zisă, dezbrăcatul la pielea goală și potrivitul celor două trupuri aveau să fie o premieră absolută.

Nu era un lucru pe care să-l poți exersa, desena sau experimenta până nu-ți puneai la punct tehnica proprie.

De asta își dorea un partener înțelegător și răbdător, care s-o îndrume până și-ar găsi singură calea.

Nu conta prea mult că nu-l iubea. Josh îi plăcea, iar ea nu urmărea să se mărite, ca Bella.

Nu încă.

Nu voia decât să știe, să simtă, să vadă cum este. Și, poate că era o prostie, voia să se lepede de acel ultim vestigiu al copilăriei. Faptul că toate acestea existau undeva în mintea ei

o făcuse ca-n ultimele câteva zile să fie atât de nervoasă şi de distrată.

Înhăţă poşeta, opri muzica şi ieşi repede din cameră.

Era o noapte frumoasă, caldă şi înstelată. Ar fi fost ridicol să şi-o irosească îngropată în notiţe la chimie, îşi spuse ea pornind spre parcare. Ridică privirea spre cer, zâmbitoare, dar un fior îi trecu pe şira spinării. Aruncă o privire peste umăr, scrutând peluza din spate şi aleile la lumina felinarelor.

N-o privea nimeni, pentru numele lui Dumnezeu. Se scutură uşor, dar grăbi pasul. Nu era decât starea de vinovăţie, nimic mai mult. Putea să suporte puţină vinovăţie.

Intră în Dodge Shadow-ul ei la mâna a doua şi, cedând paranoiei, blocă portierele înainte de a demara. Casa se afla la cinci minute distanţă de campus, o clădire veche de cărămidă cu trei etaje, luminată ca un pom de Crăciun. Petrecăreţii ieşiseră pe gazon, iar prin uşa deschisă se auzea muzica. Simţi mirosul dulceag al unei ţigări de marijuana aprinse şi auzi crâmpeie de conversaţii despre talentul lui Emily Dickinson, actuala administratoare şi, pe un ton mai potolit, despre mijlocaşii de la Orioles.

După ce intră, fu nevoită să se înghesuie, evitând la limită un pahar de băutură alcoolică gata să i se verse pe tricou. Se simţi mai relaxată constatând că-i cunoştea pe unii dintre cei înghesuiţi în living.

Gina o zări şi se strecură printre trupuri ca s-o apuce de umeri.

– Reene! Ai venit! Nici nu ştii ce veste am pentru tine!

– Să nu mai scoţi o vorbă până nu mănânci o cutie întreagă de Tic Tac.

– Of, rahat!

Gina se scobi în buzunarul blugilor atât de strâmţi încât stăteau să crape. Regimul Slim-Fast nu dăduse jos de pe ea toate cele şase kilograme pe care le câştigase în primul

semestru. Apoi scoase cutiuţa de plastic pe care o avea întotdeauna la ea şi îşi turnă în gură câteva pastile portocalii.

– Am băut, spuse ca, mestecând.

– N-aş fi crezut! Ascultă, poţi să-ţi laşi maşina aici, te duc eu înapoi. Fac pe şoferul în noaptea asta.

– Nicio problemă, curând am să vărs. Apoi o să-mi fie mai bine. Oricum, vestea!

O trase pe Reena după ca printr-o bucătărie la fel de aglomerată şi ieşiră pe uşa din spate.

Curtea era plină de alţi invitaţi. Oare chiar tot campusul de la College Park se hotărâse să-şi compromită pregătirea pentru examenele finale?

– Scott Delauter a rasolit-o în stil mare! anunţă Gina, însoţindu-şi afirmaţia cu câteva mişcări de boogie din fund.

– Cine-i Scott Delauter şi de ce dai din fund de bucurie pentru necazul lui?

– E unul din locatarii casei. L-ai cunoscut. Unu' scund cu dinţi mari. Şi dansez fiindcă ghinionul lui e norocul nostru. Vor avea cu unul mai puţin în semestrul viitor, iar în decembrie va absolvi încă unul. Jen zice că au să ne poată primi pe amândouă dacă venim împreună. Reena, putem să scăpăm din coşmelia aia.

– Să ne mutăm aici? Gina, pe ce lume trăieşti? Nu ne putem permite.

– O să ne-nghesuim pe-un singur loc şi plătim chiria şi celelalte pe din patru. Aşa, nu ieşim mult mai scump. Reena, o apucă Gina de braţe, cu ochii ei negri strălucind de emoţie şi vin ieftin şi în voce cu o undă de adâncă pioşenie. Are trei băi! Trei băi pentru patru oameni, nu una la şase.

– Trei băi... o îngână Reena ca într-o rugăciune.

– E mântuirea noastră! Când mi-a spus Jen, am avut o viziune. O viziune, Reena. Cred c-am văzut-o pe Maica

Domnului zâmbindu-mi. Ținea în mână un burete de baie – un *loofah!*

– Trei băi, repetă încă o dată Reena. Nu, nu, nu trebuie să mă las dusă în ispită. Cât e chiria?

– Păi... dacă te gândești că o-mpărțim și că n-o să mai ai nevoie de alocația pentru mâncarea din campus, fiindcă vom găti aici, ieșim aproape pe gratis.

– Așa de scump, mm?

– O să muncim amândouă în vara asta. Putem face economii. Te rog, te rog, te rog, Reena...! Trebuie să le dăm răspunsul cât mai repede. Uite, uite, o s-avem și curte! arătă ea cu un gest larg în jur. Putem planta flori. La naiba, vom cultiva și zarzavaturi și vom deschide o tarabă. Ieșim chiar în *câștig* dacă stăm aici.

– Spune-mi cât costă, Gina.

– Mai întâi să-ți aduc ceva de băut...

– Spune-o! îi ordonă Reena.

Când Gina bolborosi chiria lunară, Renna se strâmbă.

– Dar trebuie să iei în calcul și...

– Șșt, lasă-mă să mă gândesc.

Reena închise ochii și începu să calculeze. Vor fi strâmtorate, conchise ea. Totuși, dacă-și făceau singure de mâncare și reduceau din banii pe care-i tocau pe filme, CD-uri, haine... Putea să renunțe la niște haine noi pentru miracolul celor trei băi.

– De acord.

Gina scoase un chiot, cuprinzând-o pe Reena într-o îmbrățișare care le purtă pe amândouă în pași de dans peste iarbă.

– O să fie nemaipomenit! Abia aștept. Hai să luăm niște vin și să bem pentru examenele picate ale lui Scott Delauter.

– Mi se pare o meschinărie, dar una ciudat de oportună.

Recna continuă să se rotească în loc împreună cu Gina, după care încremeni.

– Josh. Bună.

Tânărul închise în urma lui uşa pe unde ieşise, apoi îi zâmbi Rennei cu expresia aceea timidă care-i provoca furnicături.

– Bună. Am auzit că eşti aici, zise el.

– Mda, m-am gândit s-o las mai moale cu învăţatul. Începeau să-mi iasă creierii prin urechi.

– Mai ai şi ziua de mâine pentru sprintul final.

– La fel i-am zis şi eu, le zâmbi radios Gina amândurora. Ascultaţi, voi doi faceţi-vă comozi. Eu mă duc să vărs într-una din băile care nu peste mult vor fi ale mele.

O îmbrăţişă încă o dată pe Reena, învăluind-o în aburii alcoolului.

– Sunt aşa de fericită...!

Josh privi spre uşa care se trântea în urma Ginei.

– Aş putea să întreb de ce e Gina aşa de fericită că se duce să borască?

– E fericită fiindcă-n semestrul următor o să ne mutăm aici.

– Serios? Dar e extraordinar!

Se apropie şi mai mult, aplecându-se s-o sărute, cu mâinile încă în buzunare.

– Felicitări.

Reenei îi sfârâiau nervii pe sub piele, o senzaţie pe care o găsea fascinantă şi minunat de adultă.

– Credeam c-o să-mi placă viaţa la cămin, aventura... Gina şi cu mine, din acelaşi cartier, colege de cameră. Dar sunt unele pe etaj cu noi care mă scot din minţi. Una încearcă să-mi facă praştie creierul cu program non-stop Mariah Carey.

– E o crimă.

– Şi cred că tocmai începea să reuşească.

– Arăţi splendid. Mă bucur că ai venit. Tocmai voiam să plec când am auzit că eşti şi tu aici.

– A... Plăcerea îi îmbujoră obrajii. Plecai...

Josh zâmbi din nou şi o luă de mână.

– Nu mai plec.

Bo Goodnight nu era sigur ce căuta în casa aceea străină, plină de studenţi pe care nu-i cunoştea. Totuşi, o petrecere era o petrecere, iar el se lăsase târât acolo de Brad.

Muzica era OK, şi fete din belşug. Înalte, scunde, rotunjoare, subţirele... Era ca un congres mondial al femeilor.

Cea după care era Brad înnebunit, şi pentru care veniseră, se afla şi ea acolo.

Era prietena prietenei uneia dintre fetele care locuiau în casă. Nici lui Bo nu-i displăcea. S-ar fi dat el însuşi la ea dacă n-ar fi văzut-o Brad primul. Regulile prieteniei îi dictau să se abţină.

Brad pierduse tragerea la sorţi şi fusese nevoit să conducă maşina şi la întoarcere. Poate că niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să bea, mai aveau puţin până la majorat, dar petrecerea era petrecere.

Bo îşi câştiga singur existenţa, îşi plătea chiria şi îşi făcea de mâncare cât şi cum putea. Era incomparabil mai matur decât mulţi dintre studenţii care turnau în ei ca într-un butoi.

Căutând ceva de ales, Bo se uită prin încăpere. Era un tânăr înalt şi subţire, avea douăzeci de ani, o claie de păr negru ondulat, ochi verzi şi oarecum visători. Îşi propusese să-şi fortifice musculatura dând cu ciocanul şi cărând lemne.

În clipa aceea nu se simţea în largul lui printre frânturile de conversaţie pe care le deslușise – ciorovăicli despre examenele finale, comentarii pe seama ştiinţelor politice şi a

feminismului... Colegiul nu fusese de nasul lui. Niciodată nu se simțise mai fericit decât în ultima zi de școală. Muncise în fiecare vară – mai întâi ca zilier, apoi ca ucenic, iar acum, la douăzeci de ani, era tâmplar și câștiga o leafă decentă.

Îi plăcea să facă obiecte din lemn și avea talent. Poate și pentru că-și iubea meseria. O învățase la slujbă, în miros de rumeguș și sudoare.

Își croise singur un drum în viață. Nu-i achitase tati notele de plată, ca la majoritatea celor prezenți. Mica răutate îl surprinse, făcându-l chiar să se simtă puțin jenat. Alungând-o, făcu o încercare deliberată de a-și destinde umerii. Măturând prelung și încet camera cu privirea, reperă două fete care sporovăiau, înghesuite una lângă alta pe o canapea.

Roșcovana arăta foarte promițător, iar dacă nu era să fie, bruneta venea tare din urmă.

Făcu un pas spre ele, dar Brad îi bloca drumul.

– Dă-te la o parte, insistă Bo. Sunt gata să fericesc două inimi.

– Ți-am spus eu c-o să te distrezi bine. Ascultă, am o veste și mai bună. Cammie și cu mine plecăm, mergem la ea acasă. Cred că nu mă pripesc dacă spun c-am punctat.

Bo își privi prietenul și remarcă îndărătul ochelarilor lucirea care spunea „sunt-gata-să-mi-o-trag".

– Mă lași mască într-o casă plină de străini ca să te tăvălești cu-o fată?

– Absolut.

– Mă rog, e rezonabil. Da' dacă-ți dă un șut în fund, să nu mă suni pe mine. Găsești singur drumu' pân-acasă.

– N-o să fie nicio problemă. S-a dus doar să-și ia poșeta și...

– Stai.

Mâna lui Bo strânse brațul lui Brad când o văzu – doar pentru o clipă – prin mulțime. O claie sexy de bucle rebele.

Râdea, iar pielea – ca porțelanul – era înroșită pe curba înaltă a pomeților.

Bo distinse forma buzelor și mica aluniță de deasupra celei de sus. Parcă vederea lui devenise mai clară, căci putea distinge fiecare detaliu prin ceața de fum și mulțimea de fețe. Ochi prelungi, ce păreau să aibă aproape aceeași nuanță cu cea a părului, un nas drept și îngust... și curbura aceea lascivă a buzelor. Inele de aur în urechi. Două în stânga, unul în dreapta.

Era înaltă – poate că purta tocuri, căci picioarele nu i le vedea. Vedea în schimb lanțul de la gât, susținând un soi de cristal sau piatră, și conturul sânilor prin tricoul roz-închis.

O clipă, poate două, muzica încetă pentru Bo.

Apoi cineva trecu prin fața lui și totul se trezi iar la viață.

– Cine-i tipa?

– Care tipă?

Absent, Brad se uită înapoi, după care ridică din umeri.

– Mișună peste tot. Auzi, data viitoare când o iei pe de lături, să mă chemi și pe mine.

– Ce...?

Încă buimac, Bo coborî privirea. Abia dacă-și mai amintea numele prietenului său.

– Tre' să... Ține.

Puse sticla de bere în mâna lui Brad și porni să străbată mulțimea.

Când ajunse în locul unde stătuse fata, constată că ea dispăruse. Un val de panică i se ridică în gât, sufocându-l în timp ce-și croia drum spre bucătărie, unde oamenii ședeau la masă, pe masă și sub masă.

– A trecut pe-aici o tipă...? O blondă înaltă, cârlionțată... cu tricou roz?

– N-a venit nimeni, numai tu, îi zâmbi senzual o brunetă tunsă. Da' pot să fiu și eu blondă.

– Poate altă dată...

Bo căută prin toată casa, până la etajul doi, după care coborî iar la parter și scotoci prin curtea din față și prin cea din spate.

Găsi blonde, găsi și cârlionți – dar niciuna care să facă muzica să se oprească.

Își luase inima-n dinți și conducea. Considera că era mai bine să fie ea însăși la volan. Își demonstra astfel că nu se lăsase sedusă, că făcuse o alegere conștientă, că era stăpână pe acțiunile ei și pe consecințele lor.

Ca să facă dragoste pentru prima oară în viața ei – și de fiecare dată de acum încolo – se cădea să ia hotărâri conștiente.

Regreta că nu se gândise să-și ia niște lenjerie sexy.

Josh locuia într-un apartament din afara campusului, iar colegul lui de cameră era plecat toată noaptea cu un grup de studiu. Când i-o spusese – în timp ce o săruta – ea fusese cea care propusese: „Hai să mergem acolo". Ea făcuse prima mișcare și tot ea hotărâse să intre într-o fază nouă a vieții sale. Dar asta nu-i împiedica mâinile să tremure puțin.

Parcă mașina la câteva locuri distanță de a lui, opri motorul și își luă poșeta. Știa foarte bine ce făcea, își reaminti ea – și, ca să și-o demonstreze, încuie atent mașina și puse cheile în buzunărașul interior unde le ținea întotdeauna. Apoi îi întinse mâna lui Josh și zâmbi. Traversară parcarea și intrară în clădire pe ușa din față, în timp ce în parcare oprea o altă mașină.

– E cam dezordine aici, spuse John, pornind să urce scara spre primul etaj.

– În momentul ăsta, cei de la departamentul sănătății sunt pe cale să declare improprie locuința noastră.

Îl așteptă să descuie, după care intră. Era, într-adevăr, dezordine – haine, încălțăminte, o cutie goală de pizza, cărți, reviste... Canapeaua părea să fi fost salvată de la groapa de gunoi și acoperită la nimereală cu o pătură.

– Ca acasă, comentă Reena.

– De-a dreptul dezgustător. Te-aş fi rugat să-mi acorzi zece minute. Aş fi putut să bag lucrurile în dulapuri.

– N-are importanţă.

Se întoarse spre el şi se lăsă luată în braţe. Josh mirosea a Irish Spring şi avea gust de Life Savers cu cireşe. El îşi trecu mâna prin părul ei şi continuă mângâierea în lungul spatelui.

– Să pun muzică?

Reena dădu din cap.

– Ar merge.

După cc-şi trecu palmele de-a lungul braţelor ei, John se retrase şi se duse spre un casetofon stereo.

– Mariah Carey cred că n-am.

– Slavă Domnului.

Râzând, Reena îşi apăsă picptul cu o mână în dreptul inimii.

– Sunt nervoasă. N-am mai făcut asta niciodată.

Josh rămase cu gura căscată, privind-o stupefiat.

– Niciodată...

– Tu eşti primul.

– Dumnezeule...

Se mai holbă o clipă la ea cu toată seriozitatea.

– Acum încep să fiu şi eu nervos. Eşti sigură că...?

– Da. Sunt absolut sigură.

Veni spre el, apoi se uită la grămada de CD-uri.

– Ce ziei de ăsta? propuse ea, luând Nine Inch Nails.

– *Sin?* Josh îi zâmbi dulce. Apucături de fată catolică?

– Poate, puţin... Oricum, îmi place coperta lor cu *Get Down, Make Love*. Şi, mă rog, mi se pare potrivită.

O pusc în aparat, apoi se întoarse spre Reena.

– Viscz la tine de la începutul semestrului.

În pântecul ei se răspândi un val de căldură.

– Nu m-ai invitat nicăieri până-n vacanţa de primăvară.

– Am vrut să te invit de zeci de ori, dar mi se opreau cuvintele în gât. Credeam că eşti cu tipul ăla de la psihologie...

– Cu Kent? În clipa aceea nici nu-şi putea aminti chipul lui Kent. Am ieşit cu el de câteva ori. Nu făceam decât să studiem împreună din când în când. N-a fost niciodată nimic între noi.

– Iar acum eşti cu mine.

– Acum sunt cu tine.

– Dacă te răzgândeşti...

– N-am să mă răzgândesc. Nu mă răzgândesc niciodată.

Îi luă obrazul în palme şi-l sărută.

– Asta-mi doresc. Pe tine te doresc.

Josh îi atinse părul, răsfirându-i cu degetele buclele în timp ce o săruta lung, încet. Trupurile li se apropiară, magnetizate de dorinţă.

– Putem să mergem în dormitor.

„Asta e..." îşi zise ea ţinându-şi respiraţia.

– OK, spuse el şi îi întinse mâna.

Reena voia să ţină minte momentul acela, să nu uite nici cele mai mici detalii: mirosul lui de Irish Spring şi gustul de Life Savers cu cireşe, felul cum îi cădea părul pe tâmple, când înclina capul. Dormitorul lui, cu patul dublu răvăşit, cearşafurile cu dungi albastre şi cuvertura bej. Avea un birou metalic masiv, un computer voluminos şi o grămadă de dischete şi de cărţi. Pe un panou de plută erau prinse însemnări şi fotografii.

Sertarul de jos al scrinului – destul de mic ca să dea de bănuit că-l avea încă din copilărie – era deschis şi strâmbat într-o parte. Pe scrin zăceau alte cărţi şi un borcan mare, plin cu mărunţiş.

Josh făcu mai mică lumina lămpii de lângă pat.

- Dacă vrei, pot s-o sting de tot, spuse el.

Nu.

Cum ar fi putut să vadă pe întuneric?

– Ştii... nu mă protejez.

– Am rezolvat-o din timp. Vreau să zic...

Josh roşi, apoi râse.

– Nu vreau să zic că *pentru tine* am rezolvat-o... Dar am prezervative.

Mergea mai uşor decât se aşteptase ea. Felul cum se apropiau unul de altul, cum se înţelegeau... Buzele, mâinile, fiorii care se propagau din nerv în nerv...

Sărutările deveneau tot mai pătimaşe şi respiraţia li se accelerase, când se aşezară pe pat. Când se culcară, Reenei îi trecu prin cap că ar fi trebuit să se descalţe, dar o furară căldura şi mişcarea.

Gura lui pe gâtul ei, mâina lui pe sânul ei. Peste bluză, apoi pe dedesubt. Mai trecuse prin asta, dar niciodată conştientă că acela era doar începutul.

Pielea lui era atât de caldă, atât de netedă, iar părul atât de suplu, încât o cuprinse un sentiment de tandreţe. Îşi imaginase momentele acelea, surescitarea crescândă, senzaţia de piele lunecând pe piele, sunetele pe care dorinţa le smulgea din piept. Gâfâieli, gemete şi murmure de plăcere.

Ochii lui erau de un albastru intens. Îi plăcea nespus de mult cum o săruta. Ar fi vrut să nu facă altceva decât s-o sărute la nesfârşit.

Când îi simţi mâna între coapse, se încordă. Aceea era limita la care se oprise până atunci, intimitatea pe care niciodată nu acceptase să-i fie invadată. În clipa următoare, el se opri – băiatul acela fermecător, a cărui inimă bubuia lângă a ei, spuse sărutând-o pe gât:

– E OK, putem doar să...

Reena îi luă mâna şi i-o aduse înapoi.

Spuse „Da", apoi închise ochii.

Fiorul o străbătu. O, cât de nou era totul! De necrezut, nici nu se compara cu ceea ce cunoscuse şi simţise până atunci.

Trupul era un miracol, iar al ei se însuflețea, cutreierat de fierbințeală și dureri. Se agăță de el, încercând să-și regăsească echilibrul.

Josh îi rosti numele, iar Reena îl simți cutremurându-se. Apoi gura lui fierbinte îi acoperi sânul, smulgându-i din pântec senzații sfâșietoare. Întinse mâna spre el și, fascinată, începu să-l exploreze. Când Josh trase aer în piept și se cabră, Reena îi dădu drumul ca și cum s-ar fi fript.

– Iartă-mă... Am greșit ceva?

– Nu, nu, răspunse el, trăgând lacom aer în piept. Trebuie, ăă, trebuie să mă protejez...

– A... OK.

Totul în ea vibra, trepida – așadar că era pregătită.

Josh scoase un prezervativ din sertarul de lângă noptieră. În prima clipă se simți tentată să privească, dar renunță. Avea să intre în ea, partea aceea din el avea s-o pătrundă. Poate ar trebui să vadă, să știe, să înțeleagă.

Se încordă, dar Josh, după ce-și puse prezervativul, reîncepu s-o sărute și s-o mângâie până se relaxă.

– O să te doară puțin. Cred că un minut cel mult... Îmi pare rău.

– E-n regulă.

Era firesc s-o doară puțin, își spuse ea. O schimbare atât de importantă nu se putea produce fără durere. Altfel n-ar conta.

Îl simți împingându-se în ea, înăuntrul ei, și făcu un efort să nu se împotrivească. Josh continua s-o sărute.

Îl simțea moale pe buzele ei și tare între picioarele ei.

Apoi urmă arsura, un șoc care reduse romantismul momentului, devenind un soi de durere surdă, iar durerea – în timp ce el începu să se miște în ea – un amestec derutant de jenă și excitație.

Apoi Josh își îndesă fața în părul ei, iar trupul lui suplu și neted se contopi cu al ei.

5

Era ciudat să se mute înapoi acasă pe timpul verii, luându-şi lucrurile din cămin, ştiind că în următoarele trei luni nu va avea cursuri şi că nu o s-o mai audă pe Gina gemând în fiecare dimineaţă când suna deşteptătorul.

Şi totuşi, după ce totul se termină şi ajunse înapoi, în camera ei, trăi o stare la fel de naturală ca respiraţia, deşi acum ea era alta. Făcuse deliberat câţiva paşi care o îndepărtaseră de copilărie. Poate că fata care îşi împachetase lucrurile vara trecută mai exista încă în sinea ei, dar cea care se întorsese acasă ştia mai multe, cunoscuse mai multe. Era pregătită, mai pregătită ca oricând, să vadă ce va urma.

Până şi casa se schimbase în lipsa ei. În următoarele câteva săptămâni urma să împartă camera cu Fran. Bella avea nevoie de propria ei cameră pentru pregătirile de nuntă; Fran, în stilul ei dezinvolt, se oferise s-o găzduiască în dormitorul ei pe durata pregătirilor.

– E mai uşor aşa, răspunse ea, când Reena o luă la întrebări. Vom avea linişte şi apoi, nu mai durează decât vreo două săptămâni. Aproape că s-a mutat cu totul în casa pe care le-au cumpărat-o părinţii lui Vince.

– Nu-mi vine să cred că le-au cumpărat o *casă*, răspunse Reena, aranjându-şi tricourile în al doilea sertar şi aşezându-le pe culori.

Singurul aspect al vieţii de cămin căruia n-avea să-i ducă dorul niciodată era dezordinea de acolo.

– Păi, sunt bogaţi. Superbă rochie, remarcă Fran, în timp ce agăţa nişte haine de-ale Reenei în debara. De unde-o ai?

– Am dat o raită pe la mall după examenele finale. Cumpărăturile alungă de minune stresul. De altfel, îşi dorise câteva lucruri noi pentru ea cea nouă.

– E cam ciudat că Bella e prima dintre noi care se mută. Mă aşteptam să fii tu sau eu... Ea a fost întotdeauna cea mai pretenţioasă.

– Vince îi satisface toate pretenţiile.

Fran se întoarse. Deşi cunoştea faţa şi silueta surorii sale la fel de bine ca pe ale ei însăşi, Reena fu frapată să constate că semăna cu o picătură scăldată în razele de lumină ale după-amiezii. Aurie şi strălucitoare.

– Nu-l cunosc atât de bine, dar pare un băiat drăguţ, şi serios.

– E nebun după ea. O tratează ca pe o prinţesă, aşa cum şi-a dorit Bella dintotdeauna. Nici bogăţia n-o deranjează, adăugă Fran c-un mic zâmbet afectat. După ce termină dreptul şi intră în barou, o să se afle pe o traiectorie de mare viteză la firma lui taică-său. Şi pe bună dreptate din câte-aud. E sclipitor. Mama şi tata îl plac enorm.

– Şi tu?

– Şi eu. Are stil, ceea ce lui Bella îi convine, dar şi cu familia se poartă firesc, iar când suntem aici, sau la prăvălie, intră în atmosferă.

Pe chipul ei apăru o expresie nostalgică, dar continuă să despacheteze lucrurile Reenei.

– Se uită la Bella ca la o operă de artă. N-o spun în sens rău, adăugă ea. Parcă ar fi surprins de norocul care a dat peste el. Se adaptează la toanele ei – care sunt lege.

– Atunci e ştampilat şi aprobat.

Reena se duse la debara şi ridică poalele unei rochii de domnişoară de onoare verde ca menta.

– Se putea şi mai urât.

– Sigur.

Studiind-o, Fran se rezemă de tocul uşii, cu braţele încrucişate.

– Toate o să arătăm cam palide şi nesărate pe lângă sora noastră elegantă şi strălucitoare. Ăsta şi era planul.

Zâmbind, Reena lăsă materialul să cadă la loc.

– Tot e mai bine decât portocaliul de dovleac, cu un milion de volănaşe şi mâneci bufante, în care ne-a gătit verişoara Angela anul trecut.

– Nu-mi aminti. Nici chiar Bella nu e atât de rea.

– Hai să încheiem un pact. Când ne vine şi nouă rândul, o să ne alegem rochiile una alteia şi o s-avem grijă să arătăm ca nişte eterne domnişoare bătrâne.

Fran o cuprinse pe Reena cu braţele şi îşi lipi obrazul de al ei, legănându-se.

– Ce bine c-ai venit acasă!

La ora prânzului se duse la „Sirico's", unde o întâmpinară sunete şi mirosuri familiare.

După incendiu făcuseră mai mult decât să cureţe şi să repare. Respectaseră tradiţiile – bucătăria deschisă spre sala de mese, sticlele de Chianti folosite ca sfeşnice, vitrina mare cu deserturile care şi acum se cumpărau zilnic de la brutăria italiană.

Făcuseră însă şi schimbări pentru a demonstra că greutăţile nu numai că nu-i învinseseră, ci chiar îi ajutaseră să evolueze.

Acum pereţii erau zugrăviţi într-un galben-închis, toscan, iar mama ei îi decorase cu zeci de desene noi – reprezentând nu numai familia, cartierul, ci şi „Sirico's", aşa cum fusese înainte şi cum era acum. Separeurile erau decorate într-un roşu sfidător, iar mesele acoperite cu tradiţionalele feţe de masă albe cu pătrăţele roşii.

Noul sistem de iluminat menținea o atmosferă veselă chiar și în zilele cele mai mohorâte. În același timp asigurau o ambianță discretă pentru petrecerile private care începuseră să se țină acolo în ultimii doi ani.

Tatăl ei se afla la tejghea și punea sos pe cocă cu polonicul. Îi apăruseră fire albe după săptămânile ce urmaseră incendiului. Avea nevoie și de ochelari pentru citit, ceea ce-l irita îngrozitor mai ales când îi spunea cineva că-i dau un aer mai distins.

Mama ei revenise la aragaz, unde se ocupa de sosuri și paste. Fran își pusese deja șorțul roșu și servea farfurii cu lasagna, specialitatea zilei.

În drum spre bucătărie, Reena se opri la mai multe mese, salutând vecini și clienți obișnuiți, râzând de fiecare dată când i se spunea că trebuie să *mănânce,* să mai pună puțină *carne* pe oase.

Gib împinse o pizza în cuptor și scoase alta până să ajungă Reena la el.

– Uite-o și pe fata mea!

Puse pizza deoparte și o strânse în brațe. Mirosea a făină și a transpirație.

– Mi-a spus Fran c-ai venit acasă, dar nu ne mai vedem capul de treburi. N-am putut lipsi nici măcar o clipă de aici.

– Am trecut s-arunc și eu o privire. Bella e-n spate?

– Adineauri a plecat. O urgență cu nunta.

Luă cuțitul de tăiat pizza și o împărți în mai multe bucăți cu mișcări rapide și îndemânatice.

– Ceva în legătură cu petalele de trandafiri... sau, poate, vazele pentru boboci...

– Înseamnă că vă lipsește un om. Cine-a cerut cârnații și ardeiul verde?

– Masa șase. Mulțam, fetițo.

Reena duse pizza și mai luă două comenzi. Parcă nici n-aș fi fost plecată, își spuse ea. Atâta doar că acum era alta. Nu

avea doar un an de colegiu la activ, ci şi tot ceea ce învăţase. Feţe familiare, mirosuri familiare, mişcări şi acţiuni care deveniseră automate... Şi totuşi era cu un an mai mare decât ultima oară când lucrase acolo şi avea un iubit. Acum era oficial. Ea şi Josh formau un cuplu. Doi parteneri care se culcau împreună.

Îi plăcea să facă dragoste şi era o uşurare să ştie asta. Prima dată fusese ca o aventură dulce, deoarece era atât de novice şi de preocupată să înţeleagă ce se întâmpla încât nu ajunsese la orgasm.

Acela era lucrul nou şi minunat pe care-l descoperise a doua oară când se culcase cu Josh. Abia aştepta să se întâlnească din nou cu el, să mai înveţe ceva nou.

Nu-i unea doar sexul, îşi reaminti Reena, ducând receptorul la ureche ca să primească o comandă prin telefon. Adesea stăteau de vorbă ore întregi. Îi plăcea să-l asculte vorbindu-i despre scrierile lui, despre dorinţa lui de a povesti despre oraşe mici ca acela în care crescuse el, în Ohio. Povestiri despre oameni şi despre ceea ce făceau, şi ceea ce făceau unii pentru alţii.

Dar Josh o şi asculta. Părea să-l intereseze la fel de mult când îi povestea că voia să studieze şi să înveţe – să înţeleagă focul.

Nu va avea un partener oarecare la nunta Bellei. Urma să-şi aducă iubitul.

Încă mai zâmbea la acest gând când intră în camera de pregătire. Mama ei scotea legume dintr-unul din frigiderele mari, de inox. Pete, care acum avea trei copii, stătea lângă tejgheaua de preparare, tăind aluatul din castroane ca să-l cântărească pentru blaturile de pizza.

– Hei, colegiano! Ia vino să ne dai un pupic!

Reena îl îmbrăţişă îl sărută zgomotos drept pe buze.

– Când te-ai întors?

– Acu' un sfert de oră. Am intrat pe uşă şi m-au şi pus la muncă.

– Ca pe sclavi.

– Dacă nu cântăreşti coca aia, iau biciul din cui. Şi acum lasă-mi fata în pace până nu te spun lui nevastă-ta.

Bianca desfăcu braţele pentru ca Reena să se poată arunca la pieptul ei.

– Cum reuşeşti să rămâi atât de frumoasă? o întrebă Reena.

– Datorită aburilor de la bucătărie. Menţin porii curaţi. O, fetiţo, lasă-mă să mă uit la tine.

– M-ai văzut acum două săptămâni, la Petrecerea cu Daruri a Secolului pentru Bella.

– Două săptămâni şi două zile, preciză Bianca, făcând un pas înapoi.

Zâmbetul ei ezită un moment, iar prin ochi îi trecu o umbră fugară.

– Ce e? Ce-i?

– Nimic.

Totuşi, depuse un sărut, ca o binecuvântare, pe fruntea fiicei sale.

– Acum îi am pe toţi copiii acasă. Pete, fă schimb de locuri cu Catarina. Să vină ea aici. Vrem să stăm între noi, fetele.

– Iar aveţi de vorbit despre nuntă. Mă doare deja capul...

Dând din braţe, Pete ieşi repede.

– E vreo problemă?

Glumind doar pe jumătate, Reena scoase o sticlă de apă din frigider.

– A auzit Bella gluma mea pe seama rochiei de domnişoară de onoare când am spus că mă face să arăt ca o aschimodie anemică?

– Nu, şi vei arăta minunat, chiar dacă rochia e cam... neinspirată.

– Oho, folosim diplomația!

– Diplomația e ultima mea șansă de supraviețuire în toată afacerea asta cu nunta. Altfel, pân-acum de mult i-aș fi rupt gâtul lui Bella ca pe-un vreasc.

Ridică o mână, clătinând din cap.

– N-are încotro. E emoționată, îngrozită, îndrăgostită la nebunie și vrea ca Vince să fie mândru de ea – și-n același timp să-i impresioneze pe părinții lui, să arate ca o stea de cinema și să-ncerce să mobileze o casă nouă și mare cât toate zilele.

– Pare să fie în elementul ei.

– E adevărat. Tatăl tău are nevoie de aluat pentru două mari și una medie, adăugă Bianca, privind-o pe Reena cum tăia și cântărea cu pricepere blaturile. Văd că n-ai uitat cum se face...

– M-am născut cântărind cocă.

Puse restul de aluat la loc, în frigider, și-i duse tatălui ei cantitățile de care avea nevoie. Apoi i se alătură mamei sale la prepararea salatei.

– Două a casei la masa șase. Iau eu cea grecească pentru masa trei. Nunta asta e visul vieții ei, continuă Bianca, continuând să toace zarzavaturile. Vreau să aibă exact ceea ce-și dorește. Vreau ca tuturor copiilor mei să li se împlinească dorințele.

Încărcă o tavă și o puse pe bufetul de servit.

– Comandă gata, anunță ea, apoi se întoarse să pregătească alta. Ai fost cu un băiat.

Apa îi trecu prin esofag ca o bilă mică de fier când Reena reuși să o înghită.

– Poftim?

– Crezi că dacă mă uit la tine nu văd? continuă încet Bianca, estimând distanța la care se afla soțul ei și rumoarea din local. Că am văzut-o la fiecare dintre copiii mei? Tu ai fost ultima.

– Xander a fost şi el cu un băiat?

Spre uşurarea Reenei, Bianca râse.

– Până acum preferă fetele. Îl cunosc pe-al tău?

– Nu, e doar... Am început să ne vedem de ceva vreme şi s-a întâmplat... pur şi simplu. Săptămâna trecută. Aşa am vrut eu, mamă. Îmi pare rău dacă eşti dezamăgită, dar...

– Am spus eu asta? Te-am întrebat despre conştiinţa ta sau despre alegere? Ai avut grijă?

– Da, mamă.

Reena puse cuţitul jos şi se întoarse să-şi cuprindă mama cu braţele pe după talie.

– Am avut amândoi grijă. Îmi place mult... Şi ţie o să-ţi placă.

– Cum să-mi dau seama de asta dacă nu-l aduci acasă să-ţi cunoască familia? Şi dacă nu-mi spui nimic despre el...

– E student la literatură. O să fie scriitor. Are un apartament şleampăt şi zâmbetul cel mai dulce din lume. Îl cheamă Josh Bolton şi a crescut în Ohio.

– Şi familia lui?

– Nu vorbeşte prea mult despre ea. Părinţii lui au divorţat şi nu are fraţi.

– Deci nu e catolic?

– Nu ştiu. Nu l-am întrebat. E gentil, şi foarte deştept, şi mă ascultă când îi vorbesc.

– Toate calităţile importante.

Bianca se întoarse şi cuprinse faţa Reenei între palme.

– Ai să-l aduci să cunoască familia?

– Va veni la nunta lui Bella.

– E şi curajos, constată Bianca, ridicând din sprâncene. Ei, dacă o să supravieţuiască, s-ar putea să merite să-l ţii o vreme...

*

Când clientela de la prânz se mai rări, Reena se aşeză – la insistenţele tatălui ei – cu o farfurie enormă de spaghete în faţă. După ce Pete îl luă locul, Gib îşi începu rondul. Reena îl văzuse de-o viaţă făcând asta şi ştia că şi bunicul ei procedase la fel.

Cu un pahar de vin, o sticlă de apă sau o cafea – în funcţie de oră – Gib trecea pe la fiecare masă sau separeu, schimbând câte o vorbă, uneori purtând o conversaţie mai lungă. Dacă era un client fidel, se aşeza lângă el pentru câteva minute. Subiectele de conversaţie variau de la sport, alimente, politică, până la noutăţi din cartier. Reena ştia că subiectul n-avea nicio importanţă. Conta intimitatea.

Azi luase o sticlă cu apă, iar când se aşeză în faţa ei, trase o duşcă zdravană.

– E bun? întrebă el, arătând cu capul spre farfurie.

– Cel mai bun.

– Atunci bagă mai mult în burtă.

– Cum o mai duce domnul Alegrio cu reumatismele?

– Îi dau de furcă. Zice c-o să plouă. Nepotul lui a fost avansat, iar anul ăsta trandafirii arată bine, zâmbi Gib. Ce-a luat la masă?

– Specialitatea cu condimente, salata casei, un pahar de Peroni, o sticlă de apă minerală, cornuri şi un cannoli.

– Bravo. Nu uiţi niciodată. Noi pierdem, că urmezi cursurile alea de drept penal şi de chimie în loc să înveţi despre managementul restaurantelor.

– O să am întotdeauna timp să vă dau o mână de ajutor, tată. Întotdeauna.

– Sunt mândru de tine. Mândru că ştii ce vrei şi că munceşti pentru asta.

– Aşa am fost crescută. Cum se mai simte socrul mic?

– Încă nu mă gândesc la asta.

Gib clătină din cap şi mai luă o gură de apă.

– Nu mă gândesc la momentul când va veni spre mine în rochia de mireasă. Când am s-o duc prin biserică și am să i-o predau lui Vince. Dacă mă gândesc, încep să bâzâi ca un țânc. E ușor să lași deoparte toate astea câtă vreme ai treabă cu nebunia pregătirii pentru momentul acela.

Aruncă o privire spre ușă și zâmbi.

– Încă cineva a auzit că te-ai întors acasă. Salut, John.

– Gib.

Cu o exclamție de plăcere, Reena sări în picioare și-l îmbrățișă pe John Minger.

– Ce dor mi-a fost de tine! Nu te-am mai văzut de la Crăciun! Stai jos. Mă întorc imediat!

Luă o farfurie și puse jumătate din spaghete din farfuria ei.

– Mănânci și tu de-aici. Tata are impresia că la colegiu mor de foame.

– Ce să-ți aduc de băut, John?

– Orice, numai slab să fie. Mulțumesc.

– Trimit imediat. Eu trebuie să mă întorc la treabă.

– Ia s-aud! ceru Reena. Ce faci, ce-ți fac copiii, nepoții, cum e viața ta în general?

– Toate bune. Am tot timpul de lucru.

Arăta bine, își spuse Reena. Ceva pungi sub ochi și părul mai cărunt. Dar îi stătea bine. Focul făcuse din el un membru al familiei. Nu, nu numai focul, se corectă ea. Tot ceea ce făcuse de-atunci. Felul în care se dedicase muncii și răspunsese la toate întrebările ei interminabile.

– Ceva cazuri interesante?

– Toate sunt interesante. Mai vrei să vii cu mine pe teren?

– Îmi dai un telefon și-am apărut.

– Am avut unul care-a început în dormitorul unui pușți. Un băiat de opt ani. Nu era nimeni acasă când s-a declanșat

focul. N-am găsit niciun chibrit, nicio brichetă, niciun semn de intrare prin efracție sau materiale incendiare.

– Electric?

– Nnț.

Reena reîncepu să mănânce, dusă pe gânduri.

– Trusă de chimie? Copiilor le place adesea să se joace cu trusele de chimie.

– Ăstuia nu. Mi-a spus că vrea să se facă detectiv.

– La ce oră a început?

– Pe la două după-amiază. Puștiul era la școală, părinții la serviciu. Niciun incident anterior.

Luă în gură o furculiță de spaghete, închizând ochii în timp ce le savura gustul.

– E nedrept să te pun la încercare, când nu poți vedea locul, nici fotografiile...

– Stai o clipă, stai, încă nu mă dau bătută...

Enigmele, fusese întotdeauna Reena de părere, erau făcute pentru a fi rezolvate.

– Punctul de origine?

– Biroul puștiului. Din placaj.

– Pariez că avea mulți combustibili pe el. Hârtie, lipici, biroul propriu-zis, caietele de școală, poate și copertele de vinilin, jucării... Lângă fereastră?

– Chiar sub ea.

– Vasăzică avea și perdele, probabil alea au luat foc... Două după-amiază...

Închise ochii, încercând să vizualizeze. Se gândi la biroul lui Xander când avea aceeași vârstă. Îngrămădeala neglijentă de jucării, reviste cu benzi desenate, caiete de școală...

– Încotro era orientată fereastra?

– Ești formidabilă, Reena. Spre sud.

– La ora aia soarele e puternic dacă nu sunt trase draperiile. Puștiul nu stătea să și le tragă. Afară cum era vremea?

– Senină, însorită, caldă.

– Puștiul vrea să fie detectiv, probabil că are o lupă.

– Drept la țintă. Lupa stătea pe birou, rezemată de o carte, peste un teanc de hârtii. Soarele intră pe geam, trece prin lupă, incinge hârtiile, alea iau foc... Birou de lemn, draperii de stofă...

– Bietul copil.

– Se putea și mai rău. Un tip de la livrări a văzut fumul și a sunat la nouă-unu-unu. Au localizat focul în dormitor.

– Mi-a fost dor de discuțiile profesionale. Știu, știu, sunt doar studentă și la majoritatea cursurilor sunt flămândă după tot ceea ce nu îmi este accesibil până când mă voi transfera în campusul Shady Grove după primul an. Dar am chef de conversații...

– Mai am și altceva să-ți spun.

John puse furculița jos și o privi în ochi.

– Pastorelli a ieșit.

– A... Reena se aplecă, aruncând o privire în jur ca să vadă dacă nu îi putea auzi cineva. Când?

– Săptămâna trecută. Abia acum am aflat.

– Trebuia să se întâmple odată și-odată, spuse Reena cu voce joasă. Ar fi ieșit mai repede dacă nu se prelungea sentința pentru că a lovit un gardian.

– Nu cred c-o să vă mai facă necazuri; nici măcar n-o să treacă pe-aici. Nu mai are nicio legătură cu cartierul ăsta. Nevastă-sa e tot la New York, la mătușa ei. M-am interesat. Puștiul a fost deja închis, acolo pentru agresiune.

– Îmi amintesc când l-au luat.

Reena privi pe fereastră, spre cealaltă parte a străzii. Pe treptele casei unde locuise cândva familia Pastorelli erau ghivece cu flori, iar la geamuri draperiile erau trase.

– Pe care dintre ei?

– Pe amândoi. Ţin minte cum l-au scos pe domnul Pastorelli din casă cu cătuşe la mâini, şi cum nevastă-sa îşi îngropa faţa într-o cârpă de vase galbenă; avea un şiret de la pantof dezlegat. Mi-l amintesc pe Joey ţipând şi alergând după maşină. Eu stăteam lângă tata şi faptul că ne uitam împreună a întărit, într-un fel, legătura dintre noi. Cred că de-asta m-a lăsat să vin cu el când l-au arestat pe Joey. După ce l-a omorât pe bietul câine.

– Se încheia un capitol pentru tine, unul care începuse când micul nemernic te-a atacat. N-ai niciun motiv să crezi că nu s-a terminat, dar tu şi familia ta trebuie să ştiţi că a ieşit din închisoare.

– O să le spun. Mai târziu, John, mai târziu, când vom fi cu toţii acasă.

– E bine şi aşa.

Reena privi din nou pe fereastră şi se lumină la faţă.

– Uite-l pe Xander! Vin imediat.

Părăsi iute separeul, fugi spre uşă, ieşi şi traversă în goană strada ca să se arunce, fericită, în braţele fratelui ei.

Faptul că se afla acasă o făcea să se simtă din nou ca un copil în multe privinţe. Mirosurile şi sunetele din casă erau în mare măsură aceleaşi. Mirosul cerii de mobilă pe care-l folosea mereu mama ei, aromele condimentelor nelipsite de la bucătărie, ca şi vechiul butuc de tăiat carnea. Muzica răsunând din camera lui Xander, indiferent dacă el se afla acolo sau nu, clipoticul apei de la toaleta de serviciu care continua să curgă dacă nu zgâlţâia mânerul. Toate îi erau familiare. Rareori trecea o oră fără să sune telefonul şi cum, vremea era frumoasă,

ferestrele stăteau deschise, lăsând să intre zgomotele traficului și vorbele trecătorilor care se opreau să stea de vorbă.

Parcă avea din nou zece ani. Ședea turcește pe patul surorii ei, în timp ce Bella se ferchezuia la oglinda de toaletă, pregătindu-se să-și petreacă seara în oraș.

Sunt atâta de făcut, comenta ea, combinând nuanțele de fard pentru pleoape cu dibăcia unui artist. Nici nu știu cum o să le terminăm pe toate până la nuntă. Vince zice că-mi fac prea multe griji, dar trebuie să iasă perfect!

Așa va fi. Ai o rochie senzațională.

Am știut foarte bine ce vreau, răspunse Bella, răsturându-și părul auriu. În fond, toată viața mi-am făcut planuri pentru momentul ăsta. Mai ții minte când ne jucam de-a mireasa cu perdelele alea vechi de dantelă?

Da, tu erai mereu mireasa, zâmbi Reena, amintindu-și.

Ei bine, acum nu mai e o prefăcătorie. Știu că tata a făcut o criză în legătură cu prețul rochiei, dar mireasa e cea mai importantă la o nuntă, nu? Și nu pot fi cea mai importantă cu cine știe ce zdreanță pe mine. Vreau ca Vince să-și piardă mințile când o să mă vadă. O, stai să vezi ce mi-a dăruit ca obiect vechi!

Credeam că porți perlele lui Nuni.

Nu. Sunt frumoase, dar demodate – și-n plus, nici nu-s veritabile.

Deschise sertarul mesei de toaletă, scoase o cutiuță și veni să se așeze pe marginea patului.

Mi le-a cumpărat de la un bijutier renumit.

Înăuntru se afla o pereche de cercei, două picături scânteietoare de diamante, cu filigran atât de delicat încât părea țesut de păianjeni.

Dumnezeule, Bella, astea-s diamante adevărate?

Sigur că da, gesticulă sora ei, făcând să-i scapere

diamantul cu tăietură pătrată de pe deget. Vince nu mi-ar cumpăra niște imitații. Are clasă. Toată familia lui are clasă.

– Și a noastră n-are?

– Ei, lasă, nu mă înțelege greșit, replică absentă Bella, în timp ce ridica un cercel în lumină. Mama lui Vince se duce cu avionul la New York și Milano ca să facă cumpărături. Au un personal format din *doisprezece* oameni care se ocupă de casă. Să vezi ce casă au părinții lui, Reena. Un conac, de-a dreptul. Grădinari cu program permanent. Mama lui e așa de dulce cu mine – acum îi zic Joanne. În dimineața nunții o să mă ducă la salonul ei să mă pregătească.

– Eu credeam c-o să mergem la al Mariei – tu, mama, Fran și cu mine.

– Catarina, zâmbi indulgent Bella, bătând-o pe mână înainte de a se ridica să pună cerceii la loc în sertar. Maria nu mai e pentru mine. De-acum voi fi soția unui om important. O să am un alt stil de viață, alte obligații... Trebuie să am tunsoarea potrivită, garderoba potrivită, toate alea potrivite, ca să mă ridic la înălțimea lui.

– Și cine stabilește care-s potrivite și care nu sunt?

– Pur și simplu *știi,* răspunse sora ei, înfoindu-și părul. Vince are un văr, un băiat foarte drăguț. Mă gândeam că poate ai vrea să te însoțească la recepție. Cred că v-ați potrivi. E-n primul an la Princeton.

– Mulțumesc, dar am un prieten. O să vină la nuntă. Am aranjat cu mama.

– Un prieten? Uitând un moment să se mai aranjze, Bella se lăsă să cadă pe pat. De când, de unde, cum...? Cum îl cheamă? Cum arată? Hai, spune-mi totul!

Încordarea dintre ele dispăru și redeveniră două surori care discutau despre băieți.

- Îl cheamă Josh. E tare drăguț, și arată trăsnet. Vrea să fie scriitor. L-am cunoscut la colegiu. Suntem împreună de două luni.

- De două luni? Și mie nu mi-ai spus?

- Erai prea preocupată.

- Bine, da' totuși... se bosumflă Bella un moment. E de pe aici?

Nu, a crescut în Ohio, dar acum locuiește aici. Lucrează într-o librărie pe timpul verii. Îmi place mult. Bella. M-am și culcat cu el. De cinci ori.

– Iisuse! holbă Bella ochii. Reena, dar e *formidabil*. Măcar e bun de ceva?

Sări în picioare și închise ușa.

- Vince e grozav la pat. Poate să mă țină *ore-ntregi*.

– Cred că e destul de bun.

„Ore...?" se întrebă Reena. Oare era posibil?

– E singurul cu care m-am culcat vreodată.

– Ai grijă să te protejezi. Eu am întrerupt.

– Ce-ai întrerupt?

– Anticoncepționalele, răspunse Bella în șoaptă. Vince a spus că vrea s-avem imediat copii, așa că am aruncat pastilele. Până la nuntă mai e atât de puțin, încât nu contează dacă rămân acum însărcinată. În weekendul trecut le-am aruncat, așa că s-ar putea să fiu deja gravidă.

– Dumnezeule, Bella!

Gândul că sora ei putea deveni soție și mamă atât de repede, o șoca pe Reena.

– Nu vrei să ai și tu puțin timp, să te obișnuiești cu căsnicia...?

– N-am nevoie de timp.

Bella zâmbi.

– Știu prea bine cum o să fie. O să fie perfect. Și-acum, e cazul să termin cu pregătirile. Vince o s-ajungă aici din clipă-n clipă și nu-i place să aștepte.

– Distracție plăcută.

– Întotdeauna e așa.

Bella se așeză iar la masa de toaletă și Reena porni spre ușă.

– Vince mă duce-n seara asta la un restaurant grozav. Zice c-am nevoie să mă relaxez și să-mi alung din minte detaliile în legătură cu nunta.

– Sunt sigură că are dreptate.

Reena ieși chiar când fratele lor urca scara.

După ce aruncă o privire spre ușa închisă, Xander se uită la Reena zâmbind.

– De câte ori a spus „Vince zice"?

– Nu am mai numărat. E înnebunit după ea.

– Cu atât mai bine, altfel până acum ar fi înnebunit din cauza ei. Eu, unul, voi fi foarte bucuros când s-o termina totul.

Reena se apropie de el. Xander o întrecuse în înălțime, așa că fu nevoită să se ridice pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz.

– O să-ți fie dor de ea când n-o să mai fie în camera de alături.

– Probabil.

– Ai ceva planuri pentru seara asta?

– E prima ta seară acasă. Ce fel de frate crezi că sunt?

– Genul meu favorit.

Așteptă ca Bella și Vince să plece la restaurant, iar restul familiei să se așeze la masa din sufragere, cu biftecul florentin fript în onoarea întoarcerii ei de la colegiu, ca să anunțe:

– Am o veste pentru voi. Am auzit-o de la John și i-am cerut voie să v-o spun și vouă. Pastorelli a ieșit din închisoare. I-au dat drumul acum o săptămână.

– Fecior de...

– Nu la masă, Xander, îl dojeni Bianca. Se știe unde e, unde s-a dus?

– Și-a ispășit pedeapsa, mamă.

Avusese timp să se împace cu gândul și vorbea pe tonul cel mai calm.

– John nu consideră că avem motive de îngrijorare și eu sunt de acord cu el. Pastorelli nu mai are nicio legătură cu cartierul ăsta, niciun motiv ca să se întoarcă. Ceea ce s-a întâmplat a fost demult.

– Ca ieri, replică Gib. Parc-ar fi fost ieri. Dar cred că nu ne rămâne decât să ne împăcăm cu situația. Ce altceva putem face? A fost pedepsit pentru ceea ce a făcut. S-a terminat, a dispărut din viața noastră.

– Într-adevăr, însă n-ar strica să fim puțin atenți, măcar pentru un timp.

Bianca inspiră prelung.

– Cred că ar fi bine să nu-i spunem nimic Bellei până după nuntă. Să n-o apuce istericalele.

– Pe ea o apucă istericalele și dacă-și rupe o unghie, interveni Xander.

– Exact asta voiam să spun și eu. Știm asta și vom fi puțin mai atenți. Dar, la fel ca John, cred că n-avem niciun motiv de îngrijorare. Deci...

Bianca îi îndemnă:

– Mâncați până nu se răcește.

6

Bo nu era sută la sută sigur ce va face în ziua aceea, dar de obicei era dispus să meargă pe mâna amicului său Brad. El reprezenta acum, oficial, jumătatea lui Cammie – şi, cum relaţia era la început, nimeni n-avea nicio obiecţie. Pentru a-şi împărtăşi bucuria, noul cuplu aranjase o întâlnire dublă, ceea ce era şi mai bine. Nu-l îngrijora decât durata întâlnirii – toată ziua, până seara.

Un angajament cam riscant, după părerea lui Bo. Dacă el şi prietena aia a lui Cammie se antipatizau de la prima vedere? Se mai întâmplau şi de-astea. Cică fata era drăguţă, dar asta o spunea Cammie, iar în opinia uneia care-i era prietenă nu puteai avea încredere.

Chiar dacă semăna leit cu Claudia Schiffer, era posibil să nu-i tacă gura o clipă sau să chicotească întruna. Bo nu putea suferi chicotelile. Sau putea fi lipsită de simţul umorului. În cazul ăsta prefera chicotitul în locul acelei expresii hiper-serioase care pare să spună: trebuie-să-salvez-lumea-de-la-pierzanie-şi-tu-la-fel.

Şi, pe deasupra, îl obseda o fată pe care o văzuse doar vreo zece secunde şi căreia nici măcar nu-i ştia numele.

O prostie – dar ce să-i faci...?

Ştia că Brad avea metoda lui de a-l aduce la realitate. O fată drăguţă – măcar de-atâta lucru era sigur –, o zi împreună cu un grup vesel, la Inner Harbour, în Baltimore. O vizită la acvariu, o plimbare, un banc, două, puţină muzică şi o masă

cu fructe de mare... Își impuse să intre-n starea de spirit urmând instrucțiunile lui Cammie.

Ea și Brad se așezaseră pe banchcta din spate a mașinii – ca să se giugiulească, își zise Bo.

Intră în parcarc și așteptă până când pasagerii terminară să se sărute.

– O să intrăm cu toții.

Cammie se desprinse din îmbrățișarea lui Brad și își luă poșcta.

– Ce-o să ne mai distrăm! E o zi de-a dreptul superbă!

„Asta-i adevărat", își spuse Bo. Cerul era albastru, norii albi și pufoși, razele soarelui aurii... Mai bine să umble pe afară decât să zacă în casă, cu gândul la cine știe ce fată din visele lui, sau să-și facă de lucru în atelierul de tâmplărie al maistrului.

Bo își dorea un atelier propriu. Când va avea destui bani ca să închirieze o casă – sau, pentru a da frâu și mai liber fanteziei, chiar să cumpere una –, își va deschide un atelier al lui. Un mic hambar echipat cu bancuri de lucru și unelte moderne. Poate chiar va demara o afacere proprie.

Intrară în blocul de apartamente care arăta exact ca oricare altul din afara campusului – adică era genul de clădire de la care voiai să-ți iei rămas-bun. Nu trebuia decât să-l convingă pe Brad să participe cu niște bani ca să cumpere împreună o locuință pe care s-o renoveze.

– Aici stă, la etajul întâi.

Cammie se duse până la o ușă și ciocăni.

– O să-ți placă Mandy, serios, Bo. E foarte amuzantă.

Zâmbetul ei larg îi aminti lui Bo de ce nu-i convenea ca alții să-i aranjeze șustele. Dacă nu-i plăcea prietena ei, trebuia să se poarte ca și cum i-ar plăcea. Altfel, Cammie începea să-l sâcâie pe Brad până când acesta nu mai suporta și se-apuca să-l sâcâie pe Bo.

Grijile lui se mai risipiră cât de cât când uşa se deschise şi apăru o roşcovană scundă, cu ochi mari, albaştri şi nişte forme curbe împachetate frumuşel într-o pereche de blugi şi un tricou gri strâmt.

Împachetate destul de frumuşel pentru ca Bo să-şi reprime orice judecată cu privire la inelul prins în sprânceană. Poate că era sexy.

– Bună, Mandy. Îl ştii pe Brad.

– Sigur. Salut, Brad.

Vorbea cu un uşor sâsâit – unul sexy.

– Iar el e Bo. Bowen Goodnight.

– Salut, Bo. Îmi iau poşeta şi putem pleca. Casa-i vraişte, nu intraţi, spuse ea râzând şi împingându-i înapoi. Colega mea de cameră a plecat ieri într-un weekend nebunatic şi a întors totu' cu fundu în sus căutându-şi o pereche de sandale pe care le-am găsit după ce-a plecat ea. Şi n-am de gând să fac ordine – asta-i treaba ei.

Vorbea non-stop, dar într-un fel amuzat, alert, în timp ce-şi lua poşeta de umăr şi şapca neagră a echipei Orioles.

Aha, baseball, îşi spuse Bo. Mai existau speranţe.

Mandy o zbughi afară, închise uşa în urma ei şi îi zâmbi scurt lui Bo.

– Am aici şi-o cameră, spuse ea, bătându-se peste geanta voluminoasă. Îi înnebunesc pe toţi cu ea.

– Mandy e o fotografă extraordinară, interveni Cammie. Lucrează la *Baltimore Sun.*

– Un program oribil, fără niciun ban, dar îmi place la nebunie. Ei, ia uită-te la tine...!

Înainte ca Bo să poată comenta, Mandy se întorsese cu totul, uitându-se la un tânăr care cobora scara. Era îmbrăcat cu costum şi cravată şi arăta cam stingherit.

– Băi frate, remarcă ea, chicotind. Sexy mai arăţi!

– Mă duc la o nuntă, răspunse tânărul, ridicând o mână la nodul cravatei în dungi. Asta-mi stă bine?

– Cammie, Brad, Bo, el e Josh. Vecinul de sus, coleg de facultate şi amator în materie de legat noduri de cravată. Stă să ţi-l aranjez eu. Cine se căsătoreşte?

– Sora prietenei mele. Am să-i cunosc toată familia cu ocazia asta. Simt că mi se face cam rău...

Mandy îi îndreptă cravata, apoi îl bătu uşor pe revers la sacoului.

– Gata, arăţi perfect. Şi nu-ţi face griji, iubiţel, la nuntă oamenii sau plâng sau se-mbată.

– Ăştia-s italieni, aproape toţi.

– Atunci au să facă şi una, şi alta. Nunţile italieneşti sunt foarte amuzante. Ajunge să ridici paharul şi să le urezi – cum zic ei...? *Salute!*

– *Salute!* Am reţinut. Mi-a părut bine de cunoştinţă. Ne mai vedem.

– E un scump, spuse Mandy după ce Josh coborî. Şi-a găsit în sfârşit pe cineva.

Bella comandase parcă o vreme perfectă şi, după părerea Reenei, dorinţa i se împlinise. Cerul era albastru, aerul îmbălsămat de parfumul florilor pe cât de viu colorate, pe alei de gingaşe, iar temperatura plăcută.

Arăta ca o prinţesă, aşa spunea toată lumea, în rochia ei albă, vaporoasă, cu părul lucind auriu sub voalul sclipitor. În mână ţinea un buchet de trandafiri roz şi crini albi, miniaturali o combinaţie de mare efect.

Biserica era decorată cu florile ei favorite, puse în coşuri albe. Respinsese tradiţionala orgă în favoarea unei formaţii cu harpă, flaut, violoncel şi vioară. Reena fu nevoită să recunoască că sunau fermecător.

Şi distins.

Isabella Hale străbătea naosul bisericii St. Leo la braţul tatălui ei, arătând ca o regină. Trena rochiei se întindea în urma ei ca un râu alb scânteietor, chipul îi strălucea, iar diamantele îi scăpărau în urechi.

I se împliniseră toate dorinţele, gândi Reena, văzând că Vince – elegant şi chipeş, – părea vrăjit de ea. Ochii lui, negri şi adânci, se aţintiră pe faţa ei şi nu se mai desprinseră de acolo. Ai tatălui ei erau umezi când îi ridică voalul cu grijă, o sărută blând pe obraz şi-i răspunse cu căldură preotului care întrebă cine i-o dă în primire mirelui pe fata aceea:

– Mama ei şi cu mine.

Prin cine ştie ce minune, Bella nu plângea. Rămase senină în tot timpul slujbei şi al ceremoniei. Ochii-i străluceau ca stelele, iar vocea îi răsuna limpede ca un clopoţel.

„Pentru că ştie că a primit exact ce şi-a dorit", reflectă Reena. „Ceea ce şi-a dorit dintotdeauna. La fel cum ştie că ăsta e momentul ei de glorie, că toate privirile sunt îndreptate asupra ei."

Nu mai conta că rochia ei de domnişoară de onoare îi stătea atât de prost. Avea de-a face cu un alt gen de foc, îşi dăduse ea seama – un foc puternic, fierbinte şi luminos: bucuria surorii ei învăpăia văzduhul.

Aşa că Reena lăcrimă când se schimbară jurămintele, şi inelele, conştientă că era sfârşitul unei etape din viaţa lor şi începutul alteia în viaţa lui Bella.

Recepţia avea loc la clubul country al părinţilor lui Vince, unde tatăl său era membru în comitetul de conducere. Şi aici era o profunzime de flori, mâncare, vin şi muzică.

Mesele erau drapate în aceeaşi nuanţă de roz ca trandafirii din buchetul lui Bella, presărate cu petale de trandafiri şi decorate cu alte flori, în aranjamente centrale, şi cu lumânări albe ca nişte coloane lucioase şi pure.

Reenei i se ceru să ia loc la masa lungă, împreună cu suita nupțială. Îi era recunoscătoare mamei sale pentru că avusese grijă să-l așeze pe Josh la aceeași masă cu Gina, pe care putea conta că o să-l distreze toată seara. Era aproape la fel de recunoscătoare că Fran – ca domnișoară de onoare – și fratele lui Vince, cavalerul de onoare, aveau să țină toasturile tradiționale.

Mâncă niște costițe delicioase, conversă și glumi cu alți comeseni, își făcu griji pentru Josh. Când avu puțin timp să se uite prin sala mare de bal, se întrebă din ce fel de lume făcea parte acum sora ei.

Cele două familii se amestecau, așa cum se întâmplă de obicei în asemenea ocazii, însă chiar dacă nu le-ar fi cunoscut, tot ar fi putut să le separe în grupuri. Clasa muncitoare și aristocrația.

Nu numai mireasa purta diamante și o rochie ce costa mai scump decât consumația pe o săptămână la „Sirico's", însă era singura din neamul ei care reușise s-o facă. Probabil, recunoștea Reena, singura din sângele ei care reușea să arate de parcă s-ar fi născut purtând Prada.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Xander se aplecă și îi șopti la ureche:

– Acum noi suntem rudele sărace.

Reena râse afectat și-și luă paharul de șampanie.

– Mi se rupe. *Salute.*

Se simți mult mai bine când reuși să scape de îndatoririle oficiale și să-l găsească pe Josh.

– Te simți bine? Cred că de-acum încolo sunt liberă, măcar o vreme.

– Perfect. A fost o nuntă grozavă.

– Grozavă, îi dădu ea dreptate. Nu știam că fotografiile vor dura atâta timp. Am senzația că te-am părăsit. Și voiam să te previn că...

– O, Catarina! exclamă mătuşa ei Carmela, învăluind-o într-un nor de White Shoulders. Ce frumoasă eşti! Parc-ai fi tu însăţi o mireasă. Dar... ce-ai mai slăbit! Las' că te-ngrăşăm noi acum c-ai venit acasă. Şi tânărul acesta chipeş cine-i?

– Mătuşă Carmela, el e Josh Bolton. Josh, mătuşa mea, Carmela Sirico.

– Încântat de cunoştinţă, doamnă Sirico.

– Ce politicos...! Suntem la o nuntă, aşa că azi sunt Carmela. Nepoata mea, continuă Carmela, cuprinzând umerii Reenei cu braţul ei puternic, e drăguţă, nu-i aşa?

– Da, doamnă, este...

– Francesca e frumuseţea, iar Isabella are stilul, pasiunea... Catarina noastră e cea isteaţă. Nu-i aşa, *cara*?

– Aşa e, eu sunt cea cu creierul.

– Dar azi, azi arăţi minunat! S-ar putea ca tânărul tău cavaler să intre la idei când ai să prinzi buchetul, continuă ea făcând cu ochiul. Îţi cunosc familia? îl întrebă apoi pe Josh.

– Nu, se grăbi Reena să răspundă. Pe Josh îl ştiu de la şcoală. Acum trebuie să-l prezint.

– Da, da. Şi să păstrezi un dans şi pentru mine, îi mai spuse ea lui Josh în timp ce Reena îl trăgea spre ceilalţi.

– În legătură cu asta voiam să te previn, îi spuse Reena. Vei avea parte de multe asemenea interogatorii. Cine sunt ai tăi, cu ce se ocupă, unde vă duceţi la biserică... Toţi cei din familia mea cred că e treaba lor să ştie toate astea . N-o lua ca pe ceva personal.

– E OK. M-a pus Gina la curent. Mă cam sperie, dar... treacă de la mine. Şi să ştii că arăţi într-adevăr minunat. N-am mai fost niciodată la o nuntă catolică atât de mare. E foarte interesant...

– Şi foarte lung, râse Reena. OK, acum trebuie să te prezint unchilor şi celorlalte mătuşi. Ţine-te bine.

Josh se ţinea foarte bine, observă ea, pe măsură ce petrecerea se desfăşura. Deşi era mitraliat cu întrebări, în jurul lor se trăncănea atât de mult, încât nu trebuia să răspundă decât la jumătate din ele.

Atmosfera era întreţinută şi cu ajutorul repertoriului muzical plin de viaţă, cu piese pe gustul tuturor, de la Dean Martin la Madonna. În timp ce dansa cu mirele, Reena începu să se relaxeze şi să savureze momentul.

– Niciodată n-am văzut-o pe sora mea mai fericită. A fost o ceremonie minunată, Vince. Totul e minunat.

– N-a fost o zi să nu-şi facă griji – dar aşa e Bella noastră, n-ai ce-i face.

Vince se mişca atât de lin pe ringul de dans şi-i privea atât de atent faţa, încât Reena nu se îndoia că luase lecţii – de dans şi de bune maniere.

– Acum putem să ne începem viaţa, să ne făurim un cămin, să avem o familie. O să te invităm la cină după ce ne întoarcem din luna de miere şi ne instalăm.

– Am să vin.

– Mare noroc am cu o soţie atât de frumoasă... Şi mai şi gătceşte!

Râse, sărutând-o pe Reena pe obraz.

– Iar acum mai am încă o soră.

– Şi eu încă un frate. *Una famiglia.*

– *Una famiglia,* zâmbi Vince.

Mai târziu, cuibărită în pat lângă Josh, Reena se gândea la ziua pe care sora ei o aşteptase cu atâta emoţie. Grandoarea ceremoniei, cuvintele solemne, florile elegante... Formalismul iniţial al recepţiei, care apoi devenise slavă Domnului, o petrecere gălăgioasă.

– Ia spune-mi, mătuşa mea Rosa chiar a dansat Electric Slide?

– Nu mai ţin minte care anume era Rosa, dar da, aşa cred... Sau poate Hokey Pokey.

– Nu, pe-aia au dansat-o verişoarele mele Lena şi Maria-Theresa. Măi să fie!

– Mi-au plăcut dansurile, mai ales tarenbella.

– Tarantella, îl corectă ea chicotind. Ai rezistat, Josh, şi nu-i deloc uşor. Bravo ţie.

– M-am distrat, nici nu ştii ce bine m-am distrat. Ai o familie foarte simpatică.

– Şi mare, şi zgomotoasă. Cred că familia lui Vince a fost cam derutată, mai ales când unchiul Larry a pus mâna pe microfon şi a-nceput să ragă „Ăsta-i amorul".

– A cântat bine. Oricum, familia ta îmi place mai mult. Ai lui sunt cam snobi. El e OK, se grăbi Josh să precizeze, şi-i îndrăgostit până peste cap de sora ta. Fac un cuplu ca-n filme.

– Mda, aşa e.

– Şi mama ta... Am voie să spun că mama ta e foarte frumoasă? Pur şi simplu nu arată ca o mamă. Familia mea nu face niciodată chestii de-astea, înţelegi, la marile ocazii. Mi-a plăcut.

Reena îl privi zâmbitoare.

– Atunci vii mâine la cină? Mama mi-a spus să te invit. Ai să-i poţi vedea cum sunt atunci când nu se-mbracă simandicos.

– Sigur. Poate stai cu mine la noapte? Colegul meu de cameră nu vine până mâine-seară. Putem să ieşim în oraş dacă vrei, sau rămânem aici.

– Aş vrea eu...

Se aplecă să-l sărute pe piept. Avea pielea atât de netedă şi de caldă...

– Zău că nu aş vrea. Dar cred că o noapte întreagă ar fi puţin mai mult decât poate accepta tata în seara asta. S-ar supăra. Şi-n plus, toţi îl băteau la cap că-n curând va repeta figura pentru Fran.

– Ai îmbrâncit-o de-a binelea când Bella a aruncat buchetul.

– Instinctiv, râse din nou Reena, apoi se ridică în capul oaselor, scuturându-şi părul. Vreau ca tata să aibă o ocupaţie în seara asta. Altfel o să se gândească la noaptea nunţii lui Bella, ceea ce pentru el e un subiect cam delicat.

Îl atinse pe obraz.

– Mă bucur că te-ai distrat bine azi.

Josh se ridică în şezut îmbrăţişând-o cu o afecţiune care-i încălzi inima.

– Întotdeauna mă simt la fel când sunt cu tine.

Reena se îmbrăcă şi îşi retuşă machiajul. N-ar fi fost bine să se ducă acasă arătând de parcă chiar atunci ar fi ieşit din aşternutul unui bărbat. La uşă îl lăsă pe Josh s-o mai sărute de câteva ori.

– Poate că, în următoarea zi liberă, mergem şi noi undeva, propuse el. La plajă sau...

– Mi-ar face plăcere. Ne vedem mâine.

Ieşi, apoi se mai întoarse o dată să-l îmbrăţişeze, să-l sărute.

– Gata, cred c-o să-mi ajungă până mâine.

Coborî scara aproape dansând şi ieşi în noaptea caldă.

Bo intră în parcare când Reena întorcea cheia de contact.

Îi lăsase pe Brad şi Cammie la ea acasă. Fusese o zi reuşită, genul care promitea mai mult. Mandy îi plăcea. Nici nu s-ar fi putut altfel. *Era* o pacoste cu aparatul de fotografiat, dar într-un fel care-l făcea să râdă sau îl impresiona.

– O să vreau să văd şi cu unele dintre cele şase milioane de poze pe care le-ai făcut azi, îi spuse el în timp ce coborau din maşină.

– N-avea nicio şansă să scapi. A fost amuzant. Mă bucur că m-a convins Cam să vin. Iar dacă spun asta e o dovadă în plus că vorbeşte gura fără mine.

– E OK, şi eu am venit tot la insistenţele cuiva – ale lui

Brad. M-am gândit că, dacă toată povestea s-ar dovedi un coşmar, l-aş avea la mână ani de zile. Acum va trebui să găsesc altceva cu care să-l îndatorez. Pot să te mai sun din când în când?

– Nicio problemă, răspunse Mandy, scoţând o hârtiuţă din buzunar. Am şi notat numărul. Dacă nu mi-l cereai, ţi l-aş fi strecurat cu ocazia asta...

Şi, apucându-l de cămaşă cu ambele mâini, îl smuci scurt spre ea, ridicându-se pe vârfuri. Sărutul fu torid şi promiţător.

– Drăguţ... comentă ea, lingându-şi buzele. Ştii, dacă se leagă ceva între noi, ne vor avea *ei* la mână cu asta.

– Viaţa e plină de riscuri.

Bo tocmai ajunsese la concluzia că inelul din sprânceană era sexy.

– Ce zici, să intru puţin...?

– Tentant, foarte tentant... Dar cred c-ar fi mai bine s-o lăsăm pe data viitoare.

Descuie uşa şi intră păşind de-a-ndăratelea.

– Să mă suni.

Bo vârî hârtia cu numărul în buzunar şi porni înapoi spre maşină, zâmbind cu gura până la urechi.

Întrucât avea o seară liberă, iar colegul de cameră era plecat şi nu-l putea asurzi cu muzica, Josh se aşeză la masă cu intenţia să scrie. Îi trecuse prin minte că ar fi amuzant să încerce să construiască o povestire scurtă, inspirată de nuntă.

Voia să noteze câteva idei înainte ca impresiile – şi erau atât de multe! – să se amestece sau să înceapă să se şteargă.

Deşi ar fi vrut ca Reena să rămână la el peste noapte, într-un fel se bucura că plecase acasă. Singur fiind, putea cu adevărat să gândească. Putea să lucreze.

Aproape terminase o schiţă a acţiunii când auzi o bătaie în

uşă. Cu gândul încă la povestire, se duse să răspundă. Când deschise, înclină capul cu un gest de salut.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Mda, stau deasupra. Ai auzit cumva... Uite, iar a apărut!

Instinctiv, Josh întoarse capul în direcţia indicată de vizitator. În clipa următoare simţi o durere atroce şi peste ochi i se aşternu un văl roşu.

Uşa se închise înainte ca Josh să atingă podeaua.

Un slăbănog. Nici nu-i era greu să-l târască-n cameră, dobitocul. Şoseta plină de monede putea să lase o urmă. Poate o vor găsi, mai târziu. Mai bine să-l lase jos, ca să dea impresia că se lovise la cap căzând din pat.

Trebuia să facă totul cât mai simplu şi cât mai repede. Să aprindă ţigara, s-o şteargă de amprente, s-o pună între buzele boului. Pentru orice eventualitate. Să-i aplice amprentele pe pachet şi pe cutia de chibrituri. Pentru orice eventualitate. Să lase ţigara aprinsă pe pat – pe cearşaf. Acolo o să ardă mocnit. Să mai adauge şi ceva hârtii – nişte cursuri de la colegiu. Să lase pachetul de ţigări şi câteva chibrituri...

Să se ducă să caute o bere la bucătărie. De ce să nu bea şi el o cutie, până începea?

Nimic nu se compară cu spectacolul unui foc care se aprinde. Nimic în lume. Puterea e ca un drog de prima calitate.

Focul mocnit. Focul furişat. Viclean şi insidios. Creşte, creşte, în linişte şi în secret, spre acea izbucnire a primei flăcări.

Cu mănuşile pe mâini, scoase bateria din detectorul de fum. Oamenii sunt aşa de neglijenţi... Pur şi simplu uită să înlocuiască bateriile. Mai mare ruşinea.

Puştiul ar putea să-şi revină. Dacă-şi revine, îl va pocni din nou.

Speră să-şi revină. Hai, săbănogule, hai, deşteptarea, să-ţi mai trag una.

Stat așa, stai la un loc. Ține-o-n tine. Uită-te la fum – sexy, tăcut, mortal. Fumu-i ăla care le vine de hac. Îi amețește. Hârtia ia foc, uite și flacăra.

Prima flacără e și prima putere. Auzi-o cum vorbește, cum șoptește... Uită-te cum se mișcă și cum dansează...

Iar acum, cearșafurile. Începe bine, a luat un start bun. Pune cearșaful peste bou.

O frumusețe! Ia uite ce culori. Auriu și roșu, portocaliu și galben.

Așa arată: și-a aprins o țigară în pat și a adormit. Fumul îl amețește, încearcă să se dea jos din pat, cade și se lovește la cap. În timp ce-i leșinat, focul îi face de petrecanie.

Patul ia foc. Drăguț, nu-i așa că-i drăguț? Încă puține hârtii, n-or să strice. Să-i ia foc și cămașa... Așa, asta e!

Haide, hai odată... Al dracului ce mult durează. Bea o bere, păstrează-ți calmul. Cine știa că un nenorocit slăbănog ca ăsta poate să ardă așa? S-a aprins și covorul – cine se zgârcește la bani așa pățește!

S-a prăjit, ce mai. Prăjit de futu-i mă-sa. Miroase ca un porc la frigare.

Mai bine să se ducă acum. Ce păcat că trebuie să plece, să piardă spectacolul... E așa de interesant *să te uiți cum trosnesc și se topesc oamenii în vreme ce-i înghite focul.*

Dar e timpul să ne luăm adio de la dobitocul de student. Ia-o încet, nu te grăbi. Verifică pe culoar... Ce păcat că nu poți să stai și să te mai uiți, da' tre' să te duci. Mergi normal, nu te grăbi. Calm, frumos, fără nicio grijă.

Pornește mașina. Nu depăși viteza legală.

Pân' s-ajungă ăia la el, o să fie friptură.

Asta da *distracție.*

7

Bo se trezi cu o mahmureală care făcea să-i răsune în cap clopote de catedrală. Zăcea cu faţa în jos pe un pat care mirosea mai mult a ciorapi de gimnastică decât a cearşafuri, şi era destul de nefericit ca să se gândească să rămână aşa, inhalând duhoarea râncedă până răposa de moarte naturală.

Nu era el de vină că petrecerea vecinului de jos era în toi când se întorsese acasă după ce o condusese pe Mandy. Făcuse o vizită de politeţe şi ca să-şi petreacă plăcut restul nopţii de sâmbătă.

De vreme ce nu avea de urcat decât vreo câteva trepte până la el acasă, considerase că n-ar strica să bea şi el vreo două beri.

El era de vină şi nu ezita s-o recunoască acum, când nu-i mai bubuia capul, că rămăsese până după ora două noaptea şi supsese un bax de şase cutii.

Şi totuşi nu era numai vina lui; berea fusese acolo, lângă nachos, şi ce poţi face când ronţăi nachos, dacă nu să le înghiţi cu bere?

Cu oceane de bere.

Avea aspirină. Probabil. Pe undeva. De-ar da Domnul să-şi amintească unde pusese flaconul de Advil. O să se târască până acolo, doar să ştie încotro să-şi împingă sărmanul trup chinuit.

De ce nu trăsese jaluzelele? De ce nu putea Dumnezeul milostiv să stingă soarele ca să nu mai ardă-n ochii lui îndureraţi ca văpaia unui cuptor?

Pentru că se închinase la zeul berii, de-aia. Încălcase o poruncă şi-şi făcuse chip cioplit din zeul fals şi spumegând al berii. Iar acum îşi primea pedeapsa.

Se gândi că aspirina, care acum reprezenta mântuirea, avea cele mai mari şanse să se găsească la bucătărie. Se rugă să fie acolo în timp ce îşi acoperea ochii cu o mână şi se dădea jos din pat. Gemu din adâncul fiinţei lui, iar sunetul se transformă în ceva mai asemănător cu un urlet când se împiedică de pantofi şi căzu în nas.

De-abia dacă-i mai rămăsese putere să scâncească.

Se ridică în patru labe, abia ţinându-şi echilibrul, şi începu să se roage până-şi regăsi cât de cât suflul. Niciodată n-avea s-o mai facă. Era gata să jure. Dacă ar fi avut un cuţit, şi-ar fi deschis o venă ca să scrie cu propriul sânge jurământul pe podea. Reuşi să se salte în picioare, în timp ce capul i se învârtea, iar stomacul îi bolborosea. Spera să nu borască pe propriile-i picioare. Mai bine durerea decât borâtura.

Noroc că apartamentul era cam cât un microbuz, iar de la canapeaua extensibilă până la bucătărie n-avea de făcut mai mult de câţiva paşi. Ceva în bucătărie mirosea a şobolan mort. Mai bine de-atâta nici că se putea! Nu luă în seamă chiuveta plină de vase, bufetul încărcat cu cutii de mâncare pe care nu le aruncase, şi începu să cotrobăiască prin dulapuri.

Plăci aglomerate, îşi spuse el, bineînţeles. Aproape totuna cu plasticul. Înăuntru avea cutii desfăcute de Life, Frosted Mini Wheats, Froot Loops şi Cheerios. O pungă de smântână şi cartofi prăjiţi cu ceapă, patru cutii de macaroane cu brânză, Ring-Dings, plicuri de supe asortate şi o cutie cu prăjitură de cafea cu zmeură şi brânză.

Iar acolo, *acolo,* între Life şi Cheerios, se afla Advil-ul. Mulţumescu-Ţi Ţie, Iisuse!

Şi cum aruncase deja căpăcelul la ultima mahmureală, nu trebui decât să-şi răstoarne trei tablete în palma umezită de o sudoare rece. Şi le îndesă în gură, dădu drumul la apă şi, cum nu avea loc să-şi vâre capul până la robinet printre atâtea farfurii şi oale, luă apă rece în palmă şi înghiţi pastilele.

Una i se opri în gât, făcându-l să se înece, aşa că se împletici până la frigider şi înhăţă o sticlă de Gatorade. Bău, rezemându-se vlăguit de bufet.

Apoi îşi croi drum prin grămada de haine, pantofi, tâmpitele alea de chei şi câte altele mai zăceau pe jos, până-n baie.

Rezemându-se cu mâinile de lavabou, îşi adună curajul şi, încet, ridică privirea ca să vadă în oglindă.

Părul arăta de parcă şobolanul mort din bucătărie ar fi jucat toată noaptea tontoroiu-n el. Avea faţa păstoasă. Ochii-i erau atât de injectaţi, încât se întreba dacă-n restul trupului îi mai rămăsese sânge.

– OK, noapte bună, bou nenorocit ce eşti, asta e.

Deschise duşul şi păşi sub firul zgârcit de apă. Ridicând ochii spre tavan, îşi scoase boxerii şi ciorapul – singurul pe care-l purta. Apoi se aplecă aşa încât apa care se prelingea din duş să-i curgă prin păr.

Va zbura din maghernita aia cu prima ocazie. Dar, până una-alta, mai bine să facă puţină curăţenie. Una era să economisească bani locuind într-o garsonieră de rahat, şi cu totul alta s-o lase să se transforme într-o hazna fiindcă-i era lene să şi-o gospodărească.

Ăsta nu se putea numi mod de viaţă şi Bo se săturase de propria-i indulgenţă. Era sătul să muncească toată săptămâna, iar sâmbăta să-şi scoată pârleala turnând în el bere după bere pentru care avea de plătit duminica dimineaţa.

Era timpul să facă o mişcare.

Avu nevoie dc o oră ca să facă duş, să sc spele pe dinţi ca să scape de gustul petrecerii deşănţate, şi apoi să-şi împingă cu forţa-n stomac ceva cc spera să stea acolo. Trase pe el un trening rupt şi începu să degajeze livingul.

Adună câteva grămezi dc rufe. Cine-ar fi bănuit că avea aşa de multe haine? Smulse de pe pat aşternutul dezgustător şi se gândi dacă n-ar fi mai bine să-l pună pe foc. În cele din urmă hotărî să-l folosească drept sac pentru restul dc haine şi prosoape. După cum arătau lucrurile, ajunse la concluzia că îşi va petrece o mare parte din duminică la spălătoria automată. Deocamdată, însă, scoase ccl mai jerpelit prosop, îl sfâşie şi, cu o bucată, şterse praful dc pe masa de lemn. El însuşi o făcuse, era a naibii de bună, şi-acum uite cum o trata!

Scoase cearşafurile de rezervă, le mirosi o clipă şi le aruncă în grămada de rufe murdare.

Atacă bucătăria, unde descoperi că avea totuşi detergent de vase şi o sticlă nedesfăcută dc Mr. Clean. În timp ce îngrămădea gunoiul în pungi, constată că nu un şobolan mort împuţea locul, ci nişte carne de porc veche. Turnă detergent în chiuvetă. Turnă mai mult. Vasele arătau dcstul de jegoase.

Stând cu picioarele desfăcute, ca un pistolar din Vestul Sălbatic, începu să spele vasele într-un ocean de clăbuci.

Când termină de frecat bufetul ca să aibă unde pune vraful de vase după cc se uscau, se simţea aproape normal.

Şi dacă tot se apucase de treabă, goli frigiderul şi-l spălă pe dinăuntru. Deschise cuptorul şi găsi o cutie care conţinea ceva ce fusese cândva un rest de pizza hawaiiană.

– Dumnezeule, porc mai eşti, se admonestă singur.

Se întrebă dc unde-ar putea închiria o salopetă Hazmat înainte de a începe curăţenia în baie.

După aproape patru ore de când se târâse jos din pat, avea două grămezi dc rufe îndesate în coşul de plastic pe care-l

folosise pentru de toate, trei pungi Hefty pline cu gunoaie şi reziduuri ce sfidau orice închipuire şi un apartament curat.

Duse toate gunoaiele la tomberon cu un aer cucernic. Reveni la etaj, îşi scoase treningul, îl puse peste rufele murdare şi trase pe el cei mai curaţi blugi şi cel mai puţin ofensiv tricou.

Adună mărunţişul pe care-l găsise în pat, sub pat, în fotoliu şi prin diferite buzunare, îşi puse ochelarii de soare pe care-i crezuse pierduţi de câteva săptămâni şi îşi luă cheile.

Cineva bătu la uşă tocmai când se pregătea să ia coşul cu rufe.

Deschise şi intră Brad.

– Auzi, am încercat să...

Prietenul său se întrerupse, rămânând cu gura căscată.

– Ce naiba?! Am nimerit într-un univers paralel?

– Am dcreticat puţin.

– Puţin? Dom'le, aici chiar ar putea trăi un om. Ai şi un fotoliu!

– Dintotdeauna am avut un fotoliu. Era doar îngropat. Dau o fugă până la spălătorie dacă vrei să mai stai pe-aici. Uneori, gagicile sexy îşi spală rufele.

– Aşa o fi. Ascultă, am încercat să-ţi telefonez acum două ore şi suna ocupat.

– Probabil am dat jos receptorul din furcă aseară. Ce s-a întâmplat?

– Una nasoală.

Brad intră în bucătărie, rămase descumpănit un moment, apoi scoase o cola din frigider.

– A fost un incendiu în blocul lui Mandy aseară.

– Un incendiu? Iisuse, ce fel de incendiu? A pătit ceva?

– Mandy e OK, da-i zguduită rău. A venit la Cammie. Adineauri am plecat de-acolo. M-am gândit că are nevoie de puţin timp ca să se calmeze, înţelegi? S-a dat şi la actualităţi.

– N-am deschis televizorul. Am făcut curățenie ascultând Black Sabbath. Mă ajută să mă concentrez. Cât de serios a fost incendiul?

– Serios de tot, răspunse Brad, așezându-se pe un scaun. A izbucnit într-un apartament de deasupra. Se zice că pare să fi adormit cu țigara aprinsă...

Își trecu o mână peste față, strecurându-și degetele pe sub ochelari ca să-și apese ochii.

– Iisuse, Bo, a murit un tip. Vreau să zic, a ars de viu odată cu toată camera. Tot etajul întâi a ars și o parte din etajul doi. Mandy a ieșit. Au lăsat-o să se întoarcă în casă și să-și ia câteva lucruri, dar e distrusă. Era tipul cu cravată, Josh. Îl mai știi, cel de la etaj?

– Dumnezeule, a *murit?* întrebă Bo, lăsându-se să cadă pe canapea.

– A fost rău de tot. Mandy abia dacă putea să vorbească. Da, a murit, și mai sunt doi care-au ajuns în spital cu arsuri sau intoxicați cu fum. A zis că trebuie să se fi aprins imediat după ce ai adus-o tu. Mai era încă trează și se uita la televizor când a auzit oameni urlând și au început să sune alarmele de incendiu.

– Se ducea la o nuntă... murmură Bo. Și nu știa să-și lege bine cravata...

– Și acum e mort.

Brad sorbi prelung din cutia de cola.

– Te pune pe gânduri, te face să-ți dai seama ce scurtă poate fi viața.

– Mda...

În mintea lui Bo apăruse iar imaginea lui Josh așa cum arăta în costum, cu zâmbetul acela spășit pe față.

– Mda, te pune pe gânduri...

Duminica după-amiaza vânzările mergeau mai greu. Erau unii clienți care, din obișnuință, veneau să ia o pizza după

liturghie, dar majoritatea se duceau acasă, preferând să-şi pregătească singuri masa de duminică. Reena şi Xander lucrau în schimbul de după-amiază, în timp ce verişoara mai tânără a lui Pete, Mia, servea la mese, iar Nick Casto se ocupa de livrările la domiciliu şi de spălatul vaselor.

Puseseră în mica staţie stereo un disc cu Tony Bennett, care le plăcea clienţilor obişnuiţi de duminică, dar Xander, care prepara pizza şi calzone pe masa mare din bucătărie, asculta în cască Pearl Jam.

Lui Reena îi plăcea să conducă activitatea la bucătărie când cererea era moderată, şi să intre din când în când în sala de mese pentru a se ocupa de clienţi, aşa cum făcea şi tatăl ei.

Pizzeria urma să-i revină lui Fran – era un lucru de la sine înţeles –, dar Reena avea să lucreze şi ea acolo când şi când. Dacă n-aveau musafiri la cină, ea şi Xander veneau jos după ce li se termina schimbul şi se uitau la ultimul meci de boccie sau se întâlneau cu nişte prieteni ca să comenteze partida.

Dar fiindcă aşteptau un musafir – care musafir era tocmai prietenul ei – Reena urma să se ducă acasă şi să-şi ajute mama la pregătirea cinei.

Peste doar două ore va intra în casă şi va pune faţa de masă şi tacâmurile de oaspeţi. Bianca prepara puiul ei special cu rosmarin şi prosciutto, iar pentru desert plănuise tiramisu.

Aveau şi flori, rămase de la nunta lui Bella.

Josh va fi sfios, îşi spuse Reena aranjând risotto pe o farfurie, dar familia ei îl va ajuta să se acomodeze. Trebuia s-o instruiască pe Fran, s-o pună să-l întrebe pe Josh despre scrierile lui.

Fran se pricepea de minune să facă oamenii să se simtă la largul lor.

Fredonând odată cu Tony, Reena ieşi cu farfuriile în sala de mese să servească personal clienţii.

– Vasăzică, sora ta e acum femeie măritată.

– Chiar aşa, doamnă Giambrisco.

Femeia dădu din cap, aruncând o privire spre soţul ei care se înfrupta deja din risotto.

– A pus mâna pe unu' bogat, din câte-am auzit. E la fel de uşor să te-namorezi de-un bogat ca şi de-un sărac.

– S-ar putea.

Personal, Reena se întreba cum era să te îndrăgosteşti de un bărbat indiferent de care. Poate că şi ea se îndăgostea deja de Josh şi nici nu ştia.

– Să ţii minte, insistă doamna Giambrisco, agitându-şi furculiţa. Or fi adulmecând băieţii pe lângă surorile tale, dându-le târcoale, d' ţi-o veni şi ţie vremea. Bărbatul ăsta al surorii tale are vreun frate?

– Da. Unul însurat, cu un copil şi încă unul pe drum.

– Atunci poate un văr...

– Nu vă faceţii griji, doamnă Giambrisco! strigă Xander de la tejghea. Catarina are un prieten, o asigură el şi-i trimise o bezea.

– Vine diseară la cină, aşa că tata o să-l poată descoase cum se cuvine.

– Aşa se şi cade. E italian?

– Nu. Şi vine la cină ca să mănânce pui, nu să fie descusut! îi strigă Reena lui Xander. Poftă bună.

În drum spre bucătărie, îi aruncă fratelui ei o privire cruntă, deşi se bucura, în secret, că putea fi tachinată în legătură cu prietenul ei.

Se uită la ceas, găti nişte penne şi, tocmai când servea o porţie de spaghetti puttanesca, pe uşă năvăli Gina.

– Reena!

– Mai aveţi nevoie de ceva?

Luă o carafă cu apă şi umplu din nou paharele.

– Azi mai avem nişte zabaglione făcut de mama, aşa că mai păstraţi loc liber...

– Catarina, o apucă Gina de braţ, trăgând-o de la masă.

– Ei, care-i prolema? Într-o jumătate de oră termin.

– N-ai auzit?

– Ce s-aud?

În sfârşit, insistenţa cu care Gina îi strângea braţul şi lacrimile din ochii ei îşi făcură efectul.

– Ce s-a întâmplat? Care-i necazul? Ceva cu bunica ta?

– Nu... O, Doamne, nu... De Josh e vorba. O, Reena... Josh a...

– Ce-a păţit? întrebă ea, simţind că îi amorţesc degetele pe toarta carafei. I s-a întâmplat ceva?

– A izbucnit un incendiu în apartamentul lui... în apartamentul lui. Reena... Hai să mergem în spate.

– Spune-mi odată!

Îşi smuci braţul din strânsoarea Ginei, iar apa rece se revărsă peste marginea carafei, stropind-o pe mână.

– A păţit ceva? E la spital?

– E... O, Dumnezeule... Reena, n-au ajuns acolo la timp, n-au ajuns la el... A murit.

– Nu se poate.

Încăperea se clătina pe dinaintea ochilor ei. Un cerc încet, bolnăvicios, de pereţi zugrăviţi în galben toscan, desene colorate, feţe de masă albe cu pătraţele roşii... Dean Martin cântând „Volare" cu glasul lui baritonal...

– N-a murit, nu... Ce te-a apucat să spui aşa ceva?

– A fost un accident... un soi de accident îngrozitor...

Pe obrajii Ginei se rostogoleau lacrimi mari.

– Reena, o, Reena...

– Te înşeli. E o confuzie. Îi dau telefon, ai să vezi. Îl sun chiar acum.

Se întoarse şi îl văzu pe Xander care mirosea a făină, la fel ca tatăl ei. El o cuprinse cu braţele, strângând-o la piept.

– Hai, vino-n spate cu mine. Mia, sună-l pe Pete, spune-i c-avem nevoie de el aici.

– Nu, dă-mi drumul. Am de dat un telefon.

– Vino să stai jos.

Îi smulse din mână carafa cu apă înainte ca Renna s-o scape şi i-o întinse Miei.

– Vine la cină. S-ar putea să fi şi plecat de-acasă. Traficul...

Începu să termure în timp ce Xander o trăgea în camera de preparare.

– Stai jos. Fă ce-ţi spun eu. Gina, eşti sigură? Nu poate fi nicio greşeală?

– De la Jen am auzit. O prietenă a ei locuieşte tot în clădirea aia. Şi a... Prietena ei stă pe acelaşi culoar cu Josh. Au dus-o la spital.

Gina îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

– O să fie bine, dar a trebuit să se ducă la spital. Însă Josh... Focul a pornit din apartamentul lui, aşa au spus. N-au putut ajunge la el înainte de... S-a dat şi la ştiri. Mama mea a auzit.

Se aşeză la picioarele Reenei, cu capul pe genunchii ei.

– Îmi pare rău, îmi pare aşa de rău...

– Când?

Reena privea drept înainte, fără să vadă ceva în afară de un fum cenuşiu, ca o ceaţă.

– Când s-a întâmplat?

– Nu-s sigură... Azi-noapte...

– Trebuie să mă duc acasă.

– Te duc eu într-un minut. Poftim, îi dădu Xander un pahar cu apă. Bea-l.

Reena luă paharul şi-l privi fix.

– Cum? Au spus cum a început?

– Presupun că fuma în pat şi a adormit.

– Nu se poate. Josh nu fumează. Nu se potriveşte.

– O să ne gândim la asta mai târziu. Gina, sun-o pe mama

mea; poți să aștepți aici până coboară Pete? Mergem acasă, Reena. O să ieșim prin spate.

– Nu fumează. Poate că nu era el. Poate că au făcut o greșeală.

– O să aflăm. Îl sunăm pe John când ajungem acasă, spuse Xander, ridicând-o în picioare. Acum mergem acasă.

Lumina și căldura soarelui de iunie o izbiră cu putere. Mergea, cumva, punând un picior în fața celuilalt, dar nu-și simțea trupul.

Când dădu colțul, auzi copii jucându-se, strigându-se unii pe alții, și radiourile din mașini, date la maximum ca să se audă pe toată strada. Și glasul fratelui ei, murmurându-i încet.

Toată viața avea să-l țină minte pe Xander cum o dusese acasă, cu șorțurile încă pe ei. Xander mirosea a făină. Soarele strălucea puternic, o dureau ochii, iar brațul lui îi cuprindea ferm talia. Pe trotuar, niște fetițe jucau șotron, iar o alta ședea pe treptele de marmură albă, conversând cu o păpușă Barbie.

Printr-o fereastră deschisă se auzea o arie de operă – *Aida*. Reena nu plângea. Lacrimile Ginei fuseseră atât de mari, atât de repezi, însă ea își simțea ochii dureros de uscați.

Apoi își văzu mama ieșind fuga din casă, lăsând ușa larg deschisă în urma ei. Bianca alerga pe trotuar spre ea, la fel cum făcuse odinioară, când Reena căzuse de pe bicicletă și își luxase încheietura mâinii.

Și când brațele mamei sale o cuprinseră strâns, strâns, strâns, totul deveni real. Stând pe trotuar, în brațele mamei și ale fratelui ei, pe Reena o podidiră lacrimile.

O ajutaseră să se culce, iar mama ei rămăsese cu ea în timpul următoarei crize de plâns. O găsi tot acolo când se trezi dintr-un somn agitat și cu durere de cap.

– John a sunat? A venit?

Încă nu.

Bianca o mângâia pe cap.

– A spus c-o să dureze ceva timp.

– Vreau să mă duc să văd. Vreau să văd cu ochii mei.

– Ce-a spus el despre asta? întrebă blând Bianca.

– Că n-ar trebui. Propria ei voce îi suna subțire în auz, ca și cum ar fi fost bolnavă săptămâni de zile. Că nu m-ar lăsa să intru. Dar...

– Ai răbdare, *cara*. Știu că ți-e greu. Încearcă să mai dormi puțin. Am să rămân cu tine.

– Nu vreau să dorm. S-ar putea să fie o greșeală.

– O să așteptăm. E tot ce putem face. Fran s-a dus la biserică să aprindă o lumânare și să se roage pentru ca eu să pot sta cu tine.

– Nu pot să mă rog. Nu-mi vine niciun cuvânt în minte.

– Nu cuvintele contează, știi asta.

Reena înclină capul.

– Tu întotdeauna îți găsești cuvintele.

– Dacă ai nevoie de cuvinte, le poți spune odată cu mine. Vom începe un rozariu.

Puse crucifixul în mâna Reenei. Trăgând aer în piept, fata se închină cu el, apoi trecu la prima mărgea.

– Cred în unul Dumnezeu, Părintele Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului.

Se rugară, vocea scăzută a mamei sale împletindu-se cu a ei. Dar Reena nu se putea ruga pentru sufletul lui Josh, nici nu putea accepta voința lui Dumnezeu. Se ruga să fie o greșeală. Se ruga să se trezească din coșmar și să constate că totul nu fusese decât un vis îngrozitor.

Gib apăru în pragul ușii și își văzu fiica zăcând cu capul pe genunchii soției lui. Bianca încă mai ținea rozariul în mână, dar acum cânta încet – unul dintre cântecele de leagăn pe care le cântase tuturor copiilor când erau agitați noaptea.

Ochii li se întâlniră, Bianca citi în ai lui şi pe faţă i se aşternu o tristeţe nespusă.

– A venit John.

Aşteptă, simţi junghiul de durere când Reena întoarse capul, privindu-l cu speranţă şi în acelaşi timp neputincioasă.

– Vrei să urce aici, fetiţo?

Buzele Reenei tremurară.

– E adevărat?

Gib nu spuse nimic, ci se apropie ca s-o sărute pe frunte.

– Am să cobor eu... Cobor chiar acum.

John aştepta în living, împreună cu Xander şi Fran. Dacă pe faţa tatălui ei citise tristeţea, pe chipul lui John văzu o compasiune profundă. Avea să reziste, avea să suporte totul, altceva nu putea face.

– Cum?

Vocea i se auzi ca un cârâit şi scuturâ din cap înainte de a putea vorbi din nou.

– Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot ce faci, pentru că ai venit să-mi vorbeşti. Am...

– Şşş... John se apropie de ea şi îi luă mâinile într-ale lui. Să stăm jos, spuse el.

– Am făcut cafea. Fran începu să toarne în ceşti. Ţie, Reena, ţi-am adus un pepsi. Ştiu că nu-ţi place cafeaua, aşa că... Se întrerupse, ridicând mâinile într-un gest de neputinţă. Altceva n-am ştiut ce să fac.

– Ai făcut foarte bine.

Bianca o conduse pe Reena spre un scaun.

– Te rog, ia loc, John. Reena vrea să audă tot ce ai să-i spui.

John se aşeză, frecându-şi nasul cu două degete.

– Am vorbit cu comandantul de companie, cu detectivul

chemat la fața locului și cu câțiva pompieri și polițiști. Focul s-a declanșat accidental din cauza unei țigări.

– Dar el nu fuma. Nu le-ai spus că nu fuma?

– Am discutat și asta cu ei, Reena. Oamenii care de obicei nu fumează pot aprinde o țigară din când în când. Poate uitase cineva un pachet la el.

– Dar el nu fuma *niciodată*. Nu... nu l-am văzut *niciodată* fumând.

– Era singur în apartament și nu exista niciun semn de pătrundere prin efracție. Ședea... Se pare că ședea sau era culcat pe pat, probabil citind sau scriind. O țigară a căzut pe saltea. Punctul de plecare și progresul focului sunt destul de clare. A început cu un foc mocnit în saltea, apoi s-au aprins și cearșafurile... Probabil că el s-a trezit buimăcit, derutat de fum și a căzut. A căzut sau s-a rostogolit din pat, trăgând cearșafurile după el. Au acționat ca trailer. Medicul, ăă, legist va face unele teste, iar expertul în incendii va mai arunca o privire în semn de curtoazie profesională, dar în momentul de față nu există niciun motiv care să-l facă să creadă că n-a fost altceva decât un accident tragic.

– Au să caute droguri, spuse Renna. Vor face un baleiaj toxicologic în căutare de droguri sau alcool. Nu consuma droguri și nici nu bea prea mult. Și nu fuma. La ce oră s-a aprins focul?

– Pe la unsprezece și jumătate, aseară.

– Am fost cu el. În apartament. Am stat acolo până aproape de zece. După nuntă, ne-am dus la el acasă. Am... iartă-mă, tăticule... am făcut dragoste. M-a întrebat dacă nu puteam rămâne peste noapte, deoarece colegul lui de cameră era plecat din oraș, dar eu am considerat că era mai bine să mă întorc acasă. Dac-aș fi rămas...

– N-ai de unde să știi ce s-ar fi întâmplat, o întrerupse John. Tu nu fumezi.

– Nu.

– E foarte posibil ca el să fi ştiut asta şi să nu fi vrut să fumeze de faţă cu tine.

– Ai examinat locul? Ai...

– Reena, nu face parte din jurisdicţia mea. E în comitatul Prince Georges, iar cei de acolo sunt competenţi. Am aruncat şi eu o privire peste fotografiile de la faţa locului, peste schiţe şi rapoarte, profitând de amabilitatea lor. Şi eu aş fi ajuns la aceleaşi concluzii. Iubito, ai avut de-a face cu incendieri şi ştii destule despre focurile aprinse deliberat. Studiezi genul ăsta de investigaţii şi ştii că, uneori, o asemenea tragedie nu e decât un accident.

– Pastorelli...

– E la New York. Ca să fiu sigur, le-am cerut poliţiştilor locali să verifice. Azi-noapte a fost în Queens. S-a angajat acolo ca paznic de noapte. N-avea cum să vină în Maryland şi să ajungă înapoi la New York ca să ponteze la douăsprezece şi şase minute... cum a făcut.

– Deci s-a... întâmplat pur şi simplu? De ce mi se pare că-i mai rău aşa?

– Cauţi nişte răspunsuri şi nu există niciunul.

– Nu...

Reena îşi privi mâinile, simţind cum o bucăţică din inimă i se rupe şi se sfărâmă.

– Uneori răspunsurile nu sunt cele pe care le cauţi.

8

Baltimore, 1996

Cât de greu putea fi? Reena dădea roată rulotei cu aspect inofensiv, poreclită „labirintul". Şi-o fi câştigat ea o reputaţie aproape mitică în cadrul departamentului, dar ei nu-i strecura spaima-n suflet. Sigur, auzise poveştile, glumele, avertismentele despre ceea ce i se putea întâmpla unui recrut în „cutie", dar de fapt important era să-ţi păstrezi concentrarea.

Trecuse prin antrenamentul pentru clădiri în flăcări, chiar acolo, la Academie. Făcuse faţă stresului fizic. Urcase pe scări, se căţărase pe pereţi – cu echipamentul complet. Lucrase în schimburi – mai mult ca însoţitor, desigur, dar făcuse stagii la furtun şi cu ocazia a două incendii rezidenţiale. Şi mânuirea unui furtun de pompieri nu era pentru cei slabi de înger sau de inimă.

Acum era poliţistă, nu? Şi purta cu mândrie uniforma. Dar dacă voia să avanseze până la gradul unui detectiv de incendieri, să poarte insigna acelei unităţi, trebuia să înţeleagă focul şi pe din afară, şi pe dinăuntru. Până nu reuşea să facă tot ceea ce făcea un pompier, nu îşi va atinge ţelul profesional. Şi nu doar la laborator, nu doar în simulări. Numai realitatea putea s-o satisfacă.

Era într-o formă excelentă. Muncise din greu ca să-şi

sculpteze mușchii pe trupul osos. Genul de musculatură care s-o poată purta pe scară, cu echipamentul complet, cale de cinci etaje, în pas'alergător.

Câștigase pe merit acest ritual și respectul din partea bărbaților și a femeilor din linia întâi a luptei cu focul.

– Nu e nevoie s-o faci, să știi.

Întoarse capul și-l privi pe John Minger.

– Ba e nevoie. Pentru mine însămi. Și e și mai important că pot s-o fac.

– Ce mai mod de a-ți petrece o dimineață frumoasă de sâmbătă...

La asta n-avea ce să-i mai zică. Dar era misiunea ei – și, într-un fel pe care nu-l putea explica, răsplata ei.

– Soarele va continua să strălucească pe cer și atunci când am să ies.

Ea, însă, nu va mai fi aceeași. Sau cel puțin așa spera.

– Va fi totul bine, John.

– Sper că da, altfel maică-ta o să-mi ia gâtul.

John își schimbă poziția pentru a studia labirintul. Se apropia de șaizeci de ani. Ridurile din jurul ochilor mijiți i se adânciseră. Avea încredere în Renna, se mândrea ca un părinte cu izbânzile ei și aprecia voința cu care-și urmărea țelurile. Dar odată cu mândria se ivea și îngrijorarea.

– N-am mai văzut pe nimeni făcând o instrucție atât de dură ca tine.

Ea zâmbi ușor surprinsă.

– Mă bucur să aud asta.

– Ai adunat foarte multe în acești câțiva ani, Reena. Instrucția, studiile, munca...

Se întreba dacă ceea ce se aprinsese în ea cu unsprezece ani în urmă se transformase în pasiune în ziua în care băiatul la care ținea murise ars de viu.

– Te miști repede.

– Aş avea vreun motiv să mă mişc încet?

Îi era greu să-i explice unei fete de douăzeci şi doi de ani cât de multe îi rezerva viaţa, nu doar să le trăiască, ci şi să le savureze.

– Eşti încă tânără, iubito.

– Pot să fac faţă labirintului, John.

– Nu numai la labirint mă refeream.

– Ştiu. Îl sărută pe obraz. Asta e ceea ce-mi doresc. Ce mi-am dorit dintotdeauna.

– Mă rog, ai făcut destule sacrificii ca s-o obţii.

Reena nu era de aceeaşi părere. Verile petrecute muncind, studiind, instruindu-se erau investiţii de viitor. La astea se adăuga emoţia, valul de adrenalină pe care-l simţea când îmbrăca uniforma sau când auzea pe cineva numind-o ofiţer Hale. Bătăile de inimă, golul din stomac în momentele când era înconjurată de flăcări, angajată în luptă.

Sau epuizarea absolută care urma după fiecare război.

Niciodată n-avea să fie ca Fran, mulţumită să conducă un restaurant, sau ca Bella, care jongla între programări la coafor şi prânzuri.

– Am nevoie de asta, John.

– Mda, ştiu.

Cu mâinile în buzunare, John arătă cu capul spre labirint.

– OK. Vezi că poţi să te frigi acolo. Nu intra prea ţanţoşă.

– N-o să intru – am să ies ţanţoşă. Uite că vin doi mâncători de fum.

Ridică o mână în semn de salut, regretând că nu se ostenise să se fardeze.

Steve Rossi, oacheş şi vânos, cu nişte ochi ca de cocker spaniel, era actualul partener al Ginei. Fiertura pe foc mic dăduse în clocot cu şase săptămâni în urmă când Reena le făcuse

cunoştinţă. Însoţitorul lui, un Adonis bronzat cu blugi şi tricou B.F.D., părea să aibă mai mult de oferit.

Reena luase masa cu Hugh Fitzgerald – şi cu o bucătărie plină de alţi pompieri – la cazarmă. Jucaseră pocher, băuseră câteva beri şi, după ceva flirturi de nivel avansat, făcuse numărul cu pizza şi filmul, urmat de câteva sărutări suculente. Cu toate acestea, avea impresia că de cele mai multe ori Hugh o privea doar ca pe unul dintre băieţi.

La naiba, în echipament de luptă şi cu cizme Fire Line, chiar şi *ea* începea să se simtă băiat.

– Ura, îl salută Reena pe Steve, ce-ai făcut cu colega mea de cameră?

– Doarme ca un prunc. N-am putut-o urni să vină aici. Te simţi în stare?

– Sunt gata să pornesc.

Îl privi pe Hugh.

– Ai venit să te uiţi?

– Tocmai am ieşit din schimb şi m-am gândit să trec pe aici, în caz că ai nevoie de reanimare.

Reena râse, începând să îmbrace echipamentul: intră în pantalonii de protecţie şi îşi potrivi bretelele.

– Dacă voi doi aţi scos-o cu bine la capăt, pot şi eu s-o fac.

– Nici nu mă îndoiesc, fu Hugh de acord. Eşti dură cât încape.

Nu era atributul cel mai stimulativ din partea unui potenţial amant, îşi spuse Reena. Dar, dacă vrei să lucrezi în clubul băieţilor, adesea ajungi ca ei. Îşi leagă la spate, într-o coadă, părul lung şi cârlionţat şi îşi ridică gluga.

Niciodată nu avusese feminitatea înnăscută a surorilor ei – dar, pe toţi sfinţii, înainte de sfârşitul verii va avea un certificat de pompier.

– Poate mergem să mâncăm ceva după ce termini, propuse Hugh.

Reena își încheie tunica, grea și apăsătoare în arșița de august, și ridică ochii. Ai lui erau ca două lacuri, își spuse, de o culoare fascinantă, undeva între albastru și cenușiu.

– Sigur. Faci cinste?

– Dacă ieși din labirint, plătesc eu.

O ajută să-și pună butelia de oxigen, apoi o bătu amical pe umăr.

– Dacă cedezi, ești bună de plată.

– S-a făcut.

Îi adresă un zâmbet strălucitor ca soarele de pe cer, apoi își puse masca și casca.

– Radioul, ordonă John.

Reena își controlă aparatul de radio, echipamentul, apoi îi făcu un gest cu degetul mare în sus.

– Eu am să te ghidez, îi reaminti el. Nu uita să respiri regulat. De la panică se trag toate problemele.

Nu intra în panică. Era un test, o simulare ca oricare alta, și nimic mai mult. Respira regulat, așteptând ca John să apese pe butonul cronometrului.

– Și!

Era întuneric ca într-un mormânt și o căldură ca-n al șaptelea cerc al infernului. Era fantastic. Fumul negru și gros satura aerul, așa că-și auzea propria respirație, ușor șuierătoare, în timp ce inhala oxigen din rezervor. Se orientă, stabilind în minte punctele cardinale înainte de a porni înainte, ghidându-se cu ajutorul mâinilor, al picioarelor și al instinctului.

Găsi o ușă.

Se strecură prin ea. Avea deja fața năclăită de sudoare.

Ceva îi bloca drumul. Încercă să vadă prin degetele înmănușate, găsi deschizătura joasă și îngustă și se strecură prin ea.

Înăuntru puteau fi oameni imobilizați. Acesta era scopul exercițiului. Să caute prin „clădire", să găsească supraviețuitori

sau victime şi apoi drumul spre ieşire. Să-şi facă datoria. Să salveze vieţi. Să rămână în viaţă.

Auzi glasul lui John, straniu în gaura aceea neagră, întrebând-o care era situaţia.

– E bine. Perfect. Cinci la cinci.

Înaintă pe pipăite în lungul unui perete, apoi fu nevoită să se înghesuie printr-un spaţiu strâmt. Începea să-şi piardă reperele, aşa că se opri, încercând să se reorienteze.

„Încet, calm", îşi impuse. „Intră, caută, ieşi."

Dar nu exista decât beznă, fum şi o dogoare îngrozitoare.

Ajunsă într-o fundătură, simţi prima senzaţie de panică în gât şi în gâfâielile accelerate ale respiraţiei.

Glasul lui John îi spuse să-şi păstreze calmul. Să fie atentă la respiraţie.

Apoi podeaua îi fugi de sub picioare.

Impactul o făcu să geamă, cu respiraţia tăiată, şi simţi cum îşi pierde încă puţin controlul.

Era orbită şi, preţ de-un înfricoşător moment, fu asurzită de sângele care-i vuia în urechi. Transpiraţia îi curgea şiroaie pe faţă pe trup, pe sub costumul înăbuşitor de protecţie. Echipamentul cântărea o mie de livre, iar masca o sufoca.

Îngropată de vie, îşi spuse. Era îngropată de vie în fum. Supravieţuitori? Nimeni n-ar fi putut supravieţui în infernul acela negru şi sufocant.

Pentru o clipă fu tentată să-şi smulgă echipamentul ca să se elibereze.

– Reena, calmează-ţi respiraţia. Te rog să respiri mai încet şi să-mi spui cum stai.

Nu pot. Fusese cât pe ce să pronunţe cuvintele. N-o va face. Cum să poată *gândi,* când nu putea nici măcar să vadă sau să respire, când toţi muşchii îi urlau de efort? Voia să se târască afară scurmând cu unghiile prin podea, prin pereţi... Doar ca să iasă la lumină, la aer...

Beregata îi luase foc.

Oare şi Josh simţisc acelaşi lucru? Acum lacrimile îi ardeau ochii, căci şi-l imagina. În minte nu mai avea niciun punct cardinal, numai chipul acela drag, zâmbetul timid, părul lung care cădea ca o perdea când lăsa capul într-o parte. Oare rămăsese conştient destul timp ca să fie orbit şi înecat de fum înainte de a începe să-l devoreze focul? Trecuse şi el printr-o asemenea panică, luptându-se, chinuindu-se să găsească destul aer pentru a striga după ajutor?

O, Doamne, ştiuse ce-l aştepta?

Bineînţeles. De altfel, ăsta era unul dintre motivele pentru care se afla acolo, în groapa aia hidoasă, în arşiţă şi chin. Ca să ştie cum este. Să înţeleagă. Şi să supravieţuiască.

Se ridică în patru labe, tremurând. Nu mor, îşi spuse, deşi avea senzaţia că era închisă în propriul ei sicriu.

– Sunt OK. Am călcat pe o trapă. Totul e OK, merg mai departe.

Săltându-se puţin, porni târâş. Nu mai avea noţiunea direcţiei, nu mai exista decât mişcarea. Încă o uşă, încă un drum înfundat.

Cum putea fi atât de mare drăcia asta?

Se căţără printr-o ferestruică. Toţi muşchii îi tremurau, iar sudoarea îi şiroia pe trup. Timpul şi spaţiul se amestecaseră. Încorda privirea, încercând să vadă – să vadă orice. Lumină, formă, umbră...

Fum şi dezorientare, panică şi spaimă. Ucideau la fel de insidios ca focul. Focul nu consta numai în flăcări, învăţase asta. Focul însemna şi fum, şi vapori, podele şubrezite, tavane prăbuşite. Era o panică înăbuşitoare, orbitoare, paralizantă. Era epuizare.

Călcă pe încă o trapă – sau era aceeaşi? – şi fu prea obosită ca să înjure.

Simţi un alt perete. Ce sadic concepuse blestemăţia asta?

se întrebă ea. Se strecură printr-o nouă deschizătură şi găsi încă o uşă. Deschizând-o, ieşi împleticită la lumină.

Smulgându-şi masca, trase aer în piept şi îşi rezemă mâinile pe genunchi, în timp ce capul i se învârtea.

– Bună treabă, o felicită John.

Reena reuşi să ridice capul doar atâta cât să-l poată privi.

– Aproape am cedat de câteva ori.

– „Aproape" nu contează.

– Şi am învăţat ceva.

– Ce anume, iubito?

Luând sticla cu apă pe care John i-o oferea, Reena bău cu nesaţ.

– Am scăpat de orice îndoieli privind alegerea între investigaţii şi mâncatul-de-fum. Nu aşa am chef să-mi trăiesc restul zilelor.

John o ajută să-şi scoată butelia de oxigen, apoi o bătu pe spate.

– Te-ai descurcat excelent.

Reena bău din nou, apoi puse sticla jos, rezemându-se din nou cu palmele pe genunchi. O umbră îi trecu peste faţă, făcând-o să ridice iar capul. Hugh venea lângă ea. Imitându-i poziţia, o privi în faţă, zâmbitor.

Zâmbi şi ea şi, cu toate că se auzea gâfâind, simţi cum îi scăpa din gât şi un mic hohot de râs. Atât de uşurare, cât şi de triumf.

Hugh râse şi el şi, când ea îşi azvârli casca, i-o prinse din zbor.

– E o târfă, nu?

– Una mare!

– Se pare că am de dat un mic dejun special la Denny's.

Reena râse din nou, lăsându-şi capul să se bălăbăne între genunchi.

– Şi pe urmă intru la duş şi mă văd în oglindă.

Reena se strâmbă, săltând sacoşa de cumpărături – o parte din recompensa personală a unei după-amiezi la White Marsh Mall împreună cu Gina.

– Părul meu arăta ca un ghem de sârmă cu miros de transpiraţie. Aveam faţa înnegrită de fum. Şi puteam. Puteam de-ţi mutam nasu'.

– Şi tot te-a invitat în oraş, îi reaminti Gina.

– Mai mult sau mai puţin.

Făcu o pauză şi privi o pereche de pantofi roşii dintr-o vitrină.

– Micul dejun la Denny's – ne-am distrat bine. Mâine o să mergem să dăm şi-n minge de câteva ori. Nu pot spune că nu-mi face plăcere o oră pe teren, Gina, dar nicio cină elegantă din când în când nu m-ar deranja. Aş putea să justific astfel cumpărarea pantofilor ăstora.

– A, dar sunt fabuloşi! Ia-i neapărat.

Şi, aşa cum era datoare în calitatea ei de cea mai bună prietenă, Gina o trase pe Reena după ea în magazin.

– Costă optzeci şi şapte de dolari, spuse Reena, privind preţul de pe talpă.

– Sunt pantofi, dragă, nu papuci de casă. Pantofi sexy şi *roşii*. N-au preţ.

– Ba au pentru salariul unei poliţiste începătoare. Dar mi-i doresc. Trebuie să fie ai mei, declară ea, strângând pantoful la piept. Nimeni altcineva n-are dreptul să-i aibă. Chiar dacă vor sta degeaba la mine-n debara.

– Şi-atunci...?

– Ai dreptate.

Găsi o vânzătoare, îi dădu pantoful şi îi spuse numărul, după care se aşeză, cu Gina şi sacoşele, pe o banchetă.

– Vor fi răsplata mea pentru că am supravieţuit labirintului. Şi să nu zici că răsplata este setul pe care mi l-am cumpărat.

– De ce-aş zice asta?

La auzul mirării sincere din vocea Ginei, Reena fu nevoită să zâmbească.

– Acum douăzeci de minute încercai să mă convingi să nu-l iau. Acum încerci să mă convingi că pantofii...

– Te iubesc.

Înclină capul într-o parte, privindu-şi prietena. Gina îşi lăsase părul să crească, iar acum arăta ca o cascadă de şuviţe ondulate, negre ca abanosul.

– Pari cam agitată.

– Mă simt agitată, răspunse Gina. Steve e... E dur, şi puternic, şi dulce, şi deştept. Reena, el e alesul!

– *Alesul?*

– Unicul. Mă mărit cu el.

– Te... Gina! Când? Facem cumpărături de peste o oră şi abia acum îmi spui?

– Încă nu m-a cerut. Dar ajungem noi şi-acolo, adăugă ea. Cred c-ar trebui să ne căsătorim în mai, anul viitor. Sau poate să aşteptăm până-n septembrie. Mai bine-n septembrie, fiindcă toamna sunt toate culorile alea minunate... O rochie aurie ar arăta superb. Sau ruginie.

După părerea Reenei, saltul de la un tip sexy la alegerea culorilor pentru nuntă era enorm. Era clar că Gina le lua pe toate din mers.

– Chiar îţi doreşti să te măriţi.

– Chiar mi-o doresc. Ştiu că s-ar putea să-mi fie greu, ca nevastă de pompier.

Scoase din poşetă o cutie de Tic Tac cu spearmint, scutură câteva şi-i oferi şi Reenei.

– Programul e aşa de lung şi munca-i atât de periculoasă... Dar nici nu ştii ce fericită mă face! Oooh, pantofi roşii! Ia puneţi-i!

Ascultătoare, Reena se încălță cu pantofii pe care i-i adusese vânzătoarea. Se ridică în picioare ca să-i încerce, admirându-i în oglinda rezemată pe podea.

Proba o pereche de pantofi roșii pe care nu și-i putea permite și probabil n-avea să-i poarte niciodată. Gina își făcea planuri de viitor. Deși prefera pantofii, nu-și putu stăpâni un mic junghi de invidie.

– Steve se gândește și el la căsătorie?

– Nu, încă nu. Abia azi-dimineață, când a intrat și m-a sărutat de rămas-bun, mi-am zis: „O, Doamne, sunt îndrăgostită; parcă mă și văd trezindu-mă din somn în fiecare dimineață lângă tipul ăsta". Niciodată n-am mai avut senzația asta cu cineva. Pantofii ăștia ți-i cumperi, Reene. Nici nu discut!

– Ei, în cazul ăsta...

Reena se așează și se descălță. Când scoase cartea de credit, și-așa maltratată, ca să plătească, înghiți în sec.

– Sunt iresponsabilă.

– Ba nu, ești doar o fată. E OK.

– Compensez, murmură ea oftând. Cea mai bună prietenă a mea e îndrăgostită, iar eu nu pot nici măcar să am o întâlnire serioasă.

– A, ba poți și tu. Uită-te la tine! Ești bronzată toată, tonică și frumoasă. Nu-ți ia nici cinci minute ca să te aranjezi dimineața. Eu am nevoie de o oră și ceva – când sunt în formă!

– Îmbrac o uniformă, îi reaminti Reena. Soluția ideală pentru o garderobă fără probleme. Îmi place foarte mult Steve, iar dacă nu are atâta minte să te-nhațe repede, merită un șut în fund.

– Mulțam.

– Poate-am să-l invit pe Hugh la o cină elegantă. Atâta doar că, o, Doamne, abia am cheltuit nouăzeci și unu de dolari și treizeci și cinci de cenți pe pantofi.

– O să mergem cu toții la cină. Îl pun pe Steve să aranjeze.

– Eşti cea mai bună prietenă a mea.

– Ceea ce-nseamnă c-ai să-mi împrumuţi şi mie pantofii ăştia noi.

– Sunt cu un număr mai mari.

– De parcă asta contează! Ştii, l-ai putea invita pe Hugh la nunta lui Fran.

– Va avea loc abia în octombrie.

Reena îşi adună sacoşele, hotărâtă să nu mai cheltuiască niciun bănuţ în mall.

– S-ar putea ca până atunci să mă şi despart de el, zise ea.

– Neserioaso.

– Recunosc de bunăvoie şi nesilită de nimeni că nu-l caut pe Bărbatul Ideal. Nici măcar nu-s sigură că mi l-aş dori în momentul de faţă. Şi apoi Hugh ăsta are un trup... E clar că fierbe ceva între noi doi.

Ieşiră din magazin, amestecându-se în mulţimea cumpărătorilor de sâmbătă.

– Totuşi, nu mi-am pierdut capul, să ştii, adăugă Reena.

– Mie-mi faci impresia că eşti numai bună de culeş.

– A, sunt. Coaptă şi pârguită, dar cu capul pe umeri. Nu mi l-a sucit dragostea.

Se opri lângă altă vitrină.

– Nu aşa cum arăţi tu azi, nici cum arată Fran în fiecare zi de când l-a cunoscut pe Jack, continuă ea.

– E un dulce.

– Este, într-adevăr, şi-i bărbatul cel mai potrivit pentru ea. Vor fi ridicol de fericiţi. Eu nu cred că vreau să-l întâlnesc acum pe tipul perfect. Ce-aş face cu el?

– Ai fi ridicol de fericită?

Reena clătină din cap.

– Nu ştiu. Înainte de asta am de făcut anumite lucruri. Bărbatul ideal şi o dragoste care să-mi ia minţile mi-ar sta în drum.

Nu-i folosea naibii la nimic să-şi târască picioarele, dar Bo şi le târa oricum.

– Nu vreau să mă duc la cumpărături. Nu vreau.

– Ia nu te mai smiorcăi! îi strânse Mandy braţul ca într-o cătuşă, trăgându-l după ea. Eşti sau nu eşti cel mai bun prieten al meu, şi uneori şi confident?

– De ce mă pedepseşti? Ce ţi-a făcut cel mai bun prieten al tău, şi uneori şi confident, de-l târăşti după tine în infernul unei sâmbete după-amiaza la mall?

– Pentru că azi am nevoie de cadoul ăsta. De unde era să ştiu, în ultimele două săptămâni, că n-o să-mi mai văd capul de treburi şi o să uit de petrecerea-surpriză de diseară? O, uite ce mai costumaş!

– Nu...! Numai costumaşe nu! Mi-ai promis...

– Am minţit. Ia să vedem, verdele ăsta a fost inventat pentru mine şi numai pentru mine. Şi uite ce croială are jacheta... Acum, că m-am angajat în redacţia de la *The Sun,* trebuie să mă îmbrac ca o profesionistă. Stai să-l probez... Două secunde, nu mai mult.

Bo mimă că duce un pistol la tâmplă şi îşi agaţă ştreangul de gât când Mandy se repezi spre cabina de probă.

Putea să fugă. Putea pur şi simplu să-şi ia tălpăşiţa. În toată lumea nu exista niciun bărbat care l-ar fi putut condamna. Dar şi el avea nevoie de un cadou pentru tâmpita aia de petrecere-surpriză a prietenei lor comune. Mandy respinsese ideea lui de a lua o sticlă de vin în drum spre petrecere. În fond, putea să cumpere ea cadoul, iar el să contribuie cu jumătate din preţ. Ce era rău în asta?

Unde naiba dispăruse? De ce dura atâta?

– E perfect, aproape cântă Mandy, revenind spre el în pas de dans, cu sacoşa în mână. Am să-l port în seara asta. Mai trebuie doar să găsesc nişte pantofi potriviţi...

– Te împuşc pe loc.

– Of, mai termină, îl plesni ea peste dosul mâinii cu degetele pe care-i sclipeau patru inele; cel din sprânceană dispăruse de mult şi lui Bo îi era cam dor de el. Poţi să stai jos pe terasă până găsesc eu pantofii. Totuşi, mai întâi cadoul. Până nu-ncepe să-mi iasă fum din cartea de credit.

Îl trase după ea în pântecul fiarei. Acolo, toate se mişcau, toate aveau ecou. Bo se gândi, nu fără nostalgie, la Casa Ororilor pe care o suportase contra unui preţ de cinci dolari la vârsta de doisprezece ani.

– Ce cadou crezi c-ar merge mai bine, ceva distractiv sau ceva practic?

– Nu-mi pasă. Cumpără ce vrei şi scoate-mă de-aici.

Mandy porni agale, ca o femeie care nu numai că se afla pe terenul ei, dar îi mai şi plăcea să-l cutreiere ore întregi. Poate chiar zile.

– Lumânări, eventual... Nişte lumânări mari, fanteziste... Astea-s şi distractive, şi practice.

Se gândi că ar putea încerca să se roage şi ridică privirea spre cupolă.

Sonorul se stinse. Vocile, muzica, smiorcăielile copiilor, chicotelile fetelor.

Vederea lui se concentră telescopic, cum mai făcuse odată. O vedea perfect clar.

Stătea la nivelul al doilea, cu braţele pline de pungi şi cu cascadă de bucle aurii revărsată pe umeri. Inima îi făcu o tumbă înecată şi prelungă.

Poate că unele rugăciuni îşi primeau răspunsul chiar înainte de a le rosti.

O luă la fugă, încercând să n-o scape din ochi.

– Bo! Bowen! strigă Mandy, urmându-l în goană.

Îl prinse de braţ după ce scăpă ca prin urechile acului de coliziunea cu un grup de adolescenţi.

– Ce-i cu tine?

– Ea e.

Bo nu-şi putea trage răsuflarea, nu-şi mai simţea picioarele.

– E aici. Acolo, sus. Am văzut-o. Unde-i afurisita aia de scară?

– Cine?

– *Ea.*

Se învârti în cerc, văzu scara şi se repezi într-acolo cu Mandy pe urmele lui.

– Fata Visurilor.

– Aici? întrebă ea cu vocea ascuţită de interes şi surprinsă. Serios? Unde e? Unde?

– Era chiar...

Bo se opri în capul scării, gâfâind ca un ogar la vânătoare.

– Era acolo... în partea aia...

– Blondă, da?

Mandy auzise povestea de multe ori şi se ridică pe vârfuri, căutând cu privirea prin mulţime.

– Păr cârlionţat... Înaltă, zveltă?

– Mda, da. Şi poartă o bluză albastră. Fără mâneci şi cu guler. La naiba, unde s-a dus? Nu se poate să mi se întâmple iar.

– O să ne despărţim: tu o iei pe-acolo, eu pe-aici. Părul – mai lung, mai scurt...?

– Lung, despletit, lăsat pe umeri. Avea nişte sacoşe. Multe sacoşe cu cumpărături.

– Mi-e deja simpatică.

Douăzeci de minute mai târziu se întâlniră în acelaşi loc.

– Îmi pare rău, Bo. Crede-mă.

În sufletul lui Bo, dezamăgirea şi frustrarea purtau un război atât de înverşunat, încât aproape că i se făcea rău.

– Nu-mi vine să cred că am văzut-o şi n-am putut ajunge la ea.

– Eşti sigur că era aceeaşi fată? Au trecut de-atunci... cât? Patru ani...

– Mda, sunt sigur.

– Păi, s-o luăm aşa: înseamnă că e de pe-aici. Ai s-o mai vezi. Îi strânse uşor braţul. Ştiu eu c-ai s-o mai vezi.

9

Lăsând la o parte pantofii roşii, Reena nu se putea gândi la o activitate mai distractivă pentru sâmbăta după-amiază decât o rundă în sala de baseball. Soarele, bâta şi un tip cât mai drăguţ cu care să le împartă.

Cine s-ar putea plânge?

Îşi potrivi casca, luă poziţia şi izbi în plin mingea care zbura spre ea, trimiţând-o în sus şi în afara terenului.

– Tre' să recunosc că eşti într-o formă excelentă.

Reena zâmbi, bătu cu piciorul în pământ şi se pregăti pentru o nouă lovitură. Poate că ar fi preferat ca Hugh să-i admire formele trupului, nu forma sportivă, dar spiritul ei competitiv nu-i îngăduia să joace ca o fată.

– Pe bune că da, încuviinţă ea, balansând bâta. Asta a mers uşor în dreapta.

– Depinde de jucătorul de câmp.

Hugh lovi şi el. Mingea se ciocni de bâtă, trosnind.

– Uite-o dublă.

– Depinde de alergător.

– Rahat.

Râse, totuşi şi lovi mingea următoare.

– Apropo de formă, nici a ta nu-i rea. Joci vreodată?

– Am jucat în liceu, răspunse el în timp ce prindea una trimisă aiurea. Compania are o echipă de softball. Joc pe poziţia a doua.

– Eu, dacă prind câte-o partidă, iau de obicei stânga terenului.

– Pe tine te ţin picioarele pentru aşa ceva.

– În liceu am făcut atletism. Alergări.

Îi veni din nou rândul, se mişcă prea repede şi primi o lovitură.

– M-am gândit să continui şi-n colegiu, dar aveam cursuri prea grele, aşa că m-am pus cu burta pe carte. Să nu scap mingea din ochi, adăugă mai mult pentru sine, şi lovi încă o dată.

– Ei, asta zic şi eu lovitură. Ar trebui să facem odată o partidă la Camden Yards.

Reena privi peste umăr şi îi zâmbi.

– Categoric.

Când Hugh pomeni despre o bere şi o gustare, fu cât pe ce să-i sugereze s-o ia spre „Sirico's", dar renunţă. Nu era încă pregătită să-l prezinte familiei pentru inspecţie.

Aleseră un „Ruby Tuesday's", unde împărţiră nişte nachos şi bere Coors.

– Unde-ai învăţat să dai cu bâta?

– Hmm... murmură ea, lingându-şi brânza topită de pe degetul mare. De la tata mai ales. Moare după baseball. Reuşeam să jucăm câteva partide pe an când eram mici.

– Mda, ai o familie numeroasă, nu?

– Două surori mai mari şi un frate mai mic. Cumnatul, nepotul şi nepoata de la sora mijlocie. Viitorul cumnat de la cea mare – se mărită în toamna asta. Mătuşi, unchi, veri; prea mulţi ca să-i mai înşir – şi ăştia nu-s decât cei primari. Tu cu ce te lauzi?

– Cu trei surori mai mari.

– Serios?

Puncte pe tabela de marcaj a numitorilor comuni, conchise ea. Nu îl va intimida o familie numeroasă.

– Iar tu eşti prinţul.

– Ba bine că nu, zâmbi Hugh, ridicând sticla de bere în semn de salut. Sunt măritate. Au cinci copii, toate la un loc.

– Şi ce fac?

O privi nedumerit un moment.

– Cu ce?

– Cu munca.

– Nu fac nimic. Sunt, înţelegi, casnice...

Reena îl privi ridicând din sprâncene şi sorbi din bere.

– Am auzit că şi asta se consideră muncă, zise ea apoi.

– Nimeni nu m-ar putea plăti destul ca s-o fac, aşa că, mda, cred că ai dreptate. Familia ta are restaurantul „Sirico's". Grozavă pizza.

– Cea mai bună din Baltimore. Acum se lansează a treia generaţie. Sora mea Fran a devenit co-manager, iar Jack al ei – tipul cu care se măritã – frământă aluatul. Tu eşti a doua generaţie pe meserie, nu?

– A treia. Tata încă mai lucrează. Tot vorbeşte de pensie, da' nu ştiu... Îţi intră-n sânge.

Reena se gândi la labirint şi la faptul că voia să-l mai parcurgă o dată. Mai repede, mai bine.

– Ştiu cum e.

– Totuşi, are cincizeci şi cinci. Oamenii – civilii – nu înţeleg cu adevărat efortul fizic.

– Nici stresul emoţional sau psihic.

– Păi, mda, nici pe alea.

Se rezemă de spătar şi o privi lung.

– Pe plan fizic te descurci bine. Labirintul nu-i pentru fraieri. Ai lucrat şi la clădirile arse şi ai scos-o la capăt în vreo două schimburi grele. Ai o constituţie bună, ca un... cum îi zice?... ogar.

Poate că stătea ea prost în materie de întâlniri, dar încă nu uitase să flirteze.

– Mă întrebam când ai să observi.

Îi plăcea zâmbetul lui, scurt și încrezut. Un zâmbet care spunea că știe cine este și ce urmărește.

– Am observat. Mai ales când porți șortul ăla, pe pista de alergări de la academie. Oricum, majoritatea femeilor nu rezistă din punct de vedere fizic.

– Există și bărbați care nu fac față.

– Fără discuție. Nu facem discriminări. Vreau să zic că ești una dintre puținele femei pe care le-am văzut făcând față. Ai rezistență, instincte, creier. Și nici curajul nu-ți lipsește. Mă întreb de ce nu te înrolezi.

Reena rupse încă o bucată dintr-un nacho. Știa că Hugh nu era darnic cu laudele, așa că luă observațiile în serios:

– M-am gândit, și uneori mă captivează. În timpul antrenamentelor sau când lucrez în câte-un schimb. Dar nu mă atrage stinsul incendiilor. Or asta-i ceva ce trebuie să te atragă. Nu vreau să știu ce se întâmplă cu ele și de ce. Să înțeleg cum încep, de unde, cine le aprinde... Asta-i pasiunea mea. Ca să te repezi într-o clădire care arde ai nevoie de un tip de curaj și de un clan aparte.

– Te-am văzut făcând-o, îi aminti el.

– Mda. Mă rog, sigur, era nevoie s-o fac, să văd cum se procedează. Dar nu e munca pe care mi-o doresc. Pe mine mă interesează să intru în clădire pe urmă, să reconstitui totul și să aflu motivul.

– Departamentul are inspectori de incendiu. Minger e unul dintre cei mai buni.

– Mda. M-am gândit s-o iau și eu în aceeași direcție. John este, cum să zic... unul dintre eroii mei. Dar... mai e un lucru pe care mulți oameni, mulți civili, nu-l înțeleg. Incendierile deliberate. Efectele lor – și nu numai asupra proprietăților. Ce efect poate avea un incendiu criminal asupra oamenilor, asupra unui cartier, a unor firme, a unei economii... Asupra unui oraș.

Ridică din umeri și zâmbi ca să mai destindă atmosfera, după care continuă:

– Așa că, asta e misiunea mea în viață. Stinge-le tu, Fitzgerald. Eu am să mă ocup de curățenie.

Nu obișnuia să țină fetele de mână, observă ea, dar o conduse până la ușă. Când ajunseră, o rezemă cu spatele de tăblie, pentru încă unul dintre acele săruturi fierbinți, năucitoare.

– E încă devreme, zise el apoi.

– Este.

O nemulțumea faptul că două întâlniri „lejere" făceau să fie *prea* devreme pentru evaluările ei personale.

– Dar...

Hugh se strâmbă, deși în ochii ca două lacuri cețoase i se citea umorul.

– Presimțeam c-ai să spui așa ceva. Vrei să-ncercăm să prindem un meci săptămâna asta?

– Mda, mi-ar plăcea.

– Am să te sun și aranjăm totul.

Dădu să plece, apoi se întoarse și o mai sărută o dată.

– Ai niște buze extraordinare.

– Și mie-mi plac ale tale.

– Ascultă, ai ceva zile de vacanță?

– Cred c-am să-mi mai pot strecura una pe lângă cele libere. De ce?

– Avem o casă jos, pe Outer Banks. Una veche, de plajă. Nu-i rea. Am putea merge acolo vreo două zile, data viitoare când sunt liber, dacă ai și tu timp. Îi luăm și pe Steve și Gina.

– Două zile la plajă? Când plecăm?

Hugh zâmbi iar, la fel de scurt.

– O să jonglăm cu programele şi stabilim noi.

– Încep să-mi fac bagajele.

De cum intră în casă, Renna făcu câţiva paşi de dans victorios prin micul living.

Plajă, un tip sexy, prieteni buni... Viaţa era de-a dreptul minunată. Atât de minunată încât nu-i venea să stea singură acasă, într-o seară de vară.

Îşi luă cheile şi ieşi.

Zări luminile de poziţie ale maşinii lui Hugh dând colţul şi observă absentă maşina care coti după a lui. Suflă o bezea în direcţia aceea, apoi porni în sens opus, spre „Sirico's".

Se simţea bine în cartier. Îi plăcuse să stea cu chirie, împreună cu colegii, îi plăcuse şi debaraua de mături pe care reuşise să o amenajeze în timpul instrucţiei din campusul Shady Grove, la vest de Baltimore. Dar aici era acasă.

Casele aliniate, cu treptele lor albe sau cu mici verande, ghivecele cu flori sau steagurile italieneşti fluturând pe acoperişuri.

Întotdeauna se găsea prin apropiere cineva care să strige o vorbă de salut.

Fără grabă, admiră o parte din imaginile pictate pe geamurile caselor, întrebându-se dacă n-ar fi cazul să-i ceară mamei sale să facă una şi pentru ea şi Gina. Probabil că avea nevoie de aprobarea proprietarului – dar cum acesta era văr de gradul doi cu Gina, se îndoia că ar fi o problemă.

Ocoli pe străduţa alăturată ca să se uite câteva minute la un joc de boccie între nişte bătrâni îmbrăcaţi cu cămăşi multicolore.

Cum de nu-i venise ideea să-l întrebe pe Hugh dacă nu voia să facă o plimbare, să vadă câte ceva din specificul local? Ar fi trebuit să-l întrebe, pe cel mai firesc ton, dacă voia să vadă un film la grădină vineri-seara. Era o tradiţie a cartierului. Seara la cinema însemna şi muzică live – care se putea termina

cu dans. Cine ştie, i-ar fi fost şi pantofii roşii de vreun folos la urma urmei.

Îşi propuse să se gândească la asta; eventual s-o facă în patru, cu Gina şi Steve. Deocamdată, însă, putea la fel de bine să savureze restul serii.

Renna îşi aminti că serile de duminică erau agitate la „Sirico's". Dacă îşi dorea să petreacă câteva minute cu cineva din familie înainte de a începe haosul, nu trebuia să mai întârzie.

Când intră pe uşa restaurantului, atmosfera începuse deja să se înfierbânte. O întâmpină rumoarea conversaţiilor, zăngănitul tacâmurilor şi ţârâitul telefonului.

Pete era la tejgheaua de pizza, iar mama ei, lângă aragaz. Fran, împreună cu doi dintre chelnerii pe care tatăl ei încă îi mai numea puştii lui, serveau la mese.

Reena îşi văzu viitorul imediat pe dinaintea ochilor sub forma unui şorţ şi a unui carnet de comenzi. Dădu s-o strige pe Fran, apoi o văzu pe Bella aşezată la o masă, ciugulind din nişte antipasto.

– Ei, străino, o interpelă ea, trântindu-se pe celălalt scaun de la masă. Ce-i cu tine pe-aici?

– Vince s-a dus la golf azi. M-am gândit să aduc copiii pentru un timp.

– Şi unde-s?

– Tata şi Jack i-au luat la o plimbare până-n port şi-napoi. Mama a telefonat ca să te-anunţe c-am venit, da' nu te-a găsit acasă.

– Abia m-am întors, nici măcar nu mi-am ascultat robotul.

Întinse mâna şi culese o măslină din farfuria lui Bella.

– Concursul de boccie e pe terminate. Într-o jumătate de oră va fi plin aici.

– Afacerile merg bine, ridică uşor din umeri Bella.

Arată uluitor, îşi spuse Reena. Stilul de viaţă pe care şi-l dorise dintotdeauna îi pria. Se rafinase. Avea părul blond

pieptănat impecabil în jurul feței cu piele fină, netedă. La urechi se vedeau scânteieri și luciri aurii, ca și pe degete, iar la gât – bijuterii fine și scumpe, asortate cu bluza de pânză roz-pal.

– Și tu? o întrebă Reena. O duci la fel de bine pe cât arăți?

Pe buzele lui Bella trecu un zâmbet.

– Cât de bine arăt?

– La nivel de copertă a revistelor de modă.

– Mulțumesc. Îmi dau silința. Am nevoie de timp ca să slăbesc după naștere, să-mi reintru în formă. Pe lângă antrenorul meu personal, Attila unul ar părea un fătălău. Da' merită.

Întinse mâna, ca să-i arate brățara de tenis cu diamante și safire.

– Recompensa mea de la Vince pentru că am revenit la greutatea dinainte de Vinny.

– Frumoasă. Sclipește.

Bella râse, ridicând din umeri și jucându-se distrată cu niște prosciutto.

– Oricum, am trecut ca să-ncerc să-i bag mințile-n cap lui Fran pentru nuntă.

– Ce-i cu nunta?

– Pur și simplu nu înțeleg de ce insistă să țină recepția într-o sală prăpădită, când poate folosi clubul nostru. Am chiar și o listă de bucate, de florării și de muzicieni. N-are niciun motiv să se mulțumească cu mai puțin când eu sunt dornică s-o ajut.

– Foarte frumos din partea ta, spuse Reena, sincer, dar cred că Fran și Jack își doresc o nuntă puțin mai simplă și mai aproape de casă. Sunt oameni mai simpli decât voi, Bella. N-o spun ca să te critic, adăugă ea, acoperindu-i mâna cu a ei când ochii surorii sale o fulgerară. Cinstit. Ați avut o nuntă spectaculoasă, senzațională, care te-a reprezentat întru totul. Și pe Fran ar trebui s-o reprezinte nunta ei.

– Nu vreau decât să împart cu ea tot ce am. Ce-i rău în asta?

– Absolut nimic. Şi ştii ceva? Cred c-ar trebui s-o ajuţi cu florile.

Bella clipi din ochi, surprinsă.

– Serios?

– Te pricepi la aşa ceva mai bine decât Fran şi mama. Cred c-ar trebui să te lase să faci totul după capul tău, mai ales dacă vrei să contribui şi la plata lor.

– Eu aşa aş vrea, dar ele n-au să...

– Le conving eu.

Bella se rezemă de spătar.

– Am încredere c-ai să reuşeşti. Întotdeauna le-ai putut convinge de orice.

– Cu o condiţie. Dacă Fran vrea flori simple, să nu-i cumperi camioane cu orhidee sau mai ştiu eu ce.

– Dacă le vrea simple, pot să i le fac şi simple. Da' ştii, uluitor de simple! Şi pot să-i transform sala aia dărăpănată într-o grădină. O grădină de casă, adăugă ea, văzând că Reena o privea cu ochii mijiţi. Dulce, romantică, de modă veche.

– Perfect. Când mi-o veni şi mie rândul, nu-mi scapi.

– Ai vreunul în perspectivă?

– Nu caut. Dar am un tip. E pompier.

– A. Mare surpriză.

– Gen armăsar, preciză Reena, luând încă o măslină. Posibilităţi excelente pe saltea.

Bella râse înăbuşit.

– Îmi lipseşti, Reena.

– O, iubito, şi tu-mi lipseşti mie.

– Nu m-aş fi aşteptat.

Fu rândul Reenei să râdă.

– Serios. Nici eu nu credeam să-ţi duc dorul, ţie sau...

Făcu un gest în jur, indicând restaurantul.

– Totuşi, uneori mi-e dor.

– Mă rog, suntem aici pentru totdeauna.

Stătu mai mult timp decât intenţionase, chiar şi după ce Bella îşi luă copiii acasă, pe proprietatea lor întinsă din suburbie. Când clientela se împuţină suficient, îşi conduse mama şi pe Fran la o masă.

– Şezătoare între fete.

– Orice, numai să-mi odihnesc puţin picioarele, replică Bianca, turnând apă minerală în trei pahare.

– E vorba de nuntă şi de Bella.

– Of, nu-ncepe şi tu! exclamă Fran, acoperindu-şi urechile cu mâinile şi dând din cap de-i săreau şuviţele de păr în toate părţile. Nu vreau o nuntă gen club country. Nu vreau o haită de ospătari în smoching care să servească şampanie, nici afurisite de lebede de gheaţă...

– Nu te acuz. Dar flori vrei, da?

– Ei, sigur că vreau flori.

– Las-o pe Bella să le pregătească.

– N-am chef de...

– Stai puţin. Ştii ce gen de flori îţi doreşti şi ce culori. Dar Bella ştie mai mult decât atât. Singura calitate pe care o are cu prisosinţă e stilul.

– Am să mă înec în trandafiri roz.

– Ba n-ai să te îneci.

Că de nu, îşi spuse Reena, o va îneca ea personal pe Bella, imediat după ceremonie.

– Îţi doreşti o nuntă simplă, romantică şi de modă veche. Am înţeles. OK, nu pricepe de ce vrei aşa ceva, dar e de acord că asta ţi-e dorinţa. Şi că ai tot dreptul să-ţi fie respectată. Aşa că vrea să te ajute. Vrea să se simtă şi ea implicată.

– Dar *este* implicată...!

Fran începuse să-şi tragă şuviţele de păr, dar Bianca tăcea.

– E matroană de onoare.

– Vrea să-ți dăruiască ceva. Te iubește.

– Of, Reena, nu...

Lăsându-și capul pe masă, Fran lovi ușor tăblia cu fruntea.

– Nu mă constrânge, făcându-mă să mă simt vinovată.

– Se plictisește, se simte oarecum exclusă.

– Mamă, ajutor!

– Aștept să aud mai întâi totul. Să văd de ce Reena îi ține parte surorii tale în povestea asta.

– Una la mână, fiindcă cred... Ba nu, știu că poate s-o facă. Pe propria cheltuială.

Îndreptă un deget spre Fran când aceasta întoarse brusc capul, gata să protesteze.

– Un cadou de la sora ta nu e jignitor, așa că înghite-ți cuvintele și taci. Vrea să-ți dăruiască flori de nuntă și să te bucuri de ele, așa că va avea grijă să nu încurce nimic. Ia, repede – zi cinci flori care nu sunt trandafiri.

– Ăă... crini, garoafe... fir-ar, petunii, pansele... Presiunea e prea puternică.

– Mai ții minte cum îi bătea la cap pe decoratorii ăia când aranja grădinile și arbuștii? Se pricepe la treaba asta mai bine decât oricare dintre noi, și știe cum să coordoneze totul. A spus că ți-ar putea face un fel de grădină, o temă de grădină de casă. Nu sunt sigură că știu ce înseamnă asta, dar sună interesant.

Fran își mușcă buzele.

– Nici eu nu prea știu ce înseamnă... Însă-mi place cum sună.

– Pentru ea va însemna foarte mult – și cred că și pentru tine o să însemne mult când va fi gata.

– Aș putea sta de vorbă cu ea. Poate mergem la o florărie sau mă duc să mă mai uit o dată la grădinile ei și ar putea să-mi explice ce vrea să facă.

– Perfect.

Știind că sosise momentul să se retragă, Reena ieși din separeu.

– Acum trebuie să mă duc acasă.

Se aplecă, o sărută pe Fran, apoi vru să-și sărute și mama, dar Bianca se ridică și ea.

– Fac și cu câțiva pași cu tine, să iau puțin aer.

În timp ce ieșeau pe ușă, mama ei o cuprinse de mijloc.

– Nu m-am așteptat. Nu tu erai cea care îi ținea partea lui Bella.

– De obicei nu sunt de acord cu ea. În plus, intuiția-mi spune că de data asta n-are cum s-o încurce. O face în parte pentru Fran, în parte din orgoliu. Nu poate să piardă.

– Bine gândit. Întotdeauna ai gândit bine. Ce-ar fi să ne ducem să aruncăm o privire peste flori? Femeile de la „Sirico's".

– OK, sigur.

– Atunci sună-mă când ajungi acasă.

– Mamă...

– Sună-mă și-atât, doar ca să știu că ai ajuns cu bine.

„Patru cvartale și jumătate," își spuse Reena, depărtându-se. „Prin cartierul meu. Eu, un ofițer de poliție instruit."

Totuși, când ajunse acasă îi dădu un telefon scurt.

Fiind începătoare în poliție, Reena se afla la capătul de jos al lanțului trofic din departament. Faptul că absolvise academia printre primii cinci din clasă nu prea conta după ce îmbrăca uniforma și pornea în patrulare.

Era foarte bine așa. Fusese învățată să răzbească prin forțe proprii.

Și-i plăcea să patrulezc. Îi plăcea să poată vorbi cu oamenii, să-ncerce să-i ajute la rezolvarea unor dispute sau probleme. Ea și partenerul ei, un bărbat cu zece ani vechime, pe nume

Samuel Smith, tocmai răspunseseră unei reclamații despre tulburarea liniștii publice pe West Pratt, într-un cartier din sud-vestul orașului pe care localnicii îl numeau Sowebo.

– Credeam că dăm o raită și pe la „Krispy Kreme", se plânse Smithy, cotind spre zona unde fuseseră chemați.

– Cum poți mânca toate gogoșile alea fără să te-ngrași deloc?

– Am sânge de copoi, îi făcu el cu ochiul.

La o înălțime de un metru nouăzeci, cântărea puțin peste o sută de kilograme, toate numai mușchi. Avea pielea închisă la culoare și ochii negri, pătrunzători. În civil, ar fi arătat impresionant. În uniformă părea de-a dreptul feroce.

Avea noroc că, în primul an de practică polițienească, partenerul ei era un bărbat solid ca un camion. În plus, originar fiind din Baltimore, cunoștea orașul la fel de bine ca ea – sau poate chiar mai bine.

Văzu mulțimea adunată pe trotuar imediat ce trecură de colțul străzii. În zona aceea se aflau mai mult galerii de artă și case de patrimoniu, așa că o încăierare pe stradă făcea notă discordantă.

Într-adevăr, majoritatea oamenilor care-i priveau pe cei doi bărbați ce se tăvăleau pe asfalt erau îmbrăcați elegant – multe culori vii, asortate, și negru newyorkez.

Reena și Smithy coborâră din mașină, pornind prin mulțime.

– Gata, pace, pace! bubui glasul lui Smithy, făcând spectatorii să se retragă.

Cei doi bătăuși continuau să-și care pumni – cu destulă stângăcie, observă Reena.

Pantofii de comandă se scâlciau, sacourile cu croială italienească aveau să ajungă la lada de gunoi, dar nu curgea prea mult sânge.

Se aplecă, odată cu Smithy, ca să-i despartă.

– Poliția. Terminați.

Puse mâna pe cel mai scund. Individul se rostogoli într-o parte când Reena îl apucă de braț. Celălalt se ridică repede, cu pumnul strâns. Reena văzu lovitura venind, apucă să-și spună „rahat!" și-i bloca pumnul cu antebrațul.

Folosind propria inerție a agresorului, îl trânti pe burtă, apoi îi smuci mâinile la spate.

– Dai în mine? Voiai să-mi tragi un pumn?

Îi puse cătușele, în timp ce individul se legăna ca o broască țestoasă întoarsă pe spate.

– Ai să te-alegi c-o acuzație de ultraj la adresa unui ofițer de poliție.

– El a-nceput.

– Și ce, ai doișpe ani?

Îl ridică în picioare. Era cam julit pe față și părea să aibă vreo douăzeci și cinci de ani. Adversarul lui, care se prezenta cam la fel, și ca stare și ca vârstă, rămase așezat pe trotuar, unde-l pusese Smithy.

– Ai vrut să dai în colega mea? îl întrebă Smithy. Stai pe loc! îi ordonă el trecând în fața lui; arăta ca un stejar lângă un corcoduș. Voiai să-i dai un pumn colegei mele, dobitocule?

– N-am știut că e polițistă. Nici măcar că-i femeie n-am observat. Și apoi, el a început. Puteți să-ntrebați pe oricine. A-nceput să mă îmbrâncească încă dinăuntru.

– N-aud scuzele, își puse Smithy o mână pâlnie la ureche. Ofițer Halc, dumneata auzi vreo scuză de la dobitocul ăsta?

– Nu, nimic.

– Îmi pare rău, zise tânărul.

Nu arăta ca și cum i-ar fi părut rău, ci mai degrabă gata să leșine de spaimă și să izbucnească în plâns – ambele în același timp.

– N-am vrut să vă lovesc.

– Nici n-ai fi putut. Te bați ca o fată. Restul, vedeți-vă de

treburi, le ordonă ea celor din jur. Şi-acum poţi să-mi povesteşti varianta ta, în timp ce el i-o spune colegului meu pe-a lui. Şi să nu te mai aud că el a-nceput!

– Pentru o femeie, oftă Smithy, în timp ce plecau. Mereu se iau de la câte o femeie.

– Auzi, nu da vina pe sexul feminin pentru prostia alor tăi.

Smithy întoarse capul spre ea, făcând ochii mari.

– Da' ce, Hale, tu eşti femeie?

– Cum naiba nimeresc cu mereu în echipă cu deştepţii?

– Ai făcut treabă bună. L-ai rezolvat perfect. Ai reflexe rapide şi ţi-ai păstrat calmul când a-ncercat să te pocnească.

– Dacă mă atingea, s-ar fi putut să iasă mai rău.

Totuşi, mulţumită de treaba bine făcută, o lăsă mai moale.

– Plăteşti tu gogoşile, zise ea.

Când ajunse acasă, apartamentul era gol. Pe uşa frigiderului era prins un bilet scris în caligrafia mare şi înfloriă a Ginei, lângă un instantaneu cu supragabaritica mătuşă Opal – factorul de descurajare al gustărilor luate între mese.

Sunt cu Steve. La Club Dread, dacă vrei
vino şi tu. Poate trece şi Hugh.
XXXOOO
G

Reena stătu un moment pe gânduri în mijlocul bucătărici, cugetând cu ce ar putea să se îmbrace. Apoi clătină din cap. N-avea chef de niciun club zgomotos. Voia să-şi scoată uniforma, să se întindă pe pat şi să studieze câte ceva. John îi aducea dosare ale unor cazuri vechi pentru a le parcurge şi a încerca să determine cauzele accidentale sau deliberate ale incendiilor, modurile de declanşare şi diverse alte detalii.

Când avea să se mute la brigada de incendii, aceste ore petrecute cu reconstituirile îi vor fi de mare folos.

Renna intră în dormitor. Propria ei imagine reflectată în oglindă îi atrase atenția, făcând-o să se oprească și să se privească îndelung. Poate că nu arăta deosebit de feminină în uniformă, dar îi plăcea imaginea pe care o vedea. Autoritate și siguranță de sine. Deși, în stradă, avusese un moment când simțise un mic șoc, dându-și seama cât de ușor putea fi rănită. Fie și doar de un pumn în față.

Dar se descurcase bine. Faptul că însuși Smithy o felicitase însemna enorm pentru ea.

Chiar dacă se considera mai în elementul ei printre cărți, dosare și studii, putea să facă față și pe stradă. Sau, cel puțin, învăța cum.

Își scoase cascheta și o puse pe scrin. Apoi descheie teaca armei și o dădu jos. Descheindu-și bluza de uniformă, privi încruntată sutienul de bumbac alb, simplu și practic.

Va face încă o ieșire la cumpărături, hotărî ea pe loc. După niște lenjerie sexy. În regulament nu scria nimic despre rufăria intimă a femeilor ofițer, dar știind că poartă ceva feminin și atrăgător pe dedesubt era de natură să-i ridice moralul.

Cu acest gând, își umplu cada cu apă și spumant, aprinse câteva lumânări și își turnă un pahar de vin.

Stând tolănită în cadă, citi despre incendii.

Când sună telefonul, lăsă să răspundă robotul.

Ascultă fără prea mare atenție vocea plină de efuziune a cuiva care invita apelantul să lase un mesaj, dar se ridică, șiroind de apă, la auzul vocii apelantului.

– Salut, curvo. Singurică, singurică? Poate trec pe la tine. A trecut ceva timp, pun pariu că ți-a fost dor.

Sări din cadă, împroșcând apă în jur. Goală, udă leoarcă, se repezi să-și ia arma și o scoase din teacă. Strângând patul

pistolului în mână, trase pe ea un halat în timp ce alerga la uşă să verifice încuietorile.

– Vreun banc prost, spuse ea cu voce tare, ca să-şi facă curaj. Cine ştie ce beţiv...

Totuşi verifică şi ferestrele şi se uită şi jos, în stradă.

Apoi mai ascultă de două ori mesajul. Vocea îi era necunoscută.

Nu se duseră la meci, nici la filmul de vineri. Programele ei şi al lui Hugh nu corespundeau. Totuşi, reuşiră să înfulece repede un burger într-un bufet de lângă cazarma pompierilor.

– Gina şi-a făcut şi şi-a desfăcut bagajele de trei ori, spuse Reena. Parcă ar pleca într-un safari, nu la plajă pentru două zile.

– În viaţa mea n-am cunoscut o femeie care să nu-şi împacheteze măcar de două ori lucrurile de care are nevoie.

– Ai una chiar în faţa ta.

Hugh zâmbi, muşcând din burger.

– Mda, mai vedem noi. Eşti sigură că ai reţinut bine instrucţiunile? Pot să amân plecarea până mâine-seară dacă ţi-e teamă că te rătăceşti.

– Cred c-o să ne descurcăm. Îmi pare rău că nu pot pleca mai devreme, dar Gina e oricum ocupată până mâine după-amiază. Vom pleca toţi trei împreună, şi ar trebui să ajungem până cel târziu la miezul nopţii.

– O să las lumina aprinsă. E chiar mai bine aşa, am timp să pregătesc casa. N-a prea fost folosită în anotimpul ăsta. Şi pot să fac şi puţină aprovizionare... Am auzit că ştii să găteşti.

– M-am născut cu o tigaie într-o mână şi o căpăţână de usturoi în cealaltă.

De fapt, îi plăcea să gătească.

– Ce-ar fi să iei nişte creveţi? Eu am să prepar scampi.

– Excelentă idee. Ar trebui să ajungeţi la timp. Seara târziu,

mijloc de săptămână... N-o să fie un trafic prea intens după ce intrați în Carolina de Nord. Sc uită la ceas. Eu cred c-am s-ajung la Hatteras pe la două noaptea. Dacă pornesc acum.

Sălță șoldul, scoasc portofelul și aruncă bancnotele pe masă.

– Casa nu are telefon, dar poți suna de la piața din Frisco și au să mă anunțe.

– Mi-ai mai explicat o dată, tăticule. Nu-ți face griji pentru noi.

– OK.

Ridicându-se, veni spre ea s-o sărute.

– Ai grijă cum conduci.

– Și tu. Ne vedem mâine-seară.

Așa de simplu... Jalnic de simplu. Nimeni treaz, nimeni prin preajmă.

Du-mă-acasă, drum de țară.

O noapte excelentă, plină de stele, dar fără lună. Potrivit de întunecoasă, potrivit de pustie. L-a depășit acum cinci mile, așa că trebuie să apară. Alege-ți locul și începe.

Trage pe dreapta, deschide capota. Ai putea pune și o baliză, pentru siguranță, dar dacă se oprește alt idiot?

În noaptea asta e timp doar pentru unul.

Numai unul.

Și o să se oprească. A, da, mai mult ca sigur. Făcătorii de bine mereu se opresc, Bunii Samariteni. N-o să fie primul pe care l-ai ras așa. Probabil nici ultimul.

Ai rabla aia veche. Boul de mârlan căruia i-ai furat-o n-are decât să plângă cu botu-n bere. Ai lanterna. Ai și un 0,38.

Reazemă-te de capotă şi fluieră ceva. Poţi să fumezi şi o ţigară ca să treacă timpul mai repede. Încă un minut două şi apare.

Uite că vin nişte faruri, mai bine fă pe neajutoratul. Un pas mai încolo, mâna sus... Dacă nu-i el, îi faci semn să treacă. „Nu, mersi, nu mai am nevoie", zici. „Tocmai i-am dat drumu', mersi c-aţi oprit!".

Da-i el, nici vorbă. Malacu-n Bronco albastru cât el de mare. Şi, sigur ca răsăritul de soare, opreşte să-i dea nefericitului o mână de ajutor.

Mergi drept spre portieră. E mai bine să n-apuce să coboare.

– Salut!

Zâmbeşte larg, uşurat, bagă-i lumina-n ochi.

– Mamă, ce mă bucur c-aţi oprit!

Hugh îşi feri ochii de lumina lanternei.

– Aveţi probleme?

– Nu mai am.

Pistolul sus, două focuri în faţă.

Zvâcneşte din tot trupul ca o păpuşă. Nici mă-sa n-o să-l mai recunoască acum. E timpul să-ţi pui mănuşile ca să-i desfaci centura fraierului şi să-i dai un brânci mai încolo. Pe urmă, ajunge să-i duci tărăboanţa asta cu dublă tracţiune în pădure, o bucată de drum. Nu prea departe. Vrei să-l găsească uşor, nu-i aşa?

Dezumflă-i un cauciuc. Să pară c-a avut un necaz şi-a venit cineva şi i-a dat una.

Înapoi la maşină, pe jos, şi ia canistra cu gaz.

Aşa, ia să vedem acum, avem nevoie de portofel, avem nevoie şi de ceas...

Vai de mine şi de mine! Nu se poate! Bietul nenorocit a fost tâlhărit şi omorât tocmai când se ducea la mare să se distreze şi el puţin. Ce tragedie îngrozitoare!

Te umflă și râsul. Fă s-arate rasolită, varsă gaz aiurea prin jur, găurește tapițeria... Capota sus, dă foc la motor. C'auciucurile alea udă-le ca lumea. Și acum, un pas înapoi – siguranța-n primu' rând!

Și dă-i foc nenorocitului.

Ia uite la el cum arde... Uite cum se duce... Făclia umană, o pălălaie de tot căcatu'. Primul minut, când pâlpâie și trosnește e întotdeauna cel mai-mișto. Numai amatorii stau pe loc și-și pierd vremea uitându-se până la sfârșit. Contează doar primul minut, cum se-aprinde, cum se stinge...

Și acum noi plecăm și ne ducem cu rabla asta veche înapoi spre Maryland. Poate avem noroc și prindem niște ochiuri cu șuncă la micul dejun.

Steve fu cel care-i aduse vestea. Intră în incintă și se opri lângă biroul unde Reena scria un raport. Ochii îi străluceau nefiresc pe fața albă ca osul.

– Ei, ce e? îi aruncă ea o privire, întrerupându-se din scris. Of, să nu-mi spui că faci schimb dublu și nu poți să vii. Tocmai mă pregăteam să ies din tură și să mă duc acasă, să-mi fac bagajele.

– Ăăă... Putem vorbi un minut? Singuri?

– Sigur.

Se ridică de la birou, privindu-l cu atenție, simțind cum i se strânge stomacul.

– S-a-ntâmplat ceva. Gina...

– Nu. Nu, nu e Gina...

– Păi, atunci ce... Hugh? A avut un accident? Cât de grav?

– Nu, nici accident n-a fost... Da-i grav. Grav de tot.

Reena îl apucă de braț și-l trase pe coridor.

– Ce e? Zi repede.

– A murit. Iisuse, Reena... E mort. Adineaori m-a sunat maică-sa.

– Maică-sa? Dar...

– A fost omorât. Asasinat... împuşcat.

– Asasinat?

Mâna fetei se înmuie pe braţul lui.

– La început era destul de incoerentă.

Gura lui Steve se strânse, cu buzele subţiate ca un tăiş de brici, şi el privi furios peste capul ei.

– Dar am scos de la ea cât am putut. Cineva l-a împuşcat. Era în drum spre coastă, mai avea doar vreo două ore pân-la insulă, şi probabil că cineva l-a convins să oprească maşina sau l-a scos de pe drum sau a avut o pană de cauciuc... Nu-s sigur. Nici ea nu era sigură.

Trase scurt aer în piept, printre dinţi.

– Dar l-au împuşcat, Reena. Iisuse, l-au împuşcat şi pe urmă au dat foc maşinii ca să-ncerce să şteargă urmele. I-au luat portofelul, ceasul... Altceva nu mai ştiu.

Reena simţea valul de greaţă în gât, dar şi-l înghiţi.

– L-au identificat, nu există niciun dubiu?

– Avea, ăă... lucruri în maşină care n-au ars, cu numele lui pe ele. Actele erau în torpedou. Părinţii lui m-au sunat de la faţa locului. El e, Reena. Hugh e mort.

– Am să văd ce pot să aflu. Voi suna la poliţia locală, să văd ce pot afla.

– L-au împuşcat în faţă... Glasul lui Steve se stinse. Maică-sa mi-a spus. L-au împuşcat naibii-n faţă. Pentru un afurisit de ceas şi ce mai avea-n portofel.

– Stai jos.

Reena îl conduse spre o bancă, se aşeză şi ea şi-l luă de mână.

Indiferent ce avea să afle, îşi spuse ea, murise un om – un om bun... unul pe care-l sărutase la despărţire, cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă.

Şi, încă o dată, focul îi bântuia viaţa.

REACȚIA ÎN LANȚ

O serie de evenimente asociate atât de strâns unele cu altele încât fiecare îl inițiază pe următorul.

Poate să-i ardă pieptul unui om fără să-i ia foc veșmintele?
Proverbele, 6:27

10

BALTIMORE, 1999

Focul a izbucnit într-o clădire nelocuită din sudul oraşului Baltimore, într-o noapte geroasă de ianuarie. Înăuntru, pompierii lucrau aproape sufocaţi de aerul fierbinte şi fumul dens. Afară, rezistau temperaturilor scăzute şi vântului îngheţat care împrăştia apa din furtunuri, care parcă întetea flăcările.

Era prima zi a Reenei ca membră a forţei operative din unitatea de incendii a oraşului. Ştia că unul dintre motivele pentru care primise însărcinarea aceea şi lucra sub comanda căpitanului Brant era acela că John trăsese câteva sfori pentru ea. Dar acesta nu era singurul motiv. Muncise pe brânci să obţină numirea, studiind, antrenându-se, lucrând nenumărate ore fără plată, şi fără să-şi piardă nicio clipă din vedere ţelul.

Lăsând la o parte influenţa lui John, îşi câştigase pe merit insigna nouă şi lucitoare. Când avea timp, continua să ajute departamentul de pompieri din vecinătate ca voluntar. Îşi înghiţise raţia de fum la viaţa ei. Dar ceea ce continua s-o anime era legătura dintre cauze şi efecte. Cine sau ce declanşase focul? Cine suferea schimbări din cauza lui, cine era vătămat şi cine avea de câştigat?

În zori, când ea şi partenerul ei ajunseră la locul faptei, clădirea era o ruină de zidărie înnegrită şi moloz înzorzonat cu cascade de gheaţă. Reena lucra împreună cu Mick O'Donnell, cu cincisprezece ani mai în vârstă ca ea, un veteran de şcoală

veche, dar care avea, după părerea ei, nasul fin al unui ciobănesc german. Mirosea de la o poştă incendiile declanşate deliberat.

O'Donnell purta o canadiană şi cizme cu vârfuri de oţel, iar peste fesul de lână îşi pusese o cască de protecţie. Reena îşi luase şi ea un echipament similar. Când sosiră la faţa locului, în faptul zilei, se opriră lângă maşină, studiind clădirea.

– Ce păcat că lasă să se-aleagă praful de nişte construcţii ca asta, comentă O'Donnell, despachetând două lame de gumă şi vârându-le în gură. Încă nu vine nici un yuppie* încoace să înfrumuseţeze şi partea asta din Baltimore. Pronunţa „Balmer".

– Circa 1950. Azbest, glet de ipsos, acoperiş de ţigle, lambriuri de placaj ieftin. Mai adaugă grămezile de gunoaie pe care le-au lăsat boschetarii şi drogaţii şi ai combustibil cât cuprinde.

Reena îşi luă din portbagaj trusa de teren, scoase din ea o cameră digitală, mănuşile de rezervă, încă o lanternă şi le vârî prin buzunare. Aruncă o privire în jur şi observă furgonul alb cu negru de la morgă.

– Se pare că încă n-au luat de-aici cadavrul.

O'Donnell mesteca gumele, contemplativ.

– Ai sensibilităţi la lighioanele fripte-n coajă?

– Nu.

Văzuse destui arşi de vii.

– Sper să nu-l fi mutat din loc. Îmi place să-mi fac singură fotografiile.

– Vrei să le pui într-un album, Hale?

Renna zâmbi şi porniră spre clădire. Poliţiştii de gardă îi salutară dând din cap când trecură pe sub banda de delimitare a câmpului infracţional.

Incendiul şi acţiunile de suprimare a acestuia transformaseră parterul într-o pustietate de lemn calcinat şi ud, faianţă

---

*Abreviat – young upwardly mobile proffessional = tânar sau tânără cu carieră strălucită, promiţătoare şi foarte bine remunerate.

arsă, metal răsucit şi cioburi de sticlă. Informaţiile preliminare includeau faptul că vechea clădire fusese un refugiu al toxicomanilor. Reena ştia că aveau să găsească pe sub reziduuri ace de seringă şi îşi puse mănuşile de piele ca să nu se înţepe.

– Vrei să încep o grilă aici?

– Am s-o fac eu.

O'Donnell scrută împrejurimile, apoi scoase un caiet ca să facă câteva schiţe.

– Eşti mai tânără decât mine. Ia tu cătăratul.

Reena privi spre scara de aluminiu rezemată în locul treptelor care se prăbuşiseră. Strângând mai bine trusa în mână, porni într-acolo şi începu să urce.

Glet de ipsos, îşi spuse din nou, studiind configuraţiile arderii, oprindu-se să ia imagini digitale ale pereţilor şi o vedere panoramică a parterului pentru a le pune la dosar.

Sistemul de linii şi forme arăta că focul se deplasase în sus, aşa cum avea cel mai des tendinţa, şi se prelinsese pe sub tavan. Material inflamabil din belşug ca să-l alimenteze şi destul oxigen ca să-l întreţină.

O mare porţiune din planşeul etajului întâi se prăbuşise, făcând acum parte din stratul de depuneri pe care O'Donnell avea să-l acopere cu grila. Focul se prelinsese şi aici pe tavan, observă Reena, devorând pe parcurs dalele de faianţă, placajul, ipsosul, alimentat de ele şi de gunoaiele rămase în urma locatarilor clandestini. Văzu resturile unui fotoliu vechi lângă o masă metalică. Suprafaţa netedă a tavanului permisese flăcărilor să se răspândească rapid, astfel încât fumul şi gazele se propagaseră uniform în toate direcţiile. Ele îl carbonizaseră pe omul încă neidentificat al cărui cadavru zăcea acum pe jos, chircit într-un spaţiu strâmt ce părea să fi fost o debara. Lângă el stătea pe vine un bărbat.

Bărbatul purta mănuşi, cizme de lucru, un fes tricotat cu

urechi şi o eşarfă în pătrăţele roşii înfăşurată de mai multe ori în jurul gâtului şi bărbiei.

– Hale. De la incendieri, zise Renna.

Instalându-se pe marginea planşeului, Reena constată că respiraţia ei conţinea deja fum.

– Peterson, medic legist, se recomandă bărbatul.

– Ce-mi poţi spune despre el?

– Prăjit cât ai clipi, îi zâmbi vag legistul. Avea patruzeci şi ceva de ani, la o primă estimare, era înalt şi negru, iar pe sub straturile de haine părea să fie suplu ca un şarpe. Probabil că idiotul a crezut c-o să poată scăpa de foc târându-se în debara. Fumul i-a venit mai întâi de hac, pe urmă s-a copt. O să-ţi spun mai mult după ce-l duc la morgă.

Reena înaintă cu grijă, verificând pardoseala la fiecare pas. Ştia că posibila sufocare cu fum îi uşurase nenorocitului chinurile. Cadavrul era ars complet, zăcea cu pumnii ridicaţi, în poziţia obişnuită a victimelor focului. Căldura făcea să se contracte muşchii, dând impresia că omul murise încercând să respingă flăcările cu lovituri de pumni. Ridică aparatul, aşteptă ca medicul să dea din cap şi mai luă câteva imagini.

– Cum se face că era singur aici? se întrebă ea cu voce tare. Azi-noapte a fost ger. Vagabonzii se adăpostesc în case ca asta, care mai au şi reputaţia de refugiu pentru drogaţi. Rapoartele preliminare spuneau că au fost aici nişte pături, două scaune vechi, chiar şi un mic aragaz, la etajul doi.

Peterson nu răspunse. Reena se ghemui lângă cadavru.

– Nicio traumă vizibilă? întrebă ea.

– Până acum, nu. S-ar putea să găsesc câte ceva la autopsie. Te gândeşti că s-ar putea să fi provocat cineva incendiul ca să acopere o omucidere?

– N-ar fi prima oară. Dar mai întâi trebuie să excludem probabilitatea unui accident. De ce e singur aici? repetă ea. În cât timp poţi obţine datele de identificare?

– După amprentele digitale şi dentare... În câteva zile.

La fel ca O'Donnell, Reena îşi scoase un carnet şi începu să traseze rapid nişte schiţe pentru a le alătura fotografiilor.

– Cam care ar fi datele de bază? Bărbat, înalt de... cam cât? Nimeni n-a reuşit să-l găsească pe proprietar. Nu ţi se pare interesant?

Începu să-şi linieze grila, împărţind camera aşa cum îşi secţionează arheologii siturile. Apoi avea să selecteze, să cearnă, să consemneze şi să ia probe.

Pe peretele opus, forma arsurii indica prezenţa unui accelerant, aşa cum constatase şi anchetatorul de la departamentul pompierilor. Luă eşantioane, le puse în containere şi le etichetă.

Becul din tavan se topise parţial. Făcu încă o fotografie, apoi una cu tavanul şi cu dâra lăsată de arsură, urmărind până afară, păşind peste rămăşiţele ude şi prin cenuşă. Patru apartamente, numără ea, întipărindu-şi în minte imaginea dinaintea incendiului. Nelocuite, neîntreţinute, degradate.

Trecu degetele înmănuşate peste lemnul carbonizat, în lungul unui perete, şi alese alte câteva eşantioane. Apoi închise ochii şi le mirosi.

– O'Donnell! Aici par să fie puncte de origine multiple. Şi urme clare de accelerant. Sunt multe crăpături şi găuri în duşumeaua asta veche unde să se adune.

Se lăsă în patru labe, aplecând capul deasupra unei spărturi prin care se vedea nivelul de dedesubt. O'Donnell îşi făcuse grila şi lucra pe secţiuni.

– Vreau să caut proprietarul, să aflăm unele date de la cineva de-al casei, zise Renna.

– N-ai decât.

– Nu vii să arunci o privire şi la configuraţiile de-aici, de sus?

– N-ai tu linişte până nu-mi urc fundu' pe scara aia.

Reena îi zâmbi.

– Te interesează să-mi auzi teoria inițială?

– Probe, Hale. Mai întâi probele, pe urmă teoriile.

Tăcu un moment, după care continuă:.

– Spune-mi-o oricum.

– A dat foc unde nu trebuia. Ar fi trebuit să înceapă din capătul celălalt, cât mai departe de trepte, retrăgându-se apoi spre ele, pe unde putea să scape. Dar el, ca prostul, a aprins focul lângă scară și de-acolo a mers tot înapoi. O fi fost beat, sau drogat, sau pur și simplu prost ca noaptea, căci s-a prins singur în capcană și a ajuns să sfârșească fript în debara.

– Ai găsit vreun container, ceva în care putea ține accelerantul?

– Nu. S-ar putea să zacă pe undeva pe sub straturile astea. Sau o fi acolo, jos, arătă ea cu degetul. Să zicem că l-a scăpat aici, cuprins de panică, fugind cu focul după el. Flăcările ating containerul cu accelerant. Bum! Gata gaura din planșeu. Parterul ia foc și el, iar resturile de-aici cad acolo.

– Dacă ești așa de deșteaptă, vino jos și lucrează la grilă.

– Imediat.

Înainte de a coborî, Reena se târî înapoi de lângă spărtură și își scoase telefonul celular.

Era o muncă istovitoare și murdară, dar îi plăcea. Știa de ce o trimisese O'Donnell la etaj și-i era recunoscătoare. Voia să vadă dacă putea face față mizeriei și duhorii, monotoniei și eforturilor fizice.

Și mai voia să vadă și dacă o ducea mintea.

Când găsi canistra de zece galoane sub un munte de resturi și o mare de cenușă, simți declicul.

– O'Donnell!

Partenerul ei se întoarse dinspre resturile pe care le cernea și zise țuguind buzele:

– Unu-zero pentru puștoaica cea nouă.

– Are găuri în fund. L-a târât după el, a dat foc, iar a târât,

iar a dat foc. Dârele de sus arată cum l-a tras. Mortul nu poate fi nici un spectator, nici o victimă. Cartograma focului nu corespunde. E clar că incendiatorul s-a prins singur în capcană. Ferestrele de la primele două niveluri au gratii groase, aşa că pe-acolo n-a putut ieşi nimeni. Pun pariu că mortul e proprietarul.

– De ce nu un piroman, un drogat, cineva căruia i se pusese pata pe proprietar?

– Pompierii care au ajuns primii au raportat că toate uşile erau încuiate. Au trebuit să le spargă ca să intre. Şi gratiile de la etaj? Cine pune gratii la ferestrele de la primul etaj? Şi erau noi. Cel puţin aşa par. Proprietarul face treaba asta. Proprietarul încuie clădirea ca să nu intre scursorile de-afară. Proprietarul are cheile.

– Termină-ţi investigaţia şi scrie raportul. S-ar putea s-o nimereşti, Hale.

– A, fii sigur c-am s-o nimeresc. De la unşpe ani aştept momentul ăsta, zise Renna.

Seara, Reena şedea faţă-n faţă cu Fran la „Sirico's" şi înfuleca paste „păr-de-înger".

– Aşadar, nu-l putem găsi pe proprietarul clădirii care a garantat cu ea trei împrumuturi şi avea ditamai asigurarea. Oamenii cu care-am vorbit spuneau cum se plângea că vagabonzii şi drogaţii i-au ruinat investiţia. Şi că nu reuşea să-şi vândă proprietatea. Cred că legistul îl va identifica în persoana cadavrului sau va reieşi că a şters-o după ce incendierea a dat greş. Mai e mult de lucru la faţa locului, dar începe să se lege. Ca la carte.

– Auzi la ea! râse Fran, sorbind din apa minerală. Sora mea mai mică, anchetatoarea. Aşteaptă numai să te-audă mama şi tata cum ai rezolvat primul tău caz.

– E rezolvat – şi nu prea. Mai am de făcut nişte reconstituiri, de luat nişte interogatorii, de verificat nişte date. Spera să mă sune cât timp sunt aici.

– Reena, la Florenţa e trecut de unu noaptea.

– Aşa e, clătină din cap Reena. Ai dreptate.

– Au telefonat în după-amiaza asta. Se simt extraordinar. Tata a convins-o pe mama să închirieze un scuter din alea mici. Parcă-i văd gonind prin toată Florenţa ca doi adolescenţi!

– Mi-i închipui, replică Reena, ridicând paharul de vin ca pentru o urare, după care bău. Fără tine n-ar fi fost în stare s-o facă.

– Nu-i adevărat.

– Ba e absolut adevărat. Tu eşti cea care duce totul în cârcă. Ţi-ai asumat atâta responsabilitate şi muncă aici, încât le-a mai rămas ceva timp să şi călătorească. Bella, mă rog, ea nici pe-un pahar nu pune mâna decât ca să bea în rarele ocazii când mai vine pe aici. Şi nici cu nu-s mult mai grozavă.

– Ai servit la mese duminica trecută, iar marţi ai lucrat mai mult de-o oră după o zi întreagă de muncă.

– Eu locuiesc deasupra, aşa că nu-i mare lucru.

Zâmbi, totuşi, puţin răutăcios şi continuă:

– Observ că de Bella n-ai zis nimic.

– Bella... e Bella. Şi are trei copii de crescut.

– Şi o doică, o menajeră, un grădinar – a, am uitat, un „decorator de exterior"...!

Văzând expresia încruntată a lui Fran, o expedie cu un gest:

– Lasă, nu te uita aşa la mine. O să-mi treacă. Nu-s cu adevărat supărată pe ea. Cred că mă simt puţin vinovată că ţi-ai luat tu partea leului. Xander te urmează la un pas, deşi are o grămadă de studiat la medicină.

– Las-o-ncolo de vinovăţie. Fiecare facem ce e mai important pentru noi.

Aruncă o privire spre bărbatul care întorcea aluatul pe tejgheaua de lucru şi-i zâmbi.

Avea mâini mari şi un chip plăcut, aproape drăgălaş. Părul roşcat îi cădea pe frunte ca nişte mici flăcări, iar când îşi privea soţia, ca acum, în ochi i se aprindea o luminiţă poznaşă.

– Ei bine, cine s-ar fi aşteptat să te îndrăgosteşti de un irlandez căruia-i place bucătăria italienească? remarcă amuzată Reena, luând încă o furculiţă de paste. Ştii, tu şi cu Jack încă mai aveţi scânteia aia, deşi sunteţi împreună de... cât... s-au făcut trei ani.

– Doi, în toamna trecută. Dar scânteia s-ar putea să aibă o cauză mai specială.

Fran se întinse peste masă, apucând-o pe Reena de ambele mâini.

– Abia aştept. Voiam să te las să termini de mâncat ca să ţi-o spunem amândoi, Jack şi cu mine, dar nu mai am răbdare niciun minut.

– O, Doamne, eşti gravidă!

– În patru săptămâni, preciză ea, îmbujorându-se. E cam devreme, ar trebui să-mi ţin gura, să păstrez secretul. Dar nu pot şi...

Se întrerupse când Reena sări în picioare şi o îmbrăţişă.

– Vai de mine, vai de mine şi de mine! Stai...!

Se repezi, ocoli bancul de lucru şi sări în cârca lui Jack:

– Tăticule!

Chipul tânărului irlandez căpătă aceeaşi culoare cu cea a părului, când Reena îl sărută pe obraz.

– Şampanie pentru toată lumea! Fac eu cinste, zise ea.

– Deocamdată vrem să rămână în familie, zâmbi aiurit Jack.

Ropotul de aplauze din jur o făcu să întoarcă privirea spre oamenii care veneau grăbiţi s-o felicite pe Fran.

– Prea târziu. Mă duc să aduc vinul.

*

Vestea lui Fran şi faptul că fusese prima ei zi de muncă propriu-zisă o făcuseră pe Reena să bea puţin mai mult decât ar fi trebuit. Era într-o stare de euforie când se îndreptă spre scara din spate care urca la apartamentul ei.

Gina şi Steve erau căsătoriţi de aproape un an. Nu mai aveau niciun motiv să ţină ocupat un apartament cu două dormitoare.

Reena ştia că, după părerea părinţilor ei, făcea o mică prostie locuind acolo, deşi avea camera ei acasă. Încercaseră cu argumentul că ar economisi chiria. Fusese nevoită să le aducă aminte că o crescuseră ca pe o fată responsabilă, care să stea pe propriile picioare în viaţă.

Considera că apartamentul era un prim pas. Va dori cândva o casă a ei – dar până atunci mai era. Iar faptul că locuia deasupra restaurantului, la o azvârlitură de băţ distanţă de părinţii ei era comod şi confortabil. Şi la o stradă depărtare de Fran şi Jack, îşi zise ea.

Când ajunse în spate, văzu că în living lumina era aprinsă. Instinctiv, îşi deschise haina ca să poată ajunge uşor la pistol. În toţi anii de când lucra ca poliţistă, doar de două ori fusese nevoită să-l scoată din teacă – şi-i dădea întotdeauna o senzaţie stranie când îl simţea în mână.

Porni în sus pe trepte, recapitulând totul în minte. Plecase înainte de ivirea zorilor. Poate că uitase să stingă lumina. Dar stinsul luminilor îi intrase în obişnuinţă, deoarece mama ei, maniacă cu economia de energie electrică, o bătuse la cap cu asta toată viaţa.

Cu o mână pe patul armei, o întinse pe cealaltă spre clanţă ca să verifice dacă uşa era încuiată. Uşa se deschise, pistolul ieşi pe jumătate din teacă, dar imediat îl împinse la loc, pufnind.

– Luke! De când eşti aici?

– De vreo două ore. Ți-am spus că s-ar putea să trec în seara asta.

Într-adevăr, își spuse Reena, în timp ce bătăile inimii îi reveneau la normal. Uitase. Bucuroasă că-l vedea, se apropie de el și îi oferi buzele.

Sărutul fu scurt și formal, făcând-o să înalțe din sprâncene. În mod normal, Luke abia aștepta să-și pună mâinile pe ea. Și ea simțea același lucru. Luke Chambers avea o anume eleganță, o senzualitate distinsă pe care Reena o găsea foarte excitantă – la fel ca romantismul și lăcomia cu care se țineau după ea din momentul în care se cunoscuseră.

Îi plăcea să fie urmărită, să primească flori și telefoane. Îi plăceau cinele romantice și plimbările îndelungate pe malul apei. Îi plăcea să fie considerată o femeie complexă și măcar puțin delicată. O schimbare plăcută, își spuse ea, față de opiniile potrivit cărora era o persoană fermă și competentă.

Probabil că de-asta Luke nici nu avusese nevoie de prea mult timp ca să se culce cu ea. Totuși, trebuiseră să treacă trei luni până să-i dea cheia de la ușă.

– M-am oprit jos să mănânc ceva de cină și am rămas la o șuetă cu Fran.

Își desfăcu fularul și-și scoase pălăria, după care făcu o mică piruetă.

– Am avut o zi *extraordinară,* Luke, și am primit cea mai minunată veste când am...

– Mă bucur că mai primesc unii și vești bune.

Se îndepărtă de ea, închise televizorul și se trânti într-un fotoliu.

OK, își spuse Reena, era sexy și interesant, și adesea romantic. Dar mai era uneori și ciufut. N-o deranja. Ba chiar, din moment ce ea însăși își petrecea aproape tot timpul printre bărbați, îi plăcea ca într-o relație personală să savureze momentele de blândețe și consolare.

– O zi grea? întrebă ea în timp ce-şi scotea haina şi mănuşile şi le punea în debaraua îngustă.

– Asistenta mea mi-a dat preavizul.

– Aşa...?

Reena îşi răsfiră cu degetele buclele lungi, întrebându-se ce-ar fi să încerce o nouă pieptănătură. În clipa următoare se simţi vinovată că nu-i dăduse atenţie.

– Îmi pare rău să aud. Se aplecă să-şi desfacă şireturile de la ghete. De ce pleacă?

– S-a hotărât să se mute înapoi în Oregon, fir-ar să fie! Aşa, hodoronc-tronc. Acum trebuie să organizez interviuri şi să găsesc una pe care s-o poată instrui înainte de a pleca. Asta, peste cele trei întâlniri în locuri diferite pe care le-am avut azi. Mă omoară durerea de cap.

– O să-ţi aduc o aspirină.

Se apropie de el şi se aplecă să-l sărute pe creştet. Avea un păr castaniu, frumos şi mătăsos, şi ochi căprui.

Când Reena se ridică, Luke o luă de mână, zâmbindu-i obosit.

– Mulţumesc. Ultima întâlnire s-a prelungit şi voiam doar să te văd. Să mă mai „decompresez".

– Mai bine intrai jos. La „Sirico's" avem întotdeauna „decompresiune" pe listă.

– Şi zgomot, replică el, pe când Reena intra în baie. Speram să am o seară liniştită.

– Acum e linişte.

Scoase sticla, o duse în bucătărioara cu aragazul ei vechi şi bufetul de un galben vesel.

– Aspirina o facem pe din două. Am băut cam multă şampanie jos. O sărbătorire majoră.

– Mda, se vedea că te distrai de minune. Am aruncat o privire pe fereastră înainte să intru prin spate.

– Mă rog, ai fi putut măcar să bagi capul pe ușă, insistă ea, dându-i aspirina și apa.

– Mă durea capul și n-aveam chef să stau într-un restaurant gălăgios, așteptând să-ți termini tu petrecerea.

„Și dacă tot te durea capul", continuă ea în gând, „de ce naiba nu ți-ai luat singur aspirina până acum?" Ce tânci puteau fi bărbații uneori!

– Poate că terminam mai devreme dacă știam că ai venit. Fran e gravidă.

– Hmm?

– Sora mea, Francesca. Ea și Jack tocmai au aflat că vor avea un copil. Când mi-a spus, îi străluceau ochii atât de tare că ar fi putut să lumineze tot orașul Baltimore.

– Nu s-au căsătorit de curând?

– Acu' doi ani, și de-atunci tot încearcă. În familia asta, tindem să mergem direct la maternitate. Bella are deja trei copii și se aude c-ar mai proiecta unul.

– Patru copii în vremurile astea... E de-a dreptul irresponsabil.

Așezându-se pe brațul fotoliului, Reena îi masă umărul.

– Cu asta te-alegi când ai de-a face cu o familie italiană catolică și numeroasă. Iar ea și Vince își pot permite.

– Sper că tu nu te gândești să trânteșți câte unul din doi în doi ani?

– Cine, eu? râse Reena și bău din paharul cu apă minerală. Eu mai am mult până să fac copii. Abia am început să-mi lăuresc cariera. Apropo, azi am avut primul caz major. Ai auzit de clădirea aia de pe Broadway, un bloc de apartamente nelocuit, și o singură victimă?

– Azi n-am avut timp de știri. Am muncit douăspe ore. Și mi-am pierdut mult timp dansând step pentru un potențial client – unu' important.

– A, excelent! Contul ăla marc...

– Încă nu-l am, dar mă străduiesc.

Mâna lui, cu degete lungi și palma îngustă, trecu ușor în lungul coapsei ei.

– Am aranjat o cină cu el și cu nevastă-sa, joi seara. Să te îmbraci cu ceva deosebit, bine?

– Joi? Luke, joi se întorc părinții mei din Italia. Luăm cina în familie. Ți-am spus.

– Ei, poți să-i vezi și vineri sau în weekend. Pentru Dumnezeu, locuiți pe aceeași stradă. E un cont major, Pisi.

– Am înțeles. Și-mi pare rău că n-ai să poți ajunge la cina de bun-venit.

– Tu asculți ce spun?

Mâna de pe piciorul ei se strânse pumn.

– Am nevoie de tine. Trebuie să socializez cu ei ca să pun mâna pe cont. Așa se procedează. S-a stabilit deja.

– Îmi pare rău. Mi-am făcut programul înainte ca tu să alegi seara de joi. Dacă vrei s-o reprogramezi, pot să...

– Cum s-o reprogramez? Luke se ridică din fotoliu. E o cină de afaceri. O mare ocazie pentru mine. S-ar putea să însemne avansarea pentru care am muncit atât de mult. Tu și-așa aproape că locuiești cu familia. Ce mare lucru să mănânci cu ei niște afurisite de spaghetti, când poți face același lucru în oricare altă zi?

– De fapt, o s-avem manicotti. Renna își stăpâni valul de iritare și se ridică. Părinții mei au fost plecați aproape trei săptămâni. Am promis că vin la cină dacă nu sunt chemată la un caz. Vor veni acasă, unde o să-i aștepte vestea că fiica lor cea mai mare așteaptă primul copil. În lumea mea, ăsta e un eveniment major, Luke.

– Și interesele mele n-au nicio importanță?

– Sigur că au. Iar dacă m-ai fi întrebat înainte de a face

planurile astea, ți-aș fi spus că sunt ocupată și ai fi putut propune o altă seară.

– Dacă un client vrea joi, joi rămâne! se răsti el, roșind de enervare. Așa merg lucrurile în lumea *mea*. Ai idee, ai cea mai vagă idee cât de competitiv e planningul financiar? De cât timp și efort e nevoie ca să obții un cont de nu știu câte milioane de dolari?

– Nu prea. Probabil era vina ei că puțin îi păsa. Dar știu că muncești mult, și mai știu că e foarte important pentru tine.

– Mda, se vede.

Când Luke îi întoarse spatele, Reena dădu ochii peste cap. Făcu totuși un pas înainte, pregătită să-l liniștească.

– Ascultă, chiar îmi pare foarte rău. Dacă ai vreo șansă s-o muți în altă seară, am să...

– Adineaori ți-am spus! zise el și, întorcându-se și azvârlind brațele în aer, o nimeri cu dosul palmei în obraz.

Reena se trase înapoi cu ochii holbați, apăsându-și degetele pe locul lovit.

– O, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule, Pisi! Iartă-mă... N-am vrut... Te-am lovit? O, Iisuse...

O apucă de braț, cu o expresie la fel de năucită pe cât își imagina Reena că era și a ei.

– A fost un accident, îți jur...!

– Nu face nimic.

– Te-ai repezit în calea mâinii mele. Nu mă așteptam... Sunt al naibii de neatent... Doamne, dă să văd... Se face o vânătaie?

– Abia m-ai atins.

Ceea ce era destul de adevărat, își spuse ea. Mai puternic fusese șocul decât lovitura propriu-zisă.

– S-a înroșit, murmură Luke, atingându-i ușor obrazul cu degetele. Mă simt îngrozitor. Ca un monstru mă simt... Fața ta frumoasă...

– O nimica toată.

Iată că, până la urmă, îl consola ea pe el!

– N-ai vrut, iar eu nu-s chiar așa de fragilă.

– Pentru mine ești, replică el, cuprinzând-o în brațe. Nici nu știi ce rău în pare. Mai bine n-aș fi venit aici când sunt așa de prost dispus. Dar voiam să te văd. Și pe urmă, tu petreceai jos... Nu voiam decât să stau puțin cu tine.

O sărută ușor pe obraz.

– Aveam doar nevoie să fiu cu tine.

– Acum sunt aici, îl mângâie ea pe cap. Și-mi pare rău că nu te pot ajuta joi. Serios.

Luke se retrase, zâmbind.

– Poate găsim o cale să compensezi.

Sexul fu bun. Cu Luke era bun întotdeauna. Și, din cauza micului conflict și al micului incident, Luke se purta deosebit de tandru. Trupul ei se încălzea sub al lui, mușchii ei suprasolicitați peste zi se destindeau. Și, în timp ce se înălța spre culme, mintea i se goli de orice gânduri.

Satisfăcută și somnoroasă, se ghemui lângă el.

– N-ai să-ți iei niciodată un pat mai mare? o întrebă Luke.

Reena zâmbi în întuneric.

– Zilele-astea...

– De ce nu vii la mine în weekend? Putem trece pe la vreun club, sâmbătă seara, iar duminică dimineața să luăm o gustare, mai târziu...

– Mmmm... Poate. S-ar putea să trebuiască să dau o mână de ajutor în schimbul de la prânz, duminică, dar pe urmă... Pe urmă e posibil.

Luke tăcu un moment, iar Reena crezu că adormise.

– Ai putea să te vezi cu părinții tăi mai devreme, joi, să nu te duci la cină și să te întâlnești cu mine la restaurant la șapte.

– Luke, la noi nu merge așa...

– Bine, spuse el bosumflat şi se întoarse spre marginea patului ca să coboare. O să rămână aşa cum vrei tu – ca de obicei.

– Luke, eşti nedrept, şi o ştii foarte bine.

– Ba nedrept e obiceiul tău de a refuza mereu orice compromis, se răsti el, începând să se îmbrace. Felul în care le pui pe toate mai presus de mine.

Plăcerea şi senzaţia de relaxare se evaporară.

– Dacă eşti într-adevăr de părerea asta, nu înţeleg ce mai cauţi la mine.

– Pe moment, nici eu nu înţeleg. Iei mai mult decât dai, Renna.

Îşi încheie cămaşa cu mişcări scurte, repezite.

– Nu va trece mult şi nu vei mai avea ce lua de la mine.

– Îţi dau tot ce am mai bun.

Luke îşi împinse picioarele în pantofi.

– Dacă într-adevăr crezi ce spui, e foarte trist.

Şi plecă. Reena rămase întinsă pe spate.

Oare era chiar atât de egoistă? Atât de zgârcită emoţional? Ţinea la Luke, dar munca lui prezenta cu adevărat vreun interes pentru ea? Nu prea, recunoscu, şi cu atât mai puţin când era preocupată de ale ei.

Se întoarse pe partea cealaltă, în întuneric, încercând să adoarmă.

Când intră în camera brigăzii împreună cu O'Donnell, după ce-şi petrecuse aproape tot schimbul bătând la uşi, interogând martori şi obţinând declaraţii de la fosta soţie a proprietarului clădirii, fostul partener de afaceri şi actuala prietenă, Reena găsi trei duzini de trandafiri albi, cu tulpini lungi, răspândiţi pe toată suprafaţa biroului.

Florile atraseră multe comentarii din partea colegilor, dar dedicaţia o făcu să surâdă.

Pisi,
iartă-mă.
Idiotul

Totuşi, nu-şi satisfăcu plăcerea de a-i mirosi până nu-i duse în camera de recreere ca să-şi facă loc pe birou şi să poată lucra. Avea de scris rapoartele. Identitatea cadavrului încă nu fusese confirmată, iar proprietarul continua să fie dat dispărut.

Împreună cu O'Donnell, intră în biroul comandantului ca să-l pună la curent.

– Aşteptăm rapoartele de la laborator, începu O'Donnell. Proprietarul – James R. Harrison – a fost văzut ultima oară bând într-un bar numit „Fan Dance", un club de striptease aflat la câteva străzi distanţă de locul faptei. Avem o chitanţă de card care arată că a plătit la unu fără douăzeci. Camioneta Ford, înregistrată pe numele lui, a fost găsită în spatele clădirii.

Aruncă o privire spre Reena, făcându-i semn să ia cuvântul.

– Sub resturile de la parter am găsit o trusă de scule şi o şurubelniţă al cărei vârf pare să corespundă cu perforaţiile din fundul canistrei de beznină recuperate de la faţa locului. Harrison a fost condamnat pentru fraudă acum cinci ani, aşa că amprentele lui sunt la dosar. Corespund cu cele pe care le-am ridicat de pe cutia de scule, de pe şurubelniţă şi de pe canistră. Medicul legist nu i-a putut preleva amprentele de pe degete, aşa că acum se lucrează la impresiunea dentară.

– Ar trebui să avem rezultatul mâine, adăugă O'Donnell. Am vorbit cu nişte asociaţi de-ai lui. Avea mari probleme cu banii. Îi plăceau caii, dar caii nu-l plăceau pe el.

Căpitanul Brant dădu din cap, rezemându-se de spătar. Avea părul alb ca zăpada şi ochii de un albastru rece. Îşi ţinea fotografiile nepoţilor pe biroul la fel de ordonat ca salonul mătuşii Carmela.

– Prin urmare, se pare că a dat foc clădirii în speranța de a încasa asigurarea și a fost prins înăuntru.

– Așa arată, domnule căpitan. Legistul n-a găsit nicio urmă de violență, răni sau leziuni. Încă mai așteptăm raportul toxicologic, adăugă Reena, dar nu reiese de nicăieri că i-ar fi vrut cineva moartea. Avea o mică poliță de asigurare pe viață. Cinci mii. Îi revin fostei neveste. N-a schimbat niciodată beneficiarul. Femeia s-a recăsătorit și s-a angajat cu normă întreagă. Soțul ei lucrează și el. Nu par suspecți.

– Închideți cazul. Repede, adăugă Brant.

– Am să scriu cu raportul, se oferi Reena când ea și O'Donnell reveniră în camera brigăzii.

– N-ai decât. Eu mai am de rezolvat niște hârtii mai vechi.

Se așeză. Avcau birourile față-n față.

– E ziua ta sau ceva...?

– Nu, de ce? A, florile...

Reena se instală la calculator cu însemnările pregătite.

– Tipul cu care umblu a fost cam nesimțit azi-noapte. Acum are mustrări de conștiință.

– Distins.

– Mda, cc-i al lui, e-al lui.

– E treabă serioasă?

– Încă n-am hotărât nimic. De ce, vrei să te dai la mine?

O'Donnell zâmbi și vârfurile urechilor i se înroșiră.

– Soră-mea cunoaște un tip care i-a lucrat câte ceva. Un tâmplar. Face treabă bună și-i un băiat foarte bun, din câte zice ea. Încearcă să-l combine.

– Și ce, crezi c-am să mă duc la o-ntâlnire pe neve cu tâmplarul soră-tii?

– A zis că să te-ntreb, ridică el mâinile cu un gest defensiv. Și-i un băiat foarte arătos, așa zice.

– Atunci n-are decât să-și găsească singur o fată, spuse Reena și începu să-și scrie raportul.

11

Bo înfulecă ultimul fursec cu unt de arahide, înghiţindu-l cu lapte rece. Apoi, aşezându-se la bufetul pentru micul dejun pe care singur îl construise, scoase un oftat exagerat.

– Dacă-l găsiţi pe soţul ăla al dumneavoastră, doamnă M., v-aş construi casa pe care aţi visat-o toată viaţa. Şi nu v-aş cere altceva în schimb decât fursecuri cu unt de arahide.

Femeia zâmbi, dând cu prosopul de vase spre el.

– Data trecută nu voiai decât plăcintă cu mere. Ai nevoie de o fată tânără şi drăguţă care să se-ngrijească de dumneata – de-asta ai nevoie!

– O am – pe dumneavoastră.

Doamna Malloy râse. Lui Bo îi plăcea felul în care râdea, aruncându-şi capul pe spate şi hohotind spre tavan. Avea un trup rotofei, aşa cum ar deveni şi al lui dacă-i mai dădea multe fursecuri. Părul ei era roşu ca lumina unui semafor şi tot numai cârlionţi.

Era destul de bătrână ca să-i fie mamă şi incomparabil mai amuzantă decât cea pe care i-o dăruise natura.

– Ai nevoie de o fată de vârsta dumitale, îl ameninţă ea cu degetul. Un băiat chipeş ca dumneata...

– Pur şi simplu sunt prea multe ca să pot alege. Şi nici una dintre ele nu mi-a cucerit inima ca dumneavoastră, doamnă M.

– Zi-i-nainte. Ai o gură cum numai tata-mare-a' meu avea – iar el era mai irlandez ca porcu' lu' Paddy.

– Am văzut cândva o fată, dar am pierdut-o. De două ori.

– Cum?

– A fost doar o vedenie, într-o cameră plină de oameni. Ridică mâna, pocnind din degete. Şi s-a evaporat. Credeţi în dragostea la prima vedere?

– Sigur că da.

– Poate că asta a fost, iar acum nu fac decât să rătăcesc aiurea pân-o voi regăsi. O dată am crezut că am găsit-o, dar a dispărut din nou. Ei, şi-acum cred că-i timpul să plec.

Se ridică de pe taburet. Un metru şi optzeci şi cinci de muşchi supli. Anii de muncă fizică îl întăriseră şi-l clădiseră bine.

O fi avut Bridgett Malloy de două ori vârsta lui, dar era încă femeie şi-i plăcea priveliştea.

Avea o slăbiciune pentru băiatul acela chipeş – ăsta era adevărul. Însă era prea practică pentru a-i fi tot dat de lucru în ultimele şase luni dacă n-ar fi fost într-adevăr un tâmplar îndemânatic şi cinstit.

– Las-că tot am să-ţi găsesc eu o fată. Ţine minte ce-ţi spun.

– Aveţi grijă să ştie să gătească. Se aplecă s-o sărute pe obraz. Şi salutaţi-l şi pe domnul M. din partea mea, adăugă el luându-şi haina. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, ajunge să-mi daţi un telefon.

– Am numărul tău, Bowen.

Bo porni spre camionetă. Oare se putea face şi mai frig decât atât? se întrebă, urmând cărarea pe care o săpase între treptele casei şi alee. Solul era albit de zăpada care se topise, apoi îngheţase din nou. Cerul de deasupra era greu şi plumburiu, ameninţând cu noi ninsori.

Hotărî să treacă pe la piaţă în drum spre casă. Nimeni nu putea trăi doar cu unt de arahide. Poate că nu l-ar fi deranjat

să-şi găsească o femeie care să se priceapă la alc bucătăriei, dar şi el avea mâini destul de iscusite.

Îşi deschisese deja propria firmă. Bătu cu palma în volan când se aşeză. „Goodnight's Custom Carpentry". Împreună, el şi Brad cumpăraseră, renovaseră şi revânduseră câteva case mici.

Încă-şi mai aducea aminte cum îl convinsese Brad să bage banii în acea primă investiţie pentru a transforma o ruină dărăpănată într-un diamant. Trebuia să recunoască, Brad avea viziune – sau cel puţin o încredere absolută.

Mai trebuia să recunoască şi meritul bunicii lui de a fi avut destulă încredere în el pentru a-i avansa nişte bani. Îşi propuse s-o sune când va ajunge acasă şi s-o întrebe dacă nu avea nevoie să-i repare ceva.

Bo şi Brad munciseră ca nişte sclavi la renovarea primei case. Obţinuseră un profit bun, astfel că îi putuse restitui bunicii sale avansul, plus dobânda. Restul de bani îl reinvestiseră.

Dacă stătea să se gândească, să cugete cu adevărat, unui mort trebuia să-i mulţumească pentru locul unde ajunsese acum. De ce anume îi schimbase viaţa acel eveniment, moartea unui om aproape necunoscut, nu ştia precis. Îi dăduse însă o motivaţie: să nu mai umble creanga şi să pornească pe un drum sigur.

Josh, îşi spuse el, plecând din faţa casei Malloy din Owen's Mill. Mandy fusese distrusă. Şi, destul de ciudat, incendiul şi moartea tânărului fuseseră două dintre elementele care le cimentaseră prietenia.

Brad şi... cum naiba o chema? Blondina pe care o dorea cu atâta intensitate pe atunci... Carrie? Cathie? Rahat, ce mai conta? Tot n-ajunseseră nicăieri. Acum, pe Brad îl interesa o brunetă picantă cărcia-i plăcea să danscze salsa.

Dar propria lui blondă – cea întrezărită la o petrecere cu o viaţă de om în urmă? Încă-i mai răsărea în minte din când în

când. Încă mai putea să vadă fața aceea, cascada de bucle, mica aluniță de lângă gură.

De mult, de mult pierdută, își reaminti el. Niciodată nu-i știuse numele, sunetul vocii, mirosul... Probabil că tocmai asta făcea ca amintirea, *senzația,* să fie atât de dulce. Era tot ceea ce și-ar fi dorit el să fie.

Se înscrise în trafic și trase concluzia că toți locuitorii din Baltimore se hotărâseră să se ducă la cumpărături după serviciu. Nu era nevoie decât de pulberile amenințătoare ale zăpezii și tot poporul se bulucea-n magazine. Poate că reușea să-i fenteze și să se descurce cu ce mai avea în frigider.

Sau să comande o pizza la pachet.

Trebuia să-și revadă planurile pentru o nouă lucrare și lista de materiale pentru casa pe care el și Brad o alesesră.

Își cheltuia mai eficient timpul...

Se uită într-o doară la stânga, când mașinile de pe banda lui se opriră din nou. În prima clipă nu văzu decât o femeie, o femeie cu adevărat drăguță, la volanul unui Chevy Blazer albastru-închis. Păr bogat, buclat, de culoarea caramelului deschis, ieșind de sub o berctă neagră. Bătea cu degetele în volan într-un fel care-i spunea că asculta ceva la radio. Dintr-al lui răsuna Springsteen, cu „Growing Up" și, după ritmul degetelor, bănui că și al ei era pe același post.

Ciudat.

Gândul îl amuza, așa că se aplecă să-i vadă mai bine fața.

Și o văzu. Era Fata din Vis. Obrajii, curba buzelor, alunița. Rămase cu gura căscată, iar șocul îl făcu să se smucească, blocând motorul camionetei. Fata aruncă o privire în direcția lui și, pentru o clipă – o clipă suspendată în spațiu – ochii aceia prelungi, căprui îi întâlniră pe ai lui.

Muzica se opri.

„Rahat!" își spuse Bo, apoi fata se încruntă, întoarse capul și porni mașina.

– Dar, dar, dar...

Propriul lui bâlbâit îl readuse la realitate. Ocărându-se, porni motorul, dar traficul de pe banda lui era blocat, iar mașinile de alături porniseră din nou. Câteva claxoane izbucniră nervoase, în timp ce Bo își desfăcea centura de siguranță și deschidea portiera.

Chiar îi venise ideea nebunească de a o lua la fugă după mașina ei. S-o ia la fugă pe mijlocul străzii, ca un pacient scăpat de la balamuc. Dar ea ajunsese prea departe. Prea departe, își spuse el, furios, ca să-i distingă măcar numărul de înmatriculare.

– Iar o luăm de la-nceput, murmură, rămânând pe loc. În jur răsunau tot mai multe claxoane și începea să ningă.

– Oricum a fost ciudat.

Reena se rezema de tejgheaua din bucătăria de la „Sirico's", unde mama ei lucra la aragaz.

– Vreau să zic că arăta foarte bine, dacă nu pui la socoteală faptul că stătea cu gura căscată, mai-mai să prindă un roi de muște, și-i ieșiseră ochii din cap ca și cum i-ar fi înfipt cineva un băț în fund. Adică, pur și simplu am simțit că se uita la mine, înțelegi? Iar când l-am privit, uite-așa stătea! Închcie ca, imitându-i expresia.

– Poate că făcuse un atac de cord.

– Mamă! Râzând, Reena se aplecă s-o sărute pe obraz. Nu era decât ciudat, atâta tot.

– Îți ții toate ușile încuiate?

– Mamă, sunt polițistă. Apropo, azi am mai avut un caz. Doi puști au intrat prin efracție în școală și au dat foc în două clase. Norocul lor că nu le-a reușit prea bine.

– Părinții ăia ce păzesc?

– Nu toți sunt ca tine. În ultima vreme, incendiile astea provocate intenționat de copii au devenit o mare problemă.

Nimeni n-a pățit nimic, slavă Domnului, iar pagubele materiale au fost minime. O'Donnell și cu mine i-am reținut, dar unul dintre ei... nu e în ordine. Cred că evaluarea psihologică o să-mi susțină opinia. Are doar zece ani și o privire... Îl mai ții minte pe Joey Pastorelli? Aceeași privire.

– Atunci e cu atât mai bine că l-ați prins.

– De data asta. Ei, și acum trebuie să mă duc și să mă aranjez pentru întâlnire.

– Unde vă duceți în seara asta?

– Nu știu. Luke face pe misteriosul. Mi-a ordonat să îmbrac ceva fantastic, motiv pentru care am fost la mall să-mi aleg o rochie nouă și am dat cu ochii de ciudatul ăla.

– Luke. El e alesul?

– El e în momentul de față.

Își masă mama pe spate cu o mână. Luke nu era un bărbat de cursă lungă, știa asta.

– Le ai pe Bella și Fran gata să-ți dăruiască nepoți.

– N-am spus că trebuie neapărat să te măriți și să faci copii. Nu vreau decât să fii fericită.

– Și eu. Și sunt.

Alesese un restaurant elegant franțuzesc, așa că Reena se felicită pentru catifeaua albastră pe care o îmbrăcase. Căldura din privirea lui când o văzuse cu rochia aia făcuse ca prețul să devină mai suportabil. Totuși, când comandă o sticlă de Dom Pérignon și caviar, Reena făcu ochii mari.

– *Ce* se întâmplă? Cu ce ocazie?

– Iau cina cu o femeie frumoasă. Cu femeia mea frumoasă, adăugă el, luând-o de mână și începând să-i sărute degetele într-un fel care-o făcea să se topească. Arăți superb în seara asta.

– Mulțumesc.

Se strădui*se, cu siguranță.

– Dar tot se întâmplă ceva. Îmi dau scama.

– Mă cunoşti prea bine. Hai să aşteptăm şampania. Dacă ne-o mai aduc în seara asta...

– Nu e nicio grabă. Până aşteptăm, poţi să-mi mai spui cât de superb arăt.

– Absolut superb. Îmi place la nebunie când porţi părul aşa, drept şi lucios.

Dura o veşnicie şi-o dureau braţele, ca să-şi întindă buclele cu peria rotundă şi uscătorul de păr. Dar, de vreme ce era pieptănătura care-i plăcea lui cel mai mult, n-o deranja să-i facă pe plac din când în când.

Luke dădu din cap spre chelnerul care le aduse sticla, arătându-le eticheta, apoi bătu cu degetul în pahar, semn că voia să guste.

După ce şampania fu aprobată şi turnată, Luke ridică paharul.

– Pentru minunata şi fermecătoarea mea Reena.

– N-am nimic împotrivă să fiu şi eu pe listă când sunt servită cu aşa ceva.

Îi atinse paharul cu al ei, apoi sorbi.

– Hmm... Mai mult ca sigur bate spumosul de la „Sirico's".

– Pivniţa de vinuri de-acolo nu-i tocmai adâncă. Aici au una extraordinară. Un franţuzesc excepţional ca ăsta nu merge alături de pizza cu ardei.

– Ştiu şi eu...? încercă Reena să se arate amuzată. Cred că ar fi o completare potrivită. Şi acum, că am gustat vinul şi am ţinut toasturile, îmi spui şi mie ce se întâmplă?

– Arzi de curiozitate să-ţi bagi nasul, nu? o tachină el. Am primit o avansare. Una importantă.

– Luke! Dar e extraordinar, e minunat! Felicitări! Hai, în sănătatea ta! ridică Reena paharul şi bău.

– Mulţumesc, îi zâmbi el radios. Nu mă deranjează să spun c-am muncit ca s-o merit. Contul Laurder era ultima carte din

pachet. Când l-am asigurat și pe ăsta, am știut că, gata, am câștigat. Mi-ar fi mers mai ușor dacă mă ajutai și tu să-i conving, dar...

– Te-ai descurcat de unul singur. Să știi că-s foarte mândră de tine.

Întinse mâna peste masă și își puse palma peste a lui.

– Și ai primit un nou titlu și un nou birou? Spune-mi toate amănuntele.

– O mărire grasă de salariu.

– E de la sine înțeles.

Reena își puse paharul pe masă, iar chelnerul apăru ca prin farmec ca să i-l umple din nou.

– Dacă ești gata să comanzi...

– Păi ce mai aștcptăm? Mor de foame, și pe urmă poți să-mi povestești totul în detaliu cât timp mâncăm.

– Dacă așa vrei...

Dură până alesră specialitățile – și-și spuse că era puțin cam pretențios din partea lui Luke să comande în franceză; dar era drăgălaș, iar în seara aceea merita să fie puțin mai îngăduitoare cu el.

– Când s-a întâmplat de fapt? întrebă ca.

– Alaltăieri. Am vrut să pregătesc totul pentru seara asta înainte de a-ți spune. Aici e cam greu să rezervi locuri.

– Și cum ți se spune acum, regele planningului financiar?

Pe chipul lui apăru un zâmbet satisfăcut.

– Vine și asta la rând. Deocamdată m-am mulțumit cu un titlu de V.P.

– Vicepreședinte! I-auzi! Ar merita să dăm o petrecere.

– A, am eu planurile mele. Știi, ai putea să mai pui o vorbă la sora ta. Acum, c-am ajuns în funcția asta, poate reușește să-l convingă pe bărbatul ei să și mute contul la mine.

– Vince pare foarte mulțumit acolo unde e, începu ea, și-i văzu imediat ochii încețoșându-se. Dar am să discut. Ne vom

vedea duminică, de ziua Sophiei. Apropo, nu mi-ai spus dacă vei reuşi să ajungi.

– Ştii ce părere am despre petrecerile astea mari de familie, şi pe deasupra e doar ziua de naştere a unui copil. Ridică ochii în tavan: Scuteşte-mă.

– Ştiu, poate fi cam obositor. Nicio problemă. Voiam doar să ştii că eşti bine-venit.

– Totuşi, dacă crezi că cumnatu-tău ar putea fi influenţat mai uşor prin prezenţa mea...

De astă dată, Reena se încordă vizibil, dar imediat se relaxă.

– Hai să nu amestecăm chestiunile familiale cu cele de afaceri, bine? Voi vedea dacă-l pot convinge pe Vince să aibă o întâlnire cu tine, dar ar fi... cum să spun... ar fi nedelicat să încercăm să-i înhăţăm contul tocmai de ziua fiicei lui.

– Nedelicat? Vrei să spui că eu sunt nedelicat pentru că încerc să-mi fac meseria şi să-i fac cumnatului tău nişte recomandări financiare competente?

Reena îl lăsă să fiarbă, în timp ce li se servea felul întâi.

– Nu, dar îţi pot spune că lui Vince nu i-ar plăcea să abordezi probleme de afaceri la o reuniune de familie.

– Am fost şi eu la unele dintre reuniunile voastre de familie, îi reaminti el. Şi se discutau o mulţime de probleme de afaceri. Afaceri cu pizza.

– „Sirico's" *este* familia. Voi face tot ce pot.

– Iartă-mă, o bătu el pe dosul mâinii, apoi gesticulă evaziv. Ştii cum mă ambalez când e vorba de munca mea. Am venit aici ca să sărbătorim, nu să ne certăm. Ştiu că te vei strădui să-ţi aduci cumnatul sub umbrela mea.

Oare chiar îi spusese asta? se întrebă Reena. Parcă nu, dar era mai cuminte să nu-l contrazică. Altfel ar ţine-o tot aşa, până când i-ar pieri pofta de mâncare.

– Ei, şi mai spune-mi, domnule vicepreşedinte. Vei fi director de departament?

Luke continuă să-i explice, iar Reena îl ascultă, urmărindu-i cu plăcere expresiile feței. Știa cum e să te străduiești pentru un scop și să ți-l atingi. Însuflețitor. Micile valuri de tensiune se risipiră în timp ce mâncau.

– Peștele ăsta e fabulos. Vrei să guști și tu?

Imediat ce-l întrebă, remarcă schimbarea de expresie și râse.

– Iartă-mă, uit mereu că nu-ți place să mâncăm unii din farfuriile celorlalți. Dar dă-mi voie să-ți spun că nu știi ce pierzi. A, și nu ți-am spus că azi am mai pus mâna pe un caz. De data asta...

– Nu terminasem. Încă n-am ajuns la partea cea mai importantă, o întrerupse el.

– A... Scuză-mă. Mai este?

– Big bang-ul. M-ai întrebat dacă am primit un birou nou. Am să-l primesc.

– Mare și dichisit? întrebă ea, intrând în joc.

– Exact. Mare și dichisit. Și pe Wall Street.

– Pe Wall Street...? Uluită, puse furculița jos. La New York? Te avansează tocmai la New York?

– M-am spetit pentru asta și uite că am reușit! Sediul din Baltimore e un ghișeu de bilete pe lângă cabinetul pe care-l voi avea la New York.

Sorbi din paharul de șampanie cu o expresie înverșunată.

– O merit.

– Absolut. Sunt doar surprinsă. Nu știam că dorești să te muți în alt oraș.

– N-are niciun rost să vorbim despre asta până nu se face. Și nu e doar o mutare, e un salt uriaș pentru mine.

– Te felicit din tot sufletul, îi zâmbi ea, ciocnindu-i paharul. O să-mi lipsești. Când pleci?

– Peste două săptămâni.

Privirea lui deveni mai caldă, iar buzele i se arcuiră în acel zâmbet care-i atrăsese atenţia cu câteva luni în urmă.

– Mâine iau trenul pân-acolo, să văd nişte apartamente.

– Nu-ţi pierzi vremea.

– De ce să mi-o pierd? Ceea ce ne aduce la a doua parte a problemei. Pisi, vreau să vii cu mine.

– O, Luke, ar fi extraordinar. Mi-ar plăcea să dau o fugă până la New York, dar mâine nu pot pleca. Dacă ştiam mai din timp, poate c-aş fi...

– Nu la ziua de mâine mă refeream. I-am cerut unui agent imobiliar să caute. Am vrut să spun că doresc să te muţi cu mine la New York.

Când Reena deschise gura să vorbească, el o luă de mână.

– Eşti exact ceea ce vreau. Cireaşa de pe tort. Vino cu mine la New York.

Inima ei se opri un moment când Luke scoase din buzunar o cutiuţă şi o deschise.

– Mărită-te cu mine.

– Luke...

Era un diamant superb. Reena nu se pricepea la pietre preţioase, dar strălucirea pietrei îţi lua ochii.

– E superb. Este... Mă rog, nici n-am cuvinte, dar...

– E clasic, la fel ca tine. O să avem o viaţă fantastică împreună. Captivantă, bogată...

Întoarse o clipă privirea în altă direcţie, înclinând uşor din cap, apoi o privi în ochi şi dădu să-i pună inelul pe deget.

– Stai...

Dar chelnerul apăruse deja cu încă o sticlă de şampanie şi un zâmbet radios.

– Felicitări! Vă dorim multă fericire.

În timp ce le turna în pahare, de la mesele din jur izbucniră aplauze. Luke se ridică de pe scaun şi se apropie de ea pentru a-i reteza orice răspuns cu un sărut prelung şi cald.

– Pentru noi, spuse el, aşezându-se la loc. Pentru începutul a ceea ce urmează.

Dar, când îi atinse paharul cu al lui, Reena nu spuse nimic.

Avea un ghem în stomac şi se simţea ca prinsă într-o capcană. Aşa se simţea. Prinsă în cursa de a accepta felicitările şi urările de bine din partea angajaţilor restaurantului şi a celorlalţi meseni, în timp ce Luke o conducea spre ieşire. Inelul de pe deget scânteia nebuneşte în lumina felinarelor de pe stradă şi i se părea greu ca de plumb.

– Mergem la mine?

Lângă maşină, Luke o luă în braţe şi se aplecă s-o sărute pe gât.

– Ca să sărbătorim cu adevărat, adăugă el.

– Nu, am nevoie să mă duc acasă. Mâine trebuie să ajung la slujbă devreme şi... Luke, avem de vorbit.

– Cum vrei, o sărută el din nou. Doar e seara ta.

„Nici pomeneală", fu singurul răspuns care-i trecu prin cap. Ghemul din stomac începea să-i provoace greaţă şi simţea la ceafă începutul unei dureri de cap.

– O să fac câteva fotografii ale apartamentului ca să-ţi faci o idee, spuse el în timp ce porni maşina, cu zâmbetul pe buze. Doar dacă nu cumva preferi s-o dai naibii de muncă şi să tragi o fugă cu mine până acolo. Ar fi mai distractiv.

Întoarse capul spre ea, făcându-i cu ochiul.

– Am putea merge la cumpărături. Îi cer asistentei mele să ne rezerve un apartament la Plaza, să ne ia bilete la un spectacol...

– Nu pot. E pur şi simplu prea...

– Bine, bine, ridică el din umeri pentru a pune capăt discuţiei. Dar să nu te plângi când voi semna contractul de închiriere pentru o locuinţă pe care încă n-ai văzut-o. Am reţinut trei apartamente în Lower Manhattan. Cel spre care înclin e la

ultimul etaj și are trei dormitoare. Agentul imobiliar susține că e excelent pentru a primi musafiri. Abia a ieșit pe piață, așa că am prins momentul. E destul de aproape de birou ca să pot merge pe jos când e vreme frumoasă. Cam scump – dar, cu noua mea funcție, mi-l pot permite. Și va fi normal să am și invitați din când în când. Și să călătoresc... O s-ajungem departe, Pisi.

– Se pare că ai planificat totul.

– La asta mă pricep cel mai bine. A, înainte de plecare vreau să dăm o mică petrecere. O putem face ca pe o combinație de logodnă și reuniune de rămas-bun. Dacă hotărâm s-o ținem la mine, va trebui să ne grăbim. Mai am puțin și încep să-mi împachetez lucrurile.

Din nou, Reena nu spuse nimic, lăsându-l să vorbească, în vreme ce mergeau spre apartamentul ei de deasupra restaurantului „Sirico's".

– Hai să mai amânăm anunțul, spuse el, arătând cu capul spre pizzerie. Vreau ca în seara asta să te am numai pentru mine. Poți să le arăți inelul și mâine.

Coborî din mașină și ocoli ca să-i deschidă portiera. Era unul dintre gesturile pe care le făcea întotdeauna și pe care Reena le considerase fermecător de demodate.

După ce intrară în apartament, o ajută să-și scoată mantoul, sărutând-o pe gât. Reena se retrase, trăgând aer în piept înainte de a se întoarce cu fața spre el.

– Să stăm jos.

– Planuri de nuntă! râse el, desfăcând brațele. Știu că femeilor le place să se repeadă cu capul înainte, dar hai ca-n seara asta să ne concentrăm asupra logodnei. Făcu un pas înainte, mângâindu-i obrazul cu degetele. Să mă concentrez numai asupra ta.

– Luke, am nevoie să mă asculți. La restaurant nu mi-ai dat nicio șansă. Mi-ai arătat un inel, apoi chelnerul ne-a turnat

şampanie, iar lumea începuse să aplaude. M-ai pus într-o situaţie imposibilă.

– Ce vorbeşti? Nu-ţi place inelul?

– Ba sigur că-mi place, dar nu l-am acceptat. Nici măcar nu mi-ai dat voie să-l accept. Pur şi simplu ai presupus că-l voi primi. Şi-mi pare rău, îmi pare foarte rău, Luke, dar ai presupus prea multe.

– Ce tot spui?

– Luke, până-n seara asta n-a fost niciodată vorba de căsătorie. Iar acum, dintr-odată, ai hotărât că ne logodim şi ne mutăm la New York. Nu vreau să mă mut la New York. Familia mea e aici. Şi munca mea tot aici e.

– Pentru numele lui Dumnezeu, faci numai două ore cu trenul. Îţi poţi vedea familia o dată la câteva săptămâni dacă vrei – deşi ar cam fi timpul să tai cordonul ombilical, dacă te interesează părerea mea.

– Nu mă interesează, răspunse ea încet, cum nici pe tine nu te-a interesat a mea. Şi eu am fost avansată recent, ceea ce, dacă stau să mă gândesc, nici nu ne-am deranjat să sărbătorim.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Dar nu poţi să compari...

– Nu compar nimic, observ doar.

Lucruri pe care ar fi trebuit să le observe de mult, după cum era nevoită să recunoască. Vina ei...

– Munca mea nu te-a interesat niciodată şi îţi închipui c-am să-mi dau demisia de la unitate ca să te urmez fericită la New York.

– Vrei să te joci cu focul toată viaţa? Şi la New York avem incendii, să ştii.

– Nu-ţi bate joc de meseria mea!

– Şi ce vrei să fac? strigă el. Pui meseria asta mai presus de mine, mai presus de noi doi. Crezi că-mi pot permite să refuz avansarea asta pentru ca tu să poţi rămâne aici, în Balti-

more, ca să gătești spaghetti duminica? Dacă nu-ți dai scama de ce e mai importantă cariera mea, înseamnă că te-am judecat greșit.

– Nu-mi dau seama, deci asta e: m-ai judecat greșit. Dar nici măcar nu are importanță. N-am spus niciodată că vreau să mă mărit – și nici acum n-o spun. Pentru că nu vreau, încă. N-am spus nici că aș vrea să mă mărit cu tine, numai că tu nu te-ai gândit să mă lași să răspund.

– Nu fi ridicolă.

Luke se înroșise la față, așa cum i se întâmpla când se înfuria. Începu să tremure.

– Ai stat pe scaun și n-ai zis nimic. Ai acceptat prin tăcere. M-ai lăsat să-ți pun inelul în deget.

– N-am vrut să provoc o scenă. N-am vrut să te fac de râs.

– Să mă faci *de râs...?*

– Luke, chelnerul era alături... Își frecă fața cu palmele. Și mai erau și oamenii, de la masa vecină... N-am știut ce altceva să fac.

– Și-atunci, ce ți-ai zis, hai să-l trag pe sfoară?

– N-am urmărit asta. Și nici acum nu am intenția să te rănesc. Dar ai făcut toate acele planuri fără să mă consulți și pe mine. O căsătorie este... Pur și simplu nu-s încă pregătită pentru așa ceva. Îmi pare rău.

Își scoase inelul și i-l întinse.

– Nu mă pot mărita cu tine.

– Asta ce dracu' mai înseamnă? o înhață el de umeri, zgâlțâind-o scurt. Ai tu așa, un fix care nu te lasă să pleci din Baltimore? Pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ți mințile-n cap!

– Mă simt foarte bine aici și n-am niciun fix, replică Reena, smulgându-se din mâinile lui. Aici am casa, familia, locul de muncă. Dar, Luke, dacă aș fi gata să mă mărit, dacă aș dori să mă mărit și asta ar însemna să plec de-aici, aș face-o. Pur și simplu, măritișul nu face parte deocamdată din programul meu.

– Şi cu programul meu cum rămâne? De ce nu te mai gândeşti şi la interesele altora, măcar din când în când? Ce naiba crezi că am tot făcut cu tine în ultimele luni?

– Am crezut că ne simţeam bine împreună. Dacă tu aveai în vedere o căsătorie, nu m-am prins. Îmi pare rău.

– Îţi pare rău. M-ai umilit şi acuma-ţi pare rău! Şi cu asta le-ai dres pe toate, nu?

– Numai cu ştiu cât m-am străduit să nu te umilesc. Nu îngreuna şi mai mult situaţia.

– Să n-o îngreunez şi mai mult!

În culmea furiei, Luke făcu o piruetă.

– Ştii câtă osteneală mi-am dat, pe lângă toate celelalte probleme pe care pe am, ca să-ţi organizez seara asta perfectă? Ca să găsesc inelul perfect? Iar tu mi-l arunci în faţă!

– Nu-ţi arunc nimic în faţă, Luke, nu fac decât să-ţi spun: nu. Tu şi cu mine nu ne dorim acelaşi lucru. Tot ce-mi rămâne de făcut e să spun „nu", şi-mi pare foarte rău.

– Mda, sigur, îţi pare rău! se întoarse el din nou spre ea cu o expresie care-o făcu să-i transpire palmele. Îţi pare rău că pui munca aia tâmpită mai presus de mine, că-ţi pui familia aia de parveniţi pisălogi mai presus de mine, şi stilul ăla de viaţă funcţionăresc de tot rahatu' mai presus de mine – asta după câte-am investit în tine...

– Hei, mai domol!

Începea să-şi piardă şi ea calmul.

– Ai investit? Da' ce-s eu, pachet de acţiuni, Luke? Nu sunt o clientă. Şi ai grijă cum vorbeşti despre familia mea.

– M-am săturat până peste cap de familia ta împuţită!

– Ar fi mai bine să pleci. Furia ei mocnită era gata să răbufnească. Eşti furios pe mine, amândoi am băut...

– A, da, sigur! Nu ţi-a fost greu să sugi şampanie de două

sute jumate sticla în timp ce te gândeai cum să mă plesnești peste obraz.

– OK. OK.

Reena intră în dormitor și deschise smucit sertarul biroului ca să-și scoată carnetul de cecuri.

– Am să-ți scriu un cec – ți-l completez pentru ambele sticle, și cu asta am terminat pe ziua de azi. O să considerăm că am greșit amândoi și...

O smuci de braț, făcând-o să-și piardă echilibrul. Reena nici n-apucă să clipească din ochi, că se pomeni cu un dos de palmă peste obraz. Carnetul de cecuri îi zbură din mână și ea se lovi cu umărul de perete.

– Cățea! Îmi scrii tu mie un *cec?* Ce-ți închipui, curvo, c-am să-ți înghit toate șuturile-n coaie...

Reena vedea stele verzi și roșii dansând înaintea ochilor. Mai mult decât durerea, șocul o făcu să paralizeze un moment, iar Luke se aplecă și o ridică brutal în picioare.

– Ia-ți mâinile de pe mine...

Își auzi tremurul din glas, și făcu un efort să se calmeze. „Învață să fugi", îi spusese cândva bunicul ei. Și învățase. Dar acum nu avea unde să fugă.

– Ia-ți-le de pe mine, Luke. În clipa asta.

– M-am săturat să tot primesc ordine de la tine. Gata, ai făcut destul pe șefa. E timpul să-nveți ce se-ntâmplă când cineva încearcă să-și bată joc de mine...

Reena nu gândi. Nu se gândi nici că poate voia s-o lovească din nou, nici cum să-l oprească. Pur și simplu reacționă, așa cum se antrenase să reacționeze.

Își repezi podul palmei în sus, lovindu-l puternic în bărbie, și-i trânti cu furie un genunchi între picioare.

Stelele încă mai dansau în fața ochilor ei când Luke se prăbuși, respirând repede și sacadat. Când vorbi, în voce nu i se mai simțea niciun tremur.

– Nimeni nu-mi zice mie curvă care dă şuturi în coaie. Ghinionul tău e c-ai uitat că poliţiştii se pricep şi la asta. Saltă-ţi curu' ăla de nimic şi ieşi afară din casa mea.

Înşfăcă o lampă şi smuci de cablu, scoţându-o din priză, după care o ridică deasupra umărului ca pe o măciucă.

– Sau mai putem face încă o rundă, nenorocitule. Ieşi afară şi zi c-ai noroc că nu-ţi petreci noaptea într-o celulă sau la spital.

– N-am să uit asta.

Chipul lui devenise palid ca de ceară şi fu nevoit să facă vreo câţiva paşi târâş înainte de a se putea ridica în picioare.

– N-am să uit niciodată asta.

– Foarte bine. Nici eu n-am s-o uit. Ieşi dracu-afară. Şi să nu te mai apropii de mine.

Nu mai tremura când îl urmă în living. Nu tremură cât îl aşteptă să-şi ia haina. Îşi păstră calmul în vreme ce încuie uşa în urma lui, ba chiar şi când trecu în faţa oglinzii ca să-şi examineze faţa.

Luă camera digitală, reglă timerul, făcu două fotografii, faţă şi profil, după care le trimise cu o scurtă explicaţie, prin e-mail, partenerului său.

„Acoperă-ţi spatele", îşi spuse.

Apoi scoase din frigider o pungă cu mazăre congelată şi se aşeză ţinând-o apăsată pe obrazul vătămat.

Tremura ca o frunză.

12

Așezat în mașină, fumând o Camel. CurvișTina s-a ajuns. Umblă în Costum La Patru Ace, în Mercedes-ul lustruit. O rablă ca asta te scoate la treizeci de bătrâne ușor. Nu i-ar strica nici lui una. Poate chiar asta, ce-ar fi să i-o umfle? N-ar fi un șut în cur de toată coma? Costum La Patru Ace iese iar, umflându-se-n paltonul lui de cașmir, și când colo, adio mașină!

Ar merita câteva râsete.

Da' regula jocului e mai întâi să te uiți.

Scoate binoclul. Curva își lasă de cele mai multe ori jaluzelele ridicate. I-o fi plăcând ca gagiii să facă laba când se uită la ea-n casă.

Nici o târfă nu se compară cu o târfă catolică.

Amândoi stau în picioare, în living. Par destul de aprinși. Păsăreii se ceartă ca-ntre-ndrăgostiți, poate? Ar fi trebuit să-și ia o bere. Spectacolul se vede mai bine cu una rece.

Ia uite-i fața...! Sexy, cu alunița, cu buzele alea arcuite... în loc de bere, i s-a sculat.

Intră-n dormitor. Ei, așa mai vii de-acasă! Hai, fetițo, jos textila. Scoate tot de pe tine pentru tăticu'.

Hopa! Un dos de palmă-n plin! Ne-am cam supărat puțin. Numai de-ar mai trosni-o o dată. Hai, Costumache, mai trage-i una curvei. Fanii din rându-ntâi vor să vadă poceala.

Iisuse, ce fătălău! Te lași învins de-o muiere slăbănoagă?

Hai, înc-o țigară. Temă de gândire. Poate să-i dea un șut în cur când iese. Poate să-l stâlcească-n mă-sa-n bătaie.

Cu o țeavă, o bâtă, ceva... Să-i umple de sânge tot Costumu' La Patru Ace. Principala suspectă – ea. Ar putea-o face așa încât să pice vina pe ea.

Să vedem cât timp o să mai rămână o-mpuțită de gaboriță când e suspectă de crimă.

Ar putea fi distractiv. Și întotdeauna s-ar întreba, nu?

Costum La Patru Ace iese, șchiopătând de parcă i s-ar fi umflat coaiele ca pepenii. Să te strici de râs când te uiți la el și mai mult nu!

Și tot râzând, o iei din loc după Mercedes-ul albastru lustruit. A dracu' mașină.

Și zâmbești, c-un zâmbet de halit căcat larg până la urechi, că ți-a venit o idee mai bună. Și mai bună, și de-o mie de ori mai distractivă.

Are nevoie de puțin timp, da' așa-i cu toate chestiile mișto. Îre' să facă un ocol, să-și ia niște materiale. Și s-aibă grijă să rămână totul cât mai simplu. Cu cât mai simplu, cu atât mai bine. Simplitatea-i la ordinea zilei.

Și dacă tot te-apuci de lucru, ia și berea aia. Explozivi 101. Se pricepe la d-ăștia. Mai mult ca sigur. Brigada de incendieri se trage de șireturi cu ăia de la bombe. Un mecanism drăguț. Și simplu. Dragi fetițe și băieți, să nu-ncercați figura asta și acasă.

*Acum e destul de târziu, târziu de-a binelea. Curvi*ș*tina doarme la ora asta, singură-singurică. Nu prea e trafic. Orașu-i mort la patru dimineața. Ce hazna de oraș... Numai belele a avut cu orașul ăsta. S-a dus sus, în apartamentu' lui de Costum La Patru Ace, unde s-a culcat, cu coaiele lui cât pepenii. Ar fi amuzant să-l scoată iar afară. Așa de ușor, așa de hazos. Da' las' c-așa-i mai bine. Încă câteva minute cu rabla de treizeci de miare, și totu-i aranjat. Încărcat și-ncuiat.*

Și-acum, ia-o cătinel și du mașina un pic mai încolo... De ce să nu vezi și tu ceva din spectacol?

Mai aprinde-o pipă și așteaptă artificiile.

Și cinci, patru, trei, doi, unu.

Buuum!

Ia uite-o, nene, cum zboară! Ia uite-o cum arde!

O, da, puișor, bună treabă. De nota zece! Și-acuma, toată lumea o s-o arate cu degetu', c-o să aibă grijă Costum La Patru Ace să le-o arate el. Cu-o mână o să-și țină coaiele cât pepenii și cu ailaltă o s-arate drept spre ea.

Bună treabă pentru noaptea asta.

Păcat de rablă, totuși.

La ora șase dimineața, cu treizeci de minute înainte să-i sune deșteptătortul, pe Reena o treziră niște bătăi în ușa din față. Se dădu jos din pat, apăsându-și instinctiv degetele peste obraz când simți că o doare.

Durerea ajungea până-n ureche, își spuse ea dezgustată. Bărbații ca Luke știau unde să țintească.

Luă pe ea un halat, evitând oglinda de deasupra scrinului, și ieși încet din dormitor.

Privirea aruncată pe fereastră o nedumeri și mai mult. Aranjându-și în grabă părul, descuie ușa și o deschise.

– O'Donnell? Domnule căpitan? E vreo problemă?

– Putem intra un minut?

În ochii lui O'Donnell erau nori de furtună, făcând-o să se mire și mai mult. Îi porti să intre.

– Abia la opt intru în tură.

– Ai o vânătaie frumoasă aici, arătă O'Donnell spre fața ei. A-nceput să se și umfle...

– Am avut o problemă. E-n legătură cu e-mailul pe care ți l-am trimis aseară? Nu era nevoie să faci caz din cauza asta.

– Nu mi-am verificat e-mailurile. Am venit pentru un incident în care-a fost implicat Luke Chambers.

– Ei, nu mai spune, a depus o plângere fiindcă l-am scos de-aici în şuturi?

Reena îşi răvăşi părul, roşind pe sub vânătaia din obraz, mai mult de furie decât de jenă.

– Aş fi preferat ca totul să rămână la un nivel personal, i-am şi trimis un e-mail în legătură cu asta, plus două fotografii, în caz că forţa nota. Şi se pare c-a şi făcut-o.

– Detectiv Hale, va trebui să te întrebăm unde-ai fost azi-dimineaţă între orele trei treizeci şi patru.

– Aici... răspunse Reena, întorcând capul spre căpitanul Brant. Toată noaptea am stat aici. Ce s-a întâmplat?

– Cineva a dat foc maşinii lui Chambers. El insistă că dumneata ai făcut-o.

– I-au dat foc maşinii? A pătit ceva? O, Doamne, Dumnezeule! Reena se lăsa într-un fotoliu. Cât de grav e rănit?

– Nu era în vehicul când a luat foc.

– OK... închise ea ochii. OK. Nu înţeleg.

– Dumneata şi domnul Chambers aţi avut aseară o altercaţie.

Reena îl privi pe căpitan, simţi gravitatea situaţiei şi o nouă crampă în stomac.

– Da. În timpul căreia m-a lovit peste faţă şi m-a trântit la podea. Apoi m-a ridicat în picioare cu forţa şi m-a ameninţat şi cu alte brutalităţi. Eu m-am apărat, apăsându-i ferm podul palmei pe bărbie şi, la fel de ferm, genunchiul între picioare. Apoi i-am ordonat să plece.

– L-aţi ameninţat vreo clipă pe domnul Chambers cu arma?

– Cu o lampă, răspunse Reena, adunându-şi palmele în poală. Lampa mea din dormitor. Am ridicat-o şi l-am informat că, dacă nu iese, am să încep încă o rundă cu el. Eram furioasă.

Tocmai mă lovise de văzusem stele verzi, pentru numele lui Dumnezeu. Are douăzeci de kile mai mult ca mine.

Reamintirea şocului, a momentului în care devenise conştientă că Luke o lovise, făcea să o furnice muşchii pe sub piele.

Fu nevoită să înghită în sec, cu grijă, fiindcă începea s-o ardă în gât.

– Dacă m-ar fi atacat din nou, aş fi folosit toate mijloacele ca să mă apăr. Dar n-a fost nevoie, căci a plecat. Am încuiat după el, am făcut fotografiile, şi i le-am trimis prin e-mail partenerului meu, pentru cazul că Luke se hotăra să depună vreo plângere cu acuzaţii false.

– Te-a atacat un bărbat, la dumneata în casă, şi n-ai reclamat?

– Întocmai. I-am făcut faţă singură şi am sperat că totul se va termina cu asta. Nu ştiu nimic despre maşina lui sau despre vreun incendiu.

Căpitanul se rezemă de spătar.

– A făcut mai multe alegaţii. Susţine că dumneata l-ai atacat fiind sub influenţa alcoolului, şi furioasă că el se muta la New York. Şi că, într-o încercare de a te potoli, de a discuta raţional cu dumneata, s-ar putea să te fi lovit involuntar.

Enervarea făcu loc ofensei şi unei bune doze de dezgust de sine. Întoarse spre căpitan obrazul lovit.

– Uitaţi-vă bine. Asta vi se pare o lovitură involuntară? S-a întâmplat aşa cum spun eu că s-a întâmplat. Da, băuserăm amândoi. Dar nu eram beată. El se înfuriase fiindcă refuzam să-l urmez la New York. Ne-am despărţit, dar nu i-am incendiat maşina nenorocitului. Iar din apartamentul ăsta n-am mai ieşit de când am intrat, aseară pe la ora zece.

– Să vedem dacă putem verifica asta, începu O'Donnell.

– Pot s-o confirm.

Nu mai ținea mâinile împreunate în poală, ci încleștate pe brațele fotoliului. Numai așa își putea împiedica pumnii să se strângă de furie.

– Am sunat o prietenă pe la unsprezece pentru că-mi venea să-mi plâng de milă, mă durea fața și eram îngrozitor de furioasă. O clipă doar...

Se ridică și se duse în dormitor.

– Gina, ia un halat pe tine și vino până aici, vrei? ... Nu, e foarte important.

Închise ușa și ieși iar.

– Gina Rivero... Rossi, se corectă ea. Soția lui Steve Rossi. A venit la mine. I-am spus că nu e cazul, fiindcă s-au căsătorit recent, dar a venit totuși cu o jumătate de galon de Baskin-Robbins și am stat de vorbă până... nu știu exact, după miezul nopții. Am mâncat înghețată și ne-am plâns de bărbați. A insistat să rămână în caz că individul ar reveni.

Ușa dormitorului se deschise și apăru Gina, ciufulită și iritată.

– Ce-i aici? Știi ce *oră* e...?

În clipa următoare se mai dezmetici, și îi privi lung pe cei doi bărbați.

– Ce...? Reena?

– Gina, îl cunoști pe partenerul meu, detectiv O'Donnell, iar dumnealui este căpitanul Brant. Vor să-ți pună câteva întrebări. Eu mă duc să fac cafea.

Intră în bucătărie, propti mâinile pe bufet și respiră prelung ca să se calmeze. Trebuia să gândească, trebuia să judece ca un polițist ajuns la ananghie. Încerca să treacă peste ideea că cineva dăduse foc mașinii lui Luke. Cum o făcuse? De ce? Cine ce-avea cu Luke? Sau îl alesese la întâmplare?

Se retrase și se sili să facă gesturile de rutină pentru a prepara cafeaua. Scoase boabele din frigider, le puse în râșniță... O măsură în plus pentru cafetieră, un deget de sare...

Nu obișnuia să bea cafea, dar o ținea pentru Luke. Acest gând o făcu să se simtă iar dezgustată de sine. Îl răsfățase și-l răzgâiase pe nesimțit și cu ce se alesese în schimb ? Cu un ochi învinețit și cu riscul unor investigații interne.

Privi cafetiera de sticlă care începea să dea în clocot, în timp ce auzea din living vocea Ginei, tot mai ascuțită, indignată și ofensată.

– Probabil că ticălosul a înscenat singur totul doar ca să se răzbune pe ea. Nu i-ați *văzut* fața?

Reena luă cești1e, apoi turnă cafeaua într-o carafă mică, albă. Criza n-o scutea de ospitalitate, își reaminti ea. Mama ei îi băgase în cap toate lucrurile astea încă de când se născuse.

O'Donnell apăru în ușă.

– Hale? N-ai de gând să te întorci odată?

Reena dădu din cap și ridică tava. O puse pe măsuța de cafea, observând că obrajii Ginei erau încă roșii de enervare.

– E doar un interogatoriu de rutină, îi spuse ea, atingându-i mâna înainte de a turna cafeaua. Chestie de procedură. Trebuie să întrebe.

– Ei bine, eu găsesc că-i o aiureală. A *dat în tine,* Reena. Și nu-i prima oară.

– Individul ăsta a mai agresat-o și mai înainte?

Reena își stăpâni jena.

– M-a pălmuit. Doar o dată, și am presupus că fusese un accident, așa cum susținea el. Acum nu mai cred. S-a întâmplat în timpul unui conflict – unul destul de neînsemnat. S-a terminat repede și n-a lăsat urme. Aseară a fost altceva.

– Doamna Rossi a confirmat declarațiile tale. Dacă Chambers insistă, s-ar putea să fie necesar să informăm I.A.B.-ul.

Brant clătină din cap înainte ca Reena să poată răspunde.

– Am să-l descurajez.

Luă cafeaua și își adăugă frișcă.

– Ai idee cine ar mai vrea să-i creeze neplăceri?

– Nu.

Vocea ei era gata să cedeze. Biroul de Afaceri Interne. Abia primise insigna de detectiv, abia începea să-şi facă meseria pentru care se pregătise, la care visase mai mult de jumătate din viaţa ei.

– Nu, repetă ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Tocmai a fost avansat. Cred că le-a luat-o înainte altor câtorva candidaţi, dar mi-e greu să-mi imaginez că un broker ar şti cum să dea foc unui Mercedes.

– Se poate învăţa şi de pe Internet, îi reaminti O'Donnell. Dar clienţii? Ţi-a vorbit vreodată despre clienţi nemulţumiţi de felul cum le rezolvă afacerile?

– Nu. Se plângea de problemele de serviciu – că era suprasolicitat, că nu era apreciat la justa lui valoare... Dar cel mai mult îi plăcea să se laude.

– Altă femeie?

Reena oftă, dorindu-şi să-şi fi pus şi ei o cafea. Dacă ar avea o ceaşcă, ar găsi ceva de făcut cu mâinile.

– Eram împreună de patru luni. Exclusiv, din câte ştiu. Înaintea mea, avusese relaţie cu alta. Ăă... Jennifer. Numele de familie nu i-l ştiu. Era o scorpie, desigur, după cum spune el. Egoistă, pretenţioasă, cicălitoare... Tot ceea ce, sunt sigură, ar spune şi despre mine. Cred că lucra la operaţiuni bancare. Îmi pare rău, mai mult nu ştiu.

Simţind că-şi mai revenise, îndreptă umerii.

– Cred că ar trebui să vă uitaţi prin jur. Să-mi percheziţionaţi apartamentul şi maşina. Cu cât clarificaţi mai repede situaţia mea, cu atât mai bine.

– Ai dreptul la reprezentare din partea departamentului.

– Nu solicit în momentul de faţă. M-a lovit, l-am lovit şi eu. Din punctul meu de vedere, cu asta s-a terminat totul.

Şi avea să se termine cu adevărat, îşi făgădui Reena în sinea ei. N-avea de gând să lase ca o asemenea prostie să-i afecteze reputaţia sau să-i compromită cariera. Nu va *permite*.

– Problema cealaltă n-are nicio legătură cu mine. Cu cât o confirmăm mai repede, cu atât voi putea reveni mai curând la slujbă, iar anchetatorii îşi vor putea continua investigaţiile pe alte piste.

– Îmi pare foarte rău, Hale.

Reena clătină din cap spre partenerul ei.

– Nu e vina ta. Nici vina departamentului. Şi nici a mea.

Refuza să se simtă jenată sau insultată că propriii ei colegi îi scotoceau prin casă şi prin lucruri. Cu cât era mai meticuloasă investigaţia neoficială, cu atât mai curând avea să se încheie definitiv.

Când terminară în dormitor, Reena intră împreună cu Gina ca să se îmbrace.

– E scandalos, Reena. Nu înţeleg cum de accepţi să înghiţi una ca asta.

– Vreau să am dosarul curat. Nu e nimic de găsit, aşa că nu vor găsi nimic. Şi voi merge mai departe.

Fiind vorba de Gina, prietena ei din copilărie, închise ochii şi îşi apăsă o mână pe abdomen.

– Mi-e puţin cam rău.

– O, iubito... o cuprinse Gina cu braţele. Pute de la o poştă. Da' ştii bine c-o să se lămurească. Totul va fi limpede în... cât... cinci minute, cel mult.

– Asta-mi tot spun şi eu.

Însă chiar şi cinci minute trăite sub suspiciune erau prea mult.

– Singurul lucru care mă indică pe mine e faptul că aseară ne-am certat.

Se retrase şi îmbrăcă un pulover.

– Într-o asemenea situație, n-ai cum s-o ignori pe fosta – mai ales dacă, întâmplător, e polițistă într-o unitate de incendieri. Uneori dau foc tocmai cei care luptă contra incendiilor. Ai auzit și tu de atâtea cazuri.

Vocea îi tremura ușor.

– Declanșezi un incendiu ca să faci pe eroul și să-l stingi, sau doar ca să te răzbuni pe cineva.

– Ție nu-ți stă în fire așa ceva. Și nici altcuiva din câte știu.

– Dar se întâmplă, Gina.

Își acoperi ochii, strâmbându-se când atinse din nou obrazul îndurerat.

– Dacă aș avea de anchetat cazul ăsta, aș cerceta-o cu mare atenție pe fosta iubită care știe cum să dea foc unui autovehicul.

– OK. Și după ce o cercetezi cu mare atenție, o elimini din cercul suspecților. Nu numai pentru că niciodată n-a făcut rău nimănui și n-a folosit focul ca să ripostèze, ci și pentru că și-a petrecut noaptea în propriul ei apartament, mâncând înghețată împreună cu cea mai bună prietenă.

– Ar trebui să mă întreb dacă nu cumva acea prietenă bună ar minți pentru ea. Din fericire, mai are și un pompier veteran care știe că soția lui a răspuns la un S.O.S. și s-a dus să stea cu prietena ei. Un argument în plus pentru mine. Și faptul că Luke a mințit în legătură cu asta, adăugă ca, bătându-și ușor obrazul cu degetul. Îl pune într-o lumină proastă. Nimeni n-ar crede că o asemenea lovitură a fost accidentală. Am făcut și fotografii – și, slavă Domnului, te-am sunat la telefon, iar tu nu m-ai ascultat și ai venit aici.

– Steve a insistat la fel de mult ca mine. Ar fi venit chiar el, dar am bănuit că preferai să nu vină un bărbat.

– Într-adevăr.

În timp ce chibzuia, analizând faptele pe toate fețele, așa

cum ar fi făcut la anchetarea oricărui caz, simți că senzația de greață începe să-i treacă.

– Am dosarul curat, Gina, și așa o să rămână.

Întinse mâna spre trusa de machiaj ca să-și acopere vânătaia, apoi își spuse: „la mai ducă-se dracului..."

– Trebuie să cobor, să le spun părinților mei. Vor auzi oricum la știri. Prefer să afle totul de la mine.

– Vin și cu cu tine.

– Tu trebuie să te duci acasă, să te pregătești să pleci la slujbă.

– O s-anunț că-s bolnavă.

– Ba nici să nu te gândești. Se apropie de ea și o sărută pe obraz. Îți mulțumesc, fato.

– Niciodată nu mi-a plăcut măgarul ăla. Și știu cum ți se pare c-o spun acum. Gina ridică bărbia. Dar nu-l puteam suferi, deși de arătat, arăta extraordinar. Însă, ori de câte ori deschidea gura, vorbea numai despre el, el și iarăși el. Și mai lua și de sus pe toată lumea.

– Ce pot să spun? Când ai dreptate, ai. Mie-mi plăcea pentru că arăta bine, era bun la pat și avea nevoie să fie cocoloșit. Mă făcea să fiu mămoasă cu el. Ridică din umeri. Superficială – la fel ca el.

– Tu nu ești superficială. Doar nu ți-a luat mințile?

– Poate. O să-mi treacă.

Răsuflă scurt, studiindu-se în oglindă. Vânătaia devenea tot mai vizibilă.

– Iar acum, trebuie să mă descurc cu părinții mei. Distracția de pe lume!

Bianca bătea ouă într-un bol cu violența concentrată a unui campion de categorie mijlocie care-și toacă mărunt adversarul.

– De ce nu-i în pușcărie? întrebă ea. Nu, nu – mai întâi, de

ce nu-i în spital şi pe urmă-n puşcărie? Şi tu! o arătă ea pe Reena cu furculiţa, împroşcând cu ou în jur. N-ai venit să-i spui tatălui tău ce ţi-a făcut mizerabilul, ca să-l bage-n spital înainte să-l arestezi?

– Mamă, am avut eu grijă de toate.

– Ai avut tu grijă de toate! o îngână Bianca, reîncepând să bată ouăle care deja se subţiaseră ca apa. Ai avut *tu* grijă de toate! Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva, Catarina – există unele lucruri de care numai taţii pot avea grijă, oricât de mare ai crescut.

– Nu prea cred că tata s-ar fi luat după Luke ca să-l snopească în bătaie. Mai degrabă...

– Te înşeli, spuse încet Gib. Stătea cu spatele la ele, privind pe fereastră. Aici te înşeli amarnic.

– Tată.

Reena nu-şi putea imagina un om atât de calm precum tatăl ei luându-se după Luke pentru a sări cu pumnii pe el. Apoi îşi aminti cum îi ţinuse piept domnului Pastorelli, cu ani în urmă.

– OK, spuse ea, ridicând mâinile la tâmple pentru a-şi împinge părul înapoi. OK – dar, lăsând la o parte onoarea familiei, nu voiam să-l văd pe tata arestat pentru violenţă.

– Nici pe ticălosul ăsta nu vrei să-l vezi arestat pentru violenţă, replică răstit Bianca. Eşti o poliţistă foarte bună la inimă.

– N-am fost bună la inimă. Mamă, te rog.

– Bianca.

Din nou, glasul calm al lui Gib le făcu să tacă. De astă dată, însă, se întoarse spre fiica lui, privind-o lung.

– Şi atunci cum ai fost?

– Practică, am crezut. Discretă, am sperat. Adevărul e că m-a uluit. Eram împreună cu Luke de câteva luni şi mi-au scăpat

toate semnele. Acum, privind în urmă, le văd clar. Dar când a dat în mine am fost atât de surprinsă... Dacă asta vă consolează cu ceva, vă dau cuvântul meu că l-am atins mult mai rău decât m-a lovit el pe mine. O să şchiopăteze câteva zile.

– Halal consolare, replică Bianca, turnând ouăle într-o tigaie de tuci. Iar acum, îţi face necazuri.

– Mă rog, adevărul e că cineva i-a incendiat maşina.

– Aş vrea să le fac un tort.

– Mamă, o dojeni Reena, abia stăpânindu-şi râsul. E serios ce se întâmplă. Cineva putea să se rănească. Nu-s prea îngrijorată din cauza anchetei. Spre norocul meu, o am pe Gina martoră că am fost acasă toată noaptea. Şi nu există nimic care să mă implice, în afara faptului că m-am certat cu Luke. Am să mă simt mai bine când vor descoperi cine-a făcut-o, dar îngrijorată nu sunt. Doar tulburată. Şi mai sunt supărată şi că a trebuit să vă alarmez pe amândoi.

– Suntem părinţii tăi, sublinie Bianca. E firesc să ne facem griji.

– Înainte de noaptea trecută te-a mai lovit?

Reena vru să răspundă că nu, după care hotărî să le spună adevărul, oricât era de neplăcut.

– O dată, dar am crezut că a fost un accident, se grăbi ea să precizeze când Bianca blestemă. Jur pe Dumnezeu c-am crezut că a fost un accident. El gesticula, eu am făcut un pas înainte, iar mâna lui m-a plesnit peste obraz. A fost atât de şocat şi ruşinat... Privind retrospectiv, repetă ea, ridicându-se să-şi apuce tatăl de mâna care se strânsese pumn. Credeţi-mă. Uitaţi-vă la mine şi credeţi-mă când vă spun că niciodată n-aş permite nimănui să abuzeze de mine. M-aţi învăţat să fiu puternică şi deşteaptă. Şi aţi făcut o treabă foarte bună.

Îşi cuprinse tatăl cu braţele.

– Gata, a dispărut din viaţa mea. A plecat, s-a zis cu el. Şi am învăţat o lecţie importantă. Niciodată nu voi mai încerca să

fiu ceea ce nu sunt, nici măcar în cele mai mărunte privințe, ca să fiu pe plac altcuiva. Și-n plus, știu că pot să stau pe picioarele mele și să-mi port singură de grijă.

Gib îi masă spatele, depunând un sărut pe obrazul învinețit.

– Ai dat cu el de pământ tare de tot?

– Un-doi, făcu ea un pas înapoi ca să le demonstreze. Buf-buf, și la podea cu el, strâns ghem ca un crevete copt la aburi. Nu vreau să vă faceți griji din cauza asta și nici din cauza mea.

– Las-că hotărâm noi pentru ce să ne facem griji și pentru ce nu, replică Bianca, punând omleta pe masă. Mănâncă.

Mâncă, apoi se duse la muncă. Imediat se formă și coada. Toți polițiștii din unitatea ei se simțeau datori să-i viziteze biroul – cu un salut scurt, un comentariu compătimitor, un banc nesărat... Sprijinul lor o urmă până-n cabinetul căpitanului.

– Tipul insistă că tu l-ai lovit prima. Am sugerat perspectiva fostei iubite. Aici l-au cam trecut năduşelile, susține că e sonată și că *ea* l-a atacat înainte de despărțire.

– De unde le-o fi alegând...?

– O să vorbim și cu ea. Am notat niște nume – oameni despre care susține că s-ar putea să-i poarte pică pentru că are atâta succes și-n afaceri, și la femei. Câțiva clienți, câțiva colegi... Fosta lui asistentă... Te mai slăbim, Hale. În plus, ai un alibi solid și ai cooperat la o percheziție care n-a scos la iveală nimic care să te incrimineze. Dacă nu depune oficial plângere, treabă la care în momentul de față se mai gândește, poți să-ți vezi liniștită de treabă.

– Mulțumesc. Sincer.

– Am primit un telefon de la John Minger. A aflat și el de povestea asta.

– Mda...

Reena se gândi imediat la părinții ei.

– Cred că știu dincotro a suflat vântul. Îmi pare rău dacă asta complică situația.

– Nu văd cu ce ar complica-o.

Totuși, se rezemă de spătar, măsurând-o lung cu privirea.

– John e un om de treabă și un anchetator competent. Vrea să studieze și el problema, pe cont propriu. Eu n-am nicio obiecție. Tu?

– Niciuna. Îmi puteți da mai multe detalii?

– Younger și Trippley au preluat cazul. Dacă vor să colaboreze și cu el, ei decid.

– Mulțumesc.

Reena ieși, întrebându-se cum ar fi fost cel mai bine să-i abordeze pe cei însărcinați cu ancheta. Înainte de a apuca să se hotărască, Trippley arătă cu un deget spre biroul ei.

– Vezi c-ai un dosar, o anunță el și continuă să vorbească la telefon.

Reena îl deschise și văzu fotografiile mașinii lui Luke, din exterior și interior, însoțite de rapoartele și declarațiile preliminare. Întoarse iar capul spre Trippley.

– Îți mulțumesc.

Detectivul ridică din umeri și acoperi receptorul cu o mână.

– Tipu-i un bou, spuse. Dacă-ți plac boii, ar trebui să te combini cu Younger.

Fără să se întrerupă măcar o clipă din scrisul la calculator, Younger îi arătă colegului său degetul mijlociul, apoi îi zâmbi Reenei.

Îi era greu să nu se apropie de locul faptei, să se abțină să vadă cu ochii ei probele adunate, dar n-avea niciun rost să tulbure apele. În schimb, trata cazul ca pe un exercițiu, studiind dosarul și noile concluzii pe care i le arătau anchetatorii.

După părerea Reenei, era un caz clar, aproape prea simplu.

Cineva făcuse o treabă rapidă și păcătoasă. Probabil mai făcuse multe altele înainte de a-l lua la ochi pe Luke.

Revedea totul în minte, pe îndelete, în timp ce recitea dosarul, sorbind dintr-un pahar de Chianti și ignorând ambianța sonoră de la „Sirico's".

Ocupase o masă orientată cu fața spre ușă, așa că-l zări pe John de cum intră. Îi făcu cu mâna, bătând cu cealaltă palmă în tăblia mesei, apoi se ridică să-i aducă un Peroni.

– Îți mulțumesc că ai venit, îi spuse ea când reveni la masă.

– Niciodată nu mi-a fost prea greu. Facem o pizza pe din două?

– Sigur.

Îi strigă lui Fran comanda. Nu de mâncare avea poftă, ci de conversație.

– Știu că te-ai uitat pe cont propriu la toată mizeria asta. Poți să-mi spui ce părere ai?

John își luă berea și sorbi.

– Spune-mi tu mai întâi, îi ceru el, arătând cu capul spre dosar.

– O treabă josnică și murdară. Cineva care se pricepe la autovehicule. Forțează portiera, scoate alarma din funcțiune... Dacă a sunat totuși, n-a venit nimeni să spună că a auzit-o. Dar lumea oricum nu prea dă atenție alarmelor auto, mai ales dacă se opresc în câteva minute. Benzină ca accelerant, turnată prin interior, pe capotă, sub capotă. A folosit balizele din portbagaj ca dispozitiv de aprindere.

Făcu o pauză, adunându-și gândurile. John aștepta, tăcut.

– Atâta ar fi fost de ajuns ca să facă o treabă onorabilă. Fibrele sintetice din interior sunt susceptibile la aprinderea cu flacără. În timp ce arde, termoplasticul se topește și aprinde alte suprafețe, cum e foarte posibil să se fi întâmplat aici. Foc rapid. A pus benzina ca să fie sigur. N-avea nevoie de ea. Avea

ventilație și i-ar fi reușit un foc destul de distructiv dacă aprindea destule ziare făcute ghemotoc sub fotolii sau sub bord.

– Meticulos sau șleampăt?

Reena clătină din cap.

– Aproape că-mi vine să zic: și una, și alta. A scos instalația stereo – majoritatea incendiatorilor nu pot rezista tentației bunurilor de valoare pe care le pot vinde sau folosi – dar nu pare un jaf arbitrar.

– Fiindcă...?

– Prea violent, prea complet. În plus, avea pneuri de înaltă calitate și nu le-a luat. Și știa ce făcea, John. Avem funingine și produs de piroliză de pe resturile geamului, ceea ce indică ventilație. Fără ea, cele mai multe focuri din autovehicule se sting singure, sufocate. Mașinile sunt destul de etanșe când au portierele și geamurile închise. A vrut să ardă repede și a adăugat accelerantul pe lângă cantitatea deja mare de combustibil a autovehiculului. Probabil că văpaia a apărut în mai puțin de două minute.

– Ce crezi?

– Răzbunare. Tipul voia să-i facă scrum mașina. A pus o cârpă îmbibată în rezervorul de benzină. Se pare că a folosit un pahar de plastic cu o pocnitoare în el. Simplu și eficient. Și, din nou, meticulos. Puncte de origine multiple – sub scaunul șoferului, în portbagaj... Vreo două pungi de cartofi prăjiți, după cum au fost identificate la laborator, folosite probabil ca trailere în interior. Sunt foarte bune – răspândesc multă căldură, ard aproape complet, transformându-se într-o cenușă carbonică aproape de nerecunoscut, iar uleiul prelungește arderea – suficient de mult ca să angajeze tapițeria, astfel că dacă nu merge ceva la dispozitivul din rezervor, vehiculul tot se frige. A folosit produse casnice obișnuite ca să facă treaba, și știa ce face.

– Mașină de înaltă clasă, cu tot dichisul... Dar nu te-ai gândit că poate cineva voia un stereo auto scump și un mic foc de distracție în plus?

– Nu, presupun că a urmărit ceva personal, iar stereo-ul n-a fost decât un capriciu. Incendierea era treaba principală, nu doar mica distracție. A lucrat foarte serios.

Dând din cap, John se rezemă de spătar și-și luă berea.

– Atunci nu mi-a mai rămas mare lucru să-ți spun. Ți-am găsit amprentele, și pe ale proprietarului. Pe-ale valetului de la restaurantul unde fuseserăți înainte de incident. Ale mecanicului de la garaj.

O privi lung sorbind din bere.

– Ce-ți mai face fața?

Două zile – și multă gheață – domoliseră durerea, dar Reena știa că obrazul ei afișa câteva culori nu tocmai atrăgătoare până când se va vindeca.

– Arată mai rău decât e.

John se aplecă, întrebând-o cu glas scăzut:

– Spune-mi un lucru: după ce te-a pocnit, ai mai chemat și pe altcineva în afară de Gina?

– Nu. Am consimțit să mi se verifice convorbirile telefonice.

– Ea n-a sunat pe nimeni? N-a spus nimănui?

– Nu. Sau, mă rog, lui Steve... Dar nu-l suspectează nimeni, John. Tipii care au luat cazul au vorbit cu noi, cu toți trei. Spunem tot adevărul, până la capăt. Am sunat-o pe Gina fiindcă aveam draci și simțeam nevoia de puțină compasiune. A venit pentru că avea draci și ea și voia să-mi acorde compasiunea ei.

Aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nimeni din familie sau dintre vecini nu era destul de aproape ca să audă.

– Adevărul este, John, că niciunei femei nu-i place să se ducă vestea că a pocnit-o tipul cu care se culca. Sperasem să

zbor sub radar, mai mult sau mai puțin. Nu cunosc pe nimeni care să fi făcut figura asta ca să mă răzbune.

– Pe lângă personajul ăsta, nu te mai vedeai cu nimeni?

– Nu. John, știu că desfășurarea în timp indică o legătură cu mine sau cel puțin cu cearta dintre mine și Luke, dar m-am gândit bine, de mai multe ori. Nu pot s-o consider altceva decât o coincidență. Uită-te și tu la declarații, continuă ca, bătând cu degetele în dosar. Luke nu era tocmai Domnul Popularitate printre colegi, nici printre fostele iubite. Și totuși, nimeni dintre toți ăștia nu se prezintă mai bine decât mine în momentul de față. Impresia care predomină e că cineva a angajat un incendiator. La naiba, aș zice că nenorocitul l-a angajat singur ca să se răzbune pe mine, dar trecuse prea puțin timp ca să se potrivească.

– Cam puțin, da, fu John de acord. Dar e și asta o posibilitate – angajarea unui incendiator ca să se răzbune pe tine. Poate-ar fi bine să te gândești la cineva pe care s-ar fi putut să-l enervezi în ultima vreme.

– Polițiștii enervează mereu pe cineva, mormăi Reena.

– Ăsta-i adevărul, nu?

Rezemându-se de spătar, John zâmbi când Fran le aduse pizza la masă.

– Cum mai merge, dulceață?

– Bine...

Totuși, mâna ei se îndreptă spre umărul Reenei ca să i-l maseze.

– Și acum, convinge-o pe sora mea mai mică să se mai astâmpere cu munca și să mănânce și ea ceva.

– O să văd ce pot face.

– Mai potolește-te, o sfătui John pe Reena după ce plecă Fran. Ai să reziști la orice probleme ți se ivesc, din cauza asta. Neoficial, nimeni nu te suspectează. Ai un dosar solid pentru

că-l meriți, iar alibiul tău rezistă. Stai liniștită și lasă sistemul să funcționeze.

– Mda... Știi, John, nu-s sigură dacă eu mi-am ales cariera sau ea m-a ales pe mine. Focul pare să mă urmărească peste tot. „Sirico's", primul băiat la care am ținut cu adevărat, Hugh... Iar acum asta.

John își trase o felie de pizza pe farfurie și murmură:

– Parșivă mai e și soarta asta...

13

BALTIMORE, 2005

De bine, de rău, o făcuse. Inima-i bătea să-i spargă pieptul, avea gâtul uscat și simțea în stomac un mic gâdilat care putea să fie de panică sau de emoție.

Își cumpărase o casă.

Stătea pe treptele albe de marmură, cu cheile în mâna scăldată într-o sudoare rece. Tranzacțiile se terminaseră, hârtiile erau semnate. Avea o ipotecă.

Și un debit bancar, își mai spuse, pe care îl va termina de achitat când va ajunge în pragul pensionării.

„Ai făcut calculele, nu?" își reaminti ea. „Ai toate șansele să-ți reușească." Era timpul să aibă o proprietate personală. O, Doamne, era proprietara unei case!

Se îndrăgostise de casa asta. Semăna atât de mult cu cea în care copilărise! Nu era sigură ce spunea asta despre ea, dar fusese dragoste la prima vedere. Totul, la acea casă, o chemase. Locul, familiaritatea, până și interiorul ușor vetust care parcă o implora să-l înveselească, în stilul ei. Avea chiar și o curte în spate – era ea atât de îngustă încât puteai să scuipi dintr-o parte în alta, dar era o curte adevărată, cu iarbă adevărată. Chiar și un copac creștea acolo. Asta însemna că trebuia să tundă iarba și să grebleze frunzele, să-și cumpere o mașină de tuns iarba și

o greblă. Dar pentru o femeie care în ultimii zece ani locuise numai prin apartamente era o perspectivă de-a dreptul îmbătătoare.

Aşa că iat-o aici, mutându-se într-o casă dintr-un şir de clădiri identice cu trei etaje, la trei străzi scurte distanţă de cea în care mai locuiau încă părinţii ei.

În acelaşi cartier, îşi spuse ea. Şi, totuşi, mai departe decât pe lună.

Dar se simţea bine. Totul era foarte bine. Nu inspectaseră casa de sus până jos cu toţii? Nimic nu-i putuse opri. Avea nevoie de unele mici reparaţii, desigur. Şi de mai multă mobilă decât îşi putea aduce acum.

Dar aveau să vină toate cu timpul.

Nu trebuia decât să vâre cheia în broască şi să intre pe uşă ca să se pomenească în propria ei casă.

Se întoarse în loc, se aşeză pe trepte şi aşteptă să-şi recapete respiraţia.

Muşcase o ditamai bucata din economiile ei, plus avansul generos pe care i-l dăduseră bunicii.

Şi acum, uite ce făcuse. Intrase-n datorii. O casă nu pompa incontinuu banii? Asigurare, impozite, reparaţii, întreţinere... Până acum reuşise să evite toate angaralele astea. Toate aceste detalii sâcâitoare care iniţial fuseseră problema părinţilor ei, apoi problema proprietarilor la care locuia.

Niciodată a ei.

Reuşise să le evite pe toate şi aproape orice alt gen de angajament. Avea slujba şi familia, prietenii pe care şi-i păstrase din copilărie.

Dar ea era singura membră nemăritată a familiei Hale. Singurul copil al lui Gibson şi Bianca Hale care încă nu se apucase să reproducă specia umană. N-avea destul timp, aşa le spunea mereu celorlalţi dacă o tachinau sau insistau. Nu găsise omul potrivit.

Adevărat, totul era adevărat. Dar de câte ori în ultimii câțiva ani se retrăsese – sau ocolise în ultimul moment – câte o relație cu posibilități?

Întâlnirile erau în regulă, sexul mergea de minune, dar să nu-i ceară nimeni un atașament de durată. Xander îi spunea că gândea ca un bărbat. Poate că așa era.

Și poate că își cumpărase casa aceea ca pe un soi de compensație, așa cum unii celibatari sau unele cupluri fără copii își iau câte un cățel.

Poftim, uite! Pot să-mi iau și eu un angajament când vreau! Mi-am cumpărat o casă.

O casă, recunoscu ea, în care nu se încumeta să intre acum, când totul era semnat și parafat. Poate reușea să scape de ea. Îi trăgea un strat de zugrăveală, o mai repara pe ici, pe colo, și o revindea. N-o obliga nicio lege s-o țină treizeci de ani.

Treizeci de ani. Își apăsă o mână pe burtă. Ce făcuse? Avea treizeci și unu de ani, fir-ar să fie. Era o polițistă cu zece ani vechime. Putea să intre într-o tâmpită de casă fără să facă o criză. Și-n plus, o parte din familia ei avea să sosească acolo nu peste mult timp și nu voia s-o găsească așezată pe scară, în plină criză de nervi.

Se ridică, descuie ușa și intră în casă cu mișcări deliberate.

Într-o clipă, ca și cum ar fi scos dopul unei sticle pe care scria „stres", toată tensiunea ei se risipi.

Să le ia dracu' de ipoteci și împrumuturi. Asta își dorise. Această locuință mare și veche, cu tavan înalt, brâu incrustat și podele din lemn de esență tare.

Desigur, era mult prea spațioasă pentru o singură persoană, dar nu-i păsa. Va folosi unul dintre dormitoare pentru depozitare, când va avea destule lucruri ca să le depoziteze. Pe altul o să-l folosească drept birou, al treilea drept sală de

gimnastică la domiciliu, iar pe ultimul îl va păstra pentru musafiri.

Fără să ia în seamă ecourile şi pustictatea, intră agale în living. Poate că nu strica să aducă diversele mobile oferite de diverse rude. Pentru moment cel puţin. Va agăţa pe pereţi unele dintre desenele mamei. Va face o casă plăcută şi confortabilă.

Salonul mai mic va deveni bibliotecă. Avea nevoie şi de o masă mare, în sufragerie, cu mai multe scaune, pentru ocaziile când avea să-i vină în vizită toată familia.

Bucătăria era bună, îşi spuse ea, în timp ce făcea un tur pe la parter. Fusese unul dintre argumentele care-i întăriseră decizia. Foştii proprietari o utilaseră cu instalaţii negre, lucioase, cărora le mai rămăseseră mulţi ani de viaţă. O mulţime de bufete cu suprafeţe netede, de culoarea nisipului, şi dulapuri în nuanţe aurii ca mierea. Poate reuşea să înlocuiască unele uşi cu geamuri – vitralii, sau sticlă jivrată.

O să-i placă să gătească acolo. Bella era singura din familie care părea să fi scăpat de pasiunea gătitului. Deasupra chiuvetei se deschideau nişte ferestre mari şi frumoase, cu vedere spre curtea îngustă din spate.

Liliacul înflorea. Liliacul *ei* înflorea. Îi putea cere unchiului Sal să-i facă o mică terasă, cât un timbru poştal, şi s-o cheme pe Bella să-i proiecteze o grădiniţă.

Desigur, trecuseră ani de zile de când nu mai plantase nimic altceva decât o muşcată într-un ghiveci de pus la fereastră. Ani de zile de când ea şi Gina plantaseră roşii şi ardei în curtea casei cu chirie în care locuiseră în timpul colegiului.

Dar i se părea – cel puţin din perspectiva nostalgică a amintirii – că-i place să sape pământul şi să plivească straturile de buruieni.

Probabil că de data asta avea să se rezume la flori, mulţumindu-se cu simple lucrări de întreţinere. Da, Bella era cea mai potrivită să-i spună cum va fi cel mai bine.

Pentru flori, modă şi locurile unde se cădea să fii văzut, Bella era un ajutor nepreţuit.

Se gândi să urce scara ca să dea o raită la etajul întâi şi să facă proiecte de aranjare a mobilei, dar preferă să încheie inspecţia parterului printr-o ieşire în curtea din spate.

Voia să calce pe propria ei iarbă.

Curtea era mărginită pe ambele părţi de un gard din lemn. Vecinul din dreapta plantase pe margine un soi de tufişuri dese. Frumos accent, meditâ ea. Avea să se gândească la ceva asemănător. Nu era doar aspectuos, ci crea şi o iluzie de intimitate.

Iar în stânga...

Ei, ei, ei, îşi spuse Reena. Nu prea avea ce să zică despre curte, dar ocupantul merita toată atenţia. Din fericire, nu existau boschete care să obstrucţioneze vederea.

Bărbatul stătea cu spatele şi arăta foarte promiţător. Temperatura de la jumătatea lunii mai îl convinsese să-şi scoată cămaşa, dar la fel de posibil era să se fi încălzit din cauza cherestelei şi a uneltelor cu care lucra. Blugii îi stăteau lăsaţi pe şolduri, iar centura cu scule atârna şi mai jos, fără să lase să i se vadă crăpătura dintre fese, ceea ce-i aducea puncte în plus. Purta o şapcă de baseball cu cozorocul la spate, care putea să scadă sau nu câteva puncte din scorul total, iar sub şapcă părea să aibă mult păr negru şi ondulat.

Reena i-ar fi putut face un avans chiar atunci, pe loc, în timp ce lucra. Auzi muzica din difuzorul de lângă capra de tăiat lemne şi-i mai acordă câteva puncte pentru volumul rezonabil. Abia dacă reuşea să-l recunoască pe Sugar Ray.

Să tot aibă un metru şi optzeci înălţime şi o musculatură bine făcută. Nu voia să ghicească vârsta înainte de a-i vedea chipul, dar până acum, în materie de vecini părea un produs de calitate.

Agentul imobiliar spusese ceva despre tâmplarul din vecini,

în caz că Reena voia să-i comande ceva – dar omisese să precizeze că tâmplarul din vecini avea un fund extraordinar.

Iarba lui era tunsă şi părea să ştie ce făcea cu instrumentul acela mare şi sexy. Nu purta niciun inel pe degetele mâinilor mari, puternice. Nu avea niciun tatuaj sau piercing vizibil.

Posibilităţile se înmulţeau.

Casa era similară cu a ei, dar el îşi făcuse deja terasa aceea cât timbrul poştal, pardosind-o cu un soi de piatră. Nu avea flori – mare păcat, fiindcă Reena considerase întotdeauna plantarea şi îngrijirea florilor o dovadă de fler şi responsabilitate. Totuşi, terasa era curată şi se mândrea cu un grătar de picnic generos.

Dacă şi restul făpturii lui se ridica la nivelul imaginii posterioare, se prea putea ca Reena să nu precupeţească niciun efort pentru o invitaţie la o fripturică.

Tâmplarul se întrerupse din lucru, punând deoparte pistolul despre care Reena era aproape sigură că folosea la împuşcat cuie. Zgomotul compresorului se stinse, iar glasul lui Sugar Ray se auzi mai clar, în timp ce tâmplarul lua o sticlă de apă şi o ridica la gură.

Cu acest prilej făcu un pas înapoi, întorcându-se pe jumătate, iar Reena îi distinse profilul. Nas elegant, gură puternică – destulă minte ca să poarte ochelari de protecţie, şi destul gust ca să-şi aleagă un model sexy. Părea că şi faţa se ridica la nivelul celorlalte calităţi.

Treizeci şi ceva, conchise ea. Oare nu se potrivea la fix?

Când întoarse capul, aruncând o privire spre curtea ei, Reena ridică mâna într-un gest de salut pe care-l considera un fel de „bună ziua, măi vecine".

Tâmplarul păru să încremenească, de parcă ar fi ridicat spre el pistolul, nu doar o mână neînarmată şi paşnică. Încet, îşi scoase ochelarii. Reena nu putu distinge culoarea ochilor, dar simţi intensitatea privirii.

Zâmbetul păru să-i explodeze pe chip. Își aruncă ochelarii la pământ, porni cu pași mari spre gard și-l trecu dintr-o săritură.

Se mișca bine – rapid și agil. Verzi, remarcă Reena. Avea ochii de un verde cețos – și, pe moment, o idee cam prea strălucitori ca s-o facă să se simtă bine.

– Iată-te, spuse el. Fir-aș al naibii. Iată-te, ești aici.

– Mda, aici sunt, răspunse Reena cu un zâmbet prudent; simțea mirosul de rumeguș și sudoare – care ar fi fost atrăgător dacă tâmplarul nu s-ar fi uitat la ea de parcă s-ar fi pregătit s-o înfulece dintr-o îmbucătură. Catarina Hale, se prezentă, întinzând mâna. Tocmai am cumpărat casa.

– Catarina Hale.

Îi luă mâna și i-o ținu – i-o ținu doar în mâna lui mare și bătătorită.

– Fata din Vis.

– Ăă, păi... Punctajul lui se prăbușea vertiginos. Îmi pare bine de cunoștință. Acum trebuie să mă întorc în casă.

– Atâta timp... Atâția ani... Arăți și mai bine decât îmi aminteam. Ce zici de asta?

– Ce să zic...?

Retrase mâna și făcu un pas înapoi.

– Nu-mi vine să cred. Ai apărut așa, pur și simplu. Pac! Sau oi fi având halucinații...

Dădu să-i ia mâna din nou, dar Reena și-o smulse brusc.

– Poate. Sau poate că ai stat prea mult la soare. Mai bine întoarce-te în colțul tău, tâmplarule.

– Nu, stai... N-ai înțeles. Apărusesi și imediat ai dispărut. Pe urmă încă o dată, și încă o dată. Mereu dispăreai înainte de a reuși să ajung la tine. Iar acum ești aici și-mi vorbești. Și-ți vorbesc și eu.

– Ba n-aș prea crede.

Nimeni nu-i spusese că tâmplarul din vecini era nebun. N-ar fi trebuit să i se dea referințe complete?

– Du-te în casă. Culcă-te. Caută ajutor, zise Renna întorcându-se și pornind spre ușă.

– Stai, stai, stai... se repezi tâmplarul pe urmele ei.

Drept răspuns, Reena se întoarse în loc, îl prinse de braț, făcându-l să-și piardă echilibrul, și-i smuci mâna la spate.

– Nu mă sili să te arestez, pentru Dumnezeu! Nici nu m-am instalat încă.

– Poliția... Poliția... Izbucni în râs, întorcând capul s-o privească. Și mi-au spus că vine aici cineva de la poliție... Uitasem. Ești polițistă. Grozav!

– Mai ai o secundă, aproximativ, și-o să dai rău de dracu'.

– Și ce bine miroși...

– Pân-aici.

Îl împinse spre zidul din spate al casei.

– Picioarele desfăcute.

– OK, OK, stai o clipă...

Râzând, tâmplarul începu să lovească peretele cu fruntea.

– Dacă vorbesc ca un nebun e doar din cauza șocului. Ăă, știi... rahat... Nu-mi pune cătușele – cel puțin până nu ne cunoaștem mai bine. College Park, mai, 1992. O petrecere la... măciuci, nici nu știu a cui era casa. O casă cu chirie, în afara campusului. Jill, Jessie... nu, Jan. Cred că Jan și nu mai știu cum locuia acolo.

Reena ezită, cu cătușele în mână.

– Mai zi.

– Te-am văzut. Nu cunoșteam pe nimeni. Am venit cu un prieten și te-am văzut într-o cameră. Purtai un tricou roz – și aveai părul mai lung. Îmi place cum îl porți acum. Conturează mai bine bărbia.

– Am să-i transmit coafezei aprecierile tale. Deci, te-am cunoscut la o petrecere în College Park?

– Nu. N-am reuşit să ajung la tine. Muzica s-a oprit. Pentru mine a fost un moment unic. Pot să mă întorc?

Nu părea nebun – nu tocmai... Şi o intriga. Reena făcu un pas înapoi.

– Mâinile lângă trup.

– Nicio problemă.

Le ridică puţin, cu palmele înainte, apoi le coborî, agăţând degetele mari de centura cu scule.

– Te-am văzut şi a fost... Zbang! Îşi trânti el un pumn peste inimă. Dar până să traversez camera – casa era ticsită – ai dispărut. Te-am căutat peste tot. La etaj, afară... pretutindeni.

– M-ai văzut acum zece ani, la o petrecere, într-o cameră plină de oameni, şi-ţi mai aduci aminte cum eram îmbrăcată?

– A fost ca... O clipă n-ai mai existat decât tu. Ştiu că sună ciudat, da' asta e. Şi a doua oară... O amică m-a târât la un târnpit de mall într-o sâmbătă şi te-am văzut cu un etaj mai sus. Stăteai acolo şi aşteptai, aşa c-am luat-o la goană să caut naibii scara... Dar pân-am ajuns sus, iar făcuseşi figura lui Houdini. Măi să fie...!

Se hlizi ca un pacient la balamuc, împingându-şi şapca mai pe ceafă. Şi pe urmă, în iarna lui '99? Rămân blocat în trafic, la întoarcerea de la un client. La radio cântă Boss. „Growin' Up". Întorc capul şi te văd în maşina de-alături. Baţi ritmul în volan. Eşti chiar acolo, lângă mine. Şi eu...

– O, Doamne. Tipul ciudat.

– Poftim?

– Tipul ciudat care se holba la mine în drum spre mall.

Zâmbetul lui se lăţi iar, dar de astă dată părea mai degrabă amuzat.

– Numai eu puteam fi. Credeam că erai doar un vis al meu. Da' uite că nu-i adevărat. Eşti aici, în carne şi oase.

– Asta nu-nseamnă că nu eşti un tip ciudat.

– În limitele legii. Am putea sta de vorbă. Ai putea să mă inviţi la o cafea.

– N-am cafea. Încă n-am nimic în casă.

– Ai putea să vii la mine la o cafea – atâta doar că nici eu n-am. Vezi, stăm chiar curte-n curte. Ai putea să vii pentru o bere, sau o cola... Sau pentru toată viaţa.

– Cred c-am să mă lipsesc.

– Ce-ar fi să te invit la cină? Te duc la un restaurant. Te duc în Aruba.

Reena simţi în gât un hohot de râs, dar se stăpâni.

– Problema Aruba rămâne deschisă. Cât despre cină, e ora unu la prânz.

– Atunci să luăm prânzul.

Râzând, îşi scoase şapca de baseball şi şi-o îndesă în buzunarul de la spate, răvăşindu-şi cu degetele lungi părul negru şi des.

– Nu-mi vine să cred cum le încurc pe toate. Nu mă aşteptam s-o văd pe Fata din Vis în curtea din vecini. Dă-mi voie s-o iau de la început, dacă se mai poate... Bo. Bowen Goodnight.

Reena îi acceptă mâna întinsă. Îi plăcea să-i simtă puterea şi asprimea palmei.

– Bo.

– Am treizeci şi trei de ani, sunt necăsătorit, fără cazier. Ultimul examen fizic mi-a ieşit perfect. Am o firmă proprie, „Goodnight's Custom Carpentry". Şi mai fac şi nişte afaceri imobiliare cu un partener. Tipul cu care-am venit atunci, la petrecerea aia. Pot să-ţi aduc scrisori de referinţă, fişe medicale, declaraţii financiare... Numai te rog, să nu dispari din nou.

– De unde ştii că nu-s măritată, cu trei copii?

De pe chipul lui se şterse orice expresie. Ba chiar păli.

– Nu se poate. Nu există un Dumnezeu atât de crud.

Începea să-i placă. Reena înclină capul.

– Aş putea fi lesbiană.

– N-am făcut în viaţa mea nimic ca să merit o asemenea palmă din partea Sorţii. Catarina, sunt treişpe ani... Scuteşte-mă.

– Am să mă gândesc. Mi se spune Reena, adăugă ea. În general, prietenii mă numesc Reena. Acum trebuie să mă duc. Îmi vin musafiri.

– Să nu dispari.

– Nu înainte de a-mi plăti ipoteca. A fost interesant să te cunosc, Bo.

Renna se strecură înapoi în casă, lăsându-l singur în curte.

Aduseseră de mâncare, bineînţeles. Şi vin. Şi flori.

Şi aproape toată mobila de care avea nevoie.

Cum tot o instalau în casă nouă, Reena îşi spuse că era mai bine să accepte jocul. Făcu câteva drumuri înapoi la apartamentul de deasupra pizzeriei ca să-şi ia cutiile şi valizele pline cu haine... şi rămas-bun.

Se simţise bine acolo. Poate chiar prea bine. Confortul putea deveni inerţie dacă nu ţinea ochii deschişi. Dar avea să-i lipsească posibilitatea de a da o fugă până jos ca să mănânce pe fugă sau doar să stea de vorbă. Avea să-i lipsească uşurinţa cu care putea face câţiva paşi pe stradă până acasă la părinţii ei.

– S-ar crede că mă mut în Montana, nu la trei străzi distanţă, comentă ea.

Întorcându-se spre mama ei, îi văzu ochii plini de lacrimi.

– O, mamă...

– E o prostie... Am mare noroc că toţi copiii mei sunt atât de aproape. Dar îmi plăcea să te am chiar aici. Sunt mândră că ţi-ai cumpărat o casă. Ai procedat bine şi cu cap, însă-mi va lipsi prezenţa ta.

– Tot aici sunt, răspunse Reena, ridicând ultima cutie. În parte, îmi fac griji ca nu cumva să mă fi înhămat la mai mult decât pot duce.

– Nu există niciun lucru prea greu pentru fata mea.

– Sper că ai dreptate. Şi să-mi aminteşti de asta prima dată când va trebui să chem instalatorul.

– Poţi să-l chemi pe vărul tău Frank. Ar trebui să vorbeşti şi cu vărul Matthew pentru zugrăveală.

– Mi-am acoperit toate bazele.

Reena se duse la uşă şi aşteptă ca mama ei să i-o deschidă.

– Şi mai am un meseriaş şi în vecini.

– Să nu angajezi pe nimeni să-ţi lucreze în casă dacă nu-l cunoşti.

– Se pare că-l cunosc – sau că mă cunoaşte el pe mine.

Îi relată Biancăi toată povestea în timp ce terminau de încărcat maşina şi porneau spre casa ei.

– Te-a văzut o singură dată, la o petrecere, când erai studentă? Şi s-a amorezat?

– Nu ştiu cât de tare s-a amorezat, dar m-a ţinut minte. Şi e foarte drăguţ.

– Hmmm...

– A reacţionat foarte politicos când l-am ameninţat că-i pun cătuşele.

– Poate că e obişnuit. Cine ştie ce criminal o fi. Sau îi place amorul cu cătuşe.

– Mamă! Poate nu-i decât un tip drăguţ şi puţin cam ciudat, cu un fund extraordinar şi o trusă de tâmplărie. Sunt mare de-acum, ce naiba. Şi mai am şi pistol.

– Nu-mi aminti, replică mama ei. Ce fel de nume-i ăsta, Goodnight?

– Italienesc nu e, murmură Reena.

Opri maşina şi văzu uşa casei de alături deschizându-se.

– Ei, se pare că ai ocazia să-ţi faci singură o părere.

– Asta-i el?

– Mhm...

– Arată bine, comentă Bianca şi coborî din maşină.

Se spălase, observă Reena. Avea părul încă umed şi îmbrăcase o cămaşă curată. Centura cu scule şi-o lăsase în casă.

– Te-am văzut aducându-ţi bagajele şi m-am gândit că poate ai nevoie de un ajutor. Pot să iau eu cutia asta?

Apoi o privi pe Bianca.

– Ia te uită, o familie plină de femei frumoase. Eu sunt Bo, vecinul.

– Da, fiica mea mi-a vorbit despre dumneata.

– Crede că sunt nebun. De fapt, i-am dat motive destul de întemeiate. În general, sunt mai puţin bizar.

– Adică, eşti inofensiv.

– Dumnezeule, sper că nu!

Bianca zâmbi.

– Bianca Hale, mama Catarinei.

– Încântat de cunoştinţă.

– Locuieşti de mult aici?

– Nu, doar de vreo cinci luni.

– Cinci luni... Nu-mi amintesc să te fi văzut la „Sirico's".

– „Sirico's"? Cea mai bună pizzerie din Baltimore. Mereu comand de acasă. Spaghetele cu perişoare sunt grozave.

– „Sirico's" e restaurantul părinţilor mei, spuse Reena în timp ce deschidea portbagajul.

– Nu mai spune! Serios?

– Şi de ce n-ai intrat niciodată? îl întrebă Bianca. Să mănânci ceva...

– O să vin. În ultimele două luni am lucrat aproape non-stop şi... Stai, dă-mi voie să te ajut.

O dădu pe Reena la o parte ca să scoată cutiile, continuând să i se adreseze mamei ei:

– De-o vreme-ncoace nu m-am mai văzut cu nimeni... în sens romantic, şi nu-mi place să mănânc singur la restaurant.

– Care-i problema? se interesă Bianca. Eşti tânăr, arătos... De ce n-ai nicio prietenă?

– Păi, am... adică, am avut... Şi-o să mai am. Dar nu-mi mai văd capul de treburi, iar în timpul liber îmi aranjez casa.

– Ai fost vreodată căsătorit?

– Mamă.

– Avem şi noi o conversaţie.

– Asta nu-i conversaţie, e inchiziţie.

– Nu mă deranjează. Nu, doamnă, n-am fost nici căsătorit, nici logodit. Am aşteptat-o pe Reena.

– Termină!

– Avem o conversaţie, îi aminti şi Bo. Credeţi în dragostea la prima vedere, doamnă Hale?

– Sunt italiancă. Sigur că da. Şi spune-mi Bianca. Hai în casă, să ne cunoşti familia.

– Cu mare plăcere.

– Parşiv, mormăi Reena văzându-l pe Bo dându-se la o parte ca să-i facă loc Biancăi să intre.

– Disperat, o corectă el.

– Pune-o acolo jos.

– Pot s-o duc până la locul ei.

– Deocamdată, locul ei e acolo, îi arătă ea spre baza scării, închizând uşa.

– OK. Îmi place mama ta.

– Şi de ce nu ţi-ar plăcea?

Îşi scoase ochelarii de soare, bătându-se cu ei în palmă, şi îl studie.

– Poţi foarte bine să vii în spate – şi, ţine mine, cu mâna ta ţi-ai făcut-o!

Porni spre bucătărie, evitând vreo doi nepoţi care alergau în sens invers. Pe aragaz, sosul fierbea, vinul era turnat în

paharc, iar câteva discuţii în contradictoriu aveau loc toate în acelaşi timp.

– El e Bo, anunţă Bianca, şi se făcu tăcere. Locuieşte în vecini. E tâmplar şi a făcut o pasiune pentru Reena.

– De fapt, sunt destul de sigur că e iubirea vieţii mele.

– Încetaţi odată! scutură din cap Reena, deşi râdea. El e tatăl meu, Gib, sora mea Fran, soţul ei Jack, iar unul dintre puştii care-au ieşit de-aici în fugă e fiul lor, Anthony. Asta-i sora mea Bella – celălalt care-a tulit-o era fiul ei, Dom; ceilalţi copii ai ei, Vinny, Sophia şi Louisa, sunt şi ei pe-aici. Fratele meu Xander cu soţia, An; copilul lor e Dillon.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, îi zâmbi Fran. Pot să te servesc cu un pahar de vin?

– Sigur, mulţumesc.

– Frank şi Jack administrează restaurantul pentru părinţii mei. Soţul Bellei n-a putut veni azi. Xander şi An sunt medici, lucrează la clinica din cartier.

– Mă bucur să cunosc pe toată lumea.

Reena ştia ce vedea. Bărbatul înalt şi chipeş de lângă aragaz îi cerceta atent cu privirea. Frumoasa Fran, gravidă, turna vinul, în timp ce roşcovanul Jack o ducea în cârcă pe la fel de roşcovana lor fiică. Bella stătea rezemată de bufet, cu pantofii ei de firmă şi coafura de club country. Xander sorbea din vin lângă superba lui soţie bronzată, care-l ajuta pe bebeluşul lor de şase săptămâni să râgâie.

Bineînţeles, din toate direcţiile era bombardat cu întrebări, dar le făcea faţă destul de uşor. Şi nu părea surprins să vadă în bucătăria unei case aproape goale acel amestec de italieni, irlandezi şi chinezi. Se integra atât de uşor printre ceilalţi, încât când fu întrebat despre familia lui, Reena fu surprinsă să audă că fusese singur la părinţi.

– Ai mei s-au despărţit când eram mic. Am crescut în P.G.

County. Mama mea locuieşte acum în Carolina de Nord. Tata s-a mutat în Arizona. Cred că partenerul meu mi-e ca un frate. Ne cunoaştem de-o viaţă. Poate că ţi-l mai aminteşti, îi spuse el Reenei. Era cu o fată care-o cunoştea pe Jan şi s-a dus în Maryland. Cred c-o chema Cammie.

– Nu, îmi pare rău. În colegiu n-am prea avut relaţii.

– Şi-a petrecut aproape tot timpul studiind, interveni Bella cu un mic zâmbet afectat. Pe urmă a survenit o tragedie care i-a frânt inima.

– Bella!

Vocea Biancăi răsunase tăios ca un bici.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, doar sunt ani de-atunci. Dacă nici acum nu şi-a revenit, n-am ce să-i fac.

– Când moare cineva, rămâne mort oricâţi ani ar trece.

– Îmi pare rău, se întoarse Bo spre Reena.

– N-ai de ce să te scuzi, răspunse ea, privindu-şi lung sora. Poftim, ia nişte antipasto.

Luă o farfurie şi i-o oferi.

– Până fac rost de o masă de sufragerie, vom mânca în picioare sau aşezaţi pe jos.

– Ţi-aş putea face eu una.

– O ce? O masă?

– Mda. E unul dintre lucrurile de care mă ocup. De fapt, asta-i activitatea mea favorită. Să fac mobilă. Spune-mi cam ce-ai vrea şi am să-ţi fac masa. Aşa, ca o... atenţie pentru inaugurarea casei.

– Nu se poate să-mi faci o masă aşa, pe... pe nepusă masă!

– Taci, interveni Bianca. Lucrezi bine?

– Excepţional. I-am oferit fiicei dumneavoastră şi scrisori de referinţe. Poate-i cunoaşteţi pe domnul şi doamna Baccho, de pe Fawn Street?

Bianca miji ochii.

– Îi cunosc. Dave și Mary Teresa. Ești băiatul care le-a făcut dulapurile pentru veselă.

– Cele din perete, din stejar și sticlă. Mda, e opera mea.

– Sunt foarte bune.

Privirea Biancăi se îndreptă spre soțul ei.

– Mi-aș dori și eu așa ceva. Ia vino-ncoace, să ne uităm puțin în sufragerie.

– Mamă.

– Nu pățește nimeni nimic dacă aruncă o privire, replică Bianca peste umăr, trăgându-l pe Bo după ea.

An îi dădu copilul lui Xander. Era scundă, doar de un metru și jumătate, cu păr negru și lucios ca pana corbului și ochi la fel de negri, adânciți în orbite. Luă o ciupercă umplută de pe farfuria din mâna Reenei.

– Arată bine, murmură ea. Foarte bine.

– Nici nu m-am mutat bine, că mă și trezesc combinată cu băiatul din vecini.

– Auzi, în cel mai rău caz te-alegi cu o masă pe gratis, zâmbi An cu ciuperca în gură. Și-mi face impresia că știe să dea cu ciocanul.

– Am înțeles aluzia! strigă Xander.

– Mă duc să-i despart.

Reena îi dădu farfuria lui An și porni iute spre sufragerie, de unde se auzeau voci ridicate.

Mama ei gesticula larg, vorbind despre numărul de locuri necesare la masă.

Bo întoarse capul spre ușă și-și duse o mână la inimă.

– E de-ajuns să intre-n cameră și mi se învârtește capul.

Sprâncenele Reenei se arcuiseră.

– Ar fi bine să te mai menajezi.

– E prima mea zi, așa că fii și tu mai îngăduitoare. Ne gândeam la o masă cu capete pliante. Așa va ocupa mai puțin

spațiu și o vei putea extinde ușor pentru petreceri și mese de familie.

– Încă nici nu știi ce vreau.

„De la mese și de la tine. De la oricine și oricc, în afară de meseria mea."

– Nu pot să spun acum, pe loc...

– O să-ți fac câteva schițe. Hai să-i dăm drumul. Camerele sunt la fel ca ale melc, așa că pot face măsurătorile la mine-n casă. Sunt multe posibilități... Posibilități nelimitate. Cred că e timpul să plec, zise el.

– Mai stai, insistă Bianca. Mănâncă.

– Mulțumesc, rămâne pe data viitoare. Dacă ai nevoie de ceva, i se adresă el Reenei, sunt alături. Uite și numărul...

Scoase din buzunar o carte de vizită.

– Cel de mobil e imprimat aici, iar pe cel de-acasă l-am scris pe verso. Orice ai nevoie, mă suni.

– În regulă. Te conduc.

Bo îi dădu paharul de vin.

– E OK. Știu drumul. Rămâi cu familia ta. Am să vin la masă, cum am promis, Bianca.

– Neapărat!

Bianca așteptă să se îndepărteze, apoi comentă:

– Are maniere elegante. Și ochi frumoși. Ar trebui să-i dai o șansă.

– I-am luat numărul, răspunse Reena, vârând cartea de vizită în buzunar. Am să mă gândesc.

14

Focul izbucnise în podul unei case vechi şi frumoase de pe Bolton Hill. Cartierul era elegant, cu părculeţe cochete şi trotuare mărginite de copaci umbroşi.

Locatarii pierduseră tot etajul doi, cea mai mare parte din acoperiş şi unele porţiuni ale etajului întâi. Cum focul se aprinsese pe la jumătatea dimineţii unei zile lucrătoare, acasă nu era nimeni.

O vecină atentă – sau băgăreaţă – zărise fumul şi flăcările şi chemase pompierii.

Reena citea rapoartele pe drumul spre locul faptei.

– Niciun semn de intrare prin efracţie. Proprietarii au un sistem de securitate. Menajera săptămânală ştie codul. Inspectorul de pompieri a localizat punctul de origine în pod. Ziare, resturile unui plic de chibrituri...

– Frumos cartier, comentă O'Donnell.

– Mda, m-am uitat puţin şi pe-aici când îmi căutam casă, dar mă tot întorceam spre vechiul meu cartier.

– Nu-i nimic rău în asta. Am auzit că ai un vecin interesant.

Reena mijii ochii privindu-l lung.

– Cine ţi-a spus?

– Poate i-o fi zis ceva tatăl tău lui John, poate că John mi-o fi pomenit...

– Şi poate că ar fi cazul să vă găsiţi cu toţii subiecte de discuţie mai interesante decât vecinul meu.

– N-are cazier.

– Ce, l-ai și verificat? Pentru numele lui Dumnezeu!

– Siguranța înainte de toate. O'Donnell îi făcu cu ochiul, apoi intră cu mașina într-un spațiu de parcare și opri lângă bordură.

– O amendă pentru viteză, acu' vreo șase luni, completă el.

– Nu vreau să știu, replică Reena, coborând din mașină și ducându-se spre portbagaj ca să-și scoată trusa de teren.

– Celibatar, nicio căsnicie la activ.

– Gura, O'Donnell.

Își luă și el trusa.

– Are licențe de afaceri pentru comitatele Baltimore și Prince Georges. Firma e înregistrată la o adresă din P.G. County. E proprietatea partenerului. Tipul circulă mult. Își schimbă sediul cam o dată la șase, opt luni.

– Ce-ți mai place să-ți bagi nasul în treburile altora!

– Îhî!

Pasul lui O'Donnell deveni mai sprinten când porniră spre casă.

– Tocmai de asta-i așa de distractiv. Vezi tu, el și partenerul lui cumpără clădiri – case de locuit, mai ales – le renovează în linii mari și le revând. Iubitul tău...

– Nu e iubitul meu.

– Iubitul tău se mută în casă, îi lucrează interiorul, o pune la punct, o vinde, cumpără alta, se mută în ea – și tot așa. Se pare că aplică sistemul ăsta de vreo zece, doisprezece ani.

– Bravo lui. Și acum poate ne concentrăm și asupra misiunii în locul vieții mele.

Studie mai întâi clădirea, arsurile de pe cărămida cafenie a zidurilor, unghiurile sub care se prăbușise acoperișul. Făcu fotografii pentru dosar.

– În raport scrie că ușa și fereastra de la pod erau deschise.

– Ceea ce-a provocat un curent destul de puternic, comentă O'Donnell. Erau depozitate acolo tot felul de lucruri – haine, decorațiuni de sărbători... Combustibili cât cuprinde.

– Uite că iese vecina, remarcă încet Reena, coborând aparatul foto. Vorbesc eu cu ea.

– Atunci începe.

O'Donnell își săltă trusa și porni spre ușă.

– Doamnă... o întâmpină Reena, scoțându-și insigna de la centură. Sunt detectiv Hale de la Unitatea de Incendieri, Poliția Orașului Baltimore.

– Incendieri... I-auzi, i-auzi...

Femeia era scundă, oacheșă și scrobită ca așternuturile proaspăt călcate.

– Partenerul meu și cu mine facem o reconstituire a incidentului. Dumneavoastră sunteți doamna Nichols? Shari Nichols?

– Eu sunt.

– Dumneavoastră ați anunțat incendiul.

– Într-adevăr. Eram în spate. Am acolo o grădiniță. Mai întâi am simțit mirosul. Fumul.

– Era cam pe la orele unsprezece dimineața?

– Pe la vreo unsprezece și-un sfert. Știu, fiindcă mă gândeam că aia mică a mea o să vină acasă de la grădiniță în vreo oră și din clipa aia, gata cu liniștea! Zâmbi ușor. E o zvăpăiată.

– De cât timp vă aflați afară când ați simțit mirosul de fum?

– Păi, de vreo oră. M-am întors în casă pentru câteva minute fiindcă uitasem să-mi iau telefonul. Inspectorul de la pompieri m-a întrebat deja dacă am văzut pe cineva. N-am văzut.

Ridică privirea spre casa din vecini.

– Ce păcat... Da' slavă Domnului că nu era nimeni acasă.

Vă pot spune că m-am speriat rău, am tras o spaimă soră cu moartea la gândul că ar fi putut lua foc și casa mea...

Își frecă gâtul cu o mână, privind spre zugrăveala bășicată și cărămizile înnegrite de funingine.

– Pompierii au ajuns repede. Asta te face să te simți mai liniștit.

– Într-adevăr, doamnă. Dacă n-ați văzut nimic, poate că ați auzit ceva...

– Am auzit alarma de fum din casă. La început, nici n-am sesizat-o. Îmi pusesem muzica tare. Dar, după ce-am simțit mirosul de fum și l-am văzut cum ieșea de pe fereastra de la pod, am auzit și alarmele sunând. Cred că înăuntru s-a făcut o mizerie îngrozitoare. N-o să-i placă deloc treaba asta.

– Poftim?

– De Ella Parker vorbesc – femeia care stă acolo –, îi place să-și țină casa lună. Avem aceeași femeie la curățenie, deși eu o chem pe Annie doar o dată pe lună, de vreme ce acum nu lucrez decât acasă. Ella e pretențioasă. Mizeria o s-o supere mai tare chiar decât focul.

Tăcu un moment, apoi adăugă:

– Nu e prea frumos ce-am spus. N-am vrut să par nesimțită.

– Dumneavoastră și doamna Parker vă înțelegeți bine?

– Destul de bine...

Reena remarcă tonul rezervat și tăcu.

– Ne purtăm destul de prietenos, fără să fim prietene, continuă Shari Nichols după câteva momente de tăcere. Băiatul meu mijlociu se joacă din când în când cu fiul ei cel mai mare.

Se foi în loc, făcând o mutră jenată când Reena răspunse doar dând din cap.

– Chiar credeți c-a fost o incendiere intenționată, nu doar un accident?

– Încă n-am stabilit.

– O, Doamne, fir-ar al naibii...! Poate-ar fi mai bine să vă

spun că Ella şi cu mine ne-am cam certat acu' câteva săptămâni. Dumnezeule... Îşi masă ceafa cu o mână. Nu vreau ca poliţia să creadă c-am avut vreun amestec.

– De ce-am crede aşa ceva?

– Păi, ne-am certat destul de urât, şi avem acceaşi femeie la curăţenie, şi copiii noştri se joacă împreună... Eu sunt cea care-a sunat la nouă-unspe. Vorbeam cu soţul meu despre asta aseară, şi a zis că o caut cu lumânarea... Da' nu pot să mi-o scot din minte.

– Ce-ar fi să-mi spuneţi din ce cauză v-aţi certat?

– Din cauza băieţilor. Trevor al ei şi Malcomb al meu. Răsuflă scurt. I-am prins chiulind de la şcoală acu' trei săptămâni. Nişte idioţi. Era o zi frumoasă, aşa că m-am hotărât să mă duc pe jos pân-la şcoală, s-o iau pe-aia mică şi s-o duc în parc, să mai zburde şi ea. I-am văzut pe amândoi traversând strada în fugă spre parc. Mă rog, pot să vă spun că m-am luat după ei, le-am tras o săpuncală şi i-am dus înapoi la şcoală.

Reena îşi îngădui să zâmbească.

– Sunt sigură c-au fost surprinşi să vă vadă.

– N-au avut nici măcar atâta minte să umble mai pe furiş. Adică, dacă tot tragi chiulu', măcar să faci o treabă ca lumea. Clătină din cap. Când Ella s-a întors acasă de la slujbă, m-am dus la ea – cu băiatu' meu, ca să-i spun. Şi, ce să vezi, o aud că zice c-al meu a fost de vină şi că n-am niciun drept să mă iau de-al ei. N-am făcut decât să-l iau de mână şi să-l duc la şcoală, unde-i era locul. Eu m-aş bucura să aibă cineva grijă de copilul meu, nu?

– Da, da, şi eu. Dar doamna Parker s-a supărat.

– Foc s-a făcut! Aşa că i-am zis şi eu vreo două şi i-am spus că data viitoare, când îl mai văd pe-al ei pe stradă când

are orc, trec mai departe şi mă fac că nu-l văd. Ne-am mai zis noi şi altele, da' aţi prins ideea.

– Nu vă pot condamna că v-aţi supărat, o încurajă Reena. N-aţi încercat decât să faceţi ce trebuia.

– Şi când colo, cică să-mi văd de-ale mele. Păi dacă-mi vedeam de-ale mele, îi ardea dracu' casa până-n temelii. De-atunci, nici băieţii nu s-au mai jucat împreună, şi-mi pare rău. Da' nici nu-l pot lăsa pe Malc să umble creanga. După el, nu fusese prima oară când Trev o tulise de la şcoală – şi era destul de speriat ca să nu mintă.

– Susţine că Trevor chiulea cu regularitate de la şcoală?

– Of, la *dracu'*! Nu vreau să-i mai fac şi alte probleme copilului ăluia.

– Ar fi mai bine pentru el, şi pentru toată lumea, dacă am şti toate faptele, doamnă Nichols. Cu cât îmi puteţi spune mai multe, cu atât vom reuşi să clarificăm mai repede lucrurile.

– Păi... În fine... Nu ştiu dacă o făcea regulat, da' băiatul meu zice că Trevor o mai ia uneori din loc, şi că de data aceea îl convinsese şi pe el să chiulească. Asta nu-l scuză pentru ce-a făcut, şi şi-a primit pedeapsa meritată. În ultimele trei săptămâni l-am dus la şcoală în fiecare dimineaţă, şi-n fiecare după-amiază m-am dus şi l-am luat. Nimic nu-l umileşte mai mult pe-un băiat de nouă ani decât să vină mămica să-l aducă şi să-l ia de la şcoală.

– Şi mama mea a făcut odată acelaşi lucru cu fratele meu. Avea doisprezece ani. Cred că nici acum nu i-a trecut.

– Părinţii ar trebui să aibă mai multă grijă să-şi facă datoria, decât să facă pe amicii cu copiii lor, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

– Vecinii dumneavoastră aşa fac?

– Na, că iar m-am apucat să bârfesc, replică Shari. Nu c-aş avea ceva împotriva bârfelor. Da' aş zice că nu văd prea multă disciplină. Oricum, asta-i părerea mea, pe care bărbatu-meu

zice că mi-o exprim prea des. Trevor e cam nebunatic, da-i un băiat destul de drăguț. Vreau doar să zic, s-ar putea să nu mă înțeleg chiar foarte bine cu Ella acum, da' nimănui nu i-aș dori să i se întâmple așa ceva. Cred că trebuie să fi fost vreun accident. Combustie spontană sau așa ceva.

– O să cercetăm. Vă mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat.

Reena intră în casă. Se opri în holul de la intrare, luând contact cu starea casei. Focul nu ajunsese până acolo, dar se simțea mirosul de fum. Stingerea incendiului provocase unele stricăciuni minore – funingine și noroi pe podea, pe scări...

Acum putea să vadă la ce se referise vecina. Dincolo de deranjul rămas în urma intervenției, domnea o ordine scrupuloasă. Pe sub resturi, suprafețele luceau, florile erau aranjate cu grijă în vaze, pernele și draperiile aveau culorile asortate și erau alese astfel încât să accentueze nuanțele pereților și tonurile tablourilor.

La etaj găsi același lucru. Dormitorul mare avusese cel mai mult de suferit. Vopsea bășicată, tavan înnegrit, pagube produse de apă și fum.

Plapuma de pe patul de mijloc se aprinsese, ca și draperiile. Obloanele din lemn natural erau pârlite.

Putea să distingă direcțiile pe care se propagase focul, coborând scara din pod, înaintând peste podelele lustruite, mușcând din covorul evident valoros.

Merse mai departe pe culoar și găsi două birouri. Alte antichități, remarcă ca, alte decorațiuni alese cu multă artă.

Camera băieților se afla în celălalt capăt al holului. Era mare și luminoasă, cu o decorație având ca temă fotbalul. Postere înrămate, multe imagini alb-negru, cu pete de culoare roșii. Rafturi cu cărți aranjate riguros. Nicio jucărie împrăștiată, nicio haină aruncată la întâmplare.

Deschise dosarul, controlă datele, apoi își scoase mobilul și dădu un telefon.

Când urcă atentă treptele arse ale nivelului următor, îl găsi pe O'Donnell scormonind prin straturile de resturi.

– Frumos din partea ta c-ai venit să-mi ții de urât.

– Am avut de făcut niște verificări. Ridică ochii, privind spre tavan. În cea mai mare parte focul a luat-o în sus. Au avut noroc. Pagubele de la etajul întâi nu-s chiar atât de grave. Doar fumul și stricăciunile provocate de apă, ca și la parter.

– Deocamdată, niciun indiciu de accelerant. Punctul de origine, în colțul de sud-est, arătă el într-acolo, în timp ce Reena mai făcea câteva fotografii. A trecut prin placaj, a aprins izolația din spatele acestuia, apoi a urcat și a cuprins și acoperișul.

Reena se lăsă pe vine, scotocind prin resturi cu mâinile înmănușate. Scoase o bucată arsă dintr-o fotografie.

– Poze. O grămadă de fotografii. Probabil starterul.

– Mda. Un foculeț de tabără cu un rug de fotografii. Flăcările se ridică și se răspândesc. Saci plini de haine, cutii și lăzi cu podoabe, combustibil cât vrei; focul se întinde și coboară scara... ventilat de fereastră și ușă, ambele deschise...

– Te-ai uitat după amprente? Pe clanță, în jurul ferestrei?

– Te-am așteptat.

– Am avut o conversație interesantă cu vecina. Ghici cui îi place să chiulească de la școală?

O'Donnell se lăsă pe călcâie.

– Chiar așa?

– Tânărul Trevor Parker a tras chiulul de șase ori în ultimele trei luni. În ziua incendiului a întârziat; a ajuns între unsprezece și unsprezece treizeci. Avea o scutire, adăugă ea, în care scria că fusese la o vizită medicală.

Începu să caute amprente pe locul ars al ferestrei.

– Şcoala are datele medicale ale elevilor şi i-am convins să-mi dea numele pediatrului lui Trevor. N-a avut nicio consultaţie în ziua respectivă.

– Nici în raport nu scrie nimic despre asta, sublinie O'Donnell. Amândoi părinţii erau la serviciu când au fost anunţaţi despre incendiu.

– Uite şi o amprentă... Mică. Pare a unui copil.

– Cred că n-ar strica să avem o discuţie cu soţii Parker.

Ella Parker, o femeie stilată de treizeci şi opt de ani, prim-vicepreşedinte de marketing într-o firmă locală, veni la secţie cu o servietă Gucci. Soţul ei conducea departamentul de aprovizionare al unei organizaţii de cercetări şi dezvoltare. Purta un Rolex şi mocasini italieneşti.

Îl aduseseră cu ei şi pe Trevor, aşa cum li se ceruse. La cei nouă ani ai lui, băiatul era vânos şi încă scund, purta o pereche de cizme de două sute de dolari şi afişa o expresie posacă.

– Vă mulţumim că aţi venit... începu O'Donnell.

– Dacă aveţi un raport despre cum progresează cazul, vrem să-l auzim, ceru Ella, punându-şi servieta pe masa de conferinţe din faţa ei. Ne ocupăm de asigurare şi de calculele estimative. Trebuie să ne întoarcem în casă cât de curând, ca să începem reparaţiile.

– E de la sine înţeles. Până vom determina cauza incendiului, mai avem să vă punem câteva întrebări.

– Presupun că aţi vorbit cu fosta noastră menajeră.

– Fostă? întrebă Reena.

– Am concediat-o ieri. Nu încape nicio îndoială că ea e responsabilă. Nimeni altcineva nu avea codul nostru de securitate. Ţi-am spus eu că nu e bine să i-l dăm, i se adresă Ella soţului ei.

– A venit cu nişte recomandări excelente, îi reaminti el. Şi

lucra la noi de șase ani. Ce motiv ar fi avut Annie să ne dea foc la casă?

– Oamenii n-au nevoie de motive ca să comită asemenea fapte. Le fac pur și simplu. Ați vorbit cu ea? îi întrebă Ella din nou pe cei doi detectivi.

– Vom vorbi.

– Nu înțeleg de ce nu e prima pe listă. Și de ce ne-ați pus să ne deranjăm până aici tocmai acum. Aveți idee cât de stresați suntem după ce ne-a ars casa?

– De fapt, da, chiar am idee, replică Reena. Îmi pare foarte rău că a trebuit să treceți prin așa ceva.

– Mi s-au distrus obiecte în valoare de mii de dolari, ca să nu mai menționez avariile suferite de locuință. A trebuit să contramandez întâlniri, să-mi reorganizez complet programul...

– Ella...

În glasul lui William Parker se simțea oboseala – o oboseală de lungă durată, după cum i se păru Reenei.

– Lasă-mă! se răsti femeia. Eu sunt cea care trebuie să rezolve toate detaliile. Tu niciodată nu... Scuzați-mă. Sunt foarte nervoasă.

– E de înțeles, răspunse O'Donnell. Ne puteți spune cât de frecvent vă duceți în pod?

– Cel puțin o dată pe lună. Iar menajera face... *făcea* ordine acolo cu regularitate.

– Și dumneavoastră, domnule Parker?

– De două, trei ori pe an, cred... Ca să aduc sau să pun la loc diverse lucruri... Podoabe de Crăciun, așa ceva.

– Trevor?

– Trevor n-are voie-n pod, interveni Ella.

Reena observă privirea scurtă pe care i-o aruncă băiatul mamei sale înainte de a pleca din nou capul.

– Când eram mică, obișnuiam să mă joc în pod, zise ea pe un ton firesc. Acolo se pot găsi tot felul de lucruri interesante.

– Am spus că n-are voie.

– Adesea, ceea ce un copil nu are voie să facă nu-i același lucru cu ceea ce face. Conform informațiilor noastre, câteodată Trevor chiulește de la școală.

– O dată – și nu mai are voie să se joace cu băiatul responsabil pentru asta. Nu văd cu ce vă privește pe dumneavoastră.

– Trevor n-a fost la școală în dimineața focului. Nu-i așa, Trevor?

– Cum să nu fie?!

Furia și enervarea făceau ca vocea Ellei să devină tăioasă ca un brici.

– Soțul meu s-a dus și l-a luat acasă după ce am aflat despre incendiu.

– Dar n-ai ajuns la școală decât înainte de prânz, nu-i așa, Trevor? Ai întârziat și ai prezentat o scutire de la doctor.

– E ridicol!

– Doamnă Parker, interveni O'Donnell cu glasul lui tărăgănat și răbdător. Aveți vreun motiv pentru care nu-l lăsați pe băiat să răspundă singur?

– Sunt mama lui și nu voi permite să fie interogat sau intimidat de poliție. Am fost victimizați, iar acum dumneavoastră îmi veniți cu tot felul de acuzații voalate la adresa unui băiat de nouă ani.

Se ridică în picioare.

– M-am săturat. Trevor! Mergem.

– Ella, taci din gură. Mai taci dracu' din gură, măcar cinci minute!

Apoi William nu-i mai dădu atenție și se întoarse spre fiul lui.

– Trevor, iar ai chiulit de la școală?

Băiatul ridică dintr-un umăr, privindu-și mama. Reena îi văzu lacrimile lucind în ochi.

– Te-ai urcat în pod în dimineața aia, Trevor? îl întrebă ea încet. Poate ca să te joci sau să cauți ceva...?

– Nu sunt de acord să-l interogați, se amestecă iar Ella.

– Eu sunt, se ridică soțul ei în picioare. Dacă nu faci față, poți să ieși din cameră. Eu vreau să aud ce are de spus Trevor.

– De parcă ți-ar păsa! De parcă-ți pasă de oricare dintre noi! Ești prea ocupat s-o regulezi pe blonda aia fățoasă ca să mai ai timp și pentru noi.

– Sunt prea ocupat să suport viața în aceeași casă cu tine, de-aia nu mai am timp destul... Și pentru Trevor.

– Nu te-am auzit negând că mă înșeli, canalie!

– Terminați! Terminați! țipă Trevor, acoperindu-și urechile cu mâinile. Nu mai țipați tot timpul! N-am vrut! N-am *vrut!* Voiam doar să văd ce-o să se întâmple!

– O, Doamne. O, Doamne, Dumnezeule, Trevor! Ce-ai făcut...? O vorbă să nu mai scoți. Nu-l mai las să scoată nicio vorbă! se răsti Ella la Reena. Îmi chem avocatul.

– Potolește-te, Ella.

William puse o mână pe umărul fiului său, apoi se aplecă și își rezemă fruntea de a lui.

– Îmi pare rău, puștiule. Maică-ta și cu mine am încurcat-o rău de tot. Acum, vom suporta consecințele. Și trebuie să le suporți și tu. Spune ce s-a întâmplat.

– Eram furios... Eram furios că iar vă certați și n-am vrut să mă duc la școală... Și-așa că nu m-am dus...

Reena îi dădu un șervețel.

– Te-ai întors în schimb acasă? îl întrebă ea.

– Voiam doar să mă joc în camera mea și să mă uit la televizor. Da'...

– Erai prea supărat.

– Au să divorțeze.

– Of, Trev... William se așeză lângă el. Nu din vina ta.

– Ai stricat casa. Așa a zis mama. Că tu distrugi casa.

Mi-am zis că dacă ia foc, ai să stai acasă ca s-o repari. Da' n-am vrut... Am luat chibrituri şi am dat foc la poze şi la ziare, şi pe urmă n-am mai putut să le sting. M-am speriat şi am fugit. Scutirea o aveam de dinainte, o scriseserm la computer. Şi m-am dus la şcoală.

– Numai tu eşti de vină! se răsti Ella la soţul ei.

William îl luă pe Trevor de mână.

– Sigur, de ce nu? În mare parte a fost şi vina mea. O să ne descurcăm noi, puştiule. E bine că ai spus adevărul. Vom vedea ce vom face.

– Dacă ardea casa, n-aţi mai divorţa. Trevor îşi lipi faţa de pieptul tatălui său. Nu plecа, scânci el.

Reena ajunse acasă târziu, deprimată. Pentru Trevor Parker finalul n-avea să fie unul fericit, nici măcar uşor. Psihologul îl va ajuta, dar nu putea să-i reuneacă familia. Aceea, după părerea Reenei, era condamnată.

Prea multe familii erau condamnate din câte putea ea să vadă.

Pentru fiecare pereche ca Fran şi Jack sau ca Gib şi Bianca, erau mai multe căsnicii ratate. Şi, în general, eşecurile cântăreau mai greu decât reuşitele.

N-o fi ars casa puştiului, dar distrusă era, mai mult ca sigur.

Opri în faţa casei, coborî din maşină şi o încuie. Îl văzu pe Bo aşezat pe treptele de la intrare, cu o sticlă de bere.

Fu cât pe ce să-l ignore. Totul la el părea complicat şi risca să piardă timp. Era mai simplu să intre în casă şi să închidă uşa, lăsând afară toate greutăţile din timpul zilei.

În loc de asta, porni spre el, se aşeză alături, pe treaptă, îi luă sticla şi bău prelung.

– Dac-ai de gând să-mi spui că stăteai aici şi mă aşteptai, o să fac o criză.

– Atunci n-am să-ți spun. Dar pot spune că am obiceiul să-mi petrec câte o seară plăcută pe treptele de la intrare, cu o bere rece. Ai avut o zi grea?

– Tristă.

– A murit cineva?

– Nu. Îi înapoie berea. Motiv care mă face să privesc ziua de azi dintr-o anumită perspectivă. Cineva trebuie s-o facă. Numai moartea e fără întoarcere.

– Cum, în lumea ta nu există reîncarnare? Și cu karma cum rămâne?

Spre propria ei surprindere, Reena zâmbi.

– Azi n-am avut de-a face cu cineva care s-ar putea reîncarna, ci doar cu un copil care era cât pe ce să-și ardă casa până-n temelii numai pentru ca părinții lui să rămână împreună.

– A fost rănit?

– Fizic, nu.

– Tot e ceva.

– Spuneai că părinții tăi s-au despărțit când erai mic.

– Mda... Trase o duşcă din sticlă. A fost... neplăcut. OK, se corectă, văzând că nu făcea decât să-l privească. A fost un adevărat coşmar. N-ai nevoie să-ți stric și mai mult ziua povestindu-ți despre traumele mele din copilărie.

– Părinții mei sunt căsătoriți de treizeci și șapte de ani. Uneori sunt ca un trup cu două capete. Se mai ceartă și ei, ca tot omul, dar niciodată urât, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

– O, și-ncă cum!

– Aș zice că-s lipiți unul de altul cu clei – dar știi ceva? Chiar ei sunt cleiul. Liantul. Într-un fel, soliditatea legăturii lor mă intimidează. Mă face să nu vreau să mă mulțumesc niciodată cu mai puțin.

– Am putea începe prin a lua o cină împreună. Pe urmă mai vedem...

– Am putea.

Luă din nou sticla și bău îngândurată. Simțea miros de săpun și de încă ceva. Poate ulei de rapiță, își spuse... Ceva cu care Bo lăcuia lemnul.

– Sau am putea intra în casă și face sex ca nebunii. Asta vrei.

– Mă rog, sunt între ciocan și nicovală... chicoti nervos Bo, întinzându-și picioarele. Nu pot spune nu, fiindcă... de, sunt și eu om. Așa că, mda, o partidă de sex nebun cu tine mi-ar conveni de minune. Șapte șaptesprezecimi din viața mea, numai la asta m-am gândit.

Reenei îi scăpă un pufnet deloc distins.

– Șapte șaptesprezecimi?

– Am mai rotunjit puțin, dar am calculat. Așa că transpunerea acestui vis în realitate ar fi un moment istoric pentru mine. Pe de altă parte, m-am gândit șapte șaptesprezecimi din viață să fac sex cu tine, așa că dacă mai aștept puțin, n-am să mor.

– Nostim mai ești, Bowen.

– Îhî, pot fi și comic. Pot fi serios, sau perspicace, sau relaxat. Sunt un tip cu multe fețe. Am putea să luăm cina, prilej cu care ți-aș arăta câteva dintre ele.

– Poate. Partenerul meu te-a rulat.

– Unde m-a rulat?

Reena râse, întinzându-și relaxată picioarele.

– Pe computer. Ți-a verificat datele.

– Nu, pe bune? Părea mai degrabă fascinat decât jignit. Și? Am trecut?

– Se pare că da. Fruntea i se încreți când îl privi cercetător. Cum de ești calm? Pe mine m-a iritat.

– Nu știu. Mi se pare destul de interesant. Nu cred c-am mai fost rulat vreodată.

– Am o familie mare, zgomotoasă, enervantă, adesea

băgăreață și exagerat de protectoare. Ei sunt toată viața mea, chiar și atunci când n-aș vrea să fie.

– Iar eu sunt singurul copil al unei familii destrămate. Simte-mi durerea.

– N-ai dureri.

– N-am, dar asta nu înseamnă că mi-ar fi frică de familia ta. Nu vreau decât să te ating.

Își trecu o mână peste brațul ei, pe umăr, apoi îi întoarse fața spre el până când privirile li se întâlniră.

– S-ar putea să nu fii exact așa cum îmi închipuiesc; a trecut atâta timp... Vreau doar să aflu, nimic mai mult.

– Relațiile nu se prind de mine. Sau, mai bine zis, nu mă prind eu de ele. Te-ai gândit cât de enervant ar fi să rămânem vecini dacă până la urmă nu ne-am putea suferi?

– Unul dintre noi ar trebui să se mute. Dar, între timp...

Întinse mâna la spate ca să deschidă ușa și să pună sticla de bere goală înăuntru.

– Vrei să facem o plimbare? Am auzit că la câteva străzi distanță e un local italienesc foarte bun. Am putea să mâncăm ceva acolo.

Reena își propti palmele pe genunchi și se ridică, sperând că nu făcea o greșeală.

– În regulă, să mergem la o plimbare.

15

Reena plimba copilul prin living, în apartamentul ca pentru păpuşi al lui Xander şi An. Procesul de împachetare începuse.

Eliberase apartamentul de deasupra restaurantului „Sirico's", iar acum fratele său şi mica lui familie aveau să se mute în locul ei.

Ferestrele erau larg deschise, aşa că se auzeau zgomotele traficului şi vocile copiilor care se jucau într-un parc din apropiere.

Copilul râgâise deja, dar Reena încă nu era gata să-l pună jos.

– Aşa că am mâncat de cină la „Sirico's". De două ori. Am stat pe treptele de la uşa lui, tot de vreo două ori. Mi-a desenat un proiect pentru masa din sufragerie. Arată excelent. Ba chiar perfect. Nu ştiu ce să mă fac cu el.

– Mai la obiect, îi ceru An, continuând să împăturească hăinuţele copilului. De ce nu l-ai agăţat?

– Frumos îţi şade, mămico.

– Pe moment, din cauza naşterii, a îngrijirii copilului, a muncii şi a pregătirilor pentru plecare, viaţa mea sexuală e cam în declin. Trebuie să-mi defulez şi eu plăcerile încotrova. Cum se laudă în materie de sărutat?

– Nu ştiu.

– Nu l-ai sărutat?

Aruncând pe masă un scutec. An își încleștă mâinile în dreptul inimii.

– Și te-ai mutat acolo – de când...? De trei săptămâni? Îmi frângi inima.

– Lucrez și eu, lucrează și el, ridică din umeri Reena. Chiar dacă suntem vecini, nu ne vedem în fiecare zi. Poate chiar avem grijă să nu ne vedem în fiecare zi. N-a făcut niciun pas. Și nici eu. Suntem cam... Învârti un deget prin aer. Într-o fază de luat prin învăluire. Îl tot aștept să-mi facă vreun avans. Și cred că și el știe ce-aștept, așa că se abține, ceea ce mă face să mă simt cam descumpănită. Sunt nevoită să-l admir pentru asta.

– OK, îl admiri, ți-ai petrecut ceva timp cu el, deci înseamnă că-ți place. Dar nu te repezi la el.

– Nu.

Reena îl lăsă puțin pe Dillon pe spate ca să-l poată privi în față.

– Care-o fi problema cu mine?

– Te cam sperie, nu-i așa?

– Pe mine nu mă sperie niciun bărbat.

Nu s-ar fi lăsat speriată de niciunul – nu putea, nu voia, nu-și permitea.

– Nici măcar ăsta de-aici, care cred că tocmai a făcut în scutec. Hai, treci la mămica, dulceață mică.

An luă copilul și-l duse în dormitor, unde-l culcă pe masa de schimbat.

– Totuși, cred că te sperie puțin, continuă ea. Și pe mine mă cam speria Xander la început. Era așa de drăgălaș și nostim, și-i un doctor al naibii de bun. Îmi venea să-l mușc de gât. Pe urmă, după ce-am început să ne întâlnim, tremuram de frică la gândul c-am să vă cunosc familia. Aveam în minte o imagine, un fel de clan Soprano – fără sânge, crime și omoruri.

– Bine că știu.

– Dar o familie mare, familia de tip *italian*... Cum s-ar fi integrat o chinezoaică drăguță ca mine într-o asemenea familie?

– Ca o floare de lotus, cu tulpina împletită elegant printr-o viță-de-vie.

– Frumoasă imagine. Mi-s tare dragi, să știi. Ți-am îndrăgit familia încă dinainte de a mă fi îndrăgostit de Xander. Îl doream, îl admiram – dar, mamă, ceilalți îmi luau ochii. Și acum, uite cu ce pot să mă laud!

Îl sărută pe Dillon pe burtică, apoi o cuprinse pe Reena cu un braț de talie.

– Nu e cel mai minunat lucru pe care l-ai văzut vreodată?

– De departe!

– Prima dată când Xander m-a cerut de soție, l-am refuzat.

– Ce? se miră Reena. I-ai spus nu lui Xander?

– Panică totală. Nu, nu, ești nebun? Lasă, mai bine să rămână totul așa cum e... Nu e nevoie să ne căsătorim. Ne e foarte bine așa, las-o-ncolo... Și a lăsat-o – timp de aproape o oră! Pe urmă s-a întors la mine și mi-a spus să nu mai fiu proastă.

– Drac romantic ce e!

– De fapt, chiar așa a fost. Era așa de vioi și de sexy... Te iubesc, mă iubești, așa că hai să ne construim o viață împreună. I-am spus că da, și am făcut-o. Slavă Domnului. Iar motivul pentru care-ți spun, adăugă ea, e ca să-ți demonstrez că e normal să-ți fie puțin frică. Și, totuși, e bine să faci o mișcare.

Poate că așa era, își spuse Reena în drum spre casă. Oare ce-o oprea? An avea și ea dreptatea ei – ca întotdeauna. Era mai bine să facă o mișcare. Iar persoana care făcea prima mișcare, își reaminti Reena, păstra de obicei avantajul de partea sa.

Nu *trebuia* să fie avantajată într-o relație, dar nici nu-i displăcea. Și, dacă stătea să se gândească bine, avea sens. Bo visase la ea timp de... cât spusese? Șapte șaptesprezecimi din viața lui. Ce putea fi mai drăgălaș? Asta însemna că-și formase

în minte tot felul de idei și imagini despre ea. Majoritatea, fără îndoială, exagerate și greșite.

Dar, dacă făcea mișcarea aceea, vor avea un teren de joacă nou.

Iar ei îi plăcea să se joace.

Uneori îți urmezi doar instinctele, conchise Reena în timp ce parca mașina și își lua geanta. N-avea niciun rost să facă prea mult caz sau să întreacă măsura cu analizele.

În consecință, se duse direct la ușa lui Bo și ciocăni. Răspunsul întârzie atât de mult, încât se întrebă dacă nu cumva lucra în curtea din spate, așa cum făcea în unele seri. Dar când deschise ușa, o găsi cu zâmbetul cochet pregătit pe buze.

– Bună. Treceam pe-aici, așa că m-am gândit...

Observă că arăta șocat. Palid și buimăcit.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu... eu trebuie să mă duc... Scuză-mă... Am nevoie să...

Se întrerupse, privind aiurit în spate, ca și cum ar fi uitat ce făcea.

– Bo, ce s-a întâmplat?

– Ce...? Trebuie să... Bunica mea...

Reena îl luă de braț. Știa să recunoască o victimă de la prima vedere, așa că vorbi cu mare grijă când îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu bunica ta?

– A murit.

– O, îmi pare rău... Îmi pare-atât de rău!! Când?

– M-au... chiar acum m-au anunțat. La telefon, adineaori. Trebuie să mă duc la ea. E în casă. Trebuie să văd de lucruri... de diverse...

– OK. Am să te duc eu.

– Ce? Stai, lasă-mă o clipă. Își apăsă degetele pe ochi. M-am zăpăcit.

– Nici nu mă mir. De-asta am să te și duc eu cu mașina.

– Nu. Nu, e-n regulă.

Lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă trup, clătină din cap.

– E tocmai în Glendale.

– Haide, o să luăm maşina mea. Ai la tine cheile casei?

– Cheile...

Îşi vârî o mână în buzunar şi le scoase.

– Mda... aici sunt. Ascultă, Reena, nu e nevoie. O să-mi revin imediat.

– N-ar trebui să conduci, ai încredere-n ce-ţi spun. Şi nici să te duci singur. Încuie uşa, îl sfătui ea, apoi îl conduse la maşină. Unde în Glendale?

Bo îşi frecă faţa ca un om care încearcă să se trezească de-a binelea din somn, apoi îi dădu o adresă şi câteva instrucţiuni vagi. Reena cunoştea destul de bine zona de pe vremea colegiului.

– Bunica ta era bolnavă?

– Nu. Sau cel puţin nu avea nimic grav... din câte ştiu. Multe mărunţişuri, cred, cum e normal la optzeci şi şapte de ani. Sau şi opt... La naiba, nici nu-mi mai aduc aminte.

– Pe femei nu le deranjează dacă nu le ţii minte vârsta.

Pornind motorul, Reena îşi trecu o mână peste umerii lui.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat sau ai prefera să nu vorbim nimic?

– Nu ştiu... Nici cu nu ştiu exact. A găsit-o o vecină. Se îngrijorase fiindcă nu-i răspundea la telefon. Şi nu ieşise nici să-şi ia poşta azi-dimineaţă. Are... bunica mea avea tabieturi, înţelegi?

– Da.

– Şi avea cheile de la casă. Vecina. S-a dus să vadă ce face. Era încă în pat. Probabil a murit în somn, cred. Nu ştiu. Toată ziua a stat acolo, singură, toată ziua...

– Bowen, e greu să pierzi pe cineva, dar dă-mi voie să te întreb: când îţi va veni şi ţie vremea, te poţi gândi la un mod mai plăcut de a te duce decât la tine-acasă, în timp ce dormi?

– Probabil că nu, răspunse el, expirând prelung. Probabil că nu. Ieri vorbisem cu ea. O sunam o dată la vreo două zile. Doar ca s-o-ntreb ce mai face. Mi-a spus că iar îi curge robinetul de la bucătărie, așa că voiam să trec azi sau mâine să i-l repar. Azi am avut de lucru și n-am apucat să plec.

– Ai avut mare grijă de ea.

– Nu, îi dregeam doar unele lucruri prin casă. Mă duceam pe la ea o dată la două săptămâni. Ar fi trebuit s-o vizitez mai des. De ce ne gândim întotdeauna la asta când e prea târziu?

– Fiindcă, fiind oameni, tindem să ne facem reproșuri. Mai aveți și alte rude?

– Nu prea. Tatăl meu e în Arizona. La naiba, nici măcar nu l-am sunat. Un unchi în Florida. Un văr în Pennsylvania. Rezemă capul de tetieră. Trebuie să le găsesc numerele de telefon.

Imaginea se contura tot mai clar, încredințând-o că Bo era complet singur.

– Știi cumva ce-și dorea? Ți-a vorbit vreodată despre aranjamentele de înmormântare?

– Nu prea. O slujbă, cred... Și-ar fi dorit o slujbă.

– Sunteți catolici?

– Ea este... era. Eu tratam cam superficial problema. Ultima împărtășanie... Fir-ar să fie. Acum e prea târziu pentru asta. Așa de prost mă simt... oftă el. Niciodată n-am mai făcut așa ceva. Bunicul meu a murit în urmă cu aproape douăzeci de ani. Într-un accident de mașină. Părinții mamei mele sunt în Vegas.

– Ai bunici în Vegas?

– Mda... Le place la nebunie acolo. Ultima dată când am văzut-o, acu' vreo... două săptămâni, am băut un ceai rece – știi, de-ăla prost de tot, care se vinde la borcan, cu aromă artificială de lămâie.

– Ar trebui să fie interzis prin lege.

– Exact, râse el uşor. Am băut un ceai cu gheaţă prost, cu fursecuri „Chips Ahoy", la ea pe terasă. Nu era genul care să gătească. Îi plăcea să joace pinaclul şi să se uite la televizor, la alea cu *„World's Worst"*. Cum ar fi: *„World's Worst Pet Atacks"*, sau *„World's Worst Vacation Disasters"*. Se dădea-n vânt după toate mizeriile alea. Şi fuma trei ţigări pe zi. Virginia Slims. Trei. Niciuna-n plus, niciuna-n minus.

– Şi o iubeai.

– Da. Niciodată nu m-am gândit prea mult la asta, da' aşa e, o iubeam. Mulţumesc. Îţi mulţumesc că mă ajuţi să suport mai uşor.

– N-ai pentru ce.

Mai liniştit, Bo o îndrumă până la destinaţie – o casă frumoasă, de cărămidă, cu o curte îngrijită meticulos. Avea obloane albe şi o verandă scurtă, vopsită tot în alb. Reena îşi imagină că Bo i-o vopsise – probabil i-o şi construise.

Pe uşă ieşi o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu ochii înroşiţi de plâns. Purta un trening albastru, iar părul ei şaten-deschis era legat la spate într-o coadă scurtă.

– Bo.. Bo... Îmi pare-aşa de rău... Îl îmbrăţişă, zguduindu-se din tot trupul când îl strânse la piept. Mă bucur mult că ai venit. Îşi trase nasul, apoi făcu un pas înapoi. Scuze, îi spuse ca Reenei. Eu sunt Judy Dauber, vecina.

– Ea e Reena. Catarina Hale. Mulţumesc, Judy, pentru că... ai stat cu ea pân-am venit.

– Sigur că da, scumpule. Sigur că da.

– Ar trebui să intru.

– Du-te.

Reena îl luă de mână şi i-o strânse scurt.

– Vin şi eu, imediat.

Rămase pe peluză, privindu-l cum se ducea la uşă şi intra.

– Credeam că doarme, începu Judy. O secundă, mi-am spus: „Ei, pentru numele lui Dumnezeu, Marge, ce-i cu tine în pat la ora asta?" Era o femeie foarte activă. Şi pe urmă mi-am dat seama. Aproape imediat am înţeles. Chiar ieri am vorbit cu ea. Mi-a spus că Bo urma să vină, într-o zi, două, să-i repare robinetul. Şi că avea pentru el o listă de mici treburi pe care voia să i le facă. Era foarte mândră de el. Despre tatăl lui nu găsea de spus două vorbe bune una după alta, dar pe Bo îl preţuia enorm.

Bâjbâi după un şerveţel şi se şterse la ochi.

– Ţinea foarte mult la Bo. El era singurul care avea grijă de ea, dacă înţelegi ce vreau să spun. Singurul care-i dădea atenţie.

– Şi tu aveai grijă.

Judy ridică privirea şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Judy, o cuprinse Reena cu un braţ pe după umeri, pornind spre casă, Bo mi-a spus că bunica lui era catolică. Ştii cumva numele bisericii, al pastorului?

– A, da, da, sigur... Ar fi trebuit să mă gândesc şi singură la asta.

– Putem da un telefon. Şi poate aflăm şi numerele fiilor ei.

Moartea poate surveni simplu, dar urmările ei sunt întotdeauna complicate. Reena luă legătura cu preotul, iar Bo îl sună pe tatăl lui. Într-un mic birou din camera de oaspeţi se aflau mai multe hârtii, ordonate cu mare grijă într-un sertar – asigurarea, contractul de înmormântare, o copie a testamentului, titlul de proprietate al casei, titlul de proprietate al Chevroletului vechi cu care Reena află că Marge Goodnight se deplasa la biserică şi la băcănie.

Preotul sosi atât de repede şi cu o expresie atât de solemnă,

încât Reena deduse că Marge fusese o enoriașă prețuită a parohiei.

Vedea tot mai multe semne ale prezenței lui Bo. Ordinea din casă o caracteriza pe Marge, cu siguranță, dar întreținerea îi aparținea fără discuție lui. Nu exista nimic din cârpelile și reparațiile improvizate pe care le vedea adesea în casele și apartamentele bătrânilor. Așa cum spunea Judy, Bo îi dăduse atenție. Avusese grijă de ea.

Bo se ocupă de toate detaliile, dădu telefoanele necesare, vorbi cu preotul și luă hotărârile de rigoare. La un moment dat, Reena îl văzu ezitând și se apropie să-l ia de mână.

– Cu ce te pot ajuta?

– Vor, ăă... Vor să știe cu ce ar trebui s-o îmbrace. Pentru înmormântare. Trebuie să aleg ceva.

– Ce-ar fi s-o fac eu? Bărbații nu ghicesc niciodată ce-am vrea să purtăm.

– Ți-aș fi recunoscător. Lucrurile ei sunt acolo, în dulap. Ai putea să-i ajuți. Încă n-au... Vreau să zic, e încă acolo.

– E OK. Am eu grijă.

Părea ceva ireal să intre în dormitorul unei femei pe care n-o cunoscuse niciodată și să caute prin dulap, în timp ce trupul ei neînsuflețit zăcea în pat. Din respect, Reena păși mai întâi spre pat și o privi.

Marge Goodnight își lăsase părul să încărunțească și-l purta tuns scurt și drept. Prin urmare, fusese o femeie serioasă, practică. Mâna stângă, cu verigheta pe deget, zăcea peste pătură.

Își imagină că și Bo stătuse acolo, ținând-o de mână și luându-și rămas-bun.

– E prea mult pentru el, spuse ea în șoaptă. Să-ți aleagă o rochie, îl cam depășește. Sper că nu te superi dacă de partea asta am să mă ocup eu.

Deschise dulapul și zâmbi când văzu rafturile încastrate în perete.

– Pe astea el le-a făcut, nu-i așa? întrebă, aruncând o privire peste umăr spre Marge. Îți plac lucrurile bine organizate, iar el s-a străduit să te mulțumească. E un model bun. S-ar putea să fiu nevoită să-l angajez să-mi facă și mie ceva asemănător. Ce zici de taiorul ăsta albastru, Marge? E sobru, dar nu vetust. Și bluza asta, cu puțină dantelă la plastron...? Drăguță, dar nu exagerat de veselă. Cred că te-aș fi simpatizat.

Găsi un sac pentru haine, agăță taiorul și bluza înăuntru și, cu toate că își dădu seama că nu era necesar, alese niște pantofi și lenjerie din sertarul biroului.

Înainte de a ieși din cameră, se mai întoarse o dată spre pat.

– Am să-ți aprind o lumânare și-i voi cere mamei mele să spună un rozar. Nimeni nu spune rozarul ca mama mea. Dormi în pace, Marge.

Reena sacrifică două ore din timpul ei ca să se ducă la înmormântare. Bo nu-i ceruse să vină. De fapt, bănuia că intenționat evitase s-o cheme. Ședea în spate, deloc surprinsă că participarea era atât de numeroasă. Scurta ei conversație cu pastorul îi întărise concluzia că Margaret Goodnight fusese o personalitate respectată în parohie.

Aduseseră flori, așa cum fac prietenii și vecinii, iar în biserică mirosea a crini, tămâie și ceară de lumânări. Reena se ridica în picioare și îngenunchea în ritmul slujbei care-i era la fel de familiar ca bătăile propriei inimi. Când preotul o comemoră pe decedată, vorbi despre ea în termeni personali și afectuoși.

Fusese importantă, își spuse Reena. Își lăsase amprenta. Nu asta era totul în viață?

Când Bo porni spre amvon ca să vorbească, Reena își spuse că pe Marge n-ar fi deranjat-o să știe cât admira ea felul cum arăta nepotul ei în costum negru.

– Bunica mea, începu el, a fost o femeie dură. Nu suporta proștii. Considera că trebuie să ne folosim mintea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, altfel facem umbră pământului degeaba. Mi-a spus că, în timpul Marii Crize, a lucrat într-un magazin cu prețuri de zece cenți, unde câștiga un dolar pe zi. Trebuia să meargă pe jos câte două mile la dus și alte două la întors – pe orice vreme. Nu i se părea cine știe ce, făcea doar ceea ce trebuia să facă.

Mi-a mai spus odată că în tinerețe se gândise să se călugărească, după care a ajuns la concluzia că prefera să aibă o viață sexuală. Sper că e în regulă dacă spun asta aici, adăugă el ca răspuns la rumoarea provocată de asistență. S-a măritat cu bunicul meu în 1939. Au avut o lună de miere, cum spunea ea, de două ore, înainte de a trebui să se întoarcă amândoi la muncă. Se pare că în acel scurt interval au reușit să-l conceapă pe unchiul meu Tom. Apoi a pierdut o fiică la șase luni și un fiu în Vietnam, care n-a apucat să împlinească douăzeci de ani. Și-a pierdut și soțul, însă niciodată nu și-a pierdut, ei bine, credința. Și nici independența, care era la fel de importantă pentru ea. M-a învățat să merg pe bicicletă și să termin întotdeauna ce-am început.

Își drese glasul.

– I-au supraviețuit doi fii, vărul ei Jim și cu mine. O să-mi lipsească.

Reena aștceptă în fața bisericii în timp ce oamenii îi prezentau condoleanțe lui Bo înainte de a se întoarce la mașini.

Era o dimineață frumoasă, cu soare strălucitor și miros de iarbă proaspăt tunsă. Observă cele două persoane care stăteau cel mai aproape de el. Un bărbat cam de aceeași vârstă, înalt de vreun metru și șaptezeci și cinci, cu ochelari cu rame metalice, costum închis la culoare, scump, și pantofi eleganți, și o femeie de vreo treizeci de ani, cu părul scurt și roșcat, care purta ochelari de soare și o rochie neagră fără mâneci.

Bo se desprinse de lângă cei doi și se apropie de Reena.

– Îți mulțumesc că ai venit. N-am prea avut timp să-ți vorbesc, să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut...

– E-n regulă. Îmi pare rău că nu pot merge la cimitir. Trebuie să mă întorc. A fost o slujbă foarte frumoasă, Bo. Ai vorbit perfect.

– Mi-era cam frică. Își puse ochelarii de soare peste ochii obosiți. N-am mai fost nevoit să vorbesc în fața atâtor oameni de la coșmarul vorbitului în public, la liceu.

– Ei bine, ți-a reușit de minune.

– Mă bucur că am terminat.

Întoarse capul și fălcile i se încleștară.

– Trebuie să mă duc cu tatăl meu, arătă el spre un bărbat în costum negru, cu părul cărunt la tâmple. Bronzat și în formă, își spuse Reena; și nerăbdător.

– Se pare că nu avem nimic să ne spunem. Cum se poate?

– Nu știu cum anume, dar se poate. Îi atinse pe rând obrajii cu buzele. Ai grijă.

La orele zece, într-o dimineață ploioasă de iunie care transforma aerul în vapori, Reena stătea lângă trupul parțial distrus al unei femei de douăzeci și trei de ani. Ceea ce mai rămăsese din ea zăcea pe un covor murdar, într-o cameră și mai murdară dintr-un hotel pentru care „magherniță" ar fi fost un atribut generos. Se numea DeWanna Johnson – potrivit permisului de conducere din poșeta de vinil găsită sub pat și declarației recepționerului.

Cum nu mai avea aproape deloc față și piept, urma să fie identificată oficial ceva mai târziu. Fusese învelită într-o pătură, cu umplutura din saltea așternută pe deasupra și în jur ca să servească drept trailere.

Reena făcea fotografii în timp ce O'Donnell începea grila.

– Vasăzică, DeWanna se cazează aici acum trei zile, împreună cu un tip. Plăteşte pe loc pentru două nopţi. Deşi e posibil ca DeWanna să fi ales să doarmă pe podea şi să-şi dea singură foc, mie îmi miroase a treabă necurată.

O'Donnell îşi mesteca guma cu un aer contemplativ.

– Poate că tigaia de-acolo, mânjită de sânge şi materie cenuşie, ţi-a dat primul indiciu.

– Iisuse, DeWanna, pariez că te-a pocnit zdravăn mai întâi. Avea surse considerabile de combustibil – pătura şi umplutura saltelei. Pe urmă, mai era şi grăsimea ei, pentru efectul de lumânare. Dar a încurcat-o. Ar fi trebuit să deschidă o fereastră şi să toarne pe covor un lichid inflamabil. Aşa, n-a fost destul oxigen ca flacăra să ducă treaba până la capăt. Sper că era moartă când i-a dat foc. Aştept să primim confirmarea de la medico-legal şi de la radiologie.

Se îndepărtă pentru a cerceta restul camerei şi aşa-zisa chicinetă. Pe jos zăceau farfurii sparte, iar linoleumul cenuşiu era mânjit cu un amestec în care identificaseră carne tocată de vită şi Hamburger Helper.

– Se pare că pregătea cina când individul a dat buzna. În tigaie au rămas resturi de mâncare şi bucăţi din ea. Probabil a luat tigaia chiar de pe aragaz.

Se întoarse, cu mâinile flexate ca şi cum ar fi ţinut de coada tigăii, şi mimă o lovitură.

– Lovitura a propulsat-o înapoi. Petele de sânge de-aici confirmă direcţia. Imediat, i-a dat încă o lovitură pe rever şi de data asta a căzut la podea. S-ar putea s-o mai fi lovit de câteva ori înainte să-şi spună: „Aoleu, Doamne, ce-am făcut?!"

Ocoli cadavrul.

– S-a gândit să-i dea foc ca să ascundă crima dar grăsimea animală nu arde uniform. Flăcările mici distrug ţesuturile, consumă faţa, dar nu ridică temperatura din cameră – mai ales

că ușile și ferestrele sunt închise – suficient de mult încât să aprindă umplutura, ca să nu mai vorbim și de pătura groasă cu care era învelită.

– Așadar, după câte se pare, nu căutăm un chimist.

– Sau pe cineva care să fi plănuit totul. O crimă, fără premeditare, după cum arată locul.

Renna intră în baie. Capacul de la bazinul toaletei era plin de cosmetice. Spray de păr, gel, rimel, rujuri, farduri de pleoape.

Lăsându-se pe vine, începu să caute printre resturi cu mâinile înmănușate. Peste câteva clipe reveni în cameră aducând o cutie.

– Cred c-avem și mobilul, declară ea, arătând testul de sarcină.

Descrierea vagă făcută de recepționer bărbatului care se cazase împreună cu victima fu completată de amprentele ridicate de Reena de pe tigaie.

– L-am prins, îi spuse ea lui O'Donnell, întorcându-se cu scaunul rotativ spre biroul lui. Jamal Earl Gregg, douăzeci și cinci de ani. Cu cazier. Violență, viol intenționat, vătămare corporală premeditată. A ispășit o condamnare la Red Onion, în Virginia. A fost eliberat acum trei luni. Are înregistrată o adresă din Richmond.

– Așa că, poate facem o ieșire pe teren.

– Am mai aflat și de un MasterCard curent pe numele ei. Nu l-am găsit nicăieri.

– Dacă l-a luat el, o să-l folosească. Boul. Hai să-l dăm în urmărire. Poate scăpăm de un drum pe Nouăzeci și cinci.

Reena scrise raportul și căută posibili cunoscuți.

– Singura legătură pe care-o găsesc cu orașul Baltimore e un coleg de celulă de la Red Onion. Tipul e încă înăuntru, ispășește o sentință pentru trafic de drogri.

– Jamal a fost arestat pentru posesie nelegală de arme.

Poate c-a venit încoace ca să intre în legătură cu cunoştinţele amicului.

– Despre DeWanna Johnson n-am găsit nimic. Nici penal, nici delincvenţă juvenilă, nici arestări, însă ea şi Gregg au învăţat la acelaşi liceu.

O'Donnell îşi coborî pe nas ochelarii de citit.

– S-au iubit în liceu?

– Am văzut lucruri şi mai ciudate. El iese, o ia şi pleacă spre Baltimore – pe banii ei, cu maşina ei. Trebuie să fie iubire la mijloc. Am să sun la adresele trecute pe permisul de conducere, să văd ce aflu.

– Lasă-mă pe mine să-l informez pe căpitan, propuse O'Donnell. Să văd dacă vrea să mergem la Richmond.

Când O'Donnell se întoarse, Reena vorbea la telefon; îi făcu semn să aştepte.

– Vă mulţumesc, doamnă Johnson. Dacă primiţi vreo veste de la fiica dumneavoastră sau auziţi ceva despre locul unde s-ar putea afla Jamal Gregg, vă rog să mă anunţaţi. Aveţi numărul meu. Da. Vă mulţumesc încă o dată.

Apoi îşi împinse scaunul înapoi şi-l privi pe O'Donnell.

– Da, s-au iubit în liceu. De fapt, s-au iubit atât de mult încât DeWanna are o fetiţă de cinci ani. A luat-o maică-sa. Jamal şi DeWanna au plecat acum trei zile – trecând peste obiecţiile mamei. O ocazie de angajare. A zis că fata n-avea pic de minte când era vorba de pierde-vară ăsta şi speră ca acum să-l înfundăm de tot, ca să aibă şi fiica ei o şansă de a-şi face o viaţă civilizată. Nu i-am pus că, după toate probabilităţile, DeWanna a pierdut deja orice şansă.

– Are un copil cu ea. Iese din închisoare, gata să se-apuce de ceva, iar ea îi spune că mai are unul pe drum. El îşi pierde capul, îi face de petrecanie, îi dă foc, ia cardul, banii din poşetă şi maşina.

– Aş zice că se leagă.

– O să primim aprobarea să ne ducem la Richmond. Stai așa...

Ridică receptorul telefonului care începuse să sune.

– Unitatea de Incendieri. O'Donnell... Mda... mda... în timp ce vorbea, începu să noteze. Așteaptă-ne cu autorizația. Venim acum, spuse el și închise.

Reena se ridicase deja în picioare și își lua haina.

– Unde?

– Magazinul de băuturi de pe Central.

Din mers, luă un aparat de radio și ceru întăriri.

Când ajunseră acolo, individul plecase. Frustrată, Reena rămase în ploaia de-afară, lovind cu piciorul în cauciucul din spate al mașinii pe care Jamal o lăsase parcată la bordură. Când își auzi telefonul celular cântând, îl scoase și răspunse.

– Hale... OK. Am înțeles. Închise. Victima era gravidă în șase săptămâni. Cauza morții: lovitură în cap.

– Ce repede a lucrat legistul nostru! se miră O'Donnell.

– Vorba dulce mult aduce. Tipul nu poate fi departe. Chiar dacă s-a hotărât să abandoneze mașina, tot n-a putut ajunge prea departe.

– Așa că, îl căutăm. Hai și nu mai sta în ploaie.

O'Donnell se așeză iar la volan.

– Merge pe jos. E ofticat că nu și-a primit pileala.

– La un bar. Care-i cel mai apropiat?

Privind-o, O'Donnell zâmbi.

– Ăsta zic și eu raționament. Dădu colțul, adăugând: Hai s-aruncăm o privire.

Locul se numea „Ascunzătoarea". Mai mulți clienți păreau că nici nu fac altceva – se ascundeau de ploaie, cu sticlele în mâini.

Jamal, care se afla la capătul tejghelei, sări de pe scaun şi o luă la goană spre ieşirea din spate.

Ştia să recunoască sticleţii, fu singurul gând al Reenei când se repezi după el. Ajunse pe alee cu trei paşi înaintea lui O'Donnell. Se feri de pubela metalică pe care o aruncase Jamal în calea ei. O'Donnell nu reuşi.

– Te-a lovit? strigă ea.

– Prinde-l! Vin şi eu.

Jamal era rapid, dar Reena se mişca şi mai iute. Când sări peste gardul din fundul aleii, îl urmă la un pas.

– Poliţia! Nu mişca!

E rapid, dar nu cunoştea oraşul Baltimore. Ea se mişca şi mai repede şi cunoştea oraşul.

Aleea pe care fugise era înfundată. Înnebunit, Jamal se întoarse în loc şi scoase un cuţit.

– Hai încoa' putoare, strigă el.

Fără să-l scape din ochi, Reena îşi scoase arma.

– Eşti prost sau ce? Aruncă cuţitul, Jamal, până nu te împuşc.

– N-ai tu curajul să tragi.

La asta, Reena zâmbi, deşi palmele îi erau scăldate într-o sudoare rece şi abia îşi stăpânea tremurul genunchilor.

– Punem pariu?

Îl auzi din spate pe O'Donnell gâfâind şi înjurând; niciodată nu ascultase o muzică mai dulce.

– Merg şi eu, se oferi el, rezemându-şi arma de gard.

Jamal lăsă cuţitul să cadă.

– Da' n-am făcut nimic. Beam şi eu un pahar, atâta tot.

– Mda, pe-asta spune-i-o lui DeWanna şi copilului pe care-l purta în pântec, zise Reena.

Inima i se lovea dureros de coaste, ca un piston, când porni înainte.

– La pământ, nenorocitule. Mâinile la ceafă, îl somă ea.

– Nu știu despre ce vorbiți...

Culcându-se pe burtă, Jamal împreună mâinile după cap.

– Ați greșit persoana, zise el.

– După ce intri iar la pârnaie, poate reușești să studiezi proprietățile focului. Până atunci, Jamal Earl Gregg, ești arestat pentru suspiciune de omucidere.

Reena dădu un șut cuțitului și îi puse lui Jamal cătușele.

Erau uzi până la piele când se auziră sirenele.

– Nu te-ncurci, Hale, zise O'Donell rânjind.

– Mda...

Și, pentru că totul se terminase, Reena se așeză pe bordura trotuarului ud, străduindu-se să-și domolească respirația.

16

Ei bine, se terminase, îşi spuse Bo intrând în casă. În cea mai mare parte. Avocaţi, asigurare, contabilitate, agenţi imobiliari... Toate întâlnirile alea, toate hârţoagele. Ca să nu mai vorbească şi de cele două ciocniri cu tatăl său.

„Gata, s-a terminat!", îşi spuse el din nou, fără să se poată decide dacă se simţea uşurat sau deprimat.

Puse o cutie de ambalaj lângă cea pe care o adusese deja în casă, lăsându-le pe amândouă la baza scărilor. Mai avea încă una în maşină. Putea s-o lase acolo, reflectă el, şi să se ocupe de toate mai târziu, dar ar fi fost gata să jure că aude vocea bunicii sale spunându-i să termine ceea ce începuse.

– OK, OK...

Împinse părul deja năclăit de sudoare de pe frunte şi ieşi iar din casă.

O bere i-ar fi prins bine. O bere, un duş fierbinte, poate şi puţin vin. Ca să se mai răcorească. Să se decompreseze. În timp ce ridica prelata camionetei ca să ia ultima cutie, o văzu pe Reena sosind şi imediat îi pieri orice gând la o seară în chiloţi, cu ochii la meci.

– Salut.

I se părea că arată cam palidă şi obosită, dar putea fi şi din cauza ploii.

– Salut şi ţie.

Nu avea nimic pe cap, iar părul ei era o junglă de tirbuşoane roşcate.

– Ai un moment? o întrebă el. Vrei să intri?

Reena ezită, apoi ridică uşor din umeri.

– Sigur. Ai nevoie de o mână de ajutor?

– Nu, ale mele îmi ajung.

– Nu te-am prea văzut săptămâna asta, comentă ea.

– Am avut mult de lucru, printre întâlniri. A reieşit că-s executorul testamentar al bunicii mele. Ştiu că sună foarte incitant şi pretenţios, căci nu a lăsat în urma ei cine ştie ce avere. În cea mai mare parte am avut de-a face numai cu avocaţi şi hârţoage. Mulţumesc, adăugă el când Reena îi deschise uşa. Vrei nişte vin?

– Cam la fel de mult pe cât vreau să respir în continuare.

– Să-ţi dau un prosop.

Puse cutia lângă celelalte şi porni pe culoar, intrând în baia despre care Reena ştia că era pe jumătate cât una normală.

Casa avea o topografie aproape identică cu a ei, dar contribuţia lui Bo o punea în valoare. Lemnăria şi podelele fuseseră lăsate în culoarea lor naturală şi lăcuite, iar pereţii erau de un verde profund, cald, care accentua esenţa de stejar auriu. Sub tavanul înalt agăţase o lampă ca un felinar.

Holului nu i-ar fi stricat un covor, îşi spuse Reena. Ceva vechi, puţin uzat şi plin de caracter. Probabil că Bo plănuia să refiniseze masa de lângă uşă, unde-şi aruncase cheile.

El reveni cu două prosoape bleumarin.

– Ai făcut nişte amenajări frumoase aici.

– Zău? se uită el în jur, continuând să-şi frece părul cu un prosop. Cel puţin, am început bine.

– Da, e un început foarte bun, confirmă ea, intrând în living.

Mobila avea nevoie de ajutor. De nişte huse – sau, şi mai bine, de câteva înlocuiri. Bo avea cel mai mare televizor pe care-l văzusc în viaţa ei, care domina un perete întreg. Pereţii aveau o nuanţă de verde puţin mai închisă, iar lemnăria arăta

senzațional. Micul șemineu avea un fronton de granit crem, încadrat în același stejar auriu, cu o poliță lată și masivă deasupra.

– Dumnezeule, dar e superb, Bo! Serios! Îl asigură ea, îndreptându-se spre șemineu și trecându-și degetele peste poliță; era prăfuită, dar dedesubt se simțea textura mătăsoasă a lemnului. O, ia te uită ce ți-ai făcut în jurul ferestrei!

Fereastra era încadrată de rafturi.

– Exact de-un detaliu de genul ăsta avea nevoie o cameră atât de mare. O adună fără să se piardă senzația de spațiu. Și o face mai familiară.

– Mulțumesc. Mă gândeam să le pun și geamuri – de sticlă mată eventual. Încă nu m-am hotărât. Am să fac asta la vitrinele pe care le pregătesc pentru sufragerie, așa că cele de-aici s-ar putea să le las deschise.

Era mândru de munca lui, iar entuziasmul Reenei îl însuflețea și mai mult.

– Bucătăria e gata dacă vrei s-o vezi.

– Vreau.

În timp ce ieșeau, Reena mai aruncă o privire înapoi, spre șemineu.

– Poți face așa ceva și la mine în casă?

– Pot face tot ce vrei.

Ea îi dădu prosopul înapoi.

– Va trebui să vorbim despre tarife.

– Am să-ți fac o reducere de preț sentimentală.

– Aș fi o proastă s-o refuz.

Din mers, vârî capul și în celelalte camere.

– Sunt băgăreață. Aici ce-o să fie? Un fel de mini - cinema?

– Cam așa mă gândeam și eu. E loc destul pentru un sistem home cinema. Lucrez la un plan.

– Folosind monstrul din living ca instrument de măsurat.

Bo zâmbi dezinvolt.

– Dacă tot te uiți la televizor, de ce să nu te uiți cu adevărat?

– Mă gândeam ca, la mine, camera asta s-o folosesc pentru bibliotecă. Multe rafturi, culori calde, eventual să pun și un mic șemineu cu gaz... Fotolii mari, cu perne moi.

– Peretele ăla ar fi bun pentru șemineu, arătă el, ridicând bărbia. Iar sub fereastră ar merge o canapea.

– O canapea sub fereastră... Îl privi lung. Cât de sentimental ești?

– Voiam să beau o bere și să mă uit la meci. Și atunci te-am văzut pe tine.

– Foarte sentimental.

Ieși agale, aruncând o privire și în baia mică. Gresie nouă pe jos, observă ea, instalații noi. Urma sufrageria, unde găsi lucrări majore în curs de realizare.

– E mult de lucru, observă ea.

– Îmi place să lucrez. Chiar și atunci când trebuie să mă strecor printre comenzile clienților activi. Afacerile merg bine, așa că locuința asta îmi ia mai mult timp decât cea dinainte. Dar îmi place aici, ceea ce e foarte important. Și pe urmă, mai ești și tu.

– Hmmm.

Preferând să nu comenteze, Reena intră în bucătărie.

– Bo, dar e uluitor! Arată ca-ntr-o revistă!

– Bucătăria e sufletul casei.

Deschise ușa spălătoriei și aruncă prosoapele înăuntru.

– Principalul argument la vânzare. În general, aici încep renovările.

Bo pardosise bucătăria cu dale mari de gresie în culoarea ardeziei, reproducând tonurile de pe tăbliile bufetului și suprafețele dulapurilor. Unele vitrine aveau geamuri plumbuite. Instalase și un bar pentru gustările luate în grabă și adăugase un bovindou cu vedere spre curtea din spate. Pervazurile late

erau din piatră și așteptau să fie împodobite cu ghivece de flori sau plante medicinale.

– Nu te-ai zgârcit la instalații. Le cunosc și eu. Mi-ar plăcea să am un grătar ca ăsta, încastrat în perete.

– Ți-l pot pune la un preț bun. Nivel de firmă.

– Și corpurile de iluminat îmi plac. Stilul ăsta se potrivește perfect.

Bo apăsă pe un comutator, făcându-i ochii să strălucească. Lumina se răspândea de sub dulapurile de sus.

– Reușit efect. Încep să te invidiez pentru bucătărie. Vitrina asta e extraordinară. De ce nu ai pus nimic în ea?

– N-aveam ce. Cred că de-acum o să am. Unele dintre lucrurile bunicii.

Deschise frigiderul și scoase o sticlă de vin alb.

– Mi-a lăsat tot ce avea. Mă rog, a făcut o donație și pentru biserică, dar pe celelalte mi le-a lăsat mie. Și casa, și tot...

– Te întristează, constată ea încet.

– În parte, cred că da. Îi sunt recunoscător.

Un moment, stătu cu sticla de vin în mână, rezemat de frigider.

– Casa e în perfectă stare, fără niciun fel de datorii, și după ce voi reuși să trec peste sentimentul de vinovăție, am s-o vând.

– N-ar vrea să te simți vinovat. Nu se așteptă să te muți acolo. E doar o casă.

Bo scoase două pahare și le umplu.

– Ajungem și acolo. N-are nevoie de prea multe reparații. Am întreținut-o permanent. Acum am început s-o golesc. Cutiile de dincolo, îi arătă el, oferindu-i un pahar. În majoritate sunt fotografii, câteva dintre bijuteriile ei și...

– Lucruri cu valoare sentimentală.

– Mda, cu valoare sentimentală. Avea două desene pe care i le-am făcut când eram mic. Știi, case pătrate cu acoperișuri

triunghiulare... Un soare mare, galben și rotund... Păsări care zboară...

– Te-a iubit.

– Știu. Tatăl meu preferă să se simtă rănit și jignit că lui nu i-a lăsat nimic. Cred că a văzut-o de vreo două ori în ultimii cinci, șase ani, iar acum face pe fiul îndurerat. Se întrerupse, clătinând din cap. Îmi pare rău.

– Familiile sunt complicate. Cine s-o știe mai bine decât mine. Ea singură a ales, Bo. Era dreptul ei.

– Am înțeles asta... răspunse el, masându-și apăsat cu degetele mijlocul frunții. I-aș putea da și lui o parte din bani după ce vând casa, dar ei nu i-ar conveni, așa că n-am să-i dau nimic. Unchiului și vărului meu le-a lăsat câteva mărunțișuri. Cred că prin asta a spus tot ce avea de spus. Oricum...

Făcu un efort să alunge gândurile.

– Ți-e foame? Să-ți fac ceva de mâncare?

– Gătești?

– Am învățat câte ceva cu mult timp în urmă – și, printr-o coincidență fericită, am aflat că pentru o femeie un bărbat care gătește e ca un preludiu.

– Nu greșești. Ce-avem pe listă?

Bo zâmbi.

– Văd eu imediat. Până mă uit, ce-ar fi să-mi povestești de ce arăți atât de obosită?

– Arăt obosită? întrebă ea sorbind din vin, în timp ce Bo deschidea frigiderul. Așa oi fi... Sau, am fost... Am avut o zi grea. Vrei să te plictisesc cu ea?

– Îhî.

Găsi niște piept de pui, îl puse în cuptorul cu microunde ca să se decongeleze, apoi trase sertarul cu zarzavaturi.

– Partenerul meu și cu mine lucram la un caz. Un hotel ieftin din sudul orașului. O singură victimă, o femeie. Capul și

aproape tot pieptul îi fuseseră... Şi uite că acum îmi dau seama că nu-i cel mai potrivit subiect de conversaţie înainte de cină.

– E OK. Am un stomac rezistent.

– Să zicem că a fost arsă grav în încercarea de a ascunde faptul că fusese omorâtă în bătaie. Nici măcar n-a făcut o treabă prea bună nenorocitul. Totul se vedea de la o poştă, sărea în ochi.

Îi povesti totul în linii mari, privindu-l cum amesteca o compoziţie într-un castronaş de inox pentru a o turna apoi peste pui.

– Ai o meserie grea... E greu să vezi tot ce vezi acolo...

– Eşti nevoit să mergi pe linia dintre obiectivitate şi compasiune. Şi e destul de nesigură. Cred că m-a cam zguduit în ceea ce-o priveşte pe DeWanna. Toate articolele ei cosmetice îngrămădite pe toaletă, mâncarea pe care încercase s-o gătească... Îl iubiea pe nemernic, dar el s-a înfuriat aşa de tare că rămăsese iar gravidă – de parcă ar fi fost vina ei – încât i-a stâlcit faţa cu o tigaie, după care a continuat s-o bată pân-a omorât-o, iar la urmă i-a dat foc. I-a aprins părul. Ca să faci una ca asta, e nevoie de multă cruzime.

Bo îi mai turnă puţin vin.

– Şi l-aţi prins?

– Nici n-a fost greu. E prost făcut grămadă. A folosit cardul ei – sau a încercat... Totuşi, ne-a dat de furcă. Ne-a mirosit că eram poliţişti în clipa în care am intrat în bărulețul ăla jegos. A fugit prin spate, iar pe partenerul meu l-a lovit cu o pubelă. Eu m-am ţinut după el, l-am ajuns din urmă, am sărit peste un gard, ploua cu găleata... Nici nu mai gândeam, acţionam doar. Nu cunoştea oraşul şi a nimerit într-o fundătură. S-a întors şi a scos cuţitul.

– Iisuse, Reena.

Reena clătină din cap.

– Am pistol. Pistol, pentru numele lui Dumnezeu. Ce credea, c-am s-o iau la goană țipând?

„Totuși, o parte din ea ar fi vrut s-o facă", își zise și continuă:

– Am mai fost nevoită să scot arma, de câteva ori, dar aproape fără să mă gândesc. Acum... îmi tremurau mâinile și mi-era îngrozitor de frig. Un frig interior, nu de la ploaie. Știam că era posibil s-o folosesc. Niciodată n-am fost nevoită să trag. Mi-era frig fiindcă putea fi necesar să trag. Mi-era frig fiindcă știam c-o puteam face. Poate c-o și doream, pentru că... încă mai aveam în minte imaginea ei, a tot ceea ce-i făcusc. Eram speriată. Pentru prima oară am fost cu adevărat speriată făcându-mi datoria. Cred că m-a luat prin surprindere. Așa că...

Trasc aer în piept, apoi sorbi din pahar.

– Oferta cu vinul și cina a nimerit la fix. Mi-e mai bine în compania cuiva decât singură. Și nu e genul de subiect despre care să-mi placă să discut cu familia mea. Chestiile astea îi îngrijorează.

Și pe Bo îl îngrijora, dar nu părea cel mai potrivit răspuns. Îi dădu un altul care-i trecu prin minte.

– Oamenii obișnuiți nu înțeleg... nu *pot* înțelege situațiile prin care treci tu. Nu numai stresul, care trebuie să fie enorm, nici măcar pericolul personal – dar mai ales emoțiile. Ceea ce vezi, ceea ce ai de făcut și ce efecte au asupra ta.

– Astea-s motivele pentru care mi-am ales o muncă de soiul ăsta. Ceea ce i s-a întâmplat lui DeWanna Johnson e unul dintre ele. Și mă simt mai bine, așa că-ți mulțumesc că m-ai lăsat să-ți povestesc totul pe larg. Scrierea unui raport nu are același efect calmant. Vrei să te ajut la prepararea cinei?

– Nu, mă descurc. Dacă-ți cer că cureți cartofii, își pierde valoarea seducătoare.

– Încerci să mă seduci, Bo?

– Mă străduiesc.

– În general, cât îți ia ca să treci de etapa străduinței?

– De obicei nu atât de mult. Mai ales dacă ținem seama și de cei treisprezece ani care au trecut.

– Atunci aș zice că a fost destul. Reena puse paharul pe masă și se ridică în picioare. Oricum, va trebui să lași un timp puiul ăla la marinat, adăugă și se duse spre el.

– Cred că-n clipa asta ar trebui să dau o replică deșteaptă, dar mi s-a făcut un gol în minte.

Își puse mâinile pe șoldurile ei, ridicându-le încet pe talie, și o trase tot mai aproape.

Apoi înclină capul și se opri cu buzele la un milimetru de ale ei, doar atât cât să-i simtă respirația scurtă, nerăbdătoare. Privind-o în ochi o clipă, schimbă unghiul și o mușcă ușor de buza de jos, ca apoi să o sărute.

Mirosea a ploaie, avea gust de vin. Mâinile ei îl strângeau de umeri, apoi începură să-i răvășească părul, iar trupul i se lipi de al lui. Bo se mișcă pe negândite, întorcându-se astfel încât s-o rezeme cu spatele de bufet, imobilizată, în timp ce gura lui o explora îndelung pe a ei.

Dinții Reenei îi strânseră ușurel limba, făcându-i sângele și-așa înfierbântat să dea în clocot. Sunetul pe care-l scoase era undeva între râs și geamăt. Vederea lui Bo se împăienjeni. Mâinile ei nu mai erau tocmai sigure când îi scoase cămașa din pantaloni.

– Te pricepi la treburile astea... băigui ea.

– E valabil și pentru... Reena...

Repezi gura pe gâtul ei, apoi urcă din nou spre buze.

– Vreau să... Hai să mergem sus...

Totul în ea era deschis, dornic și pregătit. Mâinile ei erau sub cămașa lui și își înfipse degetele în mușchii tari. Dorea să simtă acel trup peste al ei, vânjos, fierbinte, pătimaș.

– Îmi plac podelele tale. Ia să vedem cum rezistă.

Lui Bo i se păru că-şi aude bătăile propriei inimi, puternice, insistente. Când o îndepărtă de el îndeajuns ca să-i tragă jacheta în jos, de-a lungul braţelor, recunoscu în sfârşit sunetul: cineva ciocănea la uşa din faţă.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Reena îl muşcă de bărbie.

– Aşteptai pe cineva?

– Nu. Poate c-o să... Dar bătăile se înteţeau. Fir-ar să fie... Ascultă, nu te mişca. Respiră numai dacă ai nevoie, dar nu te mişca. O apucă strâns de umeri. O, Doamne, uită-te la tine. Îmi vine să... Stai aici, chiar aici, fiindcă pot să-mi reiau poziţia întocmai după ce-l omor pe cel de la uşă. Doar un minut o să-mi ia ca să-i scurtez zilele...

– Am un pistol, i-l oferi Reena.

Râsul lui fu cam chinuit.

– Mulţumesc, dar pot şi cu mâinile goale. Să nu dispari, să nu te răzgândeşti. Să nu faci nimic!

Reena zâmbi în urma lui, apoi îşi apăsă o mână pe inimă. „*Este* priceput", reflectă ea. De fapt, era de-a dreptul excepţional. Un bărbat care putea să sărute aşa... şi avea mâini atât de iscusite... avea potenţialul unui amant grozav. Şi totuşi, acum, că avea un moment de răgaz în care să-şi limpezească focul din creier, îşi zise că tot mai bine era să se ducă la etaj...

Îşi aruncă părul pe spate şi ieşi din bucătărie să vadă dacă Bo îl expediase pe intrus.

Îl găsi în uşă, ţinând în braţe o roşcovană scundă şi drăgălaşă. Femeia – roşcata pe care Reena o văzuse la înmormântare – îşi rezema capul pe umărul lui şi tot trupul i se zguduia de suspine.

– Mă simt aşa de prost, Bo... Nu credeam să mă simt atât de prost... Nici nu ştiu ce să fac...

– E-n regulă. Haide, lasă-mă să închid ușa.

– E o prostie... Știu că-s o proastă, dar n-am ce face.

– Nu ești proastă. Hai, Mandy, doar să...

Se întrerupse când o văzu pe Reena, iar pe chip i se succedară mai multe expresii – surpriză, jenă, scuză, negare...

– Ăă... ăă... păi...

Pe fața lui Mandy continuau să șiroiască lacrimi când întoarse capul spre Reena. Apoi se îndepărtă de Bo, cu obrajii mai roșii ca părul.

– O, Iisuse... îmi pare rău... așa de rău îmi pare... Nu știam că e cineva la tine. Doamne, ce *idioată* sunt... Iertați-mă... mă duc...

– E-n regulă. Eu tocmai plecam.

– Nu... Dumnezeule... *Eu* trebuie să plec. Își frecă obrajii umezi cu palmele. Închipuie-ți că nici n-am fost aici. Partea mai demnă din mine n-a fost.

– Nu-ți face griji. Serios. Venisem doar să văd casa. Stau în vecini, Reena Hale.

– Mandy... Reena? repetă ea. Dar te știu... Își trase nasul, ștergându-și iar lacrimile. Vreau să zic, nu personal... Am studiat la Maryland în aceeași perioadă cu tine. Eram vecina de jos a lui Josh Bolton. Ne-am cunoscut pentru câteva minute înainte să... Vocea i se frânse, iar pe față i se așternu din nou amărăciunea. O, Doamne, ce mizerie...

– L-ai cunscut pe Josh?

– Da... da... Își apăsă mâna peste gură și începu să se legene Ce mică e lumea... și ce îngrozitoare... nu-i așa?

– Uneori. Acum chiar trebuie să plec.

– Mandy, așteaptă-mă un minut, începu Bo – dar Reena clătina deja din cap, ieșind pe ușă.

– Nu, e mai bine așa. Vorbim altă dată, spuse ea și porni repede spre ușa ei prin ploaia măruntă.

– Bo, nici nu știi ce rău îmi pare... Ar fi trebuit să te sun... sau să mă îmbăt criță... Du-te după ea, îl îndemnă Mandy.

Dar Bo știa că momentul se pierduse. Și văzuse fața Reenei când auzise numele lui Josh Bolton. Acolo citise nu numai surpriză, ci și durere.

– E-n regulă. Hai să stăm jos.

Poate că era efectul zilei, al vinului sau al ploii, dar Reena își umplu cada, își turnă încă un pahar de vin, apoi se cufundă în apă. Și plânse. Inima, capul, burta o dureau de plâns, iar când termină, când se opri în sfârșit, era toropită și buimacă.

Se șterse, îmbrăcă o pereche de pantaloni subțiri de flanelă și un tricou, după care coborî la parter să-și pregătească ceva de mâncare.

Bucătăria ei părea atât de mică și de lipsită de viață... Singuratică, își spuse ea – se simțea stoarsă, strivită de-atâta singurătate.

Vinul și ploaia, probabil și accesul de plâns îi provocaseră dureri de cap. Nu avea stare să gătească, așa că scoase unul dintre pachetele de gata ale mamei sale și își încălzi o supă de pește. Lăsă cratița pe aragaz ca să nu se răcească și își mai turnă un pahar de vin.

Ciudat cum te poate ajunge durerea peste ani, continuând să te cuprindă în încleștare... Nu se mai gândea la John decât rareori, de obicei cu un regret surd mai degrabă decât cu durere. Regretul pentru băiatul care nu devenise niciodată pe de-a-ntregul bărbat, și un soi de durere dulce-amăruie.

„Sunt cu garda jos", își spuse ea, privind în cratița cu supă. O zi grea, iar acum o singurătate atât de acută, încât o simțea ca pe un pumnal în inimă.

La auzul bătăii în ușa din spate, ridică privirea și oftă. Știa că era Bo încă înainte de a deschide.

Avea părul ud.

– Ascultă, pot să intru un minut? Nu vreau decât să-ți explic...

Reena se întoarse, lăsând ușa deschisă.

– Nu e nevoie să-mi explici nimic.

– Păi, ba e, fiindcă a părut că... Și nu era... Nu e. Mandy și cu mine suntem prieteni și nu ne... Adică, ne-am, da' e mult de-atunci. Reena... n-ai putea să te uiți la mine?

Reena știa că avea să-i vadă urmele lacrimilor pe față. Nu-i era rușine cu lacrimile ei, dar pe moment era iritată din cauza lor, și dintr-a ci. Și din cauza lui.

– Am avut o zi foarte proastă, zise ea și se întoarse totuși cu fața spre el. Pur și simplu s-au adunat prea multe. Pot să rezist. Și am impresia că prietena ta a avut o zi și mai rea.

– Într-adevăr. Suntem... prieteni.

Reena îl privi cum își vâra mâinile în buzunare ca orice bărbat care se simte nelalocul lui și nefericit și nu știe ce să facă cu ele.

– Și era distrusă... Mandy... fiindcă tocmai a aflat că fostul ei soț se însoară. Mama lui de labagiu... Scuze. A suportat greu divorțul, și nu-s nici două săptămâni de când s-a pronunțat. A afectat-o foarte tare.

Reena se rezemă de bufet, sorbindu-și vinul în timp ce asculta explicațiile. „Bietul om", își spuse ea, „prins între două femei emotive, într-o noapte toridă și ploioasă..."

– Mă cam îmbăt. Vrei și tu?

– Nu, dar îți mulțumesc. Reena...

– În primul rând, am antrenament și spirit de observație. Am recunoscut clar în scena din ușa ta o îmbrățișare între amanți. V-am mai văzut împreună la înmormântarea bunicii tale și mi-am dat seama ce înseamnă pentru tine.

– Suntem doar...

– O familie, îl întrerupse ea. Face parte din familia ta. Din familia ta, Bo.

O parte din tensiunea de pe chipul lui se risipi.

– Mda... Da, așa e.

– Iar ceea ce-am văzut în seara asta era o femeie distrusă și mi-am imaginat că nu avea nevoie și nici nu voia ca o străină să se amestece în problemele ei. Eu, una, n-aș fi vrut. În al doilea rând, dacă e să ținem un scor, ai punctat pentru că n-ai fost atât de egoist încât să alungi o prietenă ajunsă la mare necaz ca să te poți arunca în pat cu mine. Unde e?

– Doarme. A plâns pân-a adormit. Pe urmă, am văzut aprinzându-se lumina aici, la tine, așa c-am vrut să... am vrut să-ți explic.

– Și mi-ai explicat. Nu sunt furioasă.

Nu numai că nu era furioasă, dar nu se mai simțea nici singură.

– Nu sunt geloasă din fire și n-am stabilit niciun fel de reguli de bază – nici măcar dacă vom avea sau nu nevoie de ele. Voiam să facem sex și n-am făcut. Ridică paharul. O să mai avem ocazia.

– Nu ești furioasă, repetă el, dând din cap, dar ești nemulțumită.

– Nu din cauza ta.

Ca să aibă ceva de făcut, luă o lingură și începu să amestece în supă.

– Sau nu numai din cauza ta, preciză ea. Mai degrabă din cauza trecutului. A fost un băiat de ispravă, care s-a pierdut.

– John. Ai avut o legătură cu el?

– A fost primul meu bărbat în lumea asta mică și îngrozitoare.

Nu-i mai rămăsese nicio lacrimă s-o verse pentru el – nu acum...

– Destul de ciudat, eram cu el în noaptea când m-ai văzut la petrecerea aia. Cu el am venit, cu el am plecat. La el acasă m-am dus. A fost prima oară pentru mine.

– L-am cunoscut.

Lingura se lovi de cratiță cu zgomot când Reena întoarse brusc capul.

– Vă cunoșteați, tu și Josh?

– Nu foarte bine, dar am fost prezentați. L-am întâlnit în ultima lui zi de viață. În aceeași zi când am cunoscut-o și pe Mandy. O întâlnire pe neve – dublă, împreună cu prietenul meu Brad și cu fata aia cu care umbla el. Când ne-am dus s-o luăm pe Mandy, Josh cobora scara. Se ducea la o nuntă.

– O, Doamne, la nunta Bellei... Poate că tot îi mai rămăseseră câteva lacrimi la urma urmei... Îi ardeau ochii în fundul orbitelor. Nunta surorii mele.

– Mda. Și nu reușea să-și facă nodul la cravată. Mandy i l-a făcut.

O lacrimă îi scăpă de pe gene, picurând în supă.

– Era un băiat drăguț, spuse Bo.

– Mi-a schimbat viața.

Ștergându-și lacrimile, Reena se întoarse iar spre Bo. Verdele ochilor lui nu mai era acum visătoar, ci foarte intens.

– Nu înțeleg.

– Pe-atunci o țineam tot într-un chef. Mă rog, cine n-o făcea? Numai la petreceri mă duceam. Făceam planuri de viitor. Mdaaa. O s-ajung eu s-o fac și pe asta, și pe aia... într-o zi. Să mă spăl, să mă aranjez, să-mi adun boarfele... Și-n dimineața aia, după ce ieșisem cu Mandy – și după ce-o lăsasem acasă, mă-mbătasem la un bairam – m-am trezit cu o mahmureală de proporții cosmice. Am văzut ce cocină-mi devenise garsoniera și m-am hotărât să fac curățenie. Făceam asta cam o dată la șase luni, când nici chiar eu nu puteam să mă mai suport. Îmi ziceam c-o să mă pun la punct, da' și pe-asta tot o dată la vreo șase luni mi-o spuneam. Pe urmă a venit Brad și mi-a spus

despre tipul pe care-l văzuserăm în blocul lui Mandy. Mi-a povestit ce i se întâmplase.

– Dar tu nu-l cunoşteai.

– Nu, nu-l cunoşteam. Însă...

Lăsă fraza neterminată, apoi clătină din cap, chinuindu-se vizibil să-şi găsească cuvintele potrivite pentru a o face să înţeleagă.

– Avea aceeaşi vârstă cu mine şi murise. Abia îl întâlnisem – o văzusem pe Mandy cum îi aranja cravata, iar acum era mort. Nu apucase să-nveţe să-şi facă nodul la cravată, dacă ar mai fi avut vreodată nevoie. Într-o seară se dusese la o nuntă în costumul lui cel mai bun şi-a doua zi dimineaţa...

– Nu mai era, şopti Reena.

– Viaţa lui se terminase brusc – şi eu, eu ce făceam cu a mea? Mi-o făceam ferfeniţă, la fel ca taică-meu.

Se întrerupse, răsuflă scurt şi continuă:

– Aşa că, pentru mine, asta a fost vremea epifaniei. În loc să-mi mai zic „într-o zi", mi-am scos licenţa de antreprenor. L-am convins pe Brad să cumpărăm o casă. O magherniţă. Bunica mea ne-a avansat şi ea nişte bani. În viaţa mea n-am lucrat mai bine decât la casa aia. Când am... la naiba, ce prostii spun, parc-aş fi obsedat numai de mine.

– Nu, deloc. Zi mai departe.

– Ei, şi ori de câte ori ajung să fiu dezgustat sau descurajat, sau să mă întreb de ce naiba m-am băgat în porcăria asta unde muncesc câte zece, douăşpe ore pe zi, mă gândesc la Josh şi-mi spun că el n-a avut niciodată aceeaşi şansă. Şi atunci descopăr ce-aş putea face dacă mă ţin serios de treabă. Poate că aş fi făcut-o oricum, nu ştiu... Dar nu l-am uitat niciodată, aşa cum n-am uitat că moartea lui mi-a întors viaţa la loc.

Reena puse paharul de vin pe bufet şi amestecă iar în cratiţa cu supă.

– Soarta ne dă şuturi în fund, nu-i aşa?

– Nu vreau să pierd şansa pe care o am cu tine, Reena.

– N-ai pierdut nimic.

După ce stinse focul, se întoarse spre el.

– Să ştii că n-ai în faţă nicio mare partidă. Am avut un şir întreg de relaţii pe termen scurt, sau ratate, de la Josh şi până la tine. Erori de judecată, erori de moment sau pur şi simplu ghinioane.

– O să risc.

Făcu un pas spre ea şi se aplecă, apăsându-şi buzele peste ale ei.

– N-o pot lăsa singură acolo în noaptea asta.

– Într-adevăr, nu poţi. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care n-ai pierdut nimic. Poftim, ia şi tu puţină supă. Dacă se trezeşte, nimic nu se compară cu supele de peşte ale mamei mele ca să alunge melancolia.

– Mulţumesc. Serios.

Îngândurat, îşi trecu degetul mare peste mica aluniţă de deasupra buzei ei.

– Ce-ar fi ca mâine să-ţi pregătesc eu cina?

Reena scoase un sufertaş pentru supă şi zâmbi.

– Chiar, ce-ar fi?

Când Reena începu să se pregătească pentru culcare, lumina din livingul lui ardea încă. Oare se uita la televizorul ăla mamut? se întrebă ea. Îşi lăsa prietena să doarmă în patul lui într-un moment dificil. Spera că împărţiseră supa.

Niciodată nu avusese un prieten bărbat, unul de-aceeaşi vârstă, care să fi făcut aşa ceva pentru ea, gândi Reena. Bărbaţii din viaţa ei, cei care nu-i erau rude, erau mentori ca John, parteneri sau asociaţi. Sau amanţi.

Era interesant, şi diferit, conchise ea, să se simtă prietenă cu un bărbat înainte de a-l atrage în pat sau de a-l lăsa s-o ducă acolo.

Stinse lumina, închise ochii şi speră ca somnul să atenuze muchiile colţuroase ale zilei.

Cu puţin înainte de ora trei dimineaţa, sună telefonul. Reena se trezi repede şi aprinse lumina înainte de a înhăţa receptorul. Chiar şi cu o slujbă ca ei, telefoanele în toiul nopţii îi făceau mereu inima să se oprească în loc. Primele o asaltau gândurile la familie, la accidente sau decese ale celor dragi.

– Alo, da!

– Am o surpriză pentru tine.

O parte din mintea ei înregistră numărul de identificare a apelantului ca nefamiliar, iar o alta se concentră asupra glasului. Bărbătesc, scăzut, puţin cam răguşit.

– Cum...? Ce număr aţi format?

– O mare surpriză pentru tine. În curând. Când ai s-o primeşti, eu am să mă masturbez – şi-o să-mi imaginez că-mi sugi....

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă vrei neapărat să scoli pe cineva din somn cu telefoane obscene tâmpite, alege-ţi un civil, nu un poliţist.

Închise, notă numărul şi ora apelului, stinse lumina, adormi şi uită totul.

17

Trecuse mult timp de când Reena nu mai revăzuse dosarul lui Joshua Bolton. Nu știa de ce se hotărâse s-o facă tocmai acum. Dosarul nu conținea nimic nou. Cazul era închis de ani de zile, anchetatorii, expertiza medico-legală și testele de laborator declarând decesul accidental. Nu exista niciun motiv pentru a vedea altfel lucrurile. Nicio intrare forțată, traumatismul cranio-cerebral corespundea cu o lovitură suferită în cădere, nu se găsiseră urme de vandalism și nici vreun mobil. Doar un tânăr care adormise în timp ce fuma în pat. Numai că Reena nu știa ca John să fi fumat vreodată.

Totuși, echipa criminalistică găsise un pachet de țigări și un plic de chibrituri – ambele cu amprentele lui. Pusescră în balanță aceste probe cu faptul că fata cu care se culcase victima insistase că nu fuma.

Și ca ar fi tras aceeași concluzie, recunoștea Reena acum, citind rapoartele. Probabil că ar fi gândit la fel și ar fi ajuns la același rezultat. Caz închis.

Dar nu acceptase niciodată și nu putea accepta nici acum această concluzie.

Încă mai citea rapoartele, cu fotografiile de la locul faptei întinse pe birou, când sună telefonul.

– Unitatea de Incendieri, detectiv Hale.

– Reena? Aici Amanda Greenburg. Mandy, mai știi? Ne-am cunoscut... într-un moment de slăbiciune, aseară, la Bo.

– Sigur. Îmi amintesc, răspunse ea, privind efectele focului asupra băiatului pe care-l cunoscuse.

– Cum ai putea să uiți? Ascultă, nu voiam decât să-mi prezint scuzele...

– Nu e nevoie, serios. Atinse cu degetele fotografia lui Josh. Mă întreb dacă ai avea timp să ne întâlnim. Aș dori să-ți vorbesc dacă se poate.

– Sigur. Când?

– Acum? Ce zici?

Întrucât era o zi frumoasă, Reena ocupă o masă de pe terasa unei mici cafenele, la cinci minute distanță de secția de poliție. Abia se așezase când o văzu pe Mandy apropiindu-se grăbită, cu o geantă mare și pătrată săltându-i pe umăr.

Părul ei arăta ca o explozie de roșu țipător, iar fața amintea de cea a unui terrier. Purta ochelari de soare stil Jackie O – care, în mod inexplicabil, îi stăteau bine.

– Bună, salută ea, trântindu-se pe un scaun.

– Îți mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim.

– Nicio problemă. O cafea, îi ceru Mandy chelnerului. Și-am să mai comand ceva...

– Un pepsi dietetic.

– OK, voiam doar să am conștiința împăcată. Aseară eram într-un hal fără de hal, iar Bo nu e doar cel mai bun prieten al meu, dar se și pricepe să calmeze femeile isterice. Nu ne culcăm împreună.

– Nu vă *mai,* precizează Reena.

– Nu ne mai. De ani de zile n-am mai bătut calea aia. Suntem ca, știi, Jerry și Elaine. *Seinfeld?* Atâta doar că Bo nu-i la fel de cinic. Fostul meu...

Făcu o pauză, așteptând până li se serviră băuturile.

– Trăiam împreună de peste un an, Mark și cu mine. Am fugit la Vegas și ne-am căsătorit dintr-un capriciu. Treaba a

început să scârțâie aproape din prima clipă după ce ne-am întors. Nu știu de ce. Ți-e mai ușor dacă știi, nu crezi?

– Da. Întotdeauna e mai bine să știi.

– Ei, dar eu nu știam. Și pe urmă, vine la mine într-o seară și-mi spune că-i pare rău, că a cunoscut o alta și crede că s-a îndrăgostit. Stătea acolo ca un caraghios amărât și-mi spunea – mie, nevesti-sii – că-i pare așa de rău, da' crede că s-a îndrăgostit de alta. Și că nu vrea să mă înșele, așa că după părerea lui ar fi mai bine să divorțăm.

– Grea lovitură.

– Mda, grea a fost.

Își luă cafeaua, iar inelul lat de argint pe care-l purta la mâna stângă luci în lumina soarelui.

– Normal, m-am înfuriat îngrozitor. Ditamai scena, ne-am certat ca chiorii. Pân-la urmă tot la Bo am ajuns, să-i plâng pe umăr. Da' ce era să fac? Dobitocul nu mă mai voia. Ieri am aflat că se însoară cu aia și iar m-a apucat.

– Îmi pare rău.

– Mda, mă rog, dă-l în mă-sa. Și pe aia. Da' problema e că nu vreau să-i încurc viața lui Bo numai fiindcă eu am nevoie de el ca să-i plâng pe umăr. Eu îi sunt doar o veche prietenă. Pe când tu – tu ești Fata din Vis.

Reena se strâmbă.

– Știi ce greu mi-e să mă ridic la înălțimea unui titlu ca ăsta?

Mandy zâmbi.

– N-am fost niciodată Fata din Vis a cuiva, da' pot să-mi imaginez. Totuși, n-ai ce-i face. Brad și cu mine îl tachinam pe chestia asta uneori.

– Altfel de ce-ar mai exista prietenii?

– Că bine zici. Dar e ciudat, nu? Te-ai mutat chiar alături, iar acum îi sclipesc inimioare în ochi... iar eu nu fac decât să-i îngreunez situația.

– Doar puţin.

– Hai mai bine să schimbăm subiectul – şi cât mai repede.

Îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă o cafea.

– DeWanna Johnson.

– Cum de ştii despre ea?

– Lucrez la *The Sun*.

– Eşti reporter?

– Fotograf. Ieri ai dat o declaraţie despre caz şi ştiu că vor dori o continuare. Mă gândeam că dacă aş putea obţine o fotografie...

– Jamal Earl Gregg a fost inculpat pentru omor calificat în cazul morţii lui DeWanna Johnson. Dacă vrei să afli mai multe, trebuie să vorbeşti la procuratura de district.

– Tu eşti localnică, ai relaţii strânse... Şi, fiind femeie, vrem, nu vrem, povestea prinde mai multă carne...

– Partenerul meu nu e femeie şi l-am prins împreună pe suspect. Va trebui să te adresezi biroului de presă, Mandy. Am dat dosarul mai departe, dar cu o fotografie n-aş avea nicio problemă. Şi, de fapt, ţi-am dat întâlnire fiindcă voiam să vorbim despre un alt incendiu. Cel în care a murit Josh.

– OK.

Mandy îşi privi cafeaua. Reena observă că o bea neagră şi repede de parcă ar fi băut apă.

– Am fost destul de distrusă din cauza aia. Cu toţii am fost. Pe urmă a venit un reporter să vorbească cu mine. Pe atunci lucram ca internă la *The Sun*. M-am dus la New York cam după şase luni de când absolvisem şi am descoperit că nu-s decât o provincială, aşa că m-am întors la Baltimore. Am vorbit cu mama lui o dată, după ce Josh a murit, când au venit să-i ia lucrurile. Mi-a fost foarte greu.

– Anchetatorii au vorbit cu tine? Detectivul de la pompieri, poliţia...?

– Sigur. Au vorbit cu toți locatarii din clădire după câte știu eu, și cu unii dintre puștii cu care avea cursuri, și cu unii dintre prieteni... Trebuie să fi vorbit și cu tine.

– Da, m-au căutat. Cred c-am fost ultima care l-a văzut în viață. Fusesem cu el în seara aia.

– Aha... Pe fața lui Mandy se așternu compasiunea; își ridică ochelarii de soare pe creștet. Dumnezeule, ce rău îmi pare. Nu știam. Eu fusesem în oraș, la o întâlnire pe neve cu Bo – prima noastră întâlnire. Mai veniseră cu noi Brad și o prietenă a mea după care se ținea el atunci.

– Ai ajuns acasă între zece treizeci și unsprezece.

Mandy înălță din sprâncene.

– Serios?

– Așa ai scris în declarație.

– Cam pe-acolo, din câte-mi amintesc. Bo m-a lăsat la ușă. M-am gândit să-l invit înăuntru, să cochetez puțin cu el, să văd ce se întâmplă... Colega mea de cameră era plecată în weekend, așa că nu ne-ar fi deranjat nimeni. Până la urmă am intrat singură, mi-am pus niște muzică și am tras un chiștoc – chestie pe care n-am scris-o în declarație, deși ocazional îmi făceam plăcerea asta în studenție. M-am uitat la *S.N.L.* până pe la miezul nopții, apoi m-am culcat. M-au trezit sirenele de alarmă și strigătele celor care alergeu pe coridor.

– Îi cunoșteai pe majoritatea studenților din clădire.

– Sigur. Cel puțin din vedere, dacă nu și după nume.

– Josh avea probleme cu vreunul dintre ei?

– Nu. Îl știi cum era, Reena. Un tip drăguț.

– Mda, însă chiar și tipii drăguți pot avea probleme cu anumiți oameni. Cu câte o fată, eventual...

„Incendiu în dormitor", își spuse ea. „O metodă tipic

feminină, mai personală, mai emotivă. Am să-ți vin de hac în locu-n care dormi, nenorocitule."

Pe când încerca să-și amintească, Mandy se juca nervoasă cu unul dintre cele câteva coliere de argint pe care le purta la gât.

– Se vedea cu fete, ieșea la întâlniri... Căminele din afara campusului, cele ca al nostru, erau niște mici viespare de drame, sex și petreceri excesive. Și de spaime de moarte în preajma examenelor finale. Dar mai era și perioada schimbării. Semestrul se termina în mai, mulți tineri se duceau acasă pe timpul verii, sau absolveau, și în locul lor veneau alții. La începutul lui iunie nu erau ocupate toate locurile. Iar Josh, dacă începea o relație cu o fată, era destul de constant. Cinstit, nu-mi amintesc să fi avut vreo despărțire dramatică sau vreo problemă serioasă cu cineva. Nici în cămin și nici în campus. Oamenii îl simpatizau. Era un băiat foarte plăcut.

– Da, așa era. L-ai văzut vreodată fumând?

– Trebuie să fi fumat. Îmi amintesc destul de bine cum era pe-atunci. Eu pufăiam doar, nu trăgeam în piept. Mulți dintre noi fumau doar în compania celorlalți sau ca să se relaxeze. Aveam și câțiva fumători fanatici – pe-ăștia-i țin bine minte. Josh nu era unul dintre ei. Mergea cu valul.

– În noaptea incendiului n-ai văzut, n-ai auzit nimic?

– Nimic. De ce, se redeschide cazul?

– Nu, nu... clătină din cap Reena. E ceva personal. Pur și simplu îmi tot revine-n minte.

– Înțeleg... Cu un gest absent, Mandy își coborî ochelarii de soare pe nas. Și pe mine mă obsedează uneori. E greu, când ești tânăr, cum eram atunci, și moare unul dintre noi. Nu e normal să mori la douăzeci de ani. Sau cel puțin așa-ți închipui la vârsta aia. Că viața durează o veșnicie, că mai ai destul timp.

– DeWanna Johnson avea douăzeci şi trei de ani. Întotdeauna ai mai puţin timp decât crezi.

Renna lăsă totul deoparte, şi dosarul, şi amintirile, concentrându-se asupra prezentului.

Când mama lui DeWanna Johnson intră în camera brigăzii, Reena se ridică în picioare.

– O iau cu în primire, îi spuse ea lui O'Donnell şi se apropie de femeie. Doamnă Johnson? Sunt detectiv Hale. Am vorbit la telefon.

– Mi-au spus să vin aici. Mi-au spus că încă nu pot s-o iau pe DeWanna.

– Mai bine să mergem în spate...

O luă de braţ şi o conduse în camera de recreere. Acolo se afla o mică tejghea, cu un filtru de cafea, un cuptor vechi cu microunde şi câteva pahare de plastic.

Reena îi indică doamnei Johnson un scaun lângă masă.

– Luaţi loc, vă rog. Să vă ofer o cafea, un ceai...?

– Nu, nimic... nimic...

Femeia se aşeză. Avea ochii întunecaţi şi obosiţi.

Nu părea să aibă mult peste patruzeci, aprecie Reena, şi în curând avea să-şi înmormânteze fiica.

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, doamnă Johnson.

– Am pierdut-o în clipa când a ieşit ăla din închisoare. Trebuiau să-l ţină acolo. După gratii, acolo era locul lui. Acum mi-a omorât fata şi i-a lăsat copilaşul orfan.

– Regret enorm ceea ce s-a întâmplat cu DeWanna, zise Renna şi se aşeză în faţa ei. Jamal o să plătească.

În ochii negri ai femeii, durerea şi furia se războiau cu oboseala.

– Cum să-i spun fetiţei că tăticul ei a omorât-o pe mami? Cum să fac una ca asta?

– Nu ştiu.

– Voiam să vă-ntreb... focul... L-a simţit?

– Nu. Reena îi strânse mâna doamnei Johnson. Nu l-a simţit. N-a suferit.

– Am crescut-o singură, m-am străduit cât am putut. Trase adânc aer în piept. Era o fată bună. Oarbă, când era vorba de ucigaşul ăla nenorocit, da' tot fată bună. Când pot s-o iau acasă?

– Am să mă interesez.

– Aveţi copii, doamnă detectiv Hale?

– Nu, doamnă. Nu am.

– Uneori cred că-i avem doar ca să ne frângă inimile.

Pentru că aceste cuvinte continuau să-i răsune în minte la nesfârşit, Reena se opri la „Sirico's" în drum spre casă. Îşi găsi mama la aragazul mare, în timp ce tatăl ei pregătea ceva pe bufetul de lucru. Fu surprinsă să-i vadă într-un separeu pe unchiul Larry şi mătuşa Carmela, ciugulind din nişte ciuperci umplute.

– Şezi, şezi, insistă Larry, după ce Reena se aplecă să-l sărute. Şezi şi povesteşte-ne cum o mai duci cu viaţa.

– Pe moment, mi-ar lua cam vreo două minute, şi nici măcar pe alea nu le am. Sunt deja în întârziere.

– La o-ntâlnire, îi făcu mătuşa ei cu ochiul.

– De fapt, da...

– Cum îl cheamă? Cu ce se ocupă? Când te măriţi ca să-i dăruieşti mamei tale nişte nepoţei frumoşi?

– Îl cheamă Bowen şi e tâmplar. Iar de la Fran, Bella şi Xander, mama mea are destui nepoţei frumoşi ca să nu-şi mai vadă capul de ei.

– Niciodată nu-s destui. Cine e vecinul tău? Bowen şi mai cum?

– Nu e italian, răspunse Reena râzând, și își sărută din nou mătușa. *Buon appetito.*

Se întoarse la bucătărie și scoase un suc din automat. Mâinile tatălui ei erau afundate în aluat, așa că se înălță pe vârfuri și-l sărută pe bărbie.

– Salut, frumosule.

– Asta cine mai e? i se adresă el soției. Cine-i străina asta care vine și ne sărută? Parc-o cunosc de undeva.

– Nu-i nicio săptămână de când ne-am văzut, se plânse Reena. Iar acum două zile v-am sunat.

– A, da, acum te recunosc.

Gib ridică mâinile, ciupind-o de obraji cu degetele pline de cocă.

– E fiica noastră cea de mult pierdută. Cum ziceai că te cheamă?

– Bancuri, numai de bancuri am parte, replică Reena, întorcându-se să-și sărute mama pe obraz. Miroase bine aici. Parfum nou și bolognese.

– Stai jos. Îți pun o porție.

– Nu pot. Mă așteaptă cu cina un tip bine.

– Tâmplarul e și bucătar?

– N-am spus că e tâmplarul. Dar, da, el e – și gătește. După câte se pare. Mamă, copiii tăi ți-au frânt vreodată inima?

– De nenumărate ori. Uite, ia niște ciuperci. Dacă arde mâncarea, ce te faci?

– Doar una. Și dacă ți-au frânt inima, de ce ai făcut patru?

– Fiindcă tatăl tău nu mă lăsa să dorm și cu ca tot omul.

La asta, Gib întoarse capul spre ea, chicotind.

– Fii serioasă.

– Sunt foarte serioasă. Un pas nu pot să fac fără să-i simt mâinile pe mine.

Bătu cu lingura în marginea oalei, apoi o puse alături.

– Am făcut patru fiindcă, pe cât de des îmi frângeați inima,

pe-atâta mi-o și umpleați. Sunteți comorile vieții mele și cele mai mari nenorociri pe capul meu.

O trase pe Reena spre camera de pregătire și o întrebă în șoaptă:

– Nu ești gravidă, nu?

– Nu, mamă.

– Voiam doar să mă asigur.

– În ultimele două zile am o mulțime de ciudățenii pe cap, atâta tot. Foarte bune ciupercile, adăugă ea. Acum trebuie să mă duc.

– Să vii duminică la cină! strigă Bianca după ea. Și să-ți aduci și tâmplarul. Am să-l învăț eu să gătească.

– Voi vedea cum merge în seara asta și poate-am să-l invit.

Alese puiul, gândindu-se că se pricepea destul de bine la carnea de pasăre. Se oprise să ia produse proaspete și intenționase să treacă și pe la brutărie, dar în după-amiaza aceea construise un umbrar pentru doamna Mallory. Când ea aflase ce planuri avea pentru seară, îi dăruise o plăcintă mereng cu lămâie, proaspăt coaptă.

Încă se mai întreba cât de etic ar fi să o revendice când Reena bătu la ușă.

Pusese muzică – Norah Jones cu acorduri de jazz – și șterse superficial praful. Intențiile de a face o curățenie mai completă îi fuseseră zădărnicite de timpul petrecut la doamna Mallory și de slăbiciunea pentru fursecurile ei. Dar casa arăta bine. Schimbase și așternuturile de pe pat. Pentru orice eventualitate.

Când deschise ușa și o privi, speră din toată inima să ajungă să folosească așternuturile noi.

– Salut, vecine.

Păși drept spre ea – ce să mai piardă timpul? – îi cuprinse torsul cu mâinile și-i cuprinse buzele cu ale lui.

Reena se lăsă moale la pieptul lui, doar puțin. Doar o idee, atâtător. Apoi se retrase.

– Nu-i rău în materie de aperitive. Ce-avem la felul întâi?

Îi oferi veselă o sticlă ambalată într-o pungă.

– Și sper să meargă bine cu Pinot Grigio.

– Tot pui avem, așa că se potrivește de minune.

O luă de mână ca s-o conducă la bucătărie.

– Flori?

Reena se întoarse spre masă pentru a admira margaretele Shasta pe care Bo le pusese într-o vază albastră.

– Și lumânări. Ce priceput ești!

– Am și cu momentele mele. Astea-s de la bunica. Aseară am pierdut ceva timp să mă uit prin toate cutiile.

Reena îi urmări privirea, studiind vitrina unde se mai vedeau și alte vaze vechi, cu forme interesante, câteva platouri albastre și niște pahare de vin cu incrustații.

– Sunt foarte frumoase. S-ar bucura să știe că i-ai expus lucrurile în vitrină.

– Niciodată n-am avut prea multe chestii din astea. Nu fac decât să complice împachetatul când te muți.

– Ceea ce tu faci atât de regulat.

Bo destupă vinul și scoase din vitrină două pahare cu incrustații.

– Nu poți să vinzi o casă dacă locuiești în ea.

– Nu te atașczi niciodată de cle?

– Mi s-a întâmplat de vreo două ori. Pe urmă o văd pe cea nouă și-mi spun: „Mamă, când mă gândesc ce-am putea face din asta...!" Potențial și profit, versus confort și familiaritate.

– Ești o târfă a caselor.

– Asta sunt!

Cu un râs cald în ochi, îi atinse paharul cu al lui.

– la loc. Eu încep să aduc mâncarea.

Reena se așeză pe un taburet de bar.

– Ce-ar fi să începi de la zero? Ai cumpărat vreodată un lot ca să construiești tu totul?

– M-am gândit și la asta. Poate într-o zi... Voi construi casa viselor mele. Dar de cele mai multe ori îmi place s-o văd gata făcută și să găsesc o cale de a o îmbunătăți sau de a o învia din morți.

Când se aplecă să controleze ceva în cuptor, la nările Reenei ajunse mirosul de rozmarin. Își propuse să-i aleagă două ghivece pentru plantele aromate de pe pervazul ferestrei – dacă lucrurile progresau.

– Ai spus c-ai putea face cu casa mea orice-aș dori. Era doar pofta carnală sau dorința de a încheia o afacere?

– Intră și pofta în ecuație, dar în limitele rațiunii, desigur. Poți obține aproape orice vrei, răspunse el, turnând cu măsură ulei într-o tigaie pentru sauté.

– Pot să am un șemineu în dormitor?

– Cu lemne care să ardă?

– Nu neapărat. Ar merge și cu gaze sau electric. Probabil că ar merge chiar mai bine. Nu cred c-aș avea chef să car lemnele pe scară.

– Se poate face și asta.

– Serios? Dintotdeauna mi l-am dorit – ca în filme. Un cămin în dormitor... unul în bibliotecă... Și cel mai mult aș vrea să transform dormitorul într-un apartament intim – care să cuprindă și baia, eventual cu unele extinderi. Și vreau un luminator deasupra căzii.

Bo întoarse capul și o privi gânditor.

– Vrei un luminator deasupra căzii.

– Cred că intră în categoria dorințelor rezonabile. Desigur, toate astea trebuie să fie făcute în etape. Am și eu un buget...

În timp ce adăuga în ulei usturoi tocat mărunt, Bo răspunse:

– O să arunc o privire, am să mă joc cu unele planuri și îți voi face o ofertă. Cum ți se pare?

Reena zâmbi sorbind din vin, cu cotul rezemat pe masă.

– Comod. S-ar putea să ajung la concluzia că ești prea bun ca să fii adevărat.

– La fel credeam și eu despre tine.

– Nu știu ce vreau, Bo. Nici pentru casă, nici pentru mine... La naiba, nu știu nici măcar ce-mi doresc mâine, necum pentru de mâine-ntr-un an.

– Nici eu.

– Ba tu cred că știi, sau măcar ai niște planuri aproximative. Cred că atunci când faci ceea ce faci, când proiectezi și construiești, ești capabil să vizualizezi anul viitor.

– Știu că-n seara asta te doresc. Știu că te-am dorit – pe tine sau imaginea ta – de multă vreme. Dar nu știu ce vom face mâine unul cu altul sau cu relația dintre noi. Sau la anul.

Puse pieptul de pui în tigaie și se întoarse.

– Cred că există un motiv pentru care te-ai mutat în casa din vecini. Există un motiv pentru care te-am văzut cu atâția ani în urmă, dar nu te-am cunoscut decât acum. Cred că până acum nu eram pregătit pentru tine.

O privi cum stătea lângă bufet, cu ochii ei de leoaică, plimbându-și degetul pe buza paharului cu incrustații al bunicii lui.

– Poate asta-nseamnă că toate piesele cad la locurile lor. Sau poate că înseamnă altceva... Nu e nevoie să știu chiar în clipa asta.

– Ai vorbit despre potențial când te uiți la o casă nouă și te atrage... Ai potențialul de a mă face să mă îndrăgostesc de tine. Iar asta mă sperie.

Bo simți cum îi năvălește sângele în vene și începe să-l ardă.

– Fiindcă te temi că s-ar putea să te fac să suferi?

– Poate. Sau te-aș putea face eu pe tine să suferi. Sau n-o să iasă decât o ditamai halimaua încurcată și complicată...

– Sau ceva cu totul special.

Reena clătină din cap.

– Când mă uit la toate relațiile – la relațiile mele – văd paharul pe jumătate gol. Iar ceea ce-a mai rămas în el poate să fie sau să nu fie potabil.

Bo luă sticla de vin și-i umplu paharul până sus.

– Pur și simplu încă nu l-ai găsit pe bărbatul potrivit ca să ți-l umple.

– Poate că nu, răspunse ea, aruncând o privire spre aragaz. Vezi să nu arzi puiul.

Nu-l arse, iar Reena fu nevoită să se recunoască impresionată, că Bo reușise să pună o cină întreagă pe masă fără niciun incident. Sorbind din al doilea pahar de vin, gustă puiul.

– În regulă, spuse ea, e bun. Chiar foarte bun. Și să știi că ăsta-i un compliment de la cineva care-a crescut într-un mediu în care mâncarea nu înseamnă numai subzistență sau artă, ci un adevărat mod de viață.

– Puiul cu rozmarin are succes de fiecare dată.

Râzând, Reena continuă să mănânce.

– Povestește-mi despre prima ta dragoste.

– Adică despre tine. OK, se înduplecă el, văzând-o că-l privea mijind ochii. Tina Woolrich. Clasa a opta. Avea doi ochi mari, albaștri și niște sâni ca două mere – pe care m-a lăsat cu generozitate să-i ating într-o dulce după-amiază de vară, la cinematograf. Dar tu?

– Michael Grimaldi. Aveam paisprezece ani și eram îndrăgostită lulea de Michael Grimaldi, care se amorezase de sora mea, Bella. Îmi imaginam că avea să i se ia ceața de pe

ochi şi să înţeleagă că eu îi eram hărăzită – dar sentimentele mele au rămas neîmpărtăşite.

– Prostul de Michael.

– OK. Cine ţi-a frânt inima prima oară?

– Iar ne întoarcem la tine. Altfel... nimeni.

– Nici mie. Nu ştiu dacă asta-nseamnă că suntem norocoşi sau trişti. Bella, în schimb, trăia numai ca să-i fie frântă inima; asta o făcea să-nflorească şi să le frângă altora inimile. Cât despre Fran, îmi amintesc că plângea în camera ei fiindcă un nesimţit invitase altă fată la balul de absolvire. Mie, una, nu mi-a păsat niciodată. Prin urmare, cred că e destul de trist.

– Te-ai apropiat vreodată de cuvântul ăla care-ncepe cu M?

– Măritiş? Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile. Am să-ţi povestesc cândva. Azi am vorbit cu Mandy.

Şi, presupuse ea, cu asta orice discuţie despre relaţiile din trecut se încheiase.

– Zău?

– M-a sunat ca să se scuze – şi i-am propus să ne întâlnim. Din când în când scot din dulap dosarul lui Josh. Voiam să vorbim despre el. Nimic nou, desigur. Dar faptul că am întâlnit-o aici m-a dus cu gândul la unul din acele semne cosmice şi am vrut să merg până la capăt. În orice caz, mi-a plăcut fata. E plină de energie, ceea ce se poate datora şi faptului că a băut un galon de cafea într-un interval de douăzeci de minute.

– Trăieşte cu cafea, încuviinţă Bo. Nicioată n-a înţeles cum pot eu să trăiesc fără cafea.

– Nu bei cafea?

– Nu i-am prins niciodată gustul.

– Nici eu. Ciudat.

– Încă un punct de bifat pe lista „mi-eşti-sortită-mie". Mai vrei pui?

– Nu, mulțumesc. Bowen?

– Catarina.

Reena râse ușor, după care luă o înghițitură de vin.

– Te-ai culcat cu Mandy în timp ce era măritată?

– Nu.

– OK. Asta-i doar una dintre replicile mele. Nu am prea multe, dar asta e una dintre ele. Spăl eu vasele, anunță ea, ridicându-se.

– O să le lăsăm pe mai târziu... începu Bo – după care, văzându-i expresia, oftă. Ești una din-alea... OK, spălăm acum vasele. Mai întâi vrei desertul?

– Încă nu m-am hotărât dac-am să mă culc cu tine sau nu.

– Ha-ha. S-a zis cu inima mea! Mă refeream la genul de desert care se pune pe farfurie și se mănâncă. Avem plăcintă.

Reena puse farfuria pe bufet și se întoarse.

– De care?

Deschizând frigiderul, Bo scoase platoul.

– Ăsta-i mereng cu lămâie... observă Reena, apropiindu-se ca să vadă mai bine. Și nu-i de la patiserie...

– Nnț.

– Ai făcut plăcintă?

Bo încercă să afișeze o expresie inocentă, ușor jignită.

– De ce te miră așa de tare?

Rezemându-se de bufet, Reena îl privi lung.

– Dacă poți să-mi înșiri cinci ingrediente din delicatesa asta – în afară de lămâie – mă culc cu tine acum, pe loc.

– Făină, zahăr... Of, la naiba. Am încurcat-o. O clientă a copt-o.

– Te plătește în plăcinte?

– E bonusul meu. Mai am și o pungă de fursecuri cu ciocolată, da' nu-ți dau decât dacă te culci cu mine. Le putem mânca la micul dejun.

– Poți ajunge la pușcărie pentru tentativă de mituire a unui ofițer de poliție.

– De ce, ai fetișuri?

Reena râse – și-și spuse: mai ducă-se dracului de vase. Rezemă coatele de bufet și ridică bărbia.

– Ce-ar fi să pui jos plăcinta aia, Goodnight, și să vii aici ca să afli?

18

Se mişcă, fără să-şi desprindă privirea din ochii ei care exprimau provocare, dar şi amuzament. Era deja excitat când trupul lui se lipi de al ei. Care bărbat n-ar fi fost?

Reena îşi ţinu în continuare palmele pe bufet, chiar şi când Bo îi acoperi gura şi îi absorbi icnetul scurt.

– Ai pistolul la tine? o întrebă cu buzele lipite de ale ei.

Reena se crispă.

– În geantă. De ce?

– Fiindcă dacă şi de data asta mai bate cineva la uşă, o să-l folosim.

Reena avu timp să se relaxeze, să râdă o clipă, după care Bo o cuprinse în braţe.

– Vasele le spălăm mai târziu.

– Hmmm... Mă iei tare.

– Şi încă n-ai văzut nimic, se lăudă el, dar genunchii i se înmuiară când Reena îl muşcă de gât. Concentrează-te, îşi impuse el, scotând-o pe braţe din cameră. Nu strica totul.

– Şi n-o s-o facem pe duşumeaua din bucătărie. Nu c-aş avea ceva împotrivă... Întoarse capul ca să-i vadă expresia. Nu de data asta.

Reena îi atinse părul şi zâmbetul ei deveni mai blând.

– De data asta, nu. Ai de gând să mă duci în braţe până sus?

– În noaptea asta, Scarlett, n-ai să te gândeşti la Ashley.

În timp ce Bo urca, îl cuprinse cu brațele pe după gât și-i acoperi chipul cu sărutări.

Bo uitase să lase o lumină aprinsă, dar cunoștea drumul, iar de afară mai intra atâta lumină cât să se poată orienta.

Renna continuă să-l țină cu brațele de gât când o lăsă încet pe pat, și-l trase peste ea, sărutându-l. Bătăile inimii lui îi răsunau în urechi ca un tam-tam.

– Stai... E prea întuneric...

Continua să-i guste gâtul, locul gingaș de sub bărbie... Mâinile-i ardeau să-i atingă pielea trupului.

– Vreau să te văd... Simt nevoia să te văd...

Începu să-i scoată hainele, bâjbâind în noptieră după un chibrit ca să aprindă lumânarea pe care o cumpărase cu gândul la Reena.

Când se întoarse, o văzu rezemată în coate, cu părul ca un halou de chihlimbar topit.

– Ești un romantic.

– Numai cu tine.

Haloul licări, când Reena înclină capul.

– În general, n-am încredere-n oamenii care spun lucrul cel mai potrivit la momentul potrivit, dar trebuie să mărturisesc că, în cazul tău, merge. Crezi că mai poți ține minte care ți-e locul?

Bo se aplecă spre ea și-i auzi oftatul.

– Da, ăsta e.

Fantezia aceea îl urmărise toată viața. O fantezie în care ea putea fi – și fusese – tot ceea ce-și dorea el. Dar realitatea era mai mult decât atât. Piele și buze, mirosuri și sunete... Toate îl învăluiau într-un torent fierbinte de dorință, plăcere și euforie.

Nu o fantezie era aceea care se mișca sub el, care-i întâmpina gura cu nerăbdare fierbinte. Femeia care era ca se înălța din acel vis ca să-l cuprindă.

Bo îi accelera pulsul, îi făcea mintea să se tulbure printre

mișcări și atingeri. Scrâșnetul dinților, alunecarea limbii, amestecul de respirații și oftaturi. Gura lui era fierbinte și lacomă, dar și răbdătoare. Ca și cum s-ar fi mulțumit să-i lase pe amândoi să fie mistuiți de focul sărutărilor.

Apoi, când Reena crezu că nu mai putea să îndure, când trupul ei se arcui spre el pentru a-i oferi mai mult, Bo începu să-și folosească mâinile.

Mâini dure, puternice, mângâind, atâtând, apoi încleștându-se, posedând. Sâni, coapse, șolduri, tot mai încinse și mai încinse, încât se întreba cum de nu-i lua pielea foc.

Îi trase cămașa peste cap, apoi gura lui se lăsă peste ea, ospătându-se cu rotunjimile sânilor peste cupele de dantelă; limba îi lunecă pe sub materialul subțire ca să guste, ca să excite.

Cu un gâfâit, Reena se rostogoli peste el ca să-i tragă cămașa, să se lupte cu nasturii. Își aruncă părul pe spate, îl încălecă în timp ce-i desfăcea cămașa și își trecu mâinile peste pieptul lui.

– Ești bine făcut, Goodnight... Respirația ei era deja grea, deja gâfâiată. Foarte bine făcut... Văd că ai și câteva cicatrice...

O atinse cu degetele pe cea care-i străbătea coastele și-l simți tremurând. Apoi coborî capul ca să plutească peste piele cu buzele, cu dinții, cu limba.

Bo se arcui, schimbându-i poziția astfel încât picioarele ei să-i înconjoare mijlocul. Mâinile care-o mângâiau pe spate erau aspre, și din cauza asta și mai excitante. Dintr-o mișcare scurtă a degetelor, îi descheie sutienul. Reena se arcui pe spate, gemând, când gura lui se năpusti peste ea.

Își simțea inima bătând sub buzele lui, aproape că o gusta. Trupul ei prelung era atât de neted, atât de agil... Tors și șolduri înguste, picioare care nu se mai terminau... Ar fi vrut să petreacă ore în șir explorând-o – zile, poate chiar ani de-a rândul... Dar,

în noaptea asta, toți anii aceia în care o dorise îl zoreau s-o ia. O împinse înapoi și îi lăsă pantalonii în jos, urmându-i cu mâinile și cu gura. Trupul ei se ondula, iar când Bo se ospătă iar din piele și dantelă, zvâcni.

Mâinile ei îi cuprinseră capul, strângându-l lângă ea când juisă, țipând și cutremurându-se. Drept răspuns, sângele lui bubui când dădu dantela la o parte și o purtă iar pe culmi. Apoi Reena îl trase în sus, murmurând cuvinte de neînțeles, în timp ce amândoi se rostogoleau pe pat. Trup și suflet. Gura ei era fierbinte și flămândă, iar trupul vibra.

Rămase strânsă în jurul lui când Bo sfâșie plicul unui prezervativ, apoi îl aduse în pragul nebuniei când i-l luă din mână ca să oficieze ea însăși onorurile.

Încă o dată îl încălecă. Bo o privi. Pielea ei, părul ei, ochii, toate luceau ca aurul brunat în lumina lumânării.

Reena îl absorbi în minunea ei umedă, caldă și catifelată. Trupul i se arcui iar în timp ce gusta șocurile plăcerii. Scânteind printr-însa, dogoare mătăsoasă, dureri voluptuoase. Îl călărea, ducându-l tot mai adânc, desfătându-se cu strânsoarea disperată a mâinilor lui pe coapsele ei. Când orgasmul se aprinse într-însa, trupul i se prăbuși peste al lui.

Capul încă i se mai învârtea, abia înregistrând șocul, când Bo se rostogoli, ținuind-o sub el. Se afundase în ea, dur și adânc. Reena îi auzi respirația căznită amestecându-se cu a ei.

Ridică mâinile, rezemându-le pe umerii lui. Îi vedea ochii la fel de verzi precum cristalele, cu toate acele neguri risipite, topite de pasiune.

Bo se repezi în ea, furându-i până și țipătul. Degetele ei i se înfipseră în umeri, iar organismul său buimăcit fu zguduit de șoc.

Reena avea impresia că strigase... Auzea un soi de sunet neputincios în timp ce sângele se rostogolea prin vene ca o

vijelie. Trupul ei voia mai mult, lua mai mult, chiar și când plăcerea devenea de nesuportat.

Simți mușchii pe care-i strângea în mâini întărindu-se ca fierul și chiar în momentul imploziei știu că Bo o însoțea.

Când mâinile îi lunecară moleșite de pe umerii lui, în mintea încețoșată îi veni doar un cuvânt – văpaia...

Zăcea răstignită sub el, ca moartă. Ca o făptură ucisă într-o bătălie, își imagină. Transpirată și tăvălită. De vreme ce nici Bo nu se mai mișcase în ultimele câteva minute, presupunea că războiul se sfârșise fără niciun învingător.

– Ăla-i telefonul...? îngăimă ea.

Bo rămase neclintit, căzut deasupra ei, cu chipul îngropat în claia de bucle.

– Nu... Ce...?

– Stai... Respiră încet, adânc, de mai multe ori, concentrându-se. Dumnezeule, sunt urechile mele... Îmi țiuie urechile... Mamă...

– Imediat ce-mi regăsesc uzul membrelor, n-am să te mai strivesc.

– Nicio grabă... Știi, ai avut dreptate. Acu' treișpe ani nu eram pregătiți pentru asta. Ne-am fi omorât unul pe altul.

– Nici acum nu-s sigur că n-am făcut-o. Dar e OK. Pot să ne-ngroape așa cum suntem.

– Dac-am murit, nu mai putem face dragoste.

– Ba cum să nu putem? Dacă-n cer nu există sex cât cuprinde, ce rost mai are?

Oare mai cunoscuse vreodată un bărbat care s-o facă să râdă atât de ușor? se întrebă ea.

– Cred că niște cuvinte ca astea te-ar putea trimite drept în iad.

– Dacă nu Dumnezeu a inventat sexul, atunci cine-a făcut-o?

Bo reuși să se salte în coate ca s-o privească.

– Și să știi c-am avut o experiență religioasă extraordinară.

– Am auzit și eu vocile cântând, da' nu-s sigură că erau ale îngerilor.

– Nu, eu eram, zise el și aplecă ușor capul ca s-o sărute.

Mâncară plăcinta în pat, apoi făcură dragoste din nou, cu gustul de lămâie pe limbă și firimituri pe cearșafuri.

Reena îl sărută încet, stăruitor, înainte de a se da jos din pat ca să-și caute hainele.

– Pleci?

– E aproape două noaptea. Amândoi muncim ca s-avem din ce trăi.

– Ai putea să mai rămâi, să dormi aici. Doar nu locuiești chiar atât de departe. Și adu-ți aminte, am fursecuri la micul dejun.

– Tentant...

Își trase pe ea pantalonii și cămașa, iar lenjeria și-o îndesă în buzunare. Era delicios de obosită – acel gen de oboseală, bănuia, care nu survine decât după o partidă bună de sex.

– Dar cât crezi că am reușit să dormim? Suntem prea nesătui unul după altul.

– N-aș mai suporta încă o rundă, declară el. Sunt epuizat.

Reena înclină capul, studiindu-i fața în lumina lumânării.

– Minți.

Zâmbind, Bo o provocă:

– Dovedește.

Renna renunță și izbucni în râs.

– Îți mulțumesc pentru cină, desert și toate celelalte.

– Mi-a făcut plăcere. Mi-a făcut *multă* plăcere. Ce zici de mâine-seară?

– Ce să zic? ... Nu e nevoie să te deranjezi, începu ea când îl văzu aruncându-şi picioarele peste marginea patului ca să-şi ia pantalonii. Ştiu drumul.

– Te conduc. Ce zici, luăm cina împreună? La mine, la tine, unde vrei...

– De fapt, s-ar putea să fac rost de două bilete la meciul cu Orioles. La peluză, pe rândul trei. Dacă le obţin, te-ar interesa?

– E ploaia udă? Îţi place baseball-ul?

– Nu, replică Reena, încercând să-şi aranjeze părul cu degetele. Nu-mi place – *mor* după el.

– Serios? Cine-a câştigat campionatul în... 2002?

Reena ţuguie un moment buzele, gânditoare.

– Era anul Californiei... Angels cu Giants, în şapte complet. Lackey a obţinut victoria.

– O, Doamne, Dumnezeule!

Holbându-se la ea, Bo se bătu cu pumnul peste inimă.

– Chiar *eşti* Fata din Vis. Mărită-te cu mine, fă-mi copii. Dar să aşteptăm totuşi până după meciul de mâine.

– Aşa o să am timp să-mi cumpăr şi rochia de mireasă. Dacă-mi vin biletele, te anunţ.

– Şi dacă nu, încep să lucrez pentru următoarea partidă la domiciliu, spuse el, luând-o de mână în timp ce coborau scara ce ducea la parter.

Reena îşi luă poşeta.

– Nu e nevoie să mă conduci până alături, Bo.

– Cum să nu te conduc? La ora asta umblă tot felul de borfaşi... sau extratereştri... Nu se ştie niciodată.

Îşi luă cheile, şi le îndesă în buzunar şi ieşi pe uşă împreună cu ea.

– Vezi, e mai romantic aşa. Şi mai de modă veche.

– Şi totuşi bărbătesc, cu reflexe ca de panteră.

– Care-mi vor folosi de minune când apar extratereştrii.

Coborâră treptele casei lui, apoi le urcară pe cele de la ușa ei. În prag, Reena îl lăsă s-o sărute până o luă cu ameţeli.

– Du-te-acasă... murmură ea.

– Poate n-ar strica să mă conduci. Eşti poliţistă.

– Acasă cu tine! îl înghionti ca uşor, apoi descuie uşa. Noapte bună, Goodnight, îi mai ură şi dispăru în antreu.

Privind-o. Ştiind cum să aştepte, ştiind cum să plănuiască. Niciodată n-a crezut că va dura atât de mult, dar ştii...? Mai există şi ghinioane pe lumea asta. Şi pe urmă, aşteptarea face ca satisfacţia să fie şi mai mare. Curva şi-o trage cu tipu' din vecini. Minunat.

L-ar putea omorî acum. Să urce scara, să bată la uşă... O să-i deschidă. O să creadă că-i târfa. Îi va înfige cuţitul drept în foale. Surpriză!

Mai bine să aştepte. Să aştepte şi să se uite. O să-i facă felu' mai târziu.

În timp ce arde oraşul.

Lumina e aprinsă. În dormitor. Dormitorul ei. Precis că-i goală. Se atinge acolo unde l-a lăsat şi pe el s-o atingă. Scroafa de căţea.

O să ne servim şi noi, da, da, o să ne luăm o porţie ca lumea înainte să-i dăm foc.

S-a făcut întuneric. Acuma e-n pat.

Mai întâi să adoarmă. E mai comic dacă doarme. Nu te grăbi, că n-ai de ce.

Aprinde-ţi o ţigară. Relaxează-te.

Acum ia telefonul... Imaginează-ţi-o bine, clar.. Goală, în pat.

Deşteptarea, curvo.

Telefonul sună, trezind-o din somn. Mai întâi se uită la ceas. Nu trecuseră decât zece minute. Numărul de unde era sunată o făcu să se încrunte. Local, nefamiliar.

– Alo?

– E aproape ora surprizei.

– Of, pentru Dumnezeu!

– Fierbinte şi strălucitoare. Ai să ştii că-i pentru tine. Eşti goală, Catarina? Eşti umedă?

Când îşi auzi rostit numele, simţi un pumn lovind-o în inimă.

– Cine...

Înjură când legătura se întrerupse. Notă şi de astă dată numărul şi ora.

Dimineaţa, îşi spuse ea înfuriată, altcineva va fi trezit din somn de-un telefon.

Se dădu jos din pat şi îşi luă arma. Verifică încărcătorul. Luând pistolul cu ea, se duse să controleze uşile şi ferestrele. Apoi se întinse pe canapeaua din living, cu pistolul pe masa de alături, şi încercă să tragă un pui de somn.

– Ambele apeluri sunt de la telefoane celulare.

Cu O'Donnell lângă ea, Reena îi raporta căpitanului despre cele două apeluri.

– Fiecare c înregistrat pe alt nume, dar amândouă numerele sunt din Baltimore.

– Ţi s-a adresat pe nume.

– A doua oară.

– N-ai recunoscut glasul?

– Nu, domnule. S-ar putea să şi-l schimbe. Vorbeşte încet, puţin cam răguşit, dar e o voce necunoscută. Prima dată am crezut că e doar un banc prost, la întâmplare. Acum văd că e ceva personal.

– Şi te-ai hotărât să verifici. Dă-i bătaie.

– Mă simt prost că te implic şi pe tine, îi spuse Reena partenerului ei, pornind spre maşină. Aş putea să rezolv singură o problemă ca asta...

– Tipul dă telefoane de amenințare...

– Nu m-a amenințat.

– Subînțelese, preciză O'Donnell, îmbufnându-se ușor când Reena i-o luă înainte și se așeză la volan. Amenințarea e implicită, iar el o face la adresa unui polițist – spunându-i pe nume. Treaba a devenit oficială.

– Mulți oameni mă cunosc după nume. Pare să fie un pervers dintr-ăia care dau telefoane obscene, comentă ea, scoțând mașina din parcare. Cea mai apropiată adresă e a doua. Telefonul e înregistrat pe numele Abigail Parsons.

Abigail Parsons era profesoară la clasa a cincea – o femeie de șaizeci de ani, cu forme generoase. Purta pantofi butucănoși și o rochie albastră.

Reena avea impresia că arăta destul de încântată c-o chemase poliția afară din clasă.

– Telefonul meu celular?

– Da, doamnă. Îl aveți la dumneavoastră?

– Desigur.

Își deschise geanta mare cât Rhode Island și scoase un mic Nokia din interiorul organizat meticulos.

– E închis. Nu-l deschid în timpul cursurilor, dar îl țin la mine. S-a ivit vreo problemă cu el? Nu înțeleg.

– Mi-ați putea spune cine mai are acces la acest telefon?

– Nimeni. E al meu.

– Locuiți singură, doamnă Parsons? se interesă O'Donnell.

– De doi ani, de când a murit soțul meu.

– Vă mai amintiți când ați folosit ultima oară telefonul?

– Ieri l-am folosit. Am sunat-o pe fiica mea când am plecat de la școală. Urma să mă duc la ea la cină și am vrut s-o întreb dacă are nevoie să-i cumpăr ceva. Despre ce este vorba?

Al doilea număr îi duse la o sală de gimnastică a cărei proprietăreasă ținea un curs de aerobic. Când se întrerupse, își scoase telefonul din geanta aflată în vestiarul salariaților. Era

o fată guralivă de douăzeci şi doi de ani, care declara că în seara trecută venise acasă de la o întâlnire cu nişte prietene. Locuia singură.

Niciunul dintre telefoane nu avea înregistrat în memorie vreun apel la numărul Reenei.

– Le-a clonat, afirmă O'Donnell când ieşiră din nou.

– Mda, şi e foarte ciudat. Cine să fie cel care ar consuma atâta timp şi efort ca să cloneze nişte telefoane celulare doar pentru a mă scula pe mine din somn în toiul nopţii?

– Mai bine întrcabă-te cine te cunoaşte pe tine. Am putea să revedem cazurile mai vechi, să vedem dacă sare ceva în ochi.

– O surpriză pentru mine... murmură ea. Mare şi strălucitoare. Cu conotaţii sexuale.

– Un fost iubit? Unul mai recent?

– Nu ştiu... răspunse ea, deschizând portiera maşinii. Dar vreau să aflu.

Încercă să nu se mai gândească, dar neliniştea o însoţi toată ziua. Cine-ar fi clonat două telefoane doar ca s-o zăpăcească pe ea de cap? Nu era chiar atât de greu să le cloneze dacă avea echipamentele şi cunoştinţele necesare. Cunoştinţele se puteau obţine destul de uşor, dar era nevoie de planificare şi calcul. Şi de un scop precis.

Ştiuse că era pentru ea. Că... *ce* era pentru ea? Surpriza mare şi strălucitoare.

O surpriză personală sau una profesională?

Petrecu aproape toată după-amiaza la tribunal, aşteptând, apoi depunând mărturie în legătură cu un incendiu declanşat din răzbunare care se soldase cu o victimă omenească. Luă biletele pentru meciul de baseball de la un prieten care lucra la procuratura districtuală şi se întoarse la secţie cu o mâncărime între omoplaţi.

Dacă-i ştia numele, oare o şi urmărea? Se simţea privită. Se simţea expusă şi vulnerabilă în timp ce mergea pe strada atât de familiară.

Dacă o mai suna – îl va ţine de vorbă la telefon. Pregătise deja o instalaţie de înregistrare. Urma să-l poarte cu vorba până scotea de la el ceva care să-l dea de gol.

Şi atunci să vedem cine va avea o surpriză!

Îşi scoase telefonul şi apelă mobilul lui Bo. Îl promovase la nivelul de relaţie serioasă. Numerele lui erau de-acum programate.

– Salut, blondino.

Continuându-şi agale drumul, Reena începu să cânte:

– „Te-am cultivat, blondino... Te-am dus la chermeză şi meci..."

– Am să cumpăr eu alunele şi snacksurile, zise el. La ce oră poţi să porneşti?

– Dacă nu se iveşte nimic – să batem amândoi în lemn – la şase jumate.

– Voi fi gata. Acum ce faci?

– Merg pe stradă. E o zi minunată. Tocmai am terminat de depus o mărturie în instanţă şi cred că am reuşit să-mi fac datoria participând la închiderea pe douăzeci şi cinci de ani a unui ucigaş nenorocit.

– I-auzi, şi eu nu fac decât o dantelărie de placaj... Nici nu se compară.

– Ai compărut vreodată în instanţă?

– M-au achitat.

Reena râse.

– E obositor. O să fiu gata pentru alunele şi snacksurile alea.

– Iar eu am să-ţi pregătesc surpriza dinăuntru.

Auzind că nu răspundea, insistă:

– Reena?

– Da, aici sunt. Îmi pare rău, spuse ca. Ne vedem mai încolo, da?

Închise telefonul, după care se opri în fața secției, studiind atentă traficul de pe stradă și pietonii.

Când telefonul începu să-i sune în mână, tresări, apoi înjură. În sfârșit, răsuflă ușurată când văzu numele de pe display.

– Bună, mamă... Nu, încă nu l-am invitat pentru duminică... Da, o să-l întreb.

Se întoarse și intră în secție, cu vocea mamei sale răsunându-i în ureche.

În parcarea de la Camden Yards domnea haosul. Când vedea cum se buluceau mașinile să prindă locuri, se simțea mândră că locuia destul de aproape ca să vină pe jos.

Îi plăceau mulțimile, zgomotul, aglomerările de mașini și atmosfera de carnaval ce domnea printre oamenii care se îndreptau spre stadionul acela uriaș și frumos, aproape la fel de mult cum îi plăcea jocul propriu-zis.

Purta cei mai comozi blugi ai ei, un tricou alb cu poalele vârâte în pantaloni și o șapcă neagră de jucător de câmp, cu pasărea strălucitoare a echipei Oriole.

Se uita la copiii aflați în cărucioare și la cei care țopăiau pe lângă părinții lor. Și ea făcuse la fel, își aminti, deși în copilăria ei mergeau la vechiul Memorial Stadium.

Simțea deja mirosul de hot-dogs și bere.

Bo își petrecu un braț pe după umerii ei. Era îmbrăcat cam la fel ca ea, dar tricoul lui era de un albastru decolorat.

– Spune-mi ce părere ai de grătarul lui Boog.

– La fel de bună ca despre felul cum juca în câmp, la vremea lui.

– Excelent. Vrei să trecem mai întâi pe-acolo?

– Îți arde de glumă? Ne-am umple burțile. La meciuri mănânc ca un cal.

Se îmbulzeau prin mulțime, schimbând între ei gustările. Reena făcea eforturi să nu se uite peste umăr, să nu fie obsedată de fiecare chip din jur. Acolo i-ar fi fost ușor oricui să se piardă în peisaj, își spuse ea. Un stadion de baseball era locul unde puteai urmări foarte ușor pe cineva. Gândul că putea fi privită o făcea să se simtă ca atare, deși se străduia să-și alunge senzația. Nu va lăsa ca treaba asta să-i strice seara.

Când porniră în sus pe rampa care ducea spre sectorul lor, Reena trase aer în piept și își ținu un moment respirația.

– Întotdeauna-mi place momentul ăsta – felul cum apare terenul la vedere, verde, cu liniile cafenii ale bazelor, albul panourilor, tribunele care se înalță în jur... Și sunetele, și mirosurile...

– Mă faci să lăcrimez, Reena.

Zâmbind, Reena se opri încă un moment în capătul rampei ca să asimileze totul. O învăluiau atâtea sunete, atât de multe voci – conversații, strigătele vânzătorilor, cântece. Teama, gândul la un pericol, la telefoanele hărțuitoare, la orele petrecute în instanță, la factura Visa pipărată pe care o primise în aceeași zi prin poștă, toate se risipiră ca o ceață în lumina soarelui.

– Răspunsul la toate întrebările din univers poate fi găsit în baseball, spuse ea.

– Pe toți sfinții că așa e.

Își găsiră locurile și se așezară.

– Primul meci pe care mi-l amintesc... începu ea, mușcând cu poftă din sandviciul cu friptură. Cred că aveam șase ani. Nu știu cine cu cine a jucat. Ceea ce-mi amintesc sunt senzațiile. Mișcările jocului, înțelegi? Sunetele atât de specifice... A fost începutul poveștii mele de dragoste.

– Eu n-am ajuns la un meci de divizie decât în liceu. Apropo de senzații... Îmi formasem toată impresia de la televizor. Televizorul îl micșorează și-l face să fie mai puțin spiritual.

– Mă rog, asta-ți va da un subiect de conversație cu tatăl meu. Te-au invitat la cină, duminică. Dacă ești liber.

– Serios? întrebă el, cu o expresie de plăcută surpriză. Asta-i ca un fel de inițiere? Voi avea de trecut și niște probe?

– S-ar putea. Întoarse capul spre el. Te simți în stare?

– Întotdeauna am avut talent la teste și examene.

Mâncau, privind cum se umpleau tribunele și lumina scădea în înserarea blândă de primăvară. Ovaționară când echipa Orioles intră pe teren și se ridicară în picioare la intonarea imnului.

Băură fiecare câte o bere în timpul primelor trei runde.

Lui Bo îi plăcea că Reena striga, chiuia, huiduia și înjura. Nu aplauda delicat, ca o doamnă. Își smulgea părul din cap, îi dădea pumni în umăr, conversa în treacăt cu spectatorul de alături despre posibilele afinități sexuale ale arbitrului de la baza trei când îl dădu afară de pe teren pe alergător.

Conveniră că era un bulangiu chior.

Mâncă o ciocolată Dove – Bo se întreba unde-avea să mai încapă și aia – și fu cât pe ce să i-o întindă pe toată fața când sări la pocnetul bâtei pentru a urmări traiectoria unei mingi lungi.

– Uite, *așa* mai înțeleg și eu! strigă ca, făcând câțiva pași de dans, după care căzu la loc pe scaun. Vrei și tu?

– Încă puțin și era a mea.

Reena îl privi zâmbind.

– Mor după baseball.

– Da, se vede.

Pierdură la o diferență de o cursă chinuită, iar Reena puse insuccesul pe seama arbitrului de la baza trei.

Bo nu se aștepta să-i cucerească inima mărturisind că niciodată nu-i plăcuse mai mult o înfrângere sau un meci. Era gata să-și condamne iubiții Birds la un sezon pierdut numai ca s-o vadă cum se dădea în spectacol la fiecare partidă.

După ce trecură de poartă, Reena îl ţintui lângă un copac şi-l sărută scurt.

– Ştii ce-mi mai place la baseball? şopti ea.

– Sper din toată inima să-mi spui.

– Mă excită.

Îşi freca nasul de urechea lui, apoi îi suflă aer cald înăuntru.

– Ce-ar fi să te duc la mine...?

Îl luă de mână şi porni înapoi spre trotuar. Străbătură împreună mulţimea, luând-o pe cel mai scurt drum spre casă.

19

Bo cra atât de excitat când Reena descuie în cele din urmă uşa din faţă, încât o trânti în urma lor şi, învârtind-o pe Reena în loc, o lipi de tăblie.

Reena îşi lăsă geanta să cad de pe umăr, îşi trase cămaşa peste cap şi înfipse dinţii în umărul lui.

– Aici... chiar aici...

Îi descheia deja nasturele blugilor.

Bo nu mai putea să gândească. Nu mai putea să se oprească. Sunetul şoldurilor ei lovindu-se de lemnul uşii în timp ce o împingea ritmic îl excita la culme.

Totul decurse rapid, violent şi uluitor, iar după ce se descărcară, alunecară pe podea moi ca nişte cârpe.

– Iisuse... Iisuse Hristoase...

Bo rămăsese cu privirea în tavan, gâfâind ca o locomotivă.

– Ce-o să se întâmple când câştigă?

Reena începu să râdă atât de tare, încât fu nevoită să se ţină de coaste. Cumva, reuşi să se rostogolească peste el.

– La naiba, Bo. La naiba... S-ar putea să fii chiar perfect.

Când sună telefonul, îşi trase blugii. Capul încă-i mai zumzăia în timp ce ridica receptorul.

– Surpriză.

Se ocărî în sinea ei că fusese neatentă, că nu verificase numărul, că nu pusese în funcţiune casetofonul. Le făcu repede pe amândouă.

– Salut, aşteptam să mă mai suni.

Ridică o mână, făcându-i semn lui Bo să tacă.

– Brendan Avenue. Ai s-o recunoşti când ai s-o vezi.

– Acolo eşti? Acolo stai?

Se uită la ceas. Cam devreme pentru el. Nu era nici măcar miezul nopţii.

– Ai s-o vezi. Fă bine şi grăbeşte-te.

– Rahat! înjură ea încet când convorbirea se întrerupse. Trebuie să mă duc.

– Cine era?

– Nu ştiu...

Porni grăbită spre debaraua din faţă şi îşi luă arma de pe raftul de sus.

– Un bou care mă tot sună – cu mesaje criptice, sexuale, contiună ea, punându-şi hamul. Telefon celular clonat, cel mai probabil.

– Hoo, stai! Unde te duci?

– A zis că are ceva pentru mine pe Brendan Avenue. Mă duc să văd ce e.

– Vin şi eu cu tine.

– Ba nu vii nicăieri.

Luă o jachetă ca să acopere pistolul. Calm, Bo trecu în dreptul uşii.

– N-ai să ieşi de-aici ca să te duci singură să vezi ce-a făcut nu ştiu ce tip bătut în cap. Dacă nu vrei să vin şi eu, foarte bine. Cheamă-ţi partenerul.

– Nu-l trezesc pe O'Donnell din somn pentru o nimica toată ca asta.

– OK, replică Bo pe cel mai plăcut, dar şi mai dens ton. Vrei să conduc eu?

– Bo, vreau să te dai la o parte din drum, asta vreau. N-am timp pentru aşa ceva.

– Cheamă-l pe O'Donnell, cheamă o... cum îi zice?...

mașină de patrulare – sau de nu, vin și eu cu tine. Altfel, fă-te comodă, fiindcă singură n-ai să pleci nicăieri.

Nervii îi strepezeau dinții.

– E meseria mea. Doar pentru că m-am culcat cu tine...

– Nu-ncepe cu din astea.

Tonul tăios, neașteptata răceală din ochii lui o făceau să-l vadă altfel.

– Știu ce meserie ai, Catarina, și ți-o respect. Dar asta nu înseamnă să te las să te duci acolo singură numai pentru că te hărțuiește un nebun. Deci, cum facem?

Reena își deschise geaca.

– Îl vezi?

Privind pistolul, Bo răspunse:

– Mi-ar fi și greu să nu-l observ. Deci, cum facem? repetă el.

– La naiba, Bo, dă-te la o parte. Nu vreau să fiu nevoită să te lovesc.

– E valabil și invers. Și poate-ai reuși să mă culci la podea. Însă chiar dacă poți s-o faci, o să-mi scutur de praf fundul amărât și umilit al nădragilor, după care am să mă urc în camionetă și să vin după tine. Vrei, nu vrei, singură nu mergi. Dacă ai probleme cu orgoliul, n-ai decât să ți le rezolvi mai târziu. Acum îți pierzi vremea.

Reena nu înjura decât rareori în italiană. Își rezerva acest privilegiu pentru momentele de maximă enervare. Scoase o serie de blesteme dintre cele mai inventive, în timp ce Bo se ridica placid, privind-o.

– Conduc eu, se răsti ea, fierbând de furie când Bo deschise ușa. Nu pricepi. Niciunul dintre voi nu înțelege vreodată.

– „Niciunul dintre voi" însemnând toți masculii speciei, presupuse el, când Reena trecu pe-alături.

– Îl sun pe partenerul meu *masculin* pentru un caz care, cel mai probabil, e doar un fleac, și numai fiindcă sunt femeie.

– N-aș crede.

Bo se așează pe locul din dreapta, așteptând-o să se urce la volan.

– Vreau să zic, ești femeie – fără discuție – dar am impresia că e doar o chestie de logică elementară să nu pornești singură într-acolo.

– Știu să-mi port singură de grijă.

– Nu mă îndoiesc. Dar n-ai să-mi arăți asta asumându-ți riscuri inutile.

Reena îi mai aruncă o privire ucigătoare înainte de a demara într-un scârțâit de roți.

– Nu-mi place să mi se spună ce să fac.

– Cui îi place? De câte ori te-a sunat ăsta? Ce zice?

Bătând cu degetele în volan, Reena făcea eforturi să-și păstreze calmul.

– De trei ori, cu asta de-acum. Zice că are o surpriză pentru mine. Prima oară am crezut că e un telefon obscen la nimereală. A doua oară mi s-a adresat pe nume, așa că am verificat. A sunat de la numere de telefoane celulare, și se pare că sunt clone.

– Dacă-ți știe numele, înseamnă că e ceva personal.

– În principiu.

– Vezi să nu!

Expresia și tonul lui nu mai aveau nimic pașnic.

– Știi bine că e ceva personal, și tocmai ăsta e unul dintre motivele pentru care te-ai înfuriat așa.

– Îmi stăteai în drum.

– Îhî.

Reena tăcu câteva clipe.

– În familia mea, când ne certăm, strigăm.

– Eu prefer strategia statului pe loc, gen încearcă-să-mă-miști-de-aici. Întoarse capul spre ea, aruncându-i o privire lungă, rece. Și uite cine-a câștigat.

– De data asta, ripostă Reena.

Când se apropie de Brendan Avenue, încetini, privind atentă înainte. *Ai s-o recunoşti când ai s-o vezi.* Îşi amintea clar vocea lui.

În clipa următoare frână brusc.

– Căcat, căcat...

Îşi smulse telefonul şi formă 911.

– Aici detectiv Catarina Hale, număr matricol 45391. Anunţ un incendiu în curs, 2800 Brendan Avenue. Capela de la Little Flower Elementary School. La prima vedere, focul e angajat complet. Anunţaţi pompierii şi poliţia. Posibilă incendiere deliberată.

Trase pe dreapta.

– Stai în maşină, îi ordonă ea lui Bo, apoi îşi luă lanterna, sări jos şi-l sună pe O'Donnell. Avem un incendiu, spuse ea fără niciun preambul, după care îi dădu adresa şi se repezi spre clădire. M-a sunat ca să-mi spună. Sunt la faţa locului. Ţi-am spus să stai în maşină! se răsti apoi la Bo.

– Şi e clar c-am răspuns că nu. Acolo sunt oameni?

– La ora asta n-ar trebui să fie nimeni, dar asta nu-nseamnă că aşa stau lucrurile.

Îşi îndesă telefonul în buzunar şi scoase pistolul, îndreptându-se spre uşile largi de la parter.

Mesajul era scris cu spray pe geamuri cu un roşu sângeriu, lucios:

SURPRIZĂ!

– Nenorocitul... Stai în urma mea, Bo. Vorbesc serios! Nu gândi cu scula. Ţine minte cine are pistolul.

Întinse mâna spre uşă şi o împinse...

– E-ncuiat, spuse ea.

Stătu un moment pe gânduri. Purtea să-l lase acolo, expus, sau să-l ia cu ea în timp ce dădea ocol clădirii.

– Nu te-ndepărta de mine! îi ordonă.

Când dădu colțul, auzi primele sirene. Apoi găsi fereastra spartă. Prin ea, văzu focul răspândindu-se, devorând băncile, cățărându-se în sus pe pereți și icșind pe culoar.

– N-ai să intri acolo, zise Bo.

Reena clătină din cap. Fără echipament, nu putea. Vedea clar că punctul de origine al focului se afla în clasa aceea și fuseseră pregătite trailere – ghemotoace de hârtie cerată, probabil – care să-l ducă în hol, spre alte clase. Simțea mirosul de benzină și o vedea lucind pe jos, în pârâiașe.

O pândea? Făcu un pas înapoi pentru a studia clădirile învecinate și simți ceva trosnind sub picior. Îndreptă lanterna în jos, apoi se lăsă pe vine.

O mâncau degetele, dar nu atinse obiectul, – o cutie de chibrituri din lemn. Inima îi sări în gât când o lumină cu lanterna și văzu sigla familiară a restaurantului „Sirico's".

– Fă-mi un serviciu. Am în portbagajul mașinii o trusă, în care-s niște pungi pentru probe. Am nevoie de una.

– Acolo nu intri, repetă el.

– Nu, n-am să intru.

Rămase pe loc, uitându-se la chibrituri, după care ridică ochii ca să privească în jur. OK, o cunoștea și voise să se asigure că și ea înțelegea acest lucru. Simțea oare nevoia să fie aproape, să privească flăcările?

Oamenii începeau să iasă din case, iar pe stradă se opreau mașini. Glasuri agitate se înălțau, străpunse de țipetele sirenelor care se apropiau.

Când Bo îi aduse punga, Reena puse în ea cutia de chibrituri și o sigilă.

– Așteptăm, zise ea și se duse grăbită în fața școlii, își

agăţă insigna la curea şi începu să ordone privitorilor să nu se apropie.

– Eu ce pot face? o întrebă Bo.

– Poţi să nu-mi stai în drum, începu ea, punând punga de probe în maşină. Va trebui să-l informez pe şeful unităţii care va ajunge aici. Uită-te atent la oricine cască gura. Dacă vezi vreu individ care pare prea captivat de spectacol, anunţă-mă. Trebuie să fie un adult. Va fi singur. Se va uita atât la foc, cât şi la mine. Poţi face asta?

– Mda.

Bo nu mai văzuse decât în filme o forţă de reacţie în curs de intervenţie. Toate decurgeau atât de repede, pline de culori, sunete şi mişcare. Ca un soi de eveniment sportiv straniu, îşi spuse el, în timp ce maşinile soseau şi pompierii intrau în acţiune.

Gândul îl duse la meciul pe care-l văzuseră în seara aceea. Acelaşi gen de muncă în echipă, intensă şi concentrată. Dar, în loc de bâte şi mingi, aici se foloseau furtunuri şi securi, butelii şi măşti de oxigen.

Unii oameni alergau spre foc, în timp ce alţii fugeau în direcţie opusă. Căştile ce luceau în lumina flăcărilor se mişcau prin dogoare şi fum.

Sub ochii lui, pompierii în echipament de intervenţie sparseră uşa şi intrară, în timp ce colegii lor de afară stropeau clădirea cu apă care ţâşnea din furtunuri, descriind arcuri imense.

Cu mişcări repezi, poliţiştii instalau baricade pentru a ţine la distanţă mulţimea tot mai numeroasă. Aşa cum îi ceruse Reena, studia chipurile, încercând să-l găsească pe individul pe care-l căuta ea. Vedea flăcările reflectate în ochii mari şi uimiţi, pâlpâirile roşiatice şi aurii unduindu-se pe piele şi îşi imagina că şi el arăta cam la fel. Se distingeau perechi şi

persoane izolate, familii cu copii în braţe, în pijamale şi cămăşi de noapte, unii desculţi. Alţii, îmbrăcaţi mai adecvat, coborau din maşinile ce continuau să se oprească în lungul străzii.

Intrarea liberă, îşi spuse el, întorcând capul spre clădire. Într-adevăr, era un spectacol fascinant.

Flăcările ţâşneau prin acoperiş, formând turnuri tot mai luminoase, învăpăiate auriu prin vălătucii de fum gros. Mirosul îi înţepa nasul şi ochii, iar prin aer începea să danseze cenuşă. Gheizerele de apă albicioasă ţâşneau din furtunuri, biciuind clădirea cu atâta forţă încât Bo se întreba cum de zidurile rezistau asaltului.

Auzi un zgomot de sticlă spartă şi, ridicând privirea, văzu o ploaie de cioburi când o fereastră explodă. Cineva din mulţime scoase un ţipăt.

Chiar şi la distanţa unde stătea, simţea dogoarea focului. Oare cum suportau? se întrebă el. Forţa vâlvătăilor, furtuna orbitoare şi mirosul de fum...

Scările se ridicau, cu pompieri pe ele ca nişte steaguri, cu furtunuri din care şiroiau alte şi alte torente de apă.

Un om se repezi prin mulţime. Bo făcu un pas înainte, gata să acţioneze – nu era sigur cum –, apoi văzu lucirea unei insigne, urmată de reacţiile poliţiştilor şi ale pompierilor care dădeau din cap în semn de recunoaştere. Un tip înalt, observă Bo, cu umeri laţi, burtă proeminentă, chip înverşunat de irlandez. Bărbatul porni drept spre Reena.

O'Donnell, conchise Bo, relaxându-se puţin.

Şi poate c-ar fi rămas aşa, dar îl văzu pe O'Donnell ajutând-o pe Reena să-şi pună echipamentul. Se îmbulzi prin mulţime şi tocmai începea să împingă baricada când nişte poliţişti în uniforme îl opriră.

– Reena! Ce mama dracu'...

Reena îi aruncă o privire în timp ce îşi ridica rezervoarele

de oxigen. Pe față i se citea iritarea, dar apoi îi spuse ceva partenerului ei. Irlandezul se întoarse și veni spre baricadă.

– E cu noi, le spuse el scurt polițiștilor. Goodnight? Eu sunt O'Donnell.

– Mda, bine. Ce naiba face? Ce naiba faci? o întrebă el pe Reena, privind-o cu ochii mijiți prin negura de fum.

– Intru. Sunt instruită pentru așa ceva, răspunse ea, potrivindu-și casca.

– O mâncătoare de fum în toată regula pentru-o polițistă, comentă unul dintre pompieri, iar Reena îi zâmbi.

– Lingăule! Am să-ți explic mai târziu. Acum trebuie să mă grăbesc.

Înainte ca Bo să mai poată protesta, O'Donnell îi trânti o mână pe umăr.

– Știe ea ce face, spuse și arătă cu bărbia spre Reena care se apropia de clădire împreună cu încă doi pompieri. E calificată pentru asta.

– Lă fel de calificați sunt și ăia care-au intrat deja, și-s vreo duzină. Care-i rostul?

– Rostul e incendierea deliberată.

Un val de fum trecu peste ei, făcându-l pe O'Donnell să tușească. Rămase cu mâna pe umărul lui Bo, trăgându-l înapoi, la aer mai curat.

– Stingerea unui incendiu poate distruge multe probe. Dacă intră acum, va putea vedea mai mult înainte să fie compromise. Cineva a declanșat incendiul ăsta anume pentru ea, iar Reena nu e genul care să-i întoarcă spatele. A mai lucrat cu oamenii ăștia. Crede-mă, n-ar lăsa-o să intre dacă n-ar ști că poate să se descurce.

– Nu-i ajunge că e polițistă? mormăi Bo.

O'Donnell zâmbi, arătându-și dinții.

– Faptul că-i polițistă înseamnă deja mult, dar ea lucrează

în brigada de incendieri, care-i undeva între poliție și pompieri. Știe despre bulangiul ăsta mai mult decât oricine. Despre foc vorbesc, explică el, văzând privirea nedumerită a lui Bo. Fata asta cunoaște focul. Și acum spune-mi tot ce știi.

– Nu știu mare lucru. Ne-am dus la un meci, de-acolo am mers la ea acasă... Și a primit un telefon.

Bo privea fix clădirea – ducă-se dracului mulțimea și pânda – și, cu inima bubuindu-i în gât, aștepta s-o vadă pe Reena ieșind.

– Mi-a dat doar câteva amănunte. Un tip a sunat-o de trei ori și i-a spus pe nume. A clonat telefoane celulare. De data asta i-a spus că are ceva pentru ea aici. Când am sosit, focul ardea deja.

– Cum ai reușit să vii și tu cu ea?

Privirea lui Bo îl săgetă pe O'Donnell.

– Altfel ar fi trebuit să mă împuște, și cred că nu voia să-și piardă timpul și cu asta.

De astă dată, O'Donnell râse, bătându-l prietenește pe umăr.

– Ți-a spus că tipul a scris „surpriză" pe ușa din față?

– Da, m-a pus la curent.

Calm, O'Donnell scoase din buzunar un pachet de gumă și-i oferi și lui Bo o lamă.

– N-o să pățească nimic, îl asigură el, îndoind două lame de gumă vârându-le în gură. Ce-ar fi să-mi spui de când te duci la meciuri cu partenera mea?

Înăuntru, Reena pășea prin perdeaua groasă de fum. Își auzea propria respirație, sâsâitul oxigenului absorbit din butelie și trosnetele flăcărilor încă nesuprimate. Căutarea victimelor continua, dar până acum – slavă Domnului – nu găsiseră niciuna.

O lovitură ușoară pentru el, își spuse, în timp ce înainta prin fum. Avusese timp destul să planifice și să declanșeze incendiul, dar ceea ce vedea părea opera unui amator... Parc-ar fi dat foc niște copii sau, în orice caz, un om oarecare. Or,

incendiatorul nu era un om oarecare. Reena n-avea nicio îndoială, în ciuda faptului că folosise substanțe simple, ca benzina și hârtia cerată. Avea să mai găsească și altele.

Focul își croise drum în josul treptelor, propagat de benzină și trailcre. Dacă Reena n-ar fi primit acel telefon care o adusese acolo, școala ar fi ars ca o torță. Prin urmare, nu-l interesase să distrugă clădirea.

Etajul avusese rău de suferit. Aici, atât temperatura, cât și densitatea fumului creștcau, iar Reena nu se îndoia că avea să găsească încă un punct de origine. Distingea siluetele oamenilor mișcându-se prin ceața fumurie ca niște fantome.

Găsi rămășițele unor trailere. Ridică resturile carbonizate ale unui plic de chibrituri, le vârî într-un plic și însemnă locul pentru documentare.

– Cum merge, campioano?

Îi răspunse lui Steve făcând semnul cu degetul mare în sus.

– Conturul arsurii de pe peretele dinspre est? Al doilea punct de origine, cred.

Glasurile lor sunau metalic, încordate.

– Aici, focul a fost absorbit în tavan, arătă ea în sus. Iar aici s-a învăpăiat înapoi, în jos. Tipul plecase de mult.

Se mișcau împreună, culegând probe, înregistrând, urcând spre inima încă vie a focului. Flăcările lingeau pereții, iar oamenii se luptau cu el. Dansa deasupra, de-a lungul tavanului ars, cu acel muget gutural care Reenei îi trimitea întotdeauna un fior ca un deget de gheață pe șira spinării.

Era fermecător, oribil de fermecător. Cu lumina și dogoarea sa seducătoare, cu dansul său hipnotic... Fu nevoită să-și blocheze teama înnăscută și propria fascinație pentru a se concentra asupra carburantului și metodei, asupra amprentelor.

Benzina se simțea aici mai puternic, pe sub duhoarea acră a fumului și mirosul sălciu de umezeală. Oamenii care luptau

cu spiralele de flăcări aveau feţele înnegrite de fum şi ochii sticloşi de concentrare. Apa ţâşnea din furtunuri şi năvălea de afară prin ferestrele sparte.

O altă porţiune din acoperiş se prăbuşi cu un soi de satisfacţie cutremurată, ventilând focul, alimentându-l astfel încât să izbucnească brusc, furtunos, în sus.

Reena se repezi înainte să ajute cu un furtun, gândindu-se la dresorii de lei care lovesc felinele violente cu biciurile şi scaunele.

Efortul îi cânta în muşchi şi o zguduia până-n vârfurile picioarelor.

Văzu un loc unde o parte din perete fusese ciopârţită până la zidărie, iar prin norii de fum şi apă distinse forma, modelul.

El o făcuse, îşi zise. Punctul iniţial de origine.

Şi ştiu, în timp ce braţele îi tremurau şi focul se stingea încet, că n-o făcuse pentru prima oară.

Răsuflă uşurat, ca un soi de eliberare, când o văzu ieşind. În pofida echipamentului şi a staturii, Bo o recunoscu în clipa în care o zări prin fumul dens.

Oricât de nepăsător vorbise O'Donnell, indiferent ce spusese, Bo îl auzi şi pe el expirând uşurat când Reena ieşi din fum, apă şi resturi. Avea faţa înnegrită de funingine. Când îşi scoase buteliile de oxigen, cenuşa îi căzu de pe echipamentul de protecţie.

– Uite-o şi pe fata noastră, spuse vesel O'Donnell. Ce-ar fi să aştepţi aici, amice. Ţi-o trimit într-un minut.

Reena îşi scoase casca – iar Bo văzu o scurtă spirală de culoare auriu-închis, când se îndoi din talie, cu mâinile rezemate de genunchi, şi scuipă pe jos. Ea rămase pe loc, ridicând capul doar pentru a-l privi pe O'Donnell. Apoi se îndreptă şi-l respinse cu un gest pe infirmierul care se apropiase. Descheindu-şi jacheta, porni spre Bo.

– Trebuie să rămân aici, iar apoi să mă duc la secție. Am să pun pe altcineva să te ducă acasă.

– Ești OK?

– Mda. Ar fi putut să fie mult mai rău acolo, înăuntru. Putea provoca o pagubă mult mai mare. N-a murit nimeni, clădirea era goală, școala e închisă în timpul verii. A vrut doar să se dea în spectacol.

– Ți-a lăsat cutia aia de chibrituri de la restaurantul familiei tale. Așadar, spectacolul era pentru tine.

– Nu te pot contrazice.

Aruncă o privire spre doi pompieri uzi-leoarcă și acoperiți de funingine care își aprindeau țigările.

– Ai observat pe cineva care să pară suspect?

– Nu prea. Trebuie să recunosc că, după ce te-ai dus înăuntru, n-am mai fost atent. Rugăciunile mi-au consumat aproape toată puterea de concentrare.

Reena zâmbi ușor, apoi înălță din sprâncene când Bo îi șterse cu degetul mare funinginea de pe obraz.

– N-arăt cel mai bine acum.

– Nici nu-ți pot spune cum arăți. M-ai speriat îngrozitor. O să păstrăm „dar"-urile pentru când vei avea mai mult timp.

Își îndesă mâinile în buzunare.

– Cred c-avem o mulțime să ne spunem unul altuia și aș prefera s-o facem fără public.

Reena se uită peste umărul lui. Pompierii încercuiseră obiectivul, înecându-l în apă, dar momentele cele mai grele trecuseră.

– Am să-ți găsesc o mașină. Ascultă, îmi pare rău că a ieșit așa...

– Și mie.

După ce făcu câțiva pași, Reena îi aranjă drumul până acasă, spunându-și că incendiul făcuse mai mult decât să distrugă o clădire. Dacă nu interpreta greșit felul cum se

retrăsese Bo din fața ei, același foc transformasc în scrum și o relație care abia începuse să se dezvolte.

Se duse la mașină să-și ia trusa de teren, scoase și o sticlă cu apă și-l văzu pe Steve apropiindu-se.

– Ăsta-i tipul cu care zicea Gina că ești în vorbă?

– E tipul cu care *eram* în vorbă. Cred că tocmai a ajuns la concluzia că toată figura asta cu poliția, incendiile și alarmele în toiul nopții sunt mult mai complicate decât îi convine lui.

– El pierde, scumpo.

– Poate, sau poate tocmai a avut norocul să scape. Sunt o pacoste pe capul bărbaților, Steve.

Trânti capota portbagajului. Mașina era acoperită cu cenușă, iar hainele ei puteau. Se rezemă de portieră, destupă sticla și bău îndelung pentru a-și răcori gâtul ars de fumul fierbinte.

I-o oferi și lui Steve și rămase pe loc. O'Donnell li se alătură.

– Ne vor lăsa să intrăm din nou peste câteva minute. Ce-ai mai găsit? o întrebă el.

Reena scoase din trusă un mic reportofon ca să nu trebuiască să povestească încă o dată.

– Telefon de la un subiect neidentificat, la numărul meu de-acasă, ora douăzeci și trei și patruzeci și cinci, începu ea, după care făcu rezumatul tuturor evenimentelor, al propriilor observații și al probelor recoltate.

La sfârșit, închise aparatul și-l puse la loc în trusă.

– După părerea mea, continuă ea, a vrut să pară stângaci. Să pară simplu. Dar a stat un timp să spargă peretele de sus și să dea foc în așa fel încât flăcările să înainteze atât prin încăpere, cât și pe dinapoia zidurilor. Când am sosit, sus era o fereastră spartă. Poate că el a făcut-o, sau poate că era spartă dinainte, dar curentul acela de aer a ajutat focul să se propage. A folosit materiale elementare: benzină, trailere de hârtie și plicuri de

chibrituri. Sunt elementare, fiindcă în împrejurări potrivite pot da rezultate excelente. Nu pare opera unui profesionist, dar e clar că a aşa ceva miroase.

– Am mai avut de-a face cu el?

– Nu ştiu, O'Donnell.

Obosită, Reena se trase de o şuviţă de păr.

– Am revăzut mai multe cazuri vechi, şi tu la fel. Nu sare nimic în ochi. S-ar putea să fie vreun nebun pe care l-am întâlnit pe parcurs, am uitat de el, iar ăsta e modul lui de a-mi face curte. Asta-i o şcoală de cartier. Şcoala de cartier unde am învăţat eu.

Îşi descuie maşina şi scoase punga cu cutia de chibrituri ca să i-o arate.

– Astea-s de la „Sirico's", semn că mă cunoaşte şi că poate să se apropie. Le-a lăsat într-un loc unde era sigur c-aveam să le găsesc – nu înăuntru, unde puteau fi distruse dacă situaţia scăpa de sub control, ci afară, pentru că acolo existau şanse mai mari de a fi găsite, lângă punctul lui de intrare, sau locul pe care l-a făcut să pară punct de intrare. E ceva personal.

Puse punga la loc şi încuie maşina.

– Şi, OK, e sinistru de te bagă-n toţi sperieţii. M-a pus pe jăratic.

– Cercetăm locul faptei, cercetăm cazul, iar data viitoare când sună, adăugă O'Donnell, nu te mai duci să verifici ceva fără să mă anunţi şi pe mine mai întâi? Ne-am înţeles?.

– Mă iritase, spuse Renna, apoi răsufla scurt. Ai dreptate. M-am gândit că era doar vreun descreierat care voia să-mi forţeze mâna – chestie căreia i-aş fi putut face faţă. Mi s-a mai întâmplat. Dar asta-i mai mult decât atât.

Studie clădirea prin norii de fum.

– E mult mai mult. Aşa că, nu, n-ai de ce să te temi c-aş lua-o pe cont propriu.

– Bun. Hai să ne-apucăm de treabă.

20

Era trecut de şase dimineaţa când Reena părăsi locul faptei. Se despărţi de O'Donnell şi o porni, împreună cu Steve, spre secţia de pompieri. O'Donnell avea să înregistreze probele şi să scrie raportul iniţial. Vorbise cu toţi cei din echipa de pompieri care participaseră la stingerea incendiului şi încă nu dormeau. Acolo putea face un duş – în sfârşit. Îşi ţinea mereu un schimb de haine în portbagaj. În plus, avea toate şansele să prindă o masă bună la cantina pompierilor. Nopţi ca aceea care trecuse îi sporeau pofta de mâncare.

– Şi care-i treaba cu Goodnight ăsta? La vederea privirii mate a Reenei, Steve ridică din umeri şi continuă: O să mă ia Gina la întrebări. Şi când n-am detalii să-i spun, devine mofturoasă.

– Pe mine-o să mă descoasă oricum. Spune-i doar să vină direct la sursă.

– Îţi mulţumesc.

– Se ocupă de ceea ce faci tu. Vreau să zic, între voi doi asta n-a fost niciodată o problemă.

– Sigur, uneori îşi face griji şi ea. Dar nu, nu e niciun târg. Anul trecut, când l-am pierdut pe Biggs, a fost greu. La fel de greu pentru amândoi. Am discutat despre asta... continuă el, trăgându-se de lobul urechii. Despre măsura în care riscul face parte din meserie. Trebuie să cumperi tot pachetul, înţelegi? Şi nu merge întotdeauna, dar Gina... ea e dură. Ştii şi tu. Avem

copii, ne mai vine încă unul... Trebuie să reziste, altfel nu se poate.

– Te iubește. Dragostea înseamnă și puterea de a rezista.

Reena opri mașina în fața secției.

– Dimineață, când o suni, întreab-o dacă vrea să le dea telefon părinților mei doar ca să le spună că mă ocup de cazul ăsta și că totul e-n regulă. Ai putea să treci peste detalii, Steve? Măcar acum?

– Nicio problemă.

Doi oameni spălau pompa. Steve se opri să stea de vorbă cu ei. Reena se mulțumi să le facă un semn de salut cu mâna în timp ce intra în secție, cu hainele curate sub braț.

Își spălă părul afumat până începură s-o doară brațele, apoi închise ochii și lăsă apa s-o biciuiască peste cap, umeri și spate.

O usturau ochii de oboseală, dar și asta avea să-i treacă. Știa că gustul de funingine va stărui, oricât de multă apă ar fi băut. Aroma focului dăinuia, și chiar după ce trecea, nu putea s-o uite.

Nu se grăbi și începu să-și maseze trupul cu cremă parfumată pentru a-și calma pielea – și pe sine. Se unse și cu alifie hidratantă. Intrase într-o clădire care ardea, însă a dracului să fie dacă avea de gând să-și sacrifice pielea. Sau vanitatea, își mai spuse ea, aplicând machiajul cu grijă.

După ce se îmbrăcă, își agăță geanta pe umăr și porni spre cantină. Avea impresia că în bucătărie se gătea mereu câte ceva, la orice oră din zi și din noapte. Oale mari cu chili sau tocană, o bucată imensă de carne, o ditamai tigaia cu jumări de ouă. Tejghelele prelungi și aragazul erau frecate după fiecare masă până luceau, dar în aer mirosea tot timpul a cafea și a mâncare fierbinte.

În cazarma aceea își făcuse instrucția și, în timpul liber, lucrase ca voluntară. Dormisc în paturile pompierilor, gătisc

la bucătăria cantinei, jucase cărți la masă sau se uitase la televizorul din club.

Nimeni nu se miră s-o vadă intrând. Fu întâmpinată cu înclinări din cap somnoroase și saluturi vesele. Și cu o farfurie mare cu omletă și șuncă.

Se așeză lângă Gribley, un pompier cu doisprezece ani vechime, cu barbișon și o arsură prelungă peste claviculă. Vetteran de război.

– Se-aude că pălălaia de azi-noapte a fost pentru tine.

– Se-aude corect.

Reena luă o lingură de omletă și o înghiți cu o gură de cola.

– Se pare că are o problemă cu mine. Când am ajuns acolo, structura se angajase complet. Să tot fi trecut vreo zece minute de când mă sunase.

– Slab timpu' de reacție, comentă Gribley.

– Nu mi-a spus că dăduse foc la ceva, altfel m-aș fi grăbit și mai mult. Data viitoare am s-o fac.

În cealaltă parte a mesei, unul dintre pompieri înălță capul.

– Crezi c-o să fie și-o dată viitoare? Te gândești că-i în serie?

– Sunt pregătită. Și e nevoie să fii pregătit pentru așa ceva. Pe-asta a făcut-o ușoară. Așa, de probă. Ca atunci când îți întinzi brațul pentru ca pe urmă să-l lași, viclean, pe umerii unei femei. A vrut să-mi testeze reacția, cred. Primul s-a angajat etajul, peretele din capătul de est?

– Mda, dădu din cap Gribley. Secția aia ardea cu toată puterea, când am ajuns noi sus. O parte din perete fusese spartă, iar în tavan erau străpunse găuri de ventilație.

– Și la parter a făcut la fel, continuă Reena. Nu s-a grăbit. Am găsit patru plicuri de chibrituri, dintre care unul nu s-a aprins.

– La etaj întinsese trailere care coborau până la parter.

Omul din fața ei, Sands, își luă cana cu cafea.

– Nu se aprinseseră complet când am ajuns noi la ele. O rasolcală, dacă vrei să știi părerea mea.

– Mda.

Din neglijență sau deliberat?

– A fost aproape o copilărie. Reena stătea răsturnată în scaun, ca și O'Donnell. Benzină, hârtii și chibrituri. Genul de lucruri cu care ar putea să se joace un copil. Dacă nu pui la socoteală ventilația deliberată, ar părea o joacă de copii sau o treabă de amatori. Chibriturile n-au avut timp să se aprindă – așa că le-am găsit. Și-atunci a crezut că n-o să vedem spărturile pentru aerisire sau a vrut să le vedem?

– Dacă încerci să-i analizezi gândurile, cred c-a vrut ca *tu* să le vezi. Noi, ceilalți, suntem doar niște figuranți. Tu ești vedeta.

– Îți mulțumesc că mă liniștești.

Îndreptându-se de spate, Reena întrebă încrâncenată:

– Cine? De ce? Unde ni s-au încrucișat drumurile? Sau nu ni s-au încrucișat decât în capul lui?

– O să revedem încă o dată cazurile vechi. Și vom începe să vorbim cu oamenii implicați. Poate e vreunul pe care l-am scăpat din vedere. Sau unul pe care nu l-am scăpat. Poate că e un tip cu care-ai avut o relație și nu-i convine că v-ați despărțit.

La auzul acestor cuvinte, Reena clătină din cap.

– N-am avut nicio relație serioasă. Nu le-am mai lăsat să devină serioase de când cu...

Se întrerupse, apoi își masă ceafa sub privirea atentă a lui O'Donnell.

– Ține-te la curent cu evenimentele, O'Donnell. Știi bine că nu m-am mai ambalat de la încurcătura aia cu Luke.

– A trecut cam mult timp fără să te ambalezi.

– Poate, dar așa-mi place mie să-mi joc cartea. Iar dacă te bate cumva gândul că s-ar putea ca ăsta să fie Luke, las-o baltă. Nici mort nu s-ar târî el printr-o coșmelie plină de praf. I s-ar murdări costumul de firmă.

– Poate venise cu treningul. E tot la New York?

– Din câte știu eu, da... OK, ridică ea palmele. Am să verific. Nu pot să *sufăr* treaba asta, da' tot am să verific.

– Te-ai gândit vreodată cât de rău te-a lovit individul ăla?

– Pe naiba, mi-a lăsat doar vreo două vânătăi, atâta tot. Mai rău m-am lovit jucând fotbal.

– Nu la față mă refeream, Hale. În suflet te-a lovit. Păcat că i-ai dat satisfacție. Mă duc să aduc niște cafea.

O'Donnell se ridică și ieși pentru a-i lăsa timp să gândească. Reena înjură printre dinți și se întoarse spre computer ca să caute datele referitoare la Luke Chambers.

Când reveni cu cana de cafea, O'Donnell o auzi spunându-i cu voce crispată:

– Luke Chambers are o adresă la New York și e angajat la aceeași casă de brokeraj care l-a adus pe Wall Street. S-a căsătorit în decembrie 2000 cu o anumită Janine Grady. N-au avut copii. A rămas văduv, căci soția lui a murit la 11 septembrie. Lucra la etajul șaizeci și patru al turnului unu.

– Grea lovitură. Așa ceva poate lua mințile unui om. Ar fi fost cruțat dacă-i făceai pe plac, cu ani în urmă.

– Iisuse! Bine, am să vorbesc cu poliția locală, să cer să verifice dac-a fost în New York azi-noapte.

O'Donnell se apropie de biroul ei și îi puse în față cutia de pepsi dietetic pe care o adusese în buzunar.

– Dacă lucrurile stăteau invers, și tu ai insista să fac același lucru. Iar dacă aș refuza, ai face-o tu pentru mine.

– Sunt obosită. Sunt nervoasă. Faptul că ai dreptate nu mă face decât să-mi vină să te iau la pumni.

Cu un zâmbet mulțumit, O'Donnell se așeză la biroul lui.

*

Era o ușurare să ajungă în sfârșit acasă. Nu-și mai dorea decât să se culce și să doarmă ne-ntoarsă.

Intră și își agăță poșeta de stâlpul scării. Apoi, când îi reveni în minte expresia încruntată dezaprobator a mamei sale, și-o luă și o puse în debara.

– Poftim, acum ești mulțumită?

Fără să ia în seamă ledul roșu al robotului care clipea, se duse direct în bucătărie. Aruncă pe masă corespondența și puse alături copia dosarului pe care și-o adusese ca să lucreze acasă. Mai întâi somnul, își spuse ea – dar cedă și apăsă pe butonul de ascultare a mesajelor.

Imediat ce vocea înregistrată anunță că primul mesaj fusese primit la orele două și zece dimineața, inima începu să-i bată mai puternic.

– Ți-a plăcut surpriza? Pun pariu că da, de vreme ce ești tot acolo. Atâta foc...! Auriu, roșu și albastru orbitor. Pariez că te-a excitat. Pariez că-ți venea să te duci înăuntru și să-l lași pe vecinu' să te reguleze în timp ce totu' ardea-n jur. Și-o să vină și altele, și mai mișto. Așteaptă numai. Așteaptă.

Reena respira prea repede și prea zgomotos. Opri banda și închise ochii până reuși să-și recapete controlul.

O pândise. Știuse că Bo era cu ea. Știuse că se duse la fereastră. Se aflase destul de aproape ca s-o urmărească, dar ca nu-l observase. Să fi fost unul dintre oamenii care ieșiseră din clădirile învecinate? Șoferul unei mașini în trecere? Unul dintre chipurile din mulțime?

Pândind-o. Urmărind-o cum privea flăcările.

Se cutremură. Voia s-o sperie și nu-l putea opri. Dar își putea controla propriile reacții.

Parcurse și restul mesajelor.

Al doilea sosise la ora şapte şi jumătate.

– Tot n-ai ajuns acasă?

Râse, trăgându-şi respiraţia.

– Treabă, treabă, treabă...

– Grozav te mai crezi, nemernicule, zise ea cu voce tare. Asta-i întotdeauna o greşeală.

Al treilea mesaj era înregistrat la opt fără un sfert.

– Reena.

Tresări, apoi răsuflă uşurată, recunoscând glasul lui Bo. Da, într-adevăr, individul o speriase de-a binelea.

– Maşina ta încă nu e aici, deci cred că mai lucrezi. Azi am de executat o comandă, trebuie să dau o fugă până la aprovizionare. Sună destul de jalnic după aventurile de azi-noapte. Oricum, dacă mai târziu ajungi acasă, dă-mi un telefon.

Următorul era mai recent – Gina voia să o vadă ca să afle totul despre noul ei iubit.

– Sunt destul de sigură că e prea târziu pentru aşa ceva.

Reena scoase un şuierat şi pocni din degete:

– Uite-l, nu e!

Apoi se încruntă când din difuzor izbucni glasul plângăreţ al surorii sale, Bella:

– De ce nu eşti acasă niciodată când am nevoie de tine?

Astea erau toate mesajele. Reena întinse mâna spre receptor, apoi se opri. Uneori trebuia să gândească mai întâi ca o poliţistă şi abia apoi ca o soră.

Şterse toate mesajele de după al doilea apel, scoase caseta şi o puse într-o pungă pe carte o sigilă înainte de a introduce o bandă nouă.

Apoi îl sună pe O'Donnell ca să-l pună la curent.

– Înseamnă că a fost acolo.

– Cel mai probabil, da. Sau îmi supraveghea casa şi m-a văzut plecând cu Bo. S-ar putea să mă fi pândit aici, pentru ca

apoi să mă urmărească până acolo. Deşi m-am tot uitat, dar n-am observat nimic suspect.

– Vom începe încă o trecere în revistă, dimineaţă, îi spuse el. Am să dau un telefon, să trimită o maşină de patrulare la tine în noaptea asta.

Reena dădu să obiecteze, apoi se opri.

– Bună idee. Cineva de la unitate, da? Dacă vede o maşină de patrulare, s-ar putea să-l descurajeze. N-ar fi mai bine să trimiţi una fără însemne?

– Aranjez eu. Tu culcă-te şi te odihneşte puţin.

Cu gândul la mesajul de la Bella, Reena îşi frecă ochii obosiţi şi spuse:

– Mda, exact asta am să fac.

Se uită la telefon. Trebuia s-o sune pe Bella. Sigur că trebuia. Nu conta că ieşirea aceea nervoasă putuse fi provocată de un fleac, precum ruperea unei unghii, de exemplu. Era meschin şi nesincer să gândească astfel. Bella nu era chiar atât de ridicolă. Aproape, dar nu chiar atât. Putea fi ceva în legătură cu copiii, deşi într-o asemenea situaţie ar fi fost de aşteptat să primească telefoane de la vreo duzină de membri ai familiei. În caz de urgenţă, ar fi sunat-o părinţii ei pe mobil.

Oare ce spunea despre ea faptul că se codea atâta să răspundă la apelul propriei sale surori?

Reena ridică receptorul şi apăsă pe tasta care corespundea numărului Bellei din memoria aparatului.

Nu fu sigură dacă să se simtă uşurată sau iritată când menajera o informă că Bella era la salon – ceea ce putea însemna totuşi că se produsese o criză, îşi spuse Reena, închizând telefonul. Sora ei alerga la salonul de cosmetică aşa cum alţi oameni se repezeau la urgenţă.

Se pregătea să urce la etaj când o bătaie în uşa din faţă o făcu să se întoarcă. Simţi un fior, întrebându-se dacă o fi Bo.

În schimb, o găsi în faţa uşii pe Gina, exuberantă şi gravidă în luna a şasea.

– Steve mi-a spus că eşti acasă. Trebuia neapărat să văd cum eşti!

Îşi aruncă braţele în jurul ei, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare năprasnică.

– Ce mai noapte, mm? Eşti OK? Pari obosită. Ar trebui să tragi un pui de somn.

– Asta ar fi o idee, răspunse Reena, în timp ce Gina intra ca la ea acasă.

– Ei, ia să stăm noi jos. Maică-mea a luat copiii la ea pentru vreo două ore, Dumnezeu s-o binecuvânteze cu tinereţea şi frumuseţea ei eternă.

Se trânti pe canapea, bătându-se cu palma pe burta rotundă, apoi privi în jur spre pereţii pe care ultimii locatari îi zugrăviseră într-un verde kiwi straniu.

– Încă nu ţi-ai ales culorile? Ar trebui să te grăbeşti şi să zugrăveşti cât e vreme frumoasă, ca să poţi lăsa ferestrele deschise să mai iasă mirosul de vopsea. O să-ţi dea şi Steve o mână de ajutor.

– Spune-i că-i mulţumesc. Încă n-am început cu adevărat nimic. Mă gândesc la ceva puţin mai clasic.

– Orice ar fi mai clasic decât ce ai acum. Pot să te ajut şi cu. Îmi place la nebunie să aleg culorile. Sunt ca nişte jucării. Te înveselesc?

– Par să am nevoie?

– Steve îmi spune tot felul de lucruri, Reena. Nu-ţi face griji, n-am suflat o vorbă faţă de familia ta – faţă de nimeni. Şi nici n-am s-o fac dacă nu vrei. Am să-mi bat capul singură în legătură cu tine.

– N-ai de ce să-ţi baţi capul.

– Ba cum să n-am? Când un incendiator maniac e obsedat

de cea mai bună prietenă a mea, atât de obsedat încât să dea foc şcolii elementare din cartier...?

Oftând, Reena se ridică să se ducă la bucătărie, unde umplu două pahare cu San Pellegrino.

– Ai ceva care să meargă cu chestia asta? întrebă Gina din spatele ei. Ceva care să conţină zahăr în cantităţi cât mai mari?

Reena scoase resturile unei prăjituri cu cafea.

– E veche de câteva zile, o preveni ea.

– Mda, de parcă asta contează, râse Gina rupând o bucată. Aş mânca şi scoarţă de copac dac-ar avea zahăr presărat pe deasupra, spuse ea, aşezându-se lângă vechiul butuc de măcelărie pe care Reena îl folosea drept masă de bucătărie. OK, am fost ocupate amândouă, şi tu, şi eu... Acum a sosit momentul să aflu toate detaliile despre tâmplarul ăsta. Mama mea a auzit de la mama ta că l-ai cunoscut în colegiu. Mai ştiu şi eu pe cine cunoşteai pe-atunci, şi nu-mi amintesc de niciun tip sexy pe care să-l cheme Goodnight.

– Fiindcă nu l-am cunoscut nici tu, nici eu. Sau eu nu l-am cunoscut. M-a văzut prima oară când eram la colegiu... Când tu şi cu mine eram la colegiu.

– Maică-mea nu înţelege niciodată bine... pufni Gina, rupând încă o bucată. Hai, stai jos şi dă pe gură.

Reena se conformă, şi oboseala începu să se risipească ascultând recitalul Ginei cu „O, Doamne!" şi dramatice duceri de mână la inimă.

– Te-a văzut în celălalt capăt al camerei, şi nu te-a uitat niciodată. Te-a purtat în suflet toată...

– Pfui.

– Of, mai taci din gură! E aşa de romantic... Romantic ca povesta lui Heatchliff şi a Catherinei.

– Ăia erau nebuni.

– Pentru numele lui Dumnezeu! OK, atunci romantic ca-n „Nopţi albe în Seattle". Ştii ce mult îmi place filmul ăla.

– Sigur, lăsând la o parte faptul că noi nu locuim pe coastele opuse ale Americii, eu nu sunt logodită cu altul, iar el nu-i un văduv c-un copil; în rest, povestea e exact aceeași.

Gina împunse aerul cu un deget spre ea.

– N-ai să-mi strici cheful, să știi! Sunt măritată de șase ani, aștept al treilea copil, de unde-atâtea romanțe siropoase în ultima vreme? Așa că, ia zi: cât de bine arată?

– Foarte. E bine clădit. S-ar putea ca în parte să se datoreze și muncii pe care o face. Atâta efort fizic...

– Și acum, esențialul. La sex cum e?

– Am zis cu c-am făcut sex cu el?

– De cât timp te cunosc?

– La naiba. Aici m-ai prins. E dincolo de capătul scalei...

Clipind din ochi, Gina se rezemă de spătar.

– Pe-asta n-ai mai spus-o niciodată.

– Ce n-am spus?

– Tu mereu zici: e super sau e intens... Uneori e nostim ori mediocru... Dacă ar fi să folosesc o scală, aș zice că punctul maxim a fost pe la poziția opt.

Fruntea Reenei se încreți.

– Am avut și de zece. Și ești mult prea obsedată de viața mea sexuală.

– Pentru ce există prietenele? Și cum e să-l găsești pe cel mai bun amant din tinerețea ta aventuroasă?

– N-am spus că... OK, este. Nu știu. E super și intens, și nostim și romantic... Chiar și când înnebunim. Iar de azi-noapte-ncoace, nu mai e nicicum. S-a terminat.

– Cum? De ce? Abia am ajuns aici...

Reena mai turnă puțină apă minerală, apoi rămase pe scaun, privind balonașele.

– Să târăști un tip după tine la fața locului – într-un caz în care ești implicată atât profesional, cât și personal – să te vadă cum alergi peste tot în echipament de pompier, cum dai ordine,

inclusiv lui, să știe că un sonat necunoscut te-a luat la ochi... Îi cam piere elanul, Gina.

– Înseamnă că-ntr-adevăr are-o sculă doar atâtica.

Râzând, Reena clătină din cap.

– N-o are mică – nici la propriu, nici la figurat. Abia am început să dansăm, Gina. Când melodia se schimbă atât de brusc... lucrurile devin complicate.

Pufnind, Gina se rezemă de spătar.

– Ei bine, dacă asta-i atitudinea lui, nu-mi mai place.

– Ți-ar plăcea. E simpatic. N-am să-l acuz că a bătut în retragere.

– Ceea ce-nseamnă că încă n-a bătut în nicio retragere.

– Am senzația că a făcut-o aseară. Numai că încă n-a declarat oficial.

– Știi care e problema ta, Reena? Ești o pesimistă. În materie de bărbați ești o pesimistă mare cât toate zilele. Și tocmai de-asta...

Se întrerupse, încruntându-se, și sorbi din apă.

– Nu te întrerupe tocmai acum.

– OK, n-am să mă întrerup fiindcă te iubesc. De-asta relațiile tale nu durează, de-asta nu au deloc profunzime. Și o știi tot așa încă din colegiu. De la bietul Josh. Iar după Luke e și mai rău. Ăla era un bou de proporții majore, adăugă Gina, în timp ce Reena începu să bolborosească, agitată. Nu încape discuție. Dar ceea ce s-a întâmplat atunci te-a zăpăcit de cap, dacă vrei să știi părerea mea, și te-a împiedicat să faci unele legături reale.

– Nu-i adevărat, zise Renna, deși sesiză lipsa de convingere în propria voce.

Gina întinse brațul peste masă și îi luă mâna într-a ei.

– Iubito, te aud vorbind despre tipul ăsta cum nu te-am mai auzit vorbind despre vreunul de când eram mici. Văd

posibilități serioase să se lege ceva solid, iar tu pari gata să le spulberi. Ce mai, ești de-a dreptul hotărâtă! De ce nu aștepți să vezi cum stau lucrurile înainte de a-i șterge numele cu un X?

– Pentru că e important, răspunse încet Reena, iar mâna Ginei i-o strânse pe a ei. Pentru că se uită la mine și simt că e important. Niciodată n-am mai simțit așa ceva. Cu nimeni, și cu nicio ocazie. Înțelesesem că nu mi-era dat sau că nu puteam. Poate că nu voiam. Și era-n regulă. Am destule în viața mea. Familia, munca... Dacă-mi doream un bărbat, aveam de unde alege. Dar el e important, și totul merge atât de repede, și-i atât de *mult,* încât nu vreau să mă simt strivită când va pleca.

– Ești îndrăgostită de el?

– Oscilez. Și mi-e frică.

Zâmbetul Ginei înflori pe buze; se ridică și ocoli masa pentru a o cuprinde pe Reena cu brațele pe după gât.

– Felicitări.

– Și cred că azi-noapte am stricat totul, Gina...

– Stai. Așteaptă să vezi. Adu-ți aminte ce epavă eram când a început să devină serioasă treaba cu Steve.

Reena zâmbi.

– A fost drăguț.

– A fost groaznic!

Absentă, Gina s-a îndreptat și începu să-i maseze umerii Reenei.

– Voiam să mă duc la Roma pentru un an, să am o aventură nebună cu un artist care se luptă să răzbească... Dar cum naiba să fac asta când un afurisit de pompier îmi luase mințile? Și încă mi le mai ia, încă mă mai sperie. Uneori, mă uit la el și mă întreb: ce-aș face dacă i s-ar întâmpla ceva, dacă l-aș pierde? Dacă s-ar îndrăgosti de alta? Dă-i o șansă, Renna.

Se retrase cu un pas, atingând obrazul Reenei cu o mână.

– Nu l-am cunoscut, și totuși îți cer să-i dai o șansă. Iar

acum mă duc să-mi iau copiii și să mă întorc cu ei în circul care-i viața mea. Mai sună-mă mâine.

– O să te sun. Gina...? M-ai înveselit.

– Atunci mi-am făcut treaba.

Dormi trei ore și se trezi cu inima bătând puternic, cu drojdia unui coșmar începătoșându-i mintea. Foc și fum, teroare și întuneric – un amestec de elemente care nu voiau să se închege. Probabil era mai bine așa, își spuse ea, ghemuindu-se pentru a aștepta să i se calmeze pulsul.

Mai visa urât din când în când, mai ales dacă era stresată sau foarte obosită. Era firesc pentru o polițistă. Nimeni nu vedea ceea ce vedeau polițiștii, nu atingea ce atingeau ei, nu simțea aceleași mirosuri.

Dar impresiile se ștergeau, ca întotdeauna. Putea trăi cu imaginile acelea, fiindcă munca ei însemna că făcea ceva împotriva lor.

Se ridică în capul oaselor și aprinse lumina. Avea să mănânce ceva, să lucreze câte ceva. Așa va trece mai ușor peste perioada de insomnie și îngrijorare din jurul orei trei dimineața.

Încă buimacă de somn, coborî la parter. Gina avea dreptate, conchise ea, plimbându-și degetele peste un perete. Trebuia să ia o hotărâre serioasă în legătură cu zugrăveala, să aleagă niște decorațiuni și să-nceapă să-și personalizeze casa.

O fobie a angajamentelor? se întrebă. Îi trebuiseră ani de zile până se hotărâse să-și cumpere o casă, deși o dorea de atâta timp. Iar acum se mocăia cu aranjatul casei. Ei bine, primul pas era acela de a recunoaște că avea o mică problemă. Prin urmare, va cumpăra niște afurisită de vopsea și se va apuca de treabă.

Va duce cazul acela până la capăt și îl va închide. Apoi își va lua o săptămână liberă și va face ceva pentru sine însăși.

Vopsea și hârtie, câteva drumuri la magazinele de antichități și la cele de bibelouri... Va planta și câteva flori...

Fără prea mult interes, se uită prin bucătărie. De fapt, nu prea avea poftă de mâncare. Avea chef să mediteze. Nu era vina ei că devenise polițistă și, uneori, avea o muncă neatrăgătoare și urgentă. Cu siguranță nu era vina ei nici că Bo nu putea să se împace cu situația asta.

Fobia angajamentelor, vezi să nu! conchise ea. Fusese pe punctul de a-și lua un angajament față de Bo – primul ei angajament –, iar el sărise de pe corabie la primul val mai mare.

Rahat.

El era cel care-i făcuse curte. Ochi verzi visători, gură sexy... Nenorocitul. Scoase din cămară usturoi și roșii și începu să taie, închipuindu-și că-l toca pe Bo mărunt-mărunt. Fata din Vis? Aiurea-n tramvai! Nu era fata din visul nimănui, și nici n-avea de gând să joace un asemenea rol. Era cine era, iar lui nu-i rămânea decât s-o accepte sau să se care.

Încălzi uleiul de măsline într-o tigaie și scoase vinul roșu.

Nu avea nevoie de el. Se găscau pe lume destui bărbați pentru când și dacă avea nevoie de vreunul. N-o interesa să aibă un tâmplar fermecător, sexy și nostim care să umple toate golurile din viața ei.

N-avea niciun gol în viața ei.

Puse usturoiul la prăjit, apoi tresări când auzi bătaia în ușa din spate. „Calmează-te", își spuse, dar luă totuși pistolul și îl puse pe bufet.

– Cine e?

– Eu, Bo.

Răsuflând prelung, puse pistolul la loc în sertarul cu scule. Își roti umerii pentru a și-i destinde, apoi descuie ușa din spate.

Simțea o apăsare în piept și n-avea ce face. O piatră pe inimă, un nod în gât și un gol în stomac. Toate la un loc alcătuiau

o angoasă cât se putea de nouă și supărătoare, când era vorba de un bărbat.

Deschise însă ușa și-i zâmbi ușor, dezinvolt.

– Ai nevoie de o ceașcă de zahăr?

– Nu chiar. Mi-ai auzit mesajul?

– A, mda. Scuză-mă. N-am ajuns acasă decât pe la patru și pe urmă am avut o vizită. După aia am tras un pui de somn... Adineaori m-am trezit.

– Bănuiam. Când am ajuns acasă, perdelele de la dormitoriul tău erau trase, așa c-am bănuit că dormi. M-am gândit să încerc când am văzut că s-a aprins lumina la bucătărie. Aici miroase ceva frumos – în afară de tine.

– Of, rahat... Se repezi înapoi la aragaz și salvă usturoiul. Pregăteam doar niște paste...

Adăugă roșiile mărunțite și puțin vin. Poate că nu-i era chiar atât de foame, dar se bucura să aibă ceva de făcut cu mâinile. Mai puse puțin busuioc, râșni un pic de piper și lăsă totul să fiarbă la foc mic.

– Încă arăți obosită.

– Mulțumesc. Își auzi propriul ton, acru ca o lămâie. Nici nu știi cât îmi place s-aud asta.

– Am fost îngrijorat pentru tine.

– Îmi pare rău, face parte din scenariu.

– Așa se pare.

– Am să beau un pahar de vin.

– Mulțumesc.

Ochii lui nu se desprindeau dintr-ai ei.

– Ar merge de minune. Mai ai să-mi spui ceva în legătură cu cele întâmplate azi-noapte?

– Pătrundere ilegală, incendiere cu puncte de origine multiple, mesaje destinate anchetatorului. Nicio victimă omencască, încheie ea, întinzându-i un pahar de vin roșu.

– Eşti nervoasă din cauza oboselii, din cauză că nemernicul ăsta îţi complică viaţa sau din cauza mea?

Cu un zâmbet la fel de amar ca tonul pe care vorbea, Reena îi răspunse:

– Alege una.

– OK, le iau pe primele două. Ce-ar fi să mi-o explici tu pe a treia?

Reena se rezemă de bufet.

– Am făcut ceea ce sunt instruită să fac, ce sunt obligată să fac, ce sunt plătită să fac.

Bo aşteptă un moment, apoi dădu din cap.

– Şi?

– Şi ce?

– Exact asta vreau şi eu să te-ntreb: şi ce? Cine te contrazice?

Putea fi civilizată, îşi spuse ea. Civilizată şi matură. Scoase o cratiţă şi o umplu cu apă.

– Am făcut destul, în caz că ţi-e foame.

– Sigur. Reena, mă tratezi aşa fiindcă ţi-am stat în drum azi-noapte?

– N-ar fi trebuit s-o faci.

– Când o fiinţă la care ţin începe să facă lucruri necugetate, şi uneori periculoase, îi stau în drum.

– Nu sunt necugetată.

– De regulă, nu, într-adevăr. Dar te surprinsese cu garda coborâtă.

– Nu ştii nimic de garda mea. Duse cratiţa la aragaz şi aprinse încă un ochi. Nu mă cunoşti aproape deloc.

Rămase nemişcată când Bo îi acoperi mâna cu a lui şi o întoarse cu faţa spre el.

– Ştiu că eşti deşteaptă. Ştiu că eşti conştiincioasă. Ştiu că eşti foarte strâns legată de familia ta, iar când râzi, ţi se luminează toată faţa. Ştiu că-ţi place baseballul şi ştiu unde-ţi

place să fii atinsă. Știu că-ți place plăcinta de lămâie și că nu bei cafea. Știu că ești gata oricând să intri-n foc. Și dacă-mi mai spui și altceva, am să știu mai multe.

– De ce-ai venit aici, Bo?

– Ca să te văd, ca să-ți vorbesc... Și, pe deasupra, mă mai aleg și cu o porție de paste.

Reena făcu un pas înapoi și își luă paharul cu vin.

– Am presupus că, după cele de azi-noapte, ai o problemă...

– Cu ce?

– Nu fi bătut în cap.

Bo ridică mâinile.

– Încerc să nu fiu. Și nici nu am probleme... cu tine.

Ridicând ușor din umeri, Reena sorbi din pahar.

– Crezi că aș avea probleme cu tine fiindcă...?

Când văzu că nu spune nimic, Bo se hotărî să continue:

– OK, fără răspunsuri multiple. Fiindcă ne-am certat că voiai să pleci singură? Nu, asta nu poate fi, pentru că am câștigat. Fiindcă a trebuit să nu-ți stau în drum? Nici asta nu poate fi, pentru că nu lucrez la poliție sau la pompieri. Încep să nu mai știu unde să caut...

– Nu ți-a convenit c-am intrat.

– În clădirea care ardea? Bo scoase un sunet scurt, ca un hohot de râs sacadat. Pe bune! Ce, vrei să-mi convină când te repezi în foc? Ei bine, aici ai *tu* o problemă, fiindcă n-o să-mi convină niciodată. Pe lângă asta, mai ales c-a fost prima mea experiență, cred că m-am purtat destul de frumos. N-am fugit după tine, nu te-am placat, n-am încercat să te iau pe sus de-acolo – deși mi-a trecut o clipă prin minte. Așadar, în înțelegerea noastră intră și obligația de a-mi plăcea riscurile pe care ai să ți le asumi?

Reena îl privi lung.

– Dumnezeule, pesimistă mai sunt...

– Ce tot vorbești? Poți să traduci, te rog, limba asta

femeiască stranie, în nişte cuvinte pe care să le pot înţelege şi eu?

– Vrei să fim împreună, Bo?

Bo ridică mâinile – gestul tipic a bărbatului frustrat şi nedumerit.

– Păi nu suntem?

Râzând, Reena clătină din cap.

– Da, acum suntem... Cu siguranţă că suntem... O să-mi prezint scuzele.

– Perfect. Pentru ce?

– Pentru că te-am crezut un ticălos. Pentru că am crezut că voiai să te desparţi de mine fiindcă nu-ţi convine meseria mea, ceea ce sunt eu de fapt. Pentru că m-am ambalat în ideea de a nu-mi păsa dacă o făceai. N-am ajuns chiar până acolo, dar am făcut eforturi onorabile. Pentru că m-am supărat pe tine când mi-am dat seama că eu eram cea care se încurcase. Încep să intuiesc că am unele dificultăţi în domeniu – în domeniul relaţiilor.

Făcu un pas spre el, îi luă obrajii în palme şi îşi apăsă buzele calde peste ale lui.

– Aşa că-mi cer iertare.

– Vasăzică, prima ceartă din viaţa noastră s-a terminat?

– Aşa se pare.

– Perfect.

O sărută şi el.

– Hai să vorbim despre cu totul altceva în timp ce stăm la masă, lucru care sper să se întâmple cât mai curând, pentru că n-am mâncat decât un sandvici cu unt de arahide.

Reena se întoarse spre aragaz să ia pastele de pe foc.

– Ce-am eu aici o să-ţi placă mult mai mult.

– Îmi place deja.

VĂPAIA

Etapa finală a procesului de intensificare a unui foc.

Pe ici, pe colo, în cercuri și jocuri,
Dansau în noapte-ale morții focuri.
– *Samuel Taylor Coleridge*

21

Vrcau să ştiu mai multe despre fata asta cu care te vezi.

Bo continua să bată cu ciocanul în scândurile noului hambar despre care doamna Malloy insista că-i este atât de necesar, întrerupându-se doar pentru a-i face cu ochiul.

– Doamnă Malloy, nu fiţi geloasă. Tot dumneavoastră rămâneţi iubirea vieţii mele.

Femeia îşi trase nasul şi puse paharul cu limonadă proaspătă pe capra de tăiat lemne. Părul ei era vopsit în acelaşi roşu-strălucitor şi purta nişte ochelari de soare cu lentile de culoarea chihlimbarului şi un şort înflorat.

– Ai o privire care-mi spune că am fost înlocuită. Vreau să aud despre ea.

– E frumoasă.

– Spune-mi un lucru pe care n-am putut să-l ghicesc şi singură.

Bo lăsă deoparte pistolul de împuşcat cuie şi luă paharul cu limonadă.

– E inteligentă şi amuzantă, senzuală şi dulce. Ochii ei sunt ca ai unei leoaice, şi are o aluniţă mică uite-aici, se bătu el cu degetul deasupra buzei de sus. Provine dintr-o familie numeroasă. Au un restaurant italienesc în apropiere de locuinţa mea. A crescut în cartier. Auziţi, poate că fratele dumneavoastră o cunoaşte. E poliţist, nu?

– Este de douăzeci şi trei de ani. A arestat-o vreodată?

Bo râse.

– Mă îndoiesc. Şi ea e poliţistă. La departamentul oraşului Baltimore, unitatea de incendieri.

– La fel ca fratele meu.

– Nu mai spuneţi! Am crezut că c... Nici nu mai ştiu ce am crezut. Precis se cunosc. Cum îl cheamă? Am s-o întreb.

– O'Donnell. Michael O'Donnell.

Bo lăsă jos limonada şi-şi scoase ochelarii de protecţie.

– OK. Muzica din *Twilight Zone*. E partenerul ei. Ea este Catarina Hale.

– Catarina Hale, repetă doamna Malloy, încrucişând braţele la piept. Catarina Hale. Aceeaşi cu care am încercat eu să te combin cu ani în urmă?

– Nu se poate! Aţi încercat aşa ceva?

– Fratele meu spunea că are o parteneră nouă şi drăguţă, iar eu l-am întrebat: e necăsătorită? Şi el zice da, şi eu zic, ştiu un băiat drăguţ care-mi mai face unele lucrări prin preajma casei. Şi-i zic s-o întrebe dacă nu vrea să facă cunoştinţă c-un băiat drăguţ. Da' ea era-n vorbe cu altcineva. A reieşit că nu era un băiat la fel de drăguţ, dar Mick n-a mai adus vorba. Asta a fost tot.

– I-auzi! E un cerc aşa de ciudat între mine şi Reena... Vreau să zic că de ani de zile ne-am tot învârtit unul în jurul altuia fără să ne atingem niciodată. Aţi cunoscut-o?

– Odată, când a venit la o petrecere la Mick. Foarte drăguţă şi manierată.

– Mâine mă duc la cină la părinţii ei. Cină de familie.

– Să iei şi flori.

– Flori?

– Să-i duci mamei ei nişte flori frumoase, dar nu în cutie, începu ea să-l instruiască. În cutie e prea oficial. Un buchet frumos pe care să i-l poţi oferi când intri pe uşă.

– OK.

– Eşti un băiat bun, declară doamna Malloy, după care îl

lăsă să lucreze şi intră în casă să-şi sune fratele şi să mai afle ceva date despre Catarina Hale.

Flori? Putea să se descurce cu nişte flori. Se găseau la magazinul local şi oricum trebuia să mai cumpere câteva lucruri. Se opri la magazinul mixt de lângă casa doamnei Malloy şi luă un cărucior. Lapte, mereu era în criză de lapte. Cereale. De ce nu puneau cerealele lângă lapte? N-ar fi mai normal aşa?

Poate n-ar stricat să ia şi vreo două fripturi, s-o invite pe Reena la un grătar. Cu acest gând în minte, mai alese câteva articole şi porni spre raionul de florărie. Ajuns acolo, se opri cu degetele mari agăţate în buzunare, studiind exponatele din vitrinele frigorifice.

Doamna Malloy îi spusese să aleagă nişte flori vesele. Cele mari şi galbene – probabil crini – arătau destul de vesele. Dar crinii nu se aduceau la ceremoniile funerare? Ce putea fi vesel la o înmormântare?

– E mai greu decât am crezut, mormăi el cu glas tare, apoi aruncă o privire uşor jenată spre bărbatul care venise în spatele lui.

– Tot în coteţul câinelui?

– Poftim?

Omul îi adresă lui Bo un zâmbet ce exprima suferinţă, apoi privi încruntat spre flori.

– Mă gândeam că poate-aţi dormit în coteţul câinelui. Eu acolo m-am culcat azi-noapte. Acuma trebuie să-i duc nevesti-mii nişte flori ca să mă ierte.

– A... Nu, iau mâine cina la părinţii prietenei mele. Cred că nişte trandafiri ar fi cei mai indicaţi ca să scăpaţi de coteţ.

– Rahat. Aşa se pare.

Bărbatul se întoarse spre tejghea și spre vânzătoare.

– Se pare că am nevoie de-o duzină de trandafiri din ăia. Roșii, cred. Femeile, îi spuse el lui Bo, scărpinându-se în creștet pe sub fesul tricotat.

– Mie-mi spui? Eu cred că le iau pe astea, replică Bo, aruncând o privire spre vânzătoare. Cum se numesc florile astea mari, de culori diferite?

– Margarete Gerbera.

– Margaretele sunt vesele, nu?

Vânzătoarea îi zâmbi și se ocupă de trandafirii celuilalt client.

– Cred că da.

– Perfect. Atunci, când terminați, puneți-mi și mie o grămadă de margarete din astea. Cum s-or nimeri.

– Pariez că nevestele costă mai scump decât mamele, comentă cu jale celălalt client.

Bo privi din nou margaretele. Erau ieftine oare? Voise să aleagă ceva vesel și frumos, nu ieftin. De ce naiba era atât de complicat? Aștepta până când vânzătoarea termină de ambalat trandafirii.

– La revedere, spuse bărbatul.

– Mda, dădu Bo din cap, absent. Și succes! adăugă, după care își puse soarta în mâinile vânzătoarei. Ascultați, sunt invitat la o cină în familie – în familia prietenei mele. Ce ziceți, margaretele sunt potrivite? O duzină ajung? Ajutați-mă...

Femeia se îndreptă din nou spre vitrina frigorifică.

– Merg perfect. Cele mai bune sunt florile vesele și fără pretenții.

– Bun. Perfect. Mulțam. Sunt frânt.

Simplu ca la teatru – stat cu ochii-n patru. Schimbare de ritm, pentru a-l urmări pe băiatul din vecini, așa, mai îndeaproape. Boul muncește sâmbăta.

I-ar fi putut face bucata în parcare. L-ar fi putut aştepta când a ieşit cu mănunchiul ăla de buruieni, ca să-l înjunghie atunci, pe loc.

Auzi, amice, nu poţi să m-ajuţi un minut? Unu' ca el ar da fuga ca un căţel. Să-l arzi c-un buzunar la maţe în timp ce el încă se mai hlizeşte.

Aruncă trandafirii pe fotoliul din dreapta. Coteţu' câinelui, vezi să nu! De parc-ai fi stat tu vreodată la cheremu' unei muieri. Nişte curve şi nişte scorpii, toate. Trebuie să le ţii la locu' lor. Iar ţinutu' la locul lor nu-i decât juma' din distracţie.

Oricum, stăm pe faţă şi-aşteptăm. Îl vedem cum iese, se duce la camionetă cu vreo două pungi. Dintr-una ies în sus căcaturile alea de margarete. O fi poponar. S-o fi gândind cum să i-o tragă altui poponar în timp ce-şi regulează gagica.

Fă un pustiu de bine şi-nfige-i un cuţit în burtă. Un curist mai puţin pe lumea asta. Ce-ar zice gagica dacă poponaru' cu care şi-o trage ar lua-o-n parcarea supermarketului?

Căi mai bune, vremi mai bune.

Iese din parcare. Mişto tărăboanţa. Da' şi mai mişto ideea: ce distracţie, să dea foc la camioneta asta dichisită! Şi mai distractiv dac-o să fie şi el înăuntru. Temă de gândire.

Doamna Malloy o nimerise drept la ţintă, conchise Bo. Bianca nu numai că-i zâmbise la vederea florilor, duminică după-amiaza, ci îl mai şi sărutase pe amândoi obrajii.

Unele rude veniseră deja. Xander, fratele, şedea tolănit într-un fotoliu din living, cu bebeluşul în braţe. Jack, cumnatul, zăcea pe jos, culcat pe burtă, jucându-se cu maşinuţele împreună cu unul dintre copii. Fran, sora cea mare, ieşi din bucătărie masându-şi în cerc abdomenul, aşa cum fac femeile însărcinate.

Un alt copil scoase capul de după picioarele lui Fran şi-l privi lung, fix, ca o bufniţă.

Reena se repezi spre ceilalți – îmbrățișări, sărutări – de parcă nu s-ar mai fi văzut de șase luni. Apoi luă în brațe puiul de bufniță care începu să chicotească.

Lui Bo i se oferi un pahar, un scaun... Apoi femeile ieșiră de pe teren.

Xander întoarse capul dinspre meciul de la televizor și-l privi pe Bo cu un rânjet larg, dințos.

– Când ai să te-nsori cu soră-mea, o să puteți da jos zidul dintre cele două case. Așa o s-aveți loc destul pentru cinci, sau șase copii.

Bo simți că rămăsese cu gura căscată. Apoi auzi un fel de răspuns bolborosindu-i din gât. În rest, camera rămase tăcută, cu excepția comentariilor pe marginea meciului.

În clipa următoare, Xander izbucni în râs, dând un șut în piciorul tatălui său.

– Ți-am spus eu c-o să fie comic! Uită-te la el ce mutră-a făcut, parc-ar fi-nghițit o căpățână de usturoi!

Gib continua să se uite la televizor.

– Ai ceva împotriva copiilor?

– Ce...? A, nu...

Aproape disperat, Bo privi în jur.

– Bun. Atunci, ia-l pe-al meu.

Xander se ridică și, spre stupefacția lui Bo, care încremeni, îi depuse copilul în poală.

– Vin imediat.

– A... Mă rog...

Coborî privirea spre copil, care-l privea cu ochii săi prelungi și negri. Fiindu-i teamă să facă vreo mișcare, înălță capul spre Gib. Știa că i se citea panica pe față, dar n-avea încotro.

– Ce, n-ai mai ținut niciodată un copil în brațe?

– Unul așa de mic, nu.

Puștiul de pe podea se apropie de el.

– Nu fac aproape nimic. Şi mama mea o să aibă încă un copil. Să facă bine să fie băiat! adăugă, privindu-şi sever tatăl.

– Mi-am dat toată silinţa, amice, răspunse Jack.

– Acum am o surioară, îi spuse băiatul lui Bo. Îi plac păpuşile bebeluşi.

Preluând din zbor semnalul, Bo clătină din cap cu compasiune.

– Dezgustător!

Simţind prezenţa unui spirit înrudit, băiatul se căţără pe braţul fotoliului.

– Pe mine mă cheamă Anthony. Am cinci ani jumate. Am şi un broscoi pe care-l cheamă Nemo, da' Nana nu mă lasă să-l aduc la cină.

– Aşa au fetele, apucături d-astea ciudate.

În poala lui, bebeluşul se foi şi scoase un ţipăt – sau, după părerea lui Bo, mai degrabă un răget. Îl jucă pe genunchi fără prea mai speranţe.

– Poţi să-l ridici, îl învăţă Ryan. Numai că trebuie să-i ţii capu' cu mâna, fiindcă are gâtu' moale. Pe urmă îl rezemi de umăr şi-l baţi pe spate. Le place să le faci aşa.

Copilul continua să urle şi, de vreme ce nimeni nu-i venea în ajutor – sadicii! – Bo îi rezemă atent capul cu o mână.

– Mda, aşa, confirmă expertul în bebeluşi. Şi cu mâna cealaltă îl iei de fund. Se zbate, aşa că trebuie să ai grijă să nu-l scapi.

Pe Bo îl treceau toate sudorile. De ce se făceau bebeluşii aşa de-ai naibii de mici? Şi aşa de zgomotoşi! Cu siguranţă că se puteau găsi formule mai bune pentru reproducerea speciei omeneşti.

Ţinându-şi respiraţia, ridică, înclină, potrivi, apoi respiră din nou când mugetele scăzură la nivelul unor scâncete.

În bucătărie, Fran bătea nişte ouă într-un castron, Reena

tăia legumele, în timp ce Bianca ungea puiul pentru a-l pune în cuptor. Era unul dintre acele rare momente de destindere din viața Reenei – familial și feminin într-un fel intim, esențial.

Ușa din spate era deschisă, lăsând să intre adierea caldă de afară, iar camera se umpluse cu mirosurile și aromele de la gătit. Florile lui Bo stăteau aranjate frumos într-o vază înaltă, incoloră.

Nepoata Reenei era ocupată să dea cu o lingură într-un bol mare de plastic.

Profesiunea și toate grijile Rennei se aflau într-o altă lume. În această casă, o parte din ea redevenea copil – ceea ce o făcea să se simtă mai destinsă. O altă parte era femeie, iar asta o făcea să se simtă mai mândră.

– An va ajunge și ea aici, de cum termină la clinică, anunță Bianca, apoi se ridică și închise ușa cuptorului. Bella o să întârzie, ca de obicei. Și... ia uită-te la tine.

Își propti mâinile-n șolduri, studiindu-și fata cea mai tânără.

– Pari fericită.

– De ce n-aș fi?

– Îi lucește dragostea în ochi, spuse Fran și, punând castronul deoparte, se aplecă peste masă cât de mult îi îngăduia burta. Cât e de serios?

– De pe-o zi pe alta.

Ridicând din umeri, Fran se retrase.

– Nu pot să zic că-i îndrăgostit? Plus că are privirea aia de cățeluș, așa că te-ai ales cu unu' iubăreț, și dulce – un adevărat bărbat de zahăr ars.

– Fran! râse șocată Reena, holbându-se la sora ei. Auzi la tine cum vorbești!

– Nu eu, hormonii vorbesc.

– Oriunde mă uit, numai gravide văd. Gina a trecut pe la mine acum vreo două zile. A mâncat un sfert dintr-un tort cu cafea vechi de trei zile.

– Eu poftesc la măsline. Aş putea mânca un butoiaş întreg. Borcan după borcan le-aş scoate şi...

Mimă că-şi scutură borcanele cu măsline în gură.

– La mine-au fost cartofii prăjiţi – cu toţi copiii, îşi aminti Bianca, uitându-se într-o oală de pe agaraz. Câte-un platou întreg, în fiecare seară. Dumnezeule, cât de mulţi cartofi înseamnă asta?

Ocoli bufetul, prinse faţa Reenei între palme şi o legănă uşor într-o parte şi-n alta.

– Mă bucur că arăţi fericită. Îmi place Bo ăsta al tău. Cred că el e ursitul.

– Mamă...

– Cred că el e, repetă Bianca fără să se întrerupă, şi nu numai fiindcă-ţi aduce strălucirea asta în ochi, nu numai fiindcă se uită la tine de parc-ai fi cea mai fascinantă dintre femei, dar mai cred că e cel ales şi pentru că tatălui tău îi joacă ochii-n cap când îl vede prin preajmă. Ăsta-i radarul lui. „Adică tipul ăsta crede că poate să-mi ia *mie* fata? Ei, las' că mai *vedem* noi!"

– Şi unde să mă ia, pe Pluto? Doar locuieşte alături, în cartier...

– E la fel ca tatăl tău. Puternic, solid şi dulce, adăugă ea, făcând cu ochiul spre Fran. Iar asta, fetiţa mea dragă, e ceea ce-ai aşteptat toată viaţa.

Înainte ca Reena să poată răspunde, An intră cu Dillon pe umăr.

– Iertaţi-mă că am întârziat. Despre ce bârfim azi?

– Despre Bo al lui Reena.

– Drăgălaşul de el! Dillon i-a cam dat de furcă, dar a rezistat ca un campion.

Se aşeză la masă, îşi descheie bluza şi ghidă gura flămândă a copilului spre sân.

– Taică-tău îl descoase acum despre afacerile lui, adăugă

ea, după care îi făcu semn Reenei să stea pe loc. Nu, lasă-l în pace. Face față onorabil. Mamă, cred că s-ar putea să obții terasa aia din spatele prăvăliei după care tânjești.

– Serios? replică Bianca, bătând cu o lingură în marginea unei oale. Îmi place când copiii mei aduc oameni folositori la cină.

Xander vârî capul pe ușă.

– Auziți, noi ne ducem puțin până la prăvălie.

– Cina e gata într-o oră. Dacă nu vă găsesc așezați la masă, vă bat cu telu' de nu vă mai sculați de jos.

– Am înțeles, să trăiți!

– Luați și copilul, ceru Fran, aplecându-se să-și ridice fiica.

– Sigur!

Xander își ridică nepoata pe șold, unde fetița începu să salte, gângurind.

– Reena? Tipul e OK.

– I-auzi, mulțam! răspunse ea în timp ce fratele ei ieșea pe ușă. Și nu ne cunoaștem decât de câteva săptămâni.

– Când e-n regulă, e-n regulă.

Bianca își adună ardeii și se duse cu ei la chiuvetă să-i spele.

Bo stătea cu Gib, Xander, Jack și doi dintre copii. Măsura cu privirea terenul din spatele restaurantului „Sirico's", observând zona amenajată cu mese pentru sezonul estival și coridoarele de circulație de la mese la ușă.

– Bianca vrea o terasă mai... vizibilă, îi explică Gib. Influență italiană, eventual cu dale de teracotă. Cred că lemnul tratat sub presiune s-ar putea folosi mai ușor și mai repede, și ar fi mai ieftin, dar ea insistă s-o pardosim cu dale – dacă nu de teracotă, măcar de ardezie.

– Mda, o platformă de scânduri s-ar putea construi aici destul de uşor. Ar veni de-acolo, din spate, sub un unghi... Poate un tratament cu vopsea falsă – ceva italienesc, înţelegi, o imagine tip frescă, sau poate doar vopsită astfel încât să arate de piatră sau gresie... Ca s-o completeze.

– Frescă... îşi ţuguie buzele Gib. S-ar putea să-i placă.

– Dar...

– Oho, zâmbi Xander, legănându-se pe călcâie. Aud sunând dolarii în acest „dar".

– Dar, repetă Bo, pornind prin spatele terasei imaginare pentru a măsura perimetrul cu pasul, dacă tot o faceţi, aţi putea să mai adăugaţi ceva pe lângă dale: instalaţi-vă un soi de bucătărie de vară. Aveţi înăuntru bucătăria aia în întregime deschisă, aşa că aţi oglindi-o şi aici, afară – mai mică.

– Cum adică, „bucătărie de vară"?

Aruncă o privire spre Gib şi văzu că-i reţinuse atenţia.

– Aţi putea instala încă un aragaz aici, încă un banc de lucru, un bufet... O închideţi pe laturile astea două, poate cu nişte paravane pe care să se cţăre iederă, şi faceţi un fel de umbrar, aşa încât vitele să treacă pe deasupra, până pe acoperiş – susţinute doar pe nişte stinghii. Rămâne deschisă, dar şi umbrită, aşa că n-o să vă alunge clienţii când arde soarele prea tare.

– Asta-i o formulă mai complicată decât cea la care mă gândeam eu.

– Mda, mă rog, puteţi doar să extindeţi ceea ce aveţi, să refaceţi suprafaţa, sau...

– Dar zi mai departe. Cu umbrarul ăla.

Xander îi dădu un cot lui Jack şi-i spuse printre dinţi:

– L-a agăţat.

– Păi, uite... Bo se întrerupse, bătându-se peste buzunare. Are cineva ceva de scris?

Până la urmă luă un şervețel de hârtie pe care-l întinse pe spinarea lui Jack şi începu să schițeze un desen aproximativ.

– Hristoase, o să moară mama când o vedea! Tată, gata, ai încurcat-o!

Gib îşi rezemă cotul de umărul lui Xander, aplecându-se să vadă mai bine.

– Cât m-ar costa aşa ceva?

– Pentru structură? Îți pot face un preț estimativ. Mai întâi aş vrea să măsor exact dimensiunile.

– Ați terminat? Că vreau să văd şi eu!

Jack se întoarse, studiind desenul de pe şervețel. Apoi ridică ochii spre socrul său.

– Te-ai ars. O singură scăpare mai ai – îl pui să mănânce şervețelul, îl omori şi arzi cadavrul la crematoriu.

– M-am gândit la asta, dar am întârzia la cină.

Gib oftă prelung.

– Mai bine mergem acasă şi-i arătăm şi ei.

Îl bătu pe Bo pe umăr cu un zâmbet feroce.

– O să vedem noi cât timp mai trăieşte după calculul estimativ.

– Glumeşte, nu? îl întrebă Bo pe Xander, în timp ce Gib porni înapoi spre casă.

– Te uiți vreodată la „Clanul Soprano"?

– Nici măcar nu e italian.

Arăta ca un om normal, amabil, care-şi ducea nepoata în brațe spre casă.

– Să nu-i spui asta, cred că a uitat. Vrea doar să te sperie. Dar... prăvălia...?

Se opri în fața restaurantului.

– Pentru tatăl meu, ierarhia emoțională e următoarea: mama, copiii, nepoții, familia şi la urmă prăvălia. Nu e doar o afacere. Te place.

– De unde ştii?

– Dacă nu-i place un tip pe care-l aduce Reena la cină duminica, se poartă mult mai prietenos și mult mai grăbit.

– Motivul...?

– Dacă nu te plăcea, nu și-ar fi făcut griji, fiindcă și-ar fi spus că Reena n-are gânduri serioase cu tine. N-ai conta. Dacă tata are vreo favorită, aceea e Reena. Între ei doi e ceva... special. A, ia uite, a ajuns și gașca Bellei, arătă el cu capul spre un Mercedes S.U.V. ultimul tip care oprise în stradă.

O fată mlădioasă, la începutul adolescenței după părerea lui Bo, coborî prima, aruncându-și peste un umăr părul blond lucios, tuns paj, după care porni cu pas săltat spre membrii familiei Hale.

– Prințesa Sophia, îi spuse Xander. Cea mai mare fiică a Bellei. Trece prin perioada sunt-frumoasă-și-mă-plictisesc. Mai urmează Vinny, Magdalene și Marc. Vince e avocat corporatist și are o grămadă de bani din familie.

– Nu-ți place.

– Merge... I-a dăruit Bellei ceea ce-și dorea, o ține în stilul la care a sperat ea toată viața că are dreptul. E un tată bun. Topit după copiii ăștia. Doar că nu-i genul de om cu care să stai la o bere și la taclale... Și uite-o și pe ultima, dar niciodată cea de pe urmă: Bella.

Bo o privi pe Bella cum cobora din mașină după ce soțul ei îi deschisese portiera.

– Aveți o mulțime de femei frumoase în familie.

– Într-adevăr. Așa rămânem și noi activi tot timpul. Salut, Bella!

Îi făcu semn cu mâna, apoi traversă iute strada și își ridică sora în aer, îmbrățișând-o.

Nivelul sonor era enorm. Bo avea senzația că nimerise în toiul unei petreceri care dura de câțiva ani și nu dădea niciun

semn de oboseală. Podelele erau acoperite cu copii de diverse vârste, iar adulții păşeau peste ei sau în jurul lor.

Reena se strecură lângă el şi-l mângâie pe braţ.

– Te simţi bine?

– Până acum, da. Făceau planuri să mă omoare, dar s-au răzgândit fiindcă tocmai sunase semnalul de cină.

– Avem şi noi priorităţile noastre, remarcă ea. Ce făcuseşi...?

Se întrerupse când în uşă apăru Bianca şi strigă:

– La masă!

Nu era tocmai o debandadă, ci doar o mişcare generală şi cam neclară. Se părea că, atunci când vorbea Bianca Hale, o asculta toată lumea. Bo fu îndrumat spre un scaun aflat între Reena şi An, după care i se servi, în stilul familiei, mâncare cât să-i ajungă pentru o săptămână.

Vinul curgea valuri-valuri, ca şi conversaţiile. Nimeni nu părea să se supere dacă era întrerupt, dacă i se lua vorba din gură sau chiar dacă era ignorat. Toţi aveau câte ceva de spus şi insistau s-o spună imediat ce le trecea prin minte.

Regulile obişnuite nu se aplicau. Dacă venea vorba despre politică, discutau politică. Mai vorbeau şi despre religie, alimente, afaceri... Şi-l iscodeau nemilos în legătură cu Reena.

– Vasăzică... gesticulă Bella cu paharul. Cum ţi se pare Catarina, Bo?

– Ăă... cam cu patru degete mai scundă decât mine.

Bella îi zâmbi ca o pisică, peste masă.

– Ultimul pe care l-a adus acasă...

– Bella! o admonestă Reena.

– Ultimul pe care l-a adus acasă era actor. Am tras concluzia că reuşea să-şi memoreze rolurile pentru că nu mai avea nimic altceva în cap.

– Şi eu am fost cândva cuplat cu o fată ca asta, replică nepăsător Bo. Putea să-ţi spună ce a purtat toată lumea la

Oscaruri, să zicem, dar nu știa prea sigur cine era președintele Statelor Unite.

– Bella le poate face pe amândouă, interveni Xander. Are o mulțime de talente. Vince, cum se mai simte mama ta cu brațul?

– Mai bine, mult mai bine. Săptămâna viitoare îi scoate ghipsul. Mama mea și-a fracturat un braț, îi explică el lui Bo. A căzut de pe cal.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Abia dacă a pățit-o puțin. E o femeie grozavă.

– Fenomenală! completă Bella cu un zâmbet mai dulce ca mierea. Și mama ta, Bo? Reena va trebui să se ia la întrecere și să pălească în comparație cu ea?

Tensiunea căzu ca un bolovan drept în mijlocul mesei, spărgând petrecerea.

– De fapt, pe mama mea n-o văd prea des.

– Norocul Reenei. Pe mine mă scuzați.

Bella își puse pe masă șervetul și ieși din cameră.

O secundă mai târziu, Reena se ridică și porni după ea.

– Să-ți arăt ce idee a avut Bo pentru prăvălie.

Gib scoase șervețelul din buzunar și-l netezi.

– Reține doar că eu sunt tatăl copiilor tăi, așa că nu mă poți da afară din casă pentru băiatul ăsta, numai fiindcă știe să mânuiască ciocanul. Dă-o mai departe, o rugă el pe Fran.

Bella își înhăță poșeta-plic și ieși valvârtej pe ușa din spate, cu Reena pe urme.

– Ce naiba te-a apucat?

– Nu m-a apucat nimic. Voiam să fumez și eu o afurisită de țigară.

Scoase dintr-o tabacheră bătută în pietre scumpe o țigară și o aprinse cu o brichetă din aceeași garnitură.

– N-avem voie să fumăm în casă, mai știi?

– Îl sâcâiai pe Bo.

– Nu mai mult decât ceilalți, replică Bella, trăgând fumul în piept, după care îl suflă repede.

– Ba da, și o știi foarte bine. În subtext, Bella.

– Fac ceva pe el de subtext. Ce-ți pasă ție? N-ai să faci decât să-l regulezi câteva săptămâni, după care ai să-ți vezi de drum. Ca de obicei.

Reena se înfurie atât de tare, încât își îmbrânci sora dând-o înapoi cu doi pași.

– Chiar dacă ăsta ar fi adevărul, m-ar privi doar pe mine.

– Atunci vezi-ți de treaba ta, că la asta te pricepi cel mai bine. Ai ieșit după mine să-mi vorbești doar pentru că ai draci. Altfel puțin ți-ar fi păsat.

– Vorbești aiurea. Ți-am telefonat – de două ori. Ți-am lăsat două mesaje.

Bella trase încă un fum, ținând țigara cu degete tremurătoare.

– N-am vrut să vorbesc cu tine, zise ea.

– Atunci de ce m-ai mai sunat?

– Fiindcă la început voiseм să vorbim.

Vocea i se frânse și se întoarse cu spatele.

– Aveam nevoie să vorbesc cu cineva și nu te-am găsit.

– Nu pot fi acasă la orice oră din zi și din noapte, așteptând crizele tale, Isabella. Nicăieri în Regulamentul Vieții Surorilor nu scrie așa ceva.

– Nu fi rea cu mine.

Bella se întoarse cu ochii plini de lacrimi.

– Te rog, nu fi rea cu mine.

În ochii Bellei se vedeau adesea lacrimi, reflectă Reena, dar cei care o cunoșteau înțelegeau când erau lacrimi de enervare, de paradă sau sincere. Iar astea de-acum erau reale.

– Iubito, ce s-a întâmplat?

Apropiindu-se, Reena își cuprinse sora de talie și o conduse spre o bancă de la marginea terasei.

– Nu știu ce să fac, Reena. Vince are o amantă.

– O, Bella... Îmi pare rău... atât de rău îmi pare... Ești sigură?

– De ani de zile tot are.

– Ce vorbești...?!

– Alte femei... Aproape de la început au fost și alte femei. Dar înainte îi păsa... Îi păsa suficient ca să se ascundă de mine. Să fie discret. Să se prefacă măcar că mă iubește. Acum nici nu se mai deranjează. Lipsește de-acasă câte două, trei nopți pe săptămână. Și când îi cer socoteală, îmi răspunde să nu-l mai bat la cap și să mă duc la cumpărături.

– Nu ești obligată să tolerezi toate astea, Bella.

– Și ce să fac? întrebă sora ei, amărâtă.

– Dacă se culcă cu alte femei, dacă nu-și onorează mariajul, ar trebui să-l părăsești.

– Și să fiu prima din familie care divorțează?

– Te înșală.

– Mă înșela *înainte*. Când înșeli pe cineva, măcar încerci să te ascunzi. Acum se grozăvește doar, mi le-aruncă în față. Am încercat să vorbesc cu mama lui despre asta, pe ea măcar o ascultă. Și știi ce-a făcut? A ridicat din umeri. A zis că și tatăl lui a avut amante tot timpul, ce mare lucru? Ești nevasta, ai toate avantajele – casa, copiii, cardurile, poziția socială... Restul e numai sex.

– Ce prostie! Cu mama ai vorbit?

– Nu pot. Nu se poate...

Strânse mâna Reenei, înghițindu-și lacrimile.

– Ar... Dumnezeule, Reena. Mă simt ca o proastă, ca o ratată ... Toată lumea e așa de fericită, și eu... eu sufăr. Fran și Jack, Xander și An, și acum și tu. Treispe ani am investit în căsnicia asta. Am patru copii. Și nici măcar nu-l iubesc.

– O, Doamne, Bella!

– Niciodată nu l-am iubit. Credeam că-l iubesc, Reena.

Aveam douăzeci de ani și el era așa de atrăgător și de elegant – și bogat... Îmi doream toate astea. Cu ce-am greșit că le-am vrut? I-am fost credincioasă.

– La un psiholog te-ai gândit?

Bella oftă, privind dincolo de terasă, în partea opusă casei în care crescuse.

– De trei ani merg la terapie. Există unele secrete pe care le pot păstra. Psiholoaga zice că facem progrese. Ciudat, mie nu mi se pare.

– Bella. Reena o sărută pe păr. Tu ai familia ta. Nu e nevoie să treci singură prin toate astea.

– Uneori e nevoie. Fran e o dulce, tu ești deșteaptă... Deși Fran e mai drăguță ca mine, eu eram considerată cea mai drăguță. Pentru că mă ocupam mai mult de asta. Pe asta am mizat și cu asta m-am ales.

– Meriți mai mult decât atât.

– Poate că da, poate că nu. Dar nu știu dacă pot renunța. E un tată bun, Reena. Copiii îl adoră. E un tată bun și întreține bine familia.

– Ascultă-te ce spui! E un adulterin de tot rahatu', care te înșală!

Cu un râs tremurător, Bella strivi țigara și o îmbrățișă pe Reena.

– De-asta te-am sunat, nu puteam vorbi cu nimeni altcineva. Tocmai de-asta, Reene. Fiindcă știam c-aveai să spui așa ceva. Poate că e și vina mea, dar nu merit ca soțul meu să fugă din patul meu în patul altor femei.

– Pe bune că nu!

– OK.

Scoase un șervețel din poșetă și se șterse pe față.

– Am să vorbesc din nou cu el, spuse și începu să-și retușeze machiajul, folosindu-se de oglinda pudrierei. Și cu

psihoterapeuta am să vorbesc. Şi poate c-am să vorbesc şi cu un avocat, doar ca să testez terenul.

– Cu mine poţi vorbi oricând. S-ar putea să nu fiu acasă ori de câte ori mă suni, dar am să-ţi telefonez imediat ce mă întorc. Îţi promit.

– Ştiu. Doamne, uite-n ce hal am ajuns! se tângui ea, scoţând rujul. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat înainte. Cinstit. Am să mă revanşez faţă de tine. Şi faţă de Bo. E un băiat bun, pare un băiat bun.

– E-n regulă, răspunse Reena, sărutând-o pe obraz. O să fie în regulă.

22

Spune-mi un lucru, îi ceru Bo în timp ce mergeau spre casă. Am trecut proba?

– Îmi pare rău, răspunse Reena dezolată, pentru toate întrebările, pentru cererile de a face demonstrații, pentru analizele sângelui.

– Pe-astea mi le fac mâine.

Îl bătu pe braț.

– Ești un băiat bun, Goodnight.

– Bine, oi fi – da' am trecut?

Măsurându-l cu privirea, Reena ajunse la concluzia că vorbea serios.

– Aș zice că ai trecut cu brio. Îmi pare rău în special pentru felul cum s-a purtat Bella.

– N-a fost chiar atât de grav.

– A fost nepoliticos și deplasat, dar n-a urmărit nimic personal. Era tulburată dintr-un motiv care n-avea absolut nicio legătură cu tine. Trece printr-o perioadă grea, despre care n-am știut nimic până-n seara asta.

– Nu m-a deranjat aproape deloc.

– Mama mea nu-și va găsi odihna până n-o să aibă umbrarul ăla.

– Tatăl tău o să mă bată când va primi estimația?

– Depinde de preț, răspunse Reena, luându-l de braț. Știi, când eram mică visam că merg spre casă într-o noapte caldă de vară cu un tip drăguț care zicea că e nebun după mine.

– Întrucât nu pot fi primul care să-ţi fi împlinit visele, voi încerca să-l fac pe ăsta să devină memorabil.

– Ba eşti primul.

– Fugi de-aici.

– Ba nu, pe vremea când... Se întrerupse. Câte dintre secretele mele ascunse şi întunecate vrei să divulg?

– Pe toate. Pe vremea când ce?

– Când aveam unsprezece ani eram sigură că la vârsta adolescenţei toate îşi vor găsi locul! Trupul meu, aptitudinile mele sociale, băieţii, băieţii... Băieţii. Şi pe urmă am ajuns adolescentă şi nimic nu s-a potrivit. O parte, cred, o parte din toată povestea a început în noaptea incendiului de la „Sirico's".

– Am auzit despre el. Oamenii din cartier încă mai povestesc. Un tip avea pică pe tatăl tău şi a încercat să vă ardă restaurantul.

– Asta-i varianta scurtă. În vara aia, pentru mine s-a schimbat totul. Am început să studiez, să mă ţin de capul lui John – John Minger, inspectorul de incendii care a anchetat cazul nostru. Mă învârteam prin jurul cazărmii de pompieri. Când am ajuns în liceu, eram, cum să spun... destul de obsedată.

– Imposibil.

– O, ba e foarte posibil. Eram studioasă, atletică, ascultătoare, timidă cu băieţii. Eram partenera lor de vis în laborator, colega de studii, zidul plângerii, dar nu fata pe care să se gândească s-o invite la balul de absolvire. Am fost tot timpul premiantă, am terminat a treia din clasă, şi puteam număra pe degetele de la o mână prietenii pe care-i avusesem.

Duse o mână la inimă cu un oftat exagerat.

– Tânjeam după un băiat care să se-aşeze lângă mine ca să-l ajut la un test la chimie sau să-mi spună despre greutăţile pe care le avea cu prietena lui. Voiam să fiu una dintre acele

fete, cele care știu cum să stea, să vorbească, să flirteze și să jongleze cu patru băieți în același timp. Le studiam. Eram o observatoare înnăscută, o clasificatoare. Studiam, consemnam, exersam singură în camera mea, dar niciodată nu-mi adunam curajul să pornesc și eu cu unul la drum. Până în noaptea aceea cu Josh, în noaptea în care m-ai văzut tu. Atunci am reușit în sfârșit să merg până la capăt.

– El a văzut ceea ce altora le scăpase.

– E frumos din partea ta că spui asta.

– Și nici nu mi-e greu, pentru că și eu am văzut.

Printr-un acord tacit, cotiră spre ușa casei lui.

– După Josh, ceva s-a închis în mine, cel puțin pentru un timp.

Așteptă ca Bo să descuie ușa și intră în casă.

– Nu-mi mai doream un prieten. Focul încercase să distrugă comoara familiei mele, moștenirea ei, iar acum răpise și viața primului băiat care mă atinsese. Atunci, cum spuneam, m-am închis în mine. Luni de zile n-am făcut altceva decât să studiez și să muncesc. Când aveam chef, agățam câte un băiat și mă distram cu el. Îl lăsam și pe el să se distreze cu mine. Și mergeam mai departe.

Intră în living, nemaifiind sigură cum de ușoara rememorare devenise atât de intensă și atât de scrioasă.

– N-au fost mulți și n-au însemnat nimic. Nu voiam eu să însemne. Îmi doream doar munca, îmi doream să știu cum să-mi fac meseria. Absolvirea școlii, instrucția, munca pe teren, lucrul în laborator. Pentru că focul era și în mine și nu lăsa pe nimeni să se apropie prea mult.

Expiră prelung.

– A mai existat încă un tip pentru care am simțit ceva, o mică scânteie... Nu făceam decât să ne învârtim în cerc, să stabilim cam ce-ar fi de făcut. A fost omorât.

– Grea lovitură. Ai avut parte de ele cu vârf şi-ndesat.

– Într-adevăr. Şi dacă stau să mă gândesc, cred că toate astea m-au acrit. Când mă apropii prea mult de cineva şi începe să însemne ceva pentru mine, îl pierd.

Bo se aşează lângă ea, o luă de mână şi începu să se joace cu degetele ei. Să se joace cu focul, îşi spuse el.

– Ce s-a schimbat?

– Tu, teamă mi-e.

– Teamă?

– Puţin, da. Se impune să-ţi spun că, pentru că lucrurile s-au schimbat, sau s-ar putea să se schime, ceea ce se întâmplă între noi va trebui să fie exclusiv. Dacă vrei să ai relaţii şi cu alte femei, cu mine n-o să ţină, să ştii.

Bo ridică privirea şi se uită în ochii ei.

– Singura care mă interesează eşti tu.

– Dacă asta se schimbă, mă aştept să-mi spui.

– OK, dar...

– OK e de-ajuns.

Se întoarse, încălecându-i genunchii.

– Deocamdată, să ne oprim la OK.

Arăta ca un foc de bucătărie tipic. Mizerie mare, stricăciuni minore cauzate de fum.

– Nevasta găteşte cina, frige nişte pui pe aragaz, iese din bucătărie pentru un minut, untura se aprinde, perdelele iau foc...

Steve arătă spre bufetul pârlit, spre pereţii înnegriţi şi spre resturile carbonizate ale perdelelor de la ferestre.

– Zice că a crezut că-l stinsese, dar probabil că-l dăduse mai tare. S-a dus la baie şi pe urmă a sunat telefonul. A uitat complet, până a auzit alarma. A încercat să-l stingă singură,

şi-a ars mâinile, a intrat în panică, a fugit şi a sunat la nouă-unşpe de la o vecină.

– Hmm...

Reena străbătu pardoseala plină de funingine pentru a studia formele arsurilor de pe perete şi de pe suprafaţa inferioară a dulăpioarelor suspendate.

– Apelul la nouă-unşpe a sosit pe la vreo patru jumate?

– Patru treişase.

– Cam devreme ca să gătească cina.

Privi spre bufet, la dâra urâtă pe care arderea unsorii o lăsase pe tăblie.

– Ei, şi? Zice că a apucat tigaia şi a vărsat untura aprinsă pe bufet, după care a scăpat-o.

Se aplecă deasupra tigăii, inspirând mirosul de pui îmbibat în unsoare.

– Cam aşa ceva. Vorbea destul de incoerent. Infirmierii îi tratau mâinile. Are câteva arsuri de gradul doi.

– Cred că era prea panicată ca să se mai gândească să-l folosească pe ăsta, bătu O'Donnell cu degetul în extinctorul de incendiu agăţat pe peretele interior al unei debarale pentru mături.

– A fost nevoie de-o flacără cam mare ca să ajungă la perdelele astea, comentă Reena. Deci, puiul se frigea aici... se postă ea lângă aragaz. Deştept mai e şi focul ăla care sare din tigaie şi aprinde perdelele aflate la peste o jumătate de metru distanţă. Sau asta, sau bucătăreasa era *foarte* neatentă.

Arătă spre suprafaţa aragazului.

– Untura curge pe-aici, prin spate, coteşte şi atinge peretele. De parc-ar avea ochi. Şi pe urmă, aoleu şi vai de mine, uite ce-am făcut! Pune mâna pe tigaie, o trage în direcţia opusă ca să mai împrăştie pe jos puţină unsoare aprinsă, apoi o scapă şi-o ia la fugă.

O'Donnell îi zâmbi.

– Oamenii fac cele mai mari nebunii.

– Mda, ba bine că nu. Cam jegoase dulăpioarele astea, remarcă ea. Suprafața bufetului e decolorată, zgâriată. Instalații vechi, ieftine. Linoleumul a cunoscut vremuri mai bune încă dinainte de incident.

Aruncă o privire și observă:

– Telefonul e acolo, pe perete. Aparat portabil. Unde-i baia pe care-a folosit-o?

– A zis c-a intrat în aia de lângă living, îi răspunse Steve.

Porniră într-acolo, croindu-și drum printre resturi.

– Frumoasă mobilă are-aici, continuă Reena cu constatările. Destul de nouă. Toate sunt asortate cromatic, curate și ordonate. Uite încă un telefon portabil acolo, pe măsuța aia.

Păși spre ușa camerei de baie.

– Prosoape pentru musafiri, săpunașe elegante, miros de lămâie – aspect de reclamă dintr-o revistă. Pariez că își socotea bucătăria o oroare.

– Un cui în talpă, adăugă O'Donnell.

Reena săltă capacul toaletei și văzu apa albastră dinăuntru.

– O femeie care-și ține casa atât de curată, de ordonată și decorată nu-și lasă aragazul să se mânjească de grăsime. Suntem la aceeași pagină, Steve?

– A, da...

– Cred că n-ar strica să avem o discuție cu ca.

Ședeau în livingul elegant, iar Sarah Greene își ținea mâinile bandajate în poală și avea fața umflată de-atâta plâns. În vârstă de douăzeci și opt de ani, își purta părul castaniu lucios strâns la spate într-o coadă lungă. Soțul ei, Sam, ședea alături.

– Nu înțeleg de ce trebuie să vorbim cu poliția, începu el.

Le-am spus totul pompierilor. Sarah a trecut prin niște momente grele. Ar trebui să se odihnească, zău așa...

– Nu trebuie decât să-i punem câteva întrebări, să clarificăm unele lucruri. Colaborăm și noi cu pompierii. Ce vă mai fac mâinile, doamnă Greene? se interesă Reena.

– Mi s-a spus că nu e prea grav. Mi-au dat ceva contra durerilor.

– Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla... murmură Sam, masându-i umărul.

– Îmi pare așa de rău... scânci ea, și ochii i se umeziră. Mă simt ca o proastă.

– Focul e un lucru înspăimântător. Lucrați pentru Barnes și Noble, doamnă Greene?

– Da, încercă Sarah să-i zâmbească lui O'Donnell. Sunt manager acolo. Azi fiind ziua mea liberă, mă gândisem să-i fac o surpriză lui Sam cu o mâncare de casă. Făcu o grimasă: Ce mai surpriză...!

– Iubito, nu.

– V-ați apucat de gătit destul de devreme, remarcă Reena.

– Așa se pare... A fost un impuls, de fapt.

Nu, *de fapt* nu fusese un impuls, își spuse Reena. Pachetul în care se aflase puiul și pe care-l scosese ea din lada de gunoi, împreună cu bonul de la magazin, arăta că fusese cumpărat în sâmbăta dinainte.

Ceea ce însemna că stătuse congelat câteva zile și avusese nevoie de timp ca să se dezgheţe.

– Aveți o casă foarte frumoasă.

– Mulțumesc. De doi ani, de când ne-am cumpărat-o, ne tot ocupăm de ea.

– Și eu mi-am cumpărat recent o casă și țipă s-o renovez, s-o modernizez... la mult timp și efort – ca să nu mai vorbesc de cheltuieli...

– Mie-mi spuneți? dădu Sam ochii peste cap. O rezolvi pe una și te trezești cu alte șase. Parc-ar fi niște piese de domino.

– Așa-i, zise Reena. Încep să mă uit la culorile pentru zugrăvit și-mi dau seama că după aia va trebui să înlocuiesc perdelele, să rezolv și cu podelele, probabil să-ncep să cumpăr și mobilă nouă... Și apoi voi avea casa plină de muncitori poate câteva săptămâni în șir...

– S-a cam învechit, fu Sam de acord.

– Dar dacă tot veți locui aici, mai bine să v-o aranjați așa cum vreți, insistă Reena, zâmbindu-i lui Sarah.

– Mă rog, e casa noastră...

Sarah își strânse buzele, evitând să întâlnească privirea Reenei.

– Nu-i dați idei, râse Sam și se aplecă să-și sărute soția pe obraz.

– Va trebui să fac unele calcule estimative, cred, cel puțin pentru lucrurile pe care nu le pot rezolva singură, continuă Reena conversația pe un ton firesc. Cum ar fi instalațiile, ceva tâmplărie... Bucătăria... Am auzit că de obicei bucătăria face gaura cea mai mare în buget. Dumneavoastră ce fel de oferte ați găsit pentru cea de-aici?

– Acum două săptămâni am primit una. Douăzeci și cinci de mii, spuse Sam, clătinând din cap. Dacă vrem dulapuri de comandă, se poate dubla. E de-a dreptul ridicol, declară el, cu un gest al mâinii. Să nu-ncep *eu* acum!

– Cred că vă e foarte greu, doamnă Greene, să aveți aproape toată casa aranjată așa cum vreți, și numai bucătăria să fie veche și demodată. Vă stă ca un cui în talpă.

– Cred că acum o să se rezolve, interveni iar Sam, cuprinzând-o pe Sarah cu brațul pe după umeri. În tot răul e și un bine. Asigurarea va acoperi o mare parte din cheltuieli. Totuși, nu merita ca Sarah să se rănească pentru atâta lucru.

Îi ridică încet mâna arsă, ținând-o de încheietură, și i-o sărută peste bandaj. Sarah începu din nou să plângă.

– Ei, haide, fetițo, că nu-i chiar așa de rău. Nu plânge. Te mai doare?

– Dacă nu revendicați despăgubirea, spuse Reena blând, totul poate fi trecut cu vederea. Nu și dacă depui cererea de asigurare. Atunci avem de-a face cu o fraudă. Incendiere voluntară. Delict penal.

– Ce vreți să spuneți? Sam începu să se înfurie. Ce naiba-i asta? Fraudă? Incendiere? Așa vă purtați cu oamenii când sunt răniți, când au necazuri?

– Încercăm să vă ușurăm situația, îi spuse O'Donnell. Amândurora. Avem motive să credem că focul nu s-a aprins exact așa cum ați declarat dumneavoastră, doamnă Greene. Dacă faceți pasul următor și vă adresați companiei de asigurări, n-o să vă mai putem ajuta.

– Vă rog să ieșiți afară! Soția mea a fost *rănită*, iar dumneavoastră stați aici și încercați să spuneți c-a făcut-o intenționat? V-ați ieșit din minți!

– N-am vrut...

– Sigur că n-ai vrut, iubito.

– Nu-mi doream decât o bucătărie nouă.

Reena scoase din poșetă un pachet de șervețele și i-l întinse.

– Așa că i-ai dat foc.

– Nu i-a...

– Eram furioasă! își întrerupse Sarah soțul uimit. Eram așa de furioasă pe tine, Sam! Nu mai suportam să gătesc acolo, să ne vină prietenii în vizită... Ți-am spus, dar tu ziceai că pe moment e prea scump și că trebuie să mai așteptăm, că te-ai săturat să tot întorc casa cu fundu-n sus...

– O, Doamne, Sarah...!

– N-am crezut c-o să iasă așa. Îmi pare-atât de rău... După ce-am făcut-o, a fost îngrozitor, m-am speriat foarte tare... Am

intrat cu-adevărat în panică, i se adresă ea Reenei. Crezusem c-o să ardă doar perdelele şi o parte din bufet, dar s-au aprins aşa de multe, şi aşa de repede, încât am intrat în panică. Când am luat a doua oară tigaia, după ce o pusesem pe bufet, era atât de fierbinte, încât mi-a ars mâinile. Mi-era frică să nu ardă toată casa şi am fugit afară, la vecini. Mi-era o frică... Nici nu ştiţi ce rău îmi pare!

– Sarah, puteai să mori! Puteai să... pentru o bucătărie?

Când soţia lui începu să suspine, Sam o cuprinse în braţe, privind spre Reena peste capul ei.

– Nu vom cere asigurarea. Vă rog, aşa nu va fi nevoie s-o puneţi sub acuzare, nu-i aşa?

– E casa dumneavoastră, domnule Greene, răspunse O'Donnell, ridicându-se în picioare. Atâta vreme cât nu are loc nicio tentativă de fraudă, nu s-a comis nicio crimă.

– Sarah, oamenii fac de multe ori prostii, îi spuse Reena, atingând-o pe umăr. Dar focul e neiertător. N-ar fi bine să-l mai pui la încercare.

Scoase o carte de vizită şi o puse pe măsuţa de cafea.

– Poţi să mă suni dacă mai ai unele întrebări sau simţi nevoia să vorbeşti despre asta. Ăă... probabil nu mă priveşte, dar, când vei fi gata să te ocupi de reparaţii, cunosc pe cineva care ţi-ar putea face un preţ mai avantajos.

– Ce oameni... comentă O'Donnell, în timp ce porneau spre maşină.

– Mă simt de parcă aş fi zgândărit un căţeluş cu un băţ, spuse Reena, aruncând o privire înapoi spre casă. Sau vor fi în stare să ia totul în glumă: „A, da, ne plac la nebunie dulapurile astea; le-am luat fiindcă Sarah le-a dat foc ălora vechi" – sau divorţează în doi ani. Ce părere ai despre divorţuri, O'Donnell?

– N-am trecut niciodată prin aşa ceva, răspunse el, aşezându-se pe locul din dreapta. Nu mă lasă nevastă-mea.

Râzând strengărește, Reena se instală la volan.

– Ce severă e! Și-n familia noastră avem vederi destul de stricte cu privire la divorț. Suntem catolici și ținem la valorile familiale. Unii dintre verii mei au trecut prin perioade mai dificile în căsniciile lor, dar până acum au rezistat. Ideea de a face pasul matrimonial ne cam intimidează... fiindcă poate fi un pas fără întoarcere.

– Te gândești să-ți pui pirostriile? Cu tâmplarul?

– Nu. Sau, mă rog, da, de tâmplar e vorba, dar fără pirostrii... mă gândeam doar așa, în general...

Ezită, apoi își spuse că partenerii erau parteneri – la fel de apropiați ca într-o familie.

– Sora mea, Bella, mi-a spus că soțul ei calcă pe de lături. De ani de zile o face, se pare, dar acum o mai și sfidează.

– Neplăcut.

– Ai avut vreodată amante?

– Nnț. Nu mă lasă nevasta.

– Ce scorpie... oftă Reena. Habar n-am ce-o să facă. Oricum, mă mir că n-a dat raportul la toată lumea și a ținut atâta timp secretul.

– E o zonă cam sensibilă.

– În familia mea, sensibilitățile de soiul ăsta ne fac să înflorim. A consultat o psihoterapeută – altă surpriză. Toate astea mă fac să mă gândesc cât de mult se aseamănă căsnicia cu un teren minat. De la adulter la incendii în bucătărie... Niciun moment de plictiseală.

O'Donnell se întoarse în scaun pentru a-i privi profilul.

– Ai gânduri serioase cu tipul ăsta, conchise el.

Reena vru să respingă afirmația, apoi se răzgândi și se mulțumi să ridice din umeri.

– Din punctul meu de vedere, într-acolo ne îndreptăm. Dacă stau să mă gândesc prea mult la ce-o să fie, simt că-mi asudă palmele. Prefer să mă gândesc la altceva, ca, de pildă, la faptul

că incendiatorul meu n-a mai dat niciun semn din noaptea în care a dat foc şcolii.

– Doar nu-ţi închipui că s-a potolit.

– Nu, nu, în niciun caz. Încerc să deduc cât timp mă va lăsa să aştept. Până atunci, te superi dacă facem un ocol? Am de rezolvat o treabă.

– Tu eşti la volan.

Firma de avocatură a lui Vince se afla în centru, iar biroul lui avea vedere spre Inner Harbor. Reena mai fusese acolo doar o dată, dar îşi amintea bine locurile. Se întreba dacă bruneta trapantă care lucra ca asistentă era femeia cu care se culca.

Mobilierul din sala de aşteptare era îmbrăcat în pluş într-un stil foarte modern, cu tonuri neutre şi pete de culoarea prunei. Reena nu trebui să aştepte, fiind imediat condusă în cabinetul spaţios al lui Vince, cu ferestrele sale mari şi pereţii decoraţi cu tabouri.

Vince o sărută pe amândoi obrajii în semn de bun-venit. Pe măsuţa de cafea dintre fotoliile pentru vizitatori aşteptau deja un suc şi o farfurie cu brânză şi crochete.

– Ce surpriză! Cu ce ocazie pe meleagurile mele? Ai nevoie de un avocat?

– Nu, şi n-am să te reţin mult. N-o să stau jos, mulţumesc.

Vince zâmbi – chipeş, senin, fermecător.

– Stai măcar un minut. Oraşul îşi poate permite. Noi doi n-avem timp niciodată să stăm de vorbă.

– Aşa se pare. Lipseşti de la multe evenimente de familie.

Zâmbetul lui Vince exprimă regret.

– Cerinţele meseriei.

– Şi ale femeilor cu care-ţi faci de cap. O înşeli pe Bella, Vince, iar treaba asta nu vă priveşte numai pe voi doi.

– Poftim? întrebă el, expresia fermecătoare pierindu-i de pe chip.

– Faptul că te-ai hotărât să i-o arunci în față, s-o umilești mă privește și pe mine. Vrei distracții pe de lături? N-ai decât. Poți să-ți încalci jurămintele matrimoniale, dar nu vei continua s-o faci pe sora mea să se simtă ca o ratată. E mama copiilor tăi și-i vei respecta statutul ăsta.

Vince reuși să-și păstreze calmul.

– Catarina, nu știu ce ți-a spus Bella, dar...

– Vince, nu-ți recomand s-o faci pe sora mea mincinoasă.

Îi era greu să-și păstreze calmul, dar izbuti cu prețul unui efort imens.

– O fi ea o smiorcăită, dar mincinoasă nu e, spre deosebire de tine – un mincinos și un soț adulter.

Pe fața lui trecu un fulger de mânie. Reena o simți și o văzu scăpărându-i în ochi.

– N-ai niciun drept să intri la minc-n birou și să-mi vorbești așa despre niște lucruri care nu te privesc...

– Bella mă privește din toate punctele de vedere. Ești un membru al familiei noastre de suficient timp ca să știi cum merg lucrurile între noi. Ori o respecți, ori divorțezi. Ai de ales. Și alege cât mai repede, altfel am să-ți fac mari probleme.

Vince râse scurt, surprins.

– Mă amenințI?

– Da. Chiar asta fac. Acordă-i mamei copiilor tăi respectul cuvenit, Vince, altfel voi avea grijă să afle și alte persoane unde-ți petreci serile, în loc să stai cu soția ta. Familia mea mă va crede pe cuvânt, adăugă ea. Dar voi avea dovezi. De fiecare dată când te duci să te distrezi, cineva te va urmări și va aduna probe. Iar când vor termina, nu vei mai fi binevenit în casa părinților mei. Copiii tăi se vor întreba de ce.

– Copiii mei...

– Merită altceva de la tatăl lor. La asta de ce nu te gândești? Onorează-ți căsnicia sau divorțează. Tu alegi.

Reena se întoarse și ieși din încăpere. De data asta nu se

mai simțea ca și cum ar fi zădărât un cățel cu un băț, își spuse ca, mergând spre lift. Nu – greutatea de pe umerii ei era satisfacție pură.

Bo intră la „Sirico's" având în mână servieta pe care o lua cu el când voia să impresioneze niște potențiali clienți, în cazul de față pe părinții femeii cu care se culca.

Se părea că tura de la cină mergea din plin. Probabil ar fi trebuit să aleagă un moment mai puțin haotic. Nu era timpul trecut. Dar, dacă tot venise, putea să comande o pizza la pachet.

Înainte de a apuca să se întoarcă spre tejghea, Fran veni spre el și-l sărută pe amândoi obrajii. Bo nu știa ce să înțeleagă din asta.

– Bună, ce faci? Stai să-ți găsesc o masă...

– Mulțumesc, eu voiam doar să...

– Șezi, șezi!

Îl luă de braț și-l duse spre un separeu ocupat deja de un cuplu care mânca macaroane.

– Bo, ei sunt mătușa Grace și unchiul Sal. El e Bo, prietenul Reenei. Bo, așază-te aici, cu familia, până se eliberează o masă.

– Nu vreau să...

– Șezi, șezi, i se ordonă din nou – de astă dată de către mătușa Grace, care-l studia curioasă. Am auzit multe despre dumneata. Poftim, ia puțină pâine... și niște macaroane... Fran! Adu o farfurie pentru prietenul Reenei. Și un pahar.

– Eu nu voiam decât...

– Așaa. Grace îl bătu ușor pe braț, de două ori. Ești tâmplar.

– Da, doamnă. De fapt, venisem să las ceva pentru domnul Hale...

– „Domnul Hale", ce protocolar ești! îl bătu ca iar pe braț. Ai să construiești umbrarul pentru Bianca.

Veştile circulau repede, conchise Bo.

– Am adus nişte schiţe. De fapt...

– Sunt în servietă? vorbi pentru prima oară şi Sal, arătând cu furculiţa plină de mâncare spre servieta lui Bo.

– Mda, voiam să...

– Ia s-aruncăm o privire.

Sal îmbucă macaroanele din furculiţă, făcând cu mâna cealaltă un gest care spunea „dă-le-ncoace".

Fran reveni cu o salată pe care o puse în faţa lui Bo.

– Mama zice să mănânci o salată bună, după care au să vină spaghetele la cuptor cu cârnăciori italieneşti.

Cu un zâmbet triumfător, îi puse pe masă şi un pahar pentru vin. Şi-o să-ţi placă.

– OK. Sigur.

– Să-i spui tăticului tău să vină-ncoace, îi ordonă Sal turnând vin în paharul lui Bo. Ne uităm la planurile umbrarului.

– De îndată ce va avea un moment de răgaz. Mai ai nevoie de ceva, Bo?

– Se pare că nu.

După ce Sal eliberă centrul mesei, Bo scoase schiţele.

– Am făcut aici vederea din faţă, dintr-o parte şi de sus... începu el.

– Eşti un adevărat artist! exclamă Grace, arătând spre schiţa în cărbune a Veneţiei agăţată pe perete, lângă ea. La fel ca Bianca.

– Nici nu mă compar cu ea, dar vă mulţumesc.

– Ai pus coloanele astea la capete, constată Sal, privind peste ochelarii de citit. Interesant...

– Mai italienesc...

– Mai scump.

Bo ridică dintr-un umăr şi se hotărî să-şi mănânce salata.

– Poate oricând să aleagă în locul lor nişte stâlpi de sprijin obişnuiţi. Oricum, eu i-aş vopsi în culori vii, sărbătoreşti...

– Una e să faci desene, alta să construiești. Ai ceva mostre din ce-ai lucrat?

– Am un portofoliu.

– În servietă?

Bo dădu din cap, continuând să mănânce, iar Sal făcu încă un gest gen „dă-l încoace".

– Gib e ocupat, dar va veni imediat, anunță Bianca, așezându-se în separeu lângă fratele ei. A, schițele... Sunt minunate, Bo. Ai foarte mult talent.

– E un artist, dădu din cap Grace cu convingere. Sal îl ia la bani mărunți.

– Sigur că da, fu Bianca de acord și reuși să-i dea un cot fratelui ei în timp ce întindea mâna să ia o schiță. E mai mult decât îmi imaginasem, mai frumos decât plănuisem.

– Putem oricând să-l adaptăm pentru...

– Nu, nu, trecu Bianca peste spusele lui cu un gest. Arată mai bine decât mi-am închipuit. Vezi, Sal? Tu și Grace ați putea sta într-o seară aici, sub vițele astea, în lumina lampioanelor și adierea caldă a înserării...

– În august te trec toate năduşelile.

– Așa o să vindem mai multă apă îmbuteliată.

– O bucătărie separată. Noi ajutoare, noi cheltuieli, noi bătăi de cap...

– Noi clienți, noi încasări, noi afaceri...

Pe fața ei se ivise o expresie provocatoare când se întoarse spre fratele ei.

– Cine conduce de treizeci și cinci de ani prăvălia asta – tu sau eu?

Sprâncenele lui se înălțară și coborâră la loc. Discuția continuă, tot mai înfierbântată – în contradictoriu, presupunea Bo, de vreme ce unele replici erau rostite rapid în italiană, însoțite de multe gesturi largi. El, unul, prefera să nu se amestece, așa că se concentră asupra salatei.

Peste câteva clipe farfuria fu luată și înlocuită cu alta, plină cu spaghete la cuptor. Gib își trase și el un scaun, așezându-se în capătul separcului.

– Unde-i fiica mea? îl întrebă el pe Bo.

– Ăă... nu știu... Încă n-am trecut pe-acasă, dar a spus că azi s-ar putea să lucreze până târziu.

– Ia uită-te și tu, Gib. Uite ce-o să ne construiască Bo.

Gib luă desenele, își scoase din buzunarul cămășii ochelarii și începu să le studieze.

– Coloane? întrebă el.

– Puteți pune și stâlpi obișnuiți.

– Eu vreau coloane! declară categoric Bianca, repezind un deget prin aer spre fața fratelui ei când el deschise gura să obiecteze. *Basta!*

– E mai mult decât crezusem...

– Mai frumos, confirmă Bianca, privindu-l pe Gib cu ochii mijiți. Ce, ai nevoie de ochelari noi? Nu mai vezi ce-ai în fața ta?

– Nu văd în fața mea un preț.

Fără să spună nimic, Bo deschise iar servieta, scoase o coală cu calculele estimative și avu plăcerea de a-l vedea pe Gib făcând ochii mari.

– Cam scump...

Îi dădu foaia lui Sal, care aștepta cu mâna întinsă.

– Astea-s prețurile maxime la manoperă.

– Și calitatea lucrărilor mele e maximă, replică Bo cu dezinvoltură. Dar n-am nimic împotrivă să negociem. Excelente spaghete, Bianca.

– Mulțumesc. Poftă bună.

– Ce să negociezi? se interesă Gib.

– Mâncăruri, vinuri, replică Bo, zâmbind spre Bianca. Am să lucrez pentru cannoli, plus publicitate. De-abia m-am instalat în cartier și am nevoie de clientelă. Materialele vi le pot da la

cât mă costă pe mine. În plus, dacă obțineți ceva mână de lucru – pentru transport și vopsit – mai faceți și alte economii.

Gib expiră pe nas.

– Cam cu cât s-ar reduce prețul așa?

Bo scoase din servietă încă o hârtie cu calcule estimative și i-o întinse. Gib o studie îndelung.

– Cred că ești mort după cannoli.

Îi întinse fila lui Sal, dar de astă dată Bianca o interceptă pe parcurs.

– Idiotule, spuse ea în italiană. După fiică-ta e mort.

Rezemându-se de spătar, Gib bătu cu degetele în masă.

– Cât de curând poți începe? întrebă el.

23

Bo, nu vreau să te simți obligat să-ți reduci profiturile lucrând la un preț atât de scăzut numai fiindcă o faci pentru familia mea.

– Hmm... Bo rămase cu ochii închiși, continuând să-și plimbe mâna în lungul piciorului ei dezgolit. Ai spus ceva? Sunt în comă cannolică, plus complicații de euforie sexuală.

Ușor de înțeles, își spuse ea, de vreme ce mâncaseră trei dintre scandaloasele cannoli ale mamei sale înainte de a onora – în sfârșit – pardoseala bucătăriei lui Bo.

– Lucrezi excelent și meriți să fii plătit cum se cuvine.

– Sunt plătit corespunzător. Tocmai mi-am mâncat aproape tot avansul. E o afacere avantajoasă, continuă el, luându-i-o înainte. „Sirico's" este un punct de reper foarte popular al cartierului. Lucrarea asta îmi va demonstra capacitățile, iar oamenii au să comenteze. Părinții tăi sunt lideri în privința veștilor care circulă din gură-n gură.

– Vrei să zici că suntem niște palavragii?

– Vreau să zic că nu vă-ncurcați când e să vorbiți. De la cină-ncoace îmi țiuie urechile întruna. În sens pozitiv, adăugă el, căscând. Cred că până și pe unchiul tău l-am câștigat de partea mea.

– Unchiul Sal, cel mai mare fiu, renumit pentru zgârcenia lui – da' noi tot îl iubim.

– Așa că ei se-aleg cu un târg avantajos, eu fac o treabă care-mi place și culeg roadele publicitare. Și, o, Doamne, am să mănânc bunătățile mamei tale pân-la moarte.

– Uiți și bonusul sexual.

– Ăla-i personal.

De astă dată, Bo urcă pe coapsa ei cu degetele, apoi coborî din nou.

– Nu se pune la socoteală. Dar, de vreme ce tot cochetam cu niște planuri pentru casa ta, poți oricând să mă duci la etaj și să mă cumperi cu acordarea în continuare a favorurilor sexuale.

Reena trecu deasupra lui, făcându-l să geamă mai mult din cauza pastelor cu care de ghiftuise decât de voluptate.

– Ai lucrat la niște planuri pentru mine?

– M-am jucat cu ele. N-am prea avut timp. Dar masa ta de sufragerie e aproape terminată.

– Vreau s-o văd. Vreau să văd totul.

– Masa va fi gata peste vreo două zile. Schițele sunt încă rudimentare.

– Trebuie să le văd.

Dându-se jos de pe el, Reena îl trase de mână.

– Acum vreau să mi le-arăți, chiar acum!

Bo gemu, dar se ridică în capul oaselor și întinse mâna să-și ia pantalonii.

– Jumătate din planuri mai sunt doar în capul meu...

– Vreau să văd cealaltă jumătate.

Își trase și ca pantalonii și-și luă cămașa. Apoi îi prinse obrajii între palme și-i trânti un sărut pe buze.

– Mulțumesc în avans.

– Mai bine mulțumește-mi pe urmă.

Deschise ușa frigiderului să scoată o sticlă de apă, apoi se încruntă când auzi sunând telefonul.

– Cine naiba mă sună la unu noaptea? Sper să nu fie Brad ca să-mi ceară să-l scot iar din arest pe cauțiune deși, la drept vorbind, n-a fost cazul decât o dată.

– Încă nu răspunde. Stai...

Cu bluza pe jumătate descheiată, Reena se repezi la telefon și privi afișajul.

– Știi numărul ăsta?

– Pe dinafară, nu.

În clipa următoare înțelese; i se citi pe față.

– Rahat! Crezi c-o fi el?

– Lasă-mă pe mine să răspund.

Renna ridică receptorul.

– Da?

– Ești gata pentru încă o surpriză? Îmi pare rău că mă repet, da' asta e, n-avem ce face.

Reena dădu din cap spre Bo, apoi îi făcu semn să ia hârtie și creion.

– Mă întrebam când o să mă mai suni. Cum ai știut că sunt aici?

– Fiindcă ești o curvă.

– Fiindcă m-am culcat cu tine? îl întrebă, începând să transcrie convorbirea.

– Da' ce, îi ții minte pe toți cei cu care te-ai culcat, Reena?

– Am o memorie destul de bună pe tema asta. De ce nu-mi dai un nume, sau un loc? Atunci, o să vedem cât de memorabil a fost.

– Gândește-te, gândește-te doar la toți bărbații pe care i-ai lăsat să te f.... Începe cu primu'.

Mâna Reenei tresări.

– O femeie nu-l uită niciodată pe primul – și n-ai fost tu.

– O să petrecem, tu și cu mine, dar deocamdată ce-ar fi să ieși la o mică plimbare, să vezi ce ți-am lăsat.

Convorbirea se întrerupse.

– Ticălosul, mârâi Renna și începu să-și caute telefonul celular. A făcut ceva pe undeva pe-aproape, la câțiva pași de

aici. Își luă pistolul și-l vârî în teacă, formând între timp un număr pe mobil.

– Hale sunt. Am nevoie să-mi localizați numărul ăsta... îl citi de pe display – trebuie să fie de la un celular, probabil în mișcare. Vă dau numărul la care a sunat și las aparatul deschis. Spuse numărul lui Bo, în timp ce ieșea din bucătărie. S-ar putea să fi dat foc la ceva în apropierea casei mele. Trimiteți două patrule. Acum ies să verific. Mă găsiți la... Bestia!

Îl auzi pe Bo înjurând în spatele ei și luând-o la fugă înapoi spre bucătărie.

– Am un vehicul incendiat la adresa asta. Canalia! trimiteți oamenii!

Bo se repezi pe lângă ea, înarmat cu un stingător de incendiu.

Capota camionetei era ridicată, din motor țâșneau flăcări, iar dedesubt ardeau băltoace de benzină. Pneurile se topeau încet și prin aer se răspândea duhoarea acră de cauciuc ars. Alte flăcări dansau deasupra capotei și peste acoperișul cabinei, întețite de adierea blândă de vară. Furia ei se transformă în spaimă când zări trailerul de cârpe care ardea spre rezervorul de benzină deschis. Printre ele era răsucit și un șervet de in cu sigla restaurantului „Sirico's" la colț.

– Înapoi!

Reena îi smulse lui Bo extinctorul din mâini și îndreptă jetul spre rezervor.

Spuma țâșni. Fumul o orbi, înecând-o, adus de vânt în fața ei. Duhoarea focului îi umplu iar nările, în timp ce pe sol pâraiele de benzină aprinsă se apropiau de ea.

– Las-o-ncolo de mașină!

Bo o prinse din zbor și o trase după el, traversând strada în goană.

Explozia azvârli în aer partea dinapoi a camionetei, care căzu la pământ chiar în clipa în care unda de șoc îi dobora de

pe picioare. Se stârni o furtună de metal încins și schije fierbinți care se împrăștiară pe toată strada, peste altc autovehicule, în timp ce Bo se rostogolea cu Reena în brațe la adăpostul unei mașini parcate.

– Te-ai lovit? Te-ai ars?

Bo clătină din cap, privind spre infernul în care se transformase camioneta lui. Urechile îi vâjâiau, ochii-l usturau și își simțea brațul sărutat de flăcări. Când își trecu palma peste el, o văzu înroșită de sânge.

– Era cât pe ce. Câteva secunde încă...

– Era cât pe ce să te faci bucăți pentru o amărâtă de camionetă Chevy.

– Mi-a întins o cursă. Cronometrase totul.

Flăcări jucau în ochi Reenei în timp ce lovea cu pumnul în asfalt.

– Motorul, bena... Diversiuni. Dac-aș fi văzut mai devreme fitilul... Iisuse, Bo, sângerezi!

– Mi-am cam julit brațul când am căzut amândoi.

– Dă să ți-l văd. Unde mi-e telefonul? Unde mi-e afurisitul ăla de telefon?

Porni târâș și-l văzu căzut pe stradă, spart.

– Auzi-i că vin.

Sirenele se apropiau, iar din casele înconjurătoare năvălcau oameni.

– Stai jos aici și lasă-mă să-ți văd brațul.

– E-n regulă. Hai să stăm jos puțin.

Nu era sigur dacă tremura el sau ea. Poate că amândoi, așa că nu mai încercă să se țină pe picioare și se lăsă pe bordură, trăgând-o lângă el.

– Ai o tăietură adâncă, zise Renna, reușind să se calmeze. Vei avea nevoie de copci.

– Poate.

– Scoate-ți cămașa. Trebuie să fac presiune pe braț. Pot să improvizez un pansament de prim ajutor, până vin infirmierii.

Bo își săltă un șold și scoase o eșarfă din buzunar.

– Merge și asta. Îmi pare atât de rău, Bo...

– Lasă... Nu te scuza.

Se uita la camionetă, în vreme ce Reena îi bandaja brațul. Durerea nu era încă puternică. Își imagina că va spori curând. Simțea cum îi creștea furia privindu-și mașina.

– De-acum suntem implicați amândoi în povestea asta.

Pompierii săriră din mașina lor și începură să stingă focul.

Când termină cu pansamentul, Reena își rezemă un moment capul pe genunchi, apoi trase aer în piept.

– Trebuie să mă duc să vorbesc cu oamenii ăștia. Am să trimit încoace un infirmier. Dacă nu ne recomandă altceva, o să te duc cu mașina la urgență.

– Nu-ți face griji.

Bo n-avea chef de spitale. Avea chef să dea șuturi în fund cuiva. Se ridică și îi întinse mâna.

– Hai să le spunem ce s-a întâmplat.

Când Reena termină de povestit, pe trotuar și pe carosabil erau adunați majoritatea cunoscuților ei – părinții, Jack, Xander, Gina și Steve, părinții Ginei, foști colegi de școală, veri ai foștilor colegi...

Își auzi tatăl sunând-o pe Fran la celular ca să-i spună că nimeni nu pățise nimic grav și să-i ceară s-o informeze și pe An.

Toate bazele erau acoperite, își spuse obosită Reena, întorcându-se spre O'Donnell care tocmai sosea.

– Avem locația? îl întrebă.

– E în lucru. Ești rănită?

– Nu. Doar niște vânătăi. Bo a făcut pe croul și mi-a amortizat căderea.

Se frecă la ochi și continuă:

– M-a lăsat să-l țin de vorbă ca să aibă timp să se îndepărteze și să-nceapă bâlciul. Ridicase capota, turnase benzină, aruncase în interior niște umplutură de saltele ca să scoată fum. Băltoace de benzină sub camionetă și prin jur, cauciucurile aprinse și ele. Duhoare puternică de fum, suficientă ca să-mi distragă atenția un timp.

Aproape prea mult timp, își spuse ea. Dacă Bo n-ar fi smuls-o din loc, s-ar fi putut ca nu numai camioneta lui să aibă atât de mult de suferit.

– Când am zărit fitilul – îndesase în gura rezervorului un șervet de masă de la „Sirico's" – nu mai aveam decât câteva fracțiuni de secundă. Am vrut să-l sting, dar Bo m-a apucat ca pe-o minge de fotbal și-a luat-o la fugă cu mine de parc-ar fi vrut să marcheze. Mi-e greu să spun ce contează mai mult – c-a pierdut o camionetă și Dumnezeu știe cât or mai fi valorat și sculele alea pe care le-avea în truse, sau că mi-a salvat viața.

– Te-a sunat la Goodnight. Ți-ai verificat robotul ca să vezi dacă a încercat mai întâi acasă?

– Nu, încă n-am trecut pe-acolo.

– Ce-ar fi să te duci acum?

– Bine, vin într-un minut.

Reena o luă din loc, schimbă câteva cuvinte cu Xander, după care porni spre casa ei.

– OK, amice.

Xander veni spre Bo și-i masă viguros umărul.

– Hai să mergem la clinică. Te-aranjez eu.

– Hai, măi, doctore, e doar o zgârietură...

– Lasă-mă să hotărăsc eu asta.

– Du-te cu Xander și nu mai discuta! tranșă Bianca problema. Eu îți aduc o cămașă curată.

Bo aruncă o privire spre casa lui.

– Ușa e deschisă.

Înclinând capul, Bianca îl privi cu compasiune.

– Ai cheile la tine? Pot să încui eu.

– Nu. M-am grăbit şi am ieşit fără ele.

– O s-avem noi grijă. Îi cuprinse obrajii în mâini. Noi avem grijă întotdeauna de ai noştri. Şi acum du-te cu Alexander ca un băiat cuminte. Iar mâine, când ai să te simţi mai bine, o să-l vizitezi pe vărul meu, Sal.

– Credeam că Sal ţi-e frate.

– Ăsta mi-e văr şi-o să-ţi ofere un preţ bun pe camionetă. Un preţ foarte bun, îţi dau în scris.

– Jack, dă-i Biancăi o mână de ajutor, da? interveni Gib, bătându-şi soţia pe umăr, apropiindu-se de Alexander şi Bo. Vin şi eu ca să mă asigur că pacientul nu-ncearcă să fugă.

– Îi place să mă vadă cum înfig ace în oameni, replică Xander, luându-l pe Bo de braţul nevătămat.

– Cu asta m-ai încurajat... Bo se uită după o cale de salvare şi constată că era flancat din toate părţile. Infirmierul a spus că e vorba de vreo două copci... Pot s-aştept până dimineaţa.

– Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi, i-o întoarse vesel Xander. Auzi, ţi-ai făcut un vaccin antitetanos în ultima vreme? Pe-astea-mi place la nebunie să le fac.

– Anu' trecut. Şi nu te apropia de mine. Aruncă o privire nesigură spre Gib. N-am nevoie de gardă de onoare.

– Tu mergi înainte, acolo...

Gib aşteptă până trecură de vecinii adunaţi.

– Am prins din zbor unele frânturi şi am impresia că se întâmplă ceva despre care-ar fi cazul să ştiu. Cineva a sunat-o pe Reena la tine acasă.

– Mda, acelaşi tip. Cel care o hărţuieşte şi care a dat foc şcolii. Nu ţi-a spus nimic despre toate astea?

– Ai să-mi spui tu acum.

Nu era doar flancat, îşi spuse Bo, ci prins la-nghesuială.

– Mai bine întreab-o pe ea.

– Mai bine îl ajut pe Xander să te țină culcat în timp ce-ți face un examen de prostată.

– Ei, aia *da* distracție! fu Xander de acord.

– Gata, mă dau bătut. Ar fi trebuit să-ți spună, iar acum o să se înfurie că ți-am spus eu. Poate că nu-i chiar atât de rău că-s singurul copil al unor părinți divorțați. Cu voi, altfel stă treaba...

Le spuse tot ce știa în timp ce parcurgeau cele două străzi până la clinică. Amuzamentul lui Xander se transformase într-o tăcere împietrită. Îi indică o masă de examinare.

– De când a început toată povestea asta? întrebă Gib.

– Din câte deduc, imediat după ce s-a mutat în locuința nouă.

– Și ea nu ne-a spus nimic...

Gib se întoarse în loc și începu să se plimbe prin cabinet.

– Nici Steve, adăugă Xander, apucându-se să curețe rana.

Usturimea îl făcu pe Bo să tragă aer printre dinți, șuierând.

– Voi, sadicii ăștia din medicină, nu puteți să inventați ceva care să nu mă ardă până-n măduva oaselor?

– Ai o tăietură de toată frumusețea, Bo. O să fie nevoie de vreo șase copci.

– Șase? Rahat!

– O să te anesteziem.

Bo studie seringa scoasă de Xander dintr-un sertar, apoi trase concluzia că prefera să se uite la chipul livid a lui Gib.

– Mai mult decât v-am spus nu știu. Habar n-am ce urmărește, dar a împins-o până la limită. Rezistă bine, dar încep să se vadă efectele.

– Unul pe care l-a închis, murmură Gib. L-a băgat în pușcărie, iar acum a ieșit... Fetița mea și cu mine o să avem o mică discuție.

– Ăsta-i eufemismul nostru pentru urlete, înjurături și,

ocazional, aruncat cu câte un obiect casabil, explică Xander. O-nțepăturică mică...

– Nu știu cât de mică... Au! A, la-nțepăturica asta te referei. Domnule Hale... Gib, ești tatăl ei, așa c-o cunoști de mai multă vreme, o știi mai bine, dar urletele, înjurăturile și aruncatul cu obiecte care se sparg n-o să rezolve nimic.

Gib își dezveli dinții.

– Nu strică niciodată să încerci.

Ușa din față se dădu de perete și intră Jack, cu o cămașă și o pereche de pantofi. Aruncă o privire spre brațul lui Bo și se strâmbă în semn de compasiune.

– Bianca s-a gândit că astea ți-ar prinde bine. Copci, hai?

– Șase, după cum zice doctor Frankenstein aici de față.

– Închide ochii și gândește-te la Anglia, îi spuse Xander lui Bo.

Ar fi putut să fie și mai rău, să fie umilit și să chiriie ca o fată. Așa, însă, se putea întoarce acasă cu demnitatea aproape intactă, sugând acadeaua cu cireșe pe care Xander i-o dăduse la sfârșitul calvarului.

Cea mai mare parte din mulțime se împrăștiase, doar câteva grupuri mai rămăseseră pentru a căsca gura la ceea ce probabil nu mai văzuseră decât la televizor.

Reena, O'Donnell și Steve, împreună cu doi bărbați ce păreau a fi criminaliști, continuau să dea târcoale epavei.

Bo se întrebă dacă asigurarea lui trebuia să acopere și stricăciunile produse celorlalte mașini de schijele aruncate din camioneta. Băi frate, în ritmul ăsta, ratele aveau să-i crească mai ceva ca o budincă-n cuptor!

Reena se desprinse din grup și se apropie de el.

– Ce-ți face brațul?

– Se pare c-am să mi-l pot păstra. Și-am primit și o bombonică – uite!

– Ca să nu mai plângă, adăugă Xander. Cât despre camionetă... asta pare moartă de-a binelea.

– E de rău, confirmă Reena. Pagube colaterale provocate mașinilor parcate în față și-n spate – inclusiv a mea. Cu ceea ce puteam face aici am cam terminat. Poți să semnezi de darea ei în primire, Bo, ca s-o luăm ca probă.

– Și sculele mele? A supraviețuit vreuna?

– După ce terminăm am să-ți aduc înapoi tot ce mai găsim. Mama e-n casă, continuă ea, privindu-și tatăl. A vrut să vă aștepte, să vadă ce face Bo.

– Bine. Mă duc să aștept și eu cu ea, zise Gib.

– Eu mai stau un timp aici. E târziu, ar trebui să vă duceți acasă.

– O să așteptăm.

Reena se încruntă în urma lui Gib care porni spre casa ei.

– Ce se întâmplă?

– Haide, Jack, te conduc eu acasă.

Xander își cuprinse cumnatul cu un braț pe după umeri, și-i spuse lui Bo:

– Păstrează pansamentul uscat și folosește alifia conform recomandărilor. Am să te mai văd mâine.

Prinse în palmă bărbia Reenei și o sărută pe obraz.

– Ai rupt-o-n fericire. Noapte bună.

Jack o sărută pe frunte.

– Ai grijă de tine. Salut, Bo.

Reena îl privi întrebător.

– Ce se întâmplă?

– Nu le-ai spus.

Reena deschise gura, expirând șuierător.

– Și le-ai spus tu.

– Ar fi trebuit să le spui. M-ai pus într-o situație fără ieșire.

– Extraordinar. Fierbând, Reena privi spre casă. Pur și

simplu extraordinar. N-ai putut tu să-ți ții gura, să m-aștepți pe mine s-o rezolv.

– Știi ceva? spuse el. Am avut o noapte de tot rahatu' și nu-mi arde să mai încep o rundă. N-ai decât să faci ce vrei. Eu mă duc la culcare.

– Bo...

Din mers, Bo ridică o mână, lăsând-o plină de draci și fără să aibă pe cine să și-i descarce.

Când reuși să intre și ea pe ușa din față, era aproape patru dimineața. Nu voia decât să facă un duș lung, răcoritor, și să se culce în patul ei moale.

Părinții ei dormeau pe canapea, ghemuiți unul lângă altul ca doi copii. Considerând-o o binecuvântare, Reena se retrase cu gândul de a urca tiptil la etaj.

– Nici să nu te gândești.

Glasul tatălui ei o opri în loc, făcând-o să închidă ochii. Niciodată, nici măcar *o dată,* nu reușise vreunul dintre ei să se strecoare pe furiș în casă după ora stingerii.

– E târziu. Vreau s-apuc și eu măcar vreo două ore de somn.

– Ești destul de mare ca să știi că-n viață nu facem numai ceea ce vrem.

– Of, nu suport când spui chestia asta.

– Ia seama pe ce ton vorbești, Catarina, o atenționă Bianca fără să deschidă ochii. Încă mai suntem părinții tăi, și tot părinții tăi vom fi și la o sută de ani după ce-ai să mori.

– Ascultați, zău că-s foarte obosită. N-am putea s-o lăsăm pe mâine?

– Te amenință cineva și nouă nu ne-ai spus?

OK, nicio șansă să-și tragă sufletul. Reena își scoase elasticul care-i ținea legat părul la spate, în timp ce tatăl ei se ridica de pe canapea.

– Asta-i slujba, tată. Nu vreau, nu pot și n-am să vă spun niciodată chiar totul despre munca mea.

– E ceva personal. Ți-a telefonat. Îți cunoaște numele. Știe unde locuiești. Și-n noaptea asta a încercat să te omoare.

– Par cu moartă? ripostă ea. Par rănită?

– Cum ai părea dacă Bo nu se mișca atât de repede?

– Of, nemaipomenit! își aruncă Reena mâinile în sus. Vasăzică, el e cavalerul în alb, iar eu, demoazela neajutorată. Pe-asta o vedeți? își scoase ea cu un gest smucit insigna, înfigând-o în fața tatălui ei. Demoazelelor neajutorate nu li se dau din astea.

– Dar li se dau femeilor încăpățânate și egoiste care nu pot recunoaște că au greșit?

– Egoiste?

Începuseră să strige, cu fețele la un centimetru una de alta.

– Pe-asta de unde-ai mai scos-o? E munca mea, meseria mea? Te-nvăț eu pe tine cum să-ți faci meseria?

– Ești copilul meu. Treburile tale vor fi întotdeauna și ale mele. Cineva a încercat să-ți facă un rău, iar acum va avea de-a face cu mine.

– Tocmai asta încercam să evit. De ce nu ți-am spus toate astea? Mai amintește-ți o dată tot ce ne-am spus acum. N-ai să te amesteci. N-ai nimic de-a face cu munca mea, nici cu partea asta a vieții mele.

– Nu mă-nvăța tu pe mine ce să fac și ce nu!

– E valabil și pentru tine!

– *Basta! Basta!* De-ajuns! sări Bianca de pe canapea. Nu ridica tonul la tatăl tău, Catarina. Și tu, nu striga la fiica ta, Gibson. Am să strig eu la amândoi. Imbecililor. *Stupidi!* Amândoi aveți dreptate, da' asta n-o să mă oprească să vă dau cap în cap până o să vi le-aud trosnind de goale ce-s! Tu, își repezi ea un deget în pieptul soțului ei, tu te tot învârtești în jurul cozii și n-ajungi la subiect. Fiica noastră nu e egoistă, și-ai să-ți prezinți scuzele! Iar tu, se întoarse degetul ei spre Reena, tu ai munca ta, și suntem mândri de ceea ce faci, și de

cine eşti, dar asta-i cu totul altceva, ştii foarte bine. Nu e vorba de altă persoană, ci de *tine*. Ne-auzi tu vreodată zicând: „Nu, nu, Catarina", când intri-n câte o clădire care ar putea să-ţi cadă-n cap? Am spus noi: „Nu, nu poţi să fii ofiţer de poliţie ca să nu ne mai vedem capul de griji zi şi noapte"?

– Mamă...

– N-am terminat. Ai să ştii când termin. Cine-a stat cel mai drept, cine s-a mândrit cel mai mult când ai devenit ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna? Şi-acum stai aici şi ne spui că nu e treaba noastră când cineva vrea să-ţi facă un rău?

– Eu doar... doar n-am văzut ce rost ar avea să se îngrijoreze toată lumea.

– Ha! Ăsta-i rolul nostru. Noi suntem *familia*.

– OK, ar fi trebuit să vă spun, şi aş fi şi făcut-o după cele întâmplate în noaptea asta dacă Bo nu se-apuca să...

– Acum o să dăm vina pe el? o întrerupse Gib.

Reena îşi lăsă umerii să-i cadă.

– Sigur, doar el a mai rămas şi, cum nu-i aici ca să protesteze... Am aşa un chef, să-i pun povestea asta-n cârcă. Şi ce, a devenit dintr-odată cel mai bun prieten al tău?

– S-a rănit ca să fie sigur că nu păţeşti nimic. Gib îi luă faţa în mâini. S-ar fi putut ca-n noaptea asta pe tine să te coasă Xander... Sau chiar mai rău.

– Scuză-te, îi reaminti Bianca, şi Gib ridică ochii spre tavan.

– Îţi prezint scuzele mele că te-am făcut egoistă. Nu eşti. Eram furios.

– E-n regulă. Când e vorba de voi, da – sunt egoistă. Vă iubesc. Vă iubesc mult, repetă, strecurându-se în braţele lui şi întinzând mâna după mama sa. Nu ştiu cine face asta, sau de ce, dar mi-e din ce în ce mai frică. În ambele locuri a lăsat câte ceva de la „Sirico's".

– De la „Sirico's"? repetă Gib.

– La şcoală, o cutie de chibrituri, iar în seara asta, un şervet.

Vrea să-mi dea de înțeles că poate să intre acolo, să ajungă la voi. Vrea să-mi spună... Mă tem că s-ar putea să încerce să-i facă rău unuia dintre voi. N-aș putea suporta asta.

– Atunci știi și ce simțim noi în legătură cu tine. Hai, du-te, dormi puțin. O să încuiem ușa la plecare, zise Bianca.

– Dar...

Bianca strânse mâna lui Gib, nelăsându-i timp să vorbească.

– Odihnește-te, continuă ea. Nu-ți mai face griji în noaptea asta.

Când rămaseră singuri, Gib îi șopti soției sale:

– Doar nu te gândești s-o lăsăm singură.

– Ba o s-o lăsăm singură. Trebuie să credem în ea, iar ea trebuie să știe că o putem face. E atât de greu... Strânse un moment buzele, apoi adăugă cu voce mai sigură: Întotdeauna e greu să te îndepărtezi de copiii tăi – dar o faci. Hai să mergem și să încuiem ușa. O să ne ducem acasă și ne vom face acolo griji pentru ea.

Telefonul o trezi din somn la șase fără un sfert. Reena se târî prin siropul cleios al extenuării, aprinse pe dibuite lumina, apoi dădu drumul la casetofon.

– Ce...? mormăi ea în receptor.

– N-ai fost destul de rapidă, așa-i? Ești mai puțin deșteaptă decât te crezi.

– Uite cine vorbește! abia reuși ea să-și controleze furia. Atâta doar că, știi, te-ai deranjat și ai cheltuit cam mult doar ca să faci scrum un camion. Mai sunt destule acolo de unde-a venit ăsta.

– Pun pariu că s-a ofticat, râse individul încet. Tare-aș mai vrea să-i fi văzut mutra când a sărit în aer.

– Și-atunci de ce n-ai rămas acolo? Să fi stat pe loc, să vezi spectacolul.

– O să vezi ce-am să-ți fac înainte de a termina.

– Dacă asta-i tot ce vrei, spune-mi unde și când.

– Eu știu unde, eu zic când. Nu te-ai prins, este? Nici măcar după ce-ai văzut în noaptea asta nu te-ai prins. Și cică tu ai fi aia deșteaptă, da' nu ești decât o târfă proastă.

Ochii ei se îngustară.

– „Sunt o târfă proastă, dar am sâni frumoși ca luna mai". Dacă așa crezi, de ce nu-mi dai niște indicii? Jocul nu mai are niciun haz dacă rămân în urmă. Hai, încercă ea să-l adcmcncască, să ne jucăm...

– Eu am făcut jocul, eu fac și regulile. Data viitoare.

Când legătura se întrerupse, Reena se lăsă pe spate. Mintea-i intrase în acțiune, uitând complet de somn și funcționând cu viteză maximă.

Nu te-ai prins, este? Nici măcar după ce-ai văzut în noaptea asta nu te-ai prins.

Ce anume ar fi trebuit să vadă în noaptea aceea? se întrebă ea. Individul folosea metode diferite, ținte diferite. Nu urma același modus operandi, nici același gen de ținte, cum ar fi făcut un incendiator în serie tipic.

Lăsa ceva de la „Sirico's" ca semnătură. Ca mesaj pentru ea. O'Donnell îl suspecta pe Luke. Luke nu putuse suferi restaurantul. Dar Luke era la New York. Ar fi fost posibil, desigur, să vină cu mașina până-n Baltimore, dar de ce s-o facă? De ce s-o hărțuiască după atâția ani?

Și nu corespundea nici sintaxa, structura frazei... Luke ar fi putut-o face intenționat ca s-o abată pe o pistă greșită – dar, din nou: de ce?

Pe lângă asta, habar n-avea de focuri, de combustibili și explozivi. Pe lângă că-i fusese incendiat Mercedes-ul, niciodată nu...

Reena se îndreptă brusc de spate.

– O, Doamne!

Nu era la fel – nu tocmai. Maşina lui Bo fusese spartă, incendiată din interior, cu sistemul de alarmă scos din funcţiune. Dar...

Benzină turnată peste motor, peste cauciucuri, sub şasiu, feştila din rezervor...

Trecuseră atâţia ani. Era posibil să fie aceeaşi persoană? Nu era cineva care voise să-l atace pe Luke, nu un om care-i purta pică lui Luke, ci unul care-i purta pică ei. După atâta timp.

Dar chiar era atât de mult timp? se întrebă, dându-se jos din pat pentru a se plimba prin cameră, agitată. Şase ani? De-atunci mai avuseseră loc şi alte incidente, pe care nu le reperase? Incendii anchetate de ea care fuseseră opera lui?

Trebuia să revadă dosarele deschise, cazurile nesoluţionate. Tot ceea ce fusese în evidenţa unităţii şi nu se putuse închide.

Cât de demult începuse totul? De cât timp se pregătea individul să intre în contact personal cu ea?

Un fior rece îi îngheţă inima, mai-mai să i-o oprească în loc. Simţi cum i se scurgea sângele din faţă înainte de a se întoarce şi a coborî scara în fugă.

Cu mâini tremurătoare, luă însemnările pe care şi le adusese acasă din bucătăria lui Bo. Notele după conversaţia telefonică cu incendiatorul.

GândeşT-T, gând doar, scrisese ea, cu prescurtările pe care le folosea în timpul interviurilor... *la toţi bărb P KR i-ai lăsat să Tf...*

– Primul... murmură, lăsându-se încet pe covor. Josh. O, Sfinte Dumnezeule! Josh.

24

La opt fără cinci, Reena începu să bată în ușa lui Bo – și nu se opri până el nu-i deschise.

Ochii lui erau împăinjeniți de somn, părul i se lipise de-o parte a capului, iar în cealaltă stătea zburlit. Nu avea pe el decât o pereche de boxeri albaștri, iar privirea îi era încruntată și somnoroasă.

– Trebuie să-ți vorbesc.

– Sigur, sigur, poftește, mormăi Bo, când Reena trecu pe lângă el, intrând ca la ea acasă. Ia loc. Vrei ceva la micul dejun? Sunt aici ca să te servesc.

– Îmi pare rău c-a trebuit să te trezesc din somn, deși știu că ai avut o noapte proastă, dar e important.

Bo ridică dintr-un umăr și înjură când brațul rănit protestă. Apoi îi întoarse spatele și porni cu pași târșiți spre bucătărie.

Scoase din frigider o cutie de cola și o deschise, turnând-o pe gât.

– Mai știu și că ești furios pe mine, continuă Reena, pe un ton înțepat ca al unei învățătoare de la clasa întâi – ceea ce nu-i displăcea total. Dar n-avem timp acum pentru copilării.

Ochii lui cârpiți se îngustară pe deasupra cutiei. Ridică degetul mijlociu.

– Asta, spuse el, a fost o copilărie.

– Dacă ai chef de ceartă, te trec pe listă pentru mai târziu. Ceea ce am să-ți spun acum e oficial și vreau să mă asculți cu atenție.

Bo se trânti pe un scaun, făcându-i semn să continue cu o mişcare nepăsătoare a capului.

Pe chipul lui se citeau nemulţumirea, oboseala şi, observă ea, o undă de durere în adâncul ochilor. Dar în agenda zilei nu erau incluse şi consolări.

– Am motive să presupun că legătura dintre mine şi incendiator e mult mai veche decât am crezut iniţial.

Bo îşi mai turnă pe gât puţină cola.

– Şi?

– Urmăresc teoria asta pe baza unor conversaţii pe care le-am avut cu el, inclusiv azi-dimineaţă, în zori.

Mâna lui Bo se strânse pe cutie destul de tare ca să îndoaie tabla.

– Vasăzică te-a trezit din somn, iar tu te-ai hotărât să facem plăcerea pe din două şi m-ai sculat şi pe mine.

– Bo.

– Pe dracu'...

Înjurase obosit, fără patimă; se ridică de pe scaun şi porni spre un dulăpior. Scoase un flacon de Motrin, îşi turnă câteva pastile în palmă şi le aruncă în gură ca pe bomboane.

– Te doare? îl întrebă Renna.

O privi cu ochi reci în timp ce înghiţea tabletele cu cola.

– Nu, îmi place doar combinaţia de Motrin cu coca cola clasică. Micul dejun al campionilor de doi bani.

Reena simţi un gol în stomac.

– Chiar eşti furios pe mine.

– Sunt furios pe tine, pe toate femeile şi bărbaţii din lume, pe copii, bătrâni, câini, poştaşi şi toate speciile faunei şi florei de pe planeta Pământ, poate chiar şi din tot universul, unde cred că mai există şi alte forme de viaţă, pentru că am reuşit să dorm cam cinci minute în total şi tot trupul mă doare de-mi vine să urlu.

Ea observase vânătăile, juliturile, zgârieturile. Şi pe

propriul ei trup găsise destule. Ale lui erau mai grave, fără îndoială. Erau mai grave fiindcă se aruncase dedesubt ca să-i amortizeze ei căderea.

Reena venise cu intenția de a vorbi rapid și la obiect, de a-i spune esențialul, fără a intra în detalii. Acum, privindu-i expresia posomorâtă, părul ciufulit și trupul plin de lovituri, se răzgândi.

Până și învățătoarea ei din clasa întâi o pupase ca să-i treacă atunci când își julise genunchiul la joacă.

– De ce nu stai jos? Am să-ți fac ceva de mâncare și îți voi da și-o pungă cu gheață. Genunchiul ăsta pare cam umflat.

– Nu mi-e foame. Și am acolo o pungă cu mazăre congelată.

Reena, care avusese parte de destule luxații și lovituri, înțelese imediat ce rol avea mazărea. Scoțând punga din congelator, Bo se așeză ca să și-o aplice singur pe genunchi.

– Îmi pare rău că te-ai accidentat. Și pentru camionetă îmi pare rău. Îmi pare rău până și de faptul că te-am certat fiindcă i-ai spus tatălui meu un lucru pe care eu nu eram încă pregătită să i-l spun.

Se așeză cu coatele rezemate pe masă și ochii apăsați în podul palmelor.

– Bo, îmi pare-așa de-al dracului de rău...

– Nu-ncepe cu din-astea. Dacă plângi acum, praful o să se-aleagă de furia mea – și era perfectă!

– N-am să plâng, zise ea făcând eforturi uriașe să se stăpânească. Merge din ce în ce mai rău, Bo. Și ai intrat și tu în povestea asta din cauza mea.

– Cât de rău e?

– Trebuie să dau un telefon, spuse ea, scoțându-și mobilul. Va dura ceva mai mult decât prevăzusem. Pot să beau și cu puțină? îi ceru, arătând cu capul spre cola.

– Te rog.

– O'Donnell? întrebă Reena, ridicându-se în picioare. Mai întârzii o juma' de oră. Am cam rămas în urmă.

Deschise frigiderul. Conținea cutii de pepsi dietetic, printre altele de coca cola clasică. Știa că Bo le cumpărase pentru ea. Ochii i se umplură iar de lacrimi, făcând-o să se simtă ridicol.

– Nu, nici vorbă. Ne vedem în juma' de oră.

Închise telefonul, se așeză, deschise cutia și îl privi pe Bo.

– Acum câțiva ani eram împreună cu cineva. Am avut o relație stabilă timp de câteva luni. Vreo patru, cred. Nu era genul meu. Cam spilcuit și foarte pretențios. Îmi dorisem o schimbare și o găsisem în persoana lui. Tip elevat, cu Mercedes, costume italienești, vinuri de soi... Vedeam împreună o mulțime de filme subtitrate care sunt al naibii de sigură că nu-i plăceau nici lui mai mult decât mie. Îmi plăcea să mă întâlnesc cu el fiindcă așa reușeam să fiu și eu femeie.

– Și-n rest ce erai, pechinez?

– Mai bine zis, fetișcană. O muierușcă mofturoasă.

Ridică ușor din umeri. Continua să se simtă prost.

– Pentru mine a însemnat o schimbare de ritm, reluă ea. Îl lăsam să aleagă el restaurantele, să facă planuri... A fost ca o scurtă recreație. În meseria mea trebuie să fii mereu în alertă și nu-ți poți permite să te porți ca o femeie. Trebuie să vezi multe, să faci multe lucruri... În fine. Poate că nu-mi doream decât contrastul.

– Ne putem opri puțin aici? Crezi că ăsta-i tipul care te sună?

– Nu. N-ar fi imposibil, dar nu, nu cred. E planificator financiar și-și face manichiura de două ori pe lună. Acum locuiește la New York. În orice caz, începea să mi se cam vâre pe sub piele. L-am lăsat, fiindcă... nici eu nu-s chiar sigură de ce, și oricum nu contează. În seara în care primisem primul

meu caz ca detectiv în cadrul unității am avut o mică ceartă. Și m-a lovit.

– Stai așa! trânti Bo cutia de cola pe masă. Ce-ai zis?

– Așteaptă...

„Scoate totul la lumină", își spuse Reena. „Toată umilința."

– Am crezut că fusese un accident, cum susținea el. Făcuse o piruetă teatrală, gesticulând, iar cu veneam spre el din spate, și mâna lui m-a izbit în obraz. S-ar putea să fi fost un accident și am acceptat ideea. Până la următoarea ocazie.

În ochii lui Bo nu mai rămăsese nici urmă de ceață somnoroasă. Străluceau. Un verde pur și dur.

– Te-a mai lovit o dată.

– A fost altceva. Făcuse niște planuri foarte pretențioase pentru cină, fără să-mi spună nimic, într-un restaurant franțuzesc elegant, cu șampanie, flori, toate cele. Asta ca să-mi spună că a fost avansat și că se transferă la New York. M-am bucurat pentru el – a fost aproape un șoc, dar ce era să fac? Și-n plus...

Făcu o pauză și oftă.

– Și-n plus, îmi ziceam: „Ia te uită, așa mi-e mai ușor. Suntem scutiți de-o scenă dramatică la despărțire".

– Și spui asta cu vinovăție fiindcă...?

– Par cinică, știu. Ce chestie, iubitul de care mă cam săturasem se mută în alt stat. Norocul meu! Dar, în timp ce eu încercam să mă prefac că nu mă simt deloc ușurată, el a-nceput să-mi spună că să-l urmez la New York. Nu mi-a fost clar din primul moment că se referea la o mutare definitivă. Or, așa ceva nu puteam să fac, și am încercat să-i explic de ce nu pot și nici de ce nu vreau.

– OK, deci tipul cu care-ai fost combinată câteva luni a vrut să-ți arzi toate punțile, să-ți părăsești casa, familia, slujba, fiindcă el era transferat.

Bo duse cutia la gură cu o mână, bând, în timp ce cu cealaltă făcu un gest demonstrativ spre ea:

– Vezi, ți-am spus eu că există viață și-n alte sisteme solare. E clar că ăsta a fost zămislit pe planeta „Nici În Ruptu' Capului".

Cuvintele lui o făcură să râdă încetișor.

– Stai, că răul abia începe. Dintr-odată mă trezesc că scoate un inel c-un diamant cât un meteorit și-mi spune că ne vom căsători și că ne mutăm la New York.

Renna închise ochii, retrăind întocmai sentimentele de atunci.

– M-a lovit drept în moalele capului, îți jur. M-am trezit cu toată chestia asta din senin și în timp ce-ncercam să-i spun că-i mulțumesc dar mai bine lipsă, apare chelnerul cu sticla de șampanie. Cei de la mese încep să aplaude și-afurisitul de inel îmi intră-n deget.

– Ambuscadă.

– Mda... Răsuflă scurt, recunoscătoare că o înțelegese, și continuă: N-am putut să reacționez de față cu toată lumea din restaurantul ăla nenorocit, așa c-am așteptat să ajungem acasă la mine. Hai să zicem că n-a reacționat tocmai bine. Mi-a făcut un scandal monstru. Că-l umilisem, că nu eram decât o scorpie mincinoasă, așa și pe dincolo. Drept urmare nu mi-a mai părut rău pentru el și-am reacționat la rândul meu. Și atunci m-a pocnit. A zis c-o să-mi arate el mie cine-i șeful, iar când a vrut să-mi mai dea încă una, am dat cu el de pământ, i-am tras un șut între picioare și l-am aruncat pe ușă-afară.

– Voiam să te felicit și să adaug că, după tot ceea ce mi-ai spus, e printre principalii suspecți pentru tot ceea ce se întâmplă acum.

Nu o va face să se simtă vinovată, își spuse Reena. Nici proastă, nici slabă. Era o experiență interesantă să împărtășească

un incident urât şi umilitor din viaţa ei cu un bărbat care n-o făcea să se simtă murdară sau înjosită.

Cursa în care i se angajase inima se acceleră şi mai mult.

– N-aş crede, dar bănuiesc că are o legătură. A doua zi dimineaţa, în zori, au apărut la uşă căpitanul meu şi O'Donnell. Cineva dăduse foc Mercedes-ului lui Luke, la câteva ore după ce se târâse afară de la mine din casă. El dădea vina pe mine, dar n-a ţinut. Una la mână, venise la mine Gina şi rămăsese peste noapte. A doua la mână, m-au crezut pe mine, nu pe el.

Renna remarcă faptul că Bo urmărea atent relatarea şi că înţelegea ce se petrecuse. Îi dădu totuşi toate amănuntele.

– Metoda folosită nu fusese *exact* aceeaşi ca azi-noapte, dar există mari asemănări. În plus, când m-a sunat azi-dimineaţă, a făcut o aluzie.

– Căcănarul ăsta de Luke putea să-şi dea singur foc la maşină ca să se răzbune pe tine. Iar acum s-ar putea să fi revenit şi să vrea să se mai distreze.

– Posibil, atâta doar că... Azi-noapte, când m-a sunat, a mai spus şi altceva. Pe moment nu şi-a făcut efectul, cel puţin nu complet. Pe urmă, toate s-au întâmplat destul de repede şi abia azi-dimineaţă m-am prins. Spusese c-ar trebui să mă gândesc la toţi bărbaţii cu care am trăit, începând cu primul.

– Şi?

– Şi primul a fost Josh. Iar Josh a murit într-un incendiu cu mult timp înainte ca eu să-l fi cunoscut pe Luke.

– Fumând în pat.

– N-am crezut asta niciodată. Vocea i se frânse. A trebuit să accept concluzia, dar n-am crezut niciodată. Şi iată că acum trei oameni, trei bărbaţi cu care am avut relaţii, au fost implicaţi în nişte incendii serioase. Unul dintre ei a murit. Nu pot s-o consider o coincidenţă. Nu mai ţinc.

Bo se ridică și merse șchiopătând până la frigider, de unde-și mai scoase o cola.

– Fiindcă acum bănuiești că Josh a fost asasinat.

– Într-adevăr. Și mai cred că folosirea focului a fost intenționată, pentru că oricine mă cunoștea știa că studiam și mă pregăteam să devin detectiv de incendii. De când...

– De când v-a ars restaurantul, încheie Bo în locul ei.

– Iisuse. Pastorelli.Totul a început în ziua aia. În ziua aia au început toate... Renna expiră prelung. În regulă, zise, am să verific. Poți să-ți iei puțin timp liber?

– Pentru ce?

– Bo, Josh a murit. Luke s-a mutat la New York și oricum am rupt orice legătură cu el. Tu locuiești în vecini. Data următoare ar putea încerca să-ți atace casa sau chiar pe tine.

– Sau pe tine.

– Dă-te la fund vreo două săptămni, ia-ți o vacanță, așteaptă să închidem cazul.

– Sigur. Unde vrei să mergem?

Renna strânse pumnii.

– Eu sunt ținta. Dacă dispar, se oprește și așteaptă să mă întorc.

– După cum văd eu lucrurile, ținte suntem amândoi. Doar dacă nu cumva plănuiești să te-ncurci cu altul în timp ce eu fac schi nautic cine știe pe unde. Mi-e dragă pielea mea, Reena, sau atâta cât mi-a mai rămas din ea, dar n-am s-o iau la sănătoasa așteptând să-mi trimiți tu vorbă că nu mai e niciun pericol. Eu nu procedez așa.

– Nu e momentul să faci pe masculul feroce.

– Până nu-mi cresc sâni, am să rămân mascul.

– Ai să-mi distragi atenția. Voi fi îngrijorată pentru tine și n-am să mă pot concentra. Dacă se mai și întâmplă ceva...

Un nod i se puse pe neașteptate în gât și o sili să se întrerupă.

– Dacă eu ți-aș fi spus asta, mi-ai fi răspuns că poți să-ți porți și singură de grijă, că nu ești nici proastă, nici neschibzuită.

Văzând-o să nu răspundea ridică din sprâncene.

– Ce-ar fi să sărim peste partea asta? Nu facem decât să ne aruncăm unul altuia aceleași argumente.

Din ochii lui Bo dispăruse orice urmă de bună dispoziție.

– Canalia m-a atacat, Reena. Mi-a aruncat în aer camioneta. Crezi c-am să-i întorc spatele și am să plec?

– Te rog... Măcar câteva zile... trei zile. Acordă-mi trei zile ca să...

Vocea i se frânse.

– Nu. Nu plânge. Asta-i o lovitură sub centură și n-o să țină.

– Eu nu mă folosesc de lacrimi ca să-mi ating scopurile, prostănacule, replică Reena ștergându-și-le cu dosul palmelor. Pot să te plasez în custodie de protecție.

– Poate.

– Nu-ți dai seama că nu pot să fac față?

Se ridică de la masă, ducându-se până la fereastra de deasupra chiuvetei, și rămase cu privirea pierdută afară.

– Îmi dau seama că nu poți face față la ceva.

– Nu știu ce să fac... Își apăsă pumnul între sâni, peste inima care îi bătea năvalnic. Nu știu cum să fiu... Nu știu cum să rezolv situația asta...

– O să găsim noi o cale.

– Nu, nu! Ce, ești prost, ești orb de nu vezi? se răsti Reena, întorcându-se spre el. Cazul știu cum să-l rezolv. Lucrezi la el până ajungi la capăt. E ca un puzzle, și am toate piesele. Nu trebuie decât să le pun la locurile lor. Dar asta...? Pe-asta... nu pot s-o suport... declară ea, bătându-se cu pumnul în dreptul inimii. Sunt... sunt...

– Astmatică? întrebă Bo, văzând-o cum stătea acolo, gâfâind.

Spre uimirea amândurora, Reena înşfăcă o cană de pe bufet şi dădu cu ea de perete, făcând-o ţăndări.

– Idiot *împuţit* ce eşti, sunt îndrăgostită de tine!

Bo ridică o mână ca pentru a se feri de o altă eventuală cană, deşi mâinile ei erau goale.

– O clipă, stai... Doar o clipă...

– Of, mai lasă-mă dracului...

Dădu să se repeadă pe uşă afară, dar Bo o prinse de mână.

– Am zis să stai naibii o clipă!

– Sper să ai o criză, să umbli aiurea prin toată casa şi să-ţi faci picioarele ferfeniţă prin cioburi.

– Dragostea are multe forme, mormăi el.

– Nu-ţi bate joc de mine. Tu ai început. Eu n-am făcut decât să ies într-o zi pe uşă în curtea din spatele casei mele.

– Nu-mi bat joc de tine. Încerc să-mi trag respiraţia.

O ţinea strâns de mână, rămânând mai departe în fotoliu, cu punga de mazăre congelată pe genunchiul lovit.

– Când spui că eşti îndrăgostită de mine e cu *î* mare sau cu *î* mic? Să nu dai! o preveni grăbit când îi văzu mâna cealaltă strângându-se pumn.

– N-am intenţia să recurg la forţa fizică. Dar nici mult nu lipsisc. Reena îşi sili mâna, braţul, tot trupul să se relaxeze. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai da drumul.

– Bine. Atunci ţi-aş fi şi cu recunoscător dacă n-ai ieşi valvârtej de-aici, obligându-mă să mă ridic şi să alerg şchiopătând după tine, prilej cu care aş putea face o criză şi mi-aş ferfeniţi tălpile prin cioburi.

Buzele ei tresăriră.

– Vezi? Fir-ar al naibii, ăsta trebuie să fie motivul pentru care mi s-a întâmplat aşa ceva. Nu eşti un pisălog, Goodnight,

dar poți fi atât de-al naibii de-afabil, încât nu mi-e greu să cred că oricine-ți poate forța mâna. Și mai ești și serviabil până la o limită pe care ai trasat-o singur în capul tău. Probabil că aș avea nevoie de dinamită ca să te-arunc dincolo de linia aia o dată ce-ai tras-o. Avea dreptate maică-mea. Întotdeauna are dreptate.

Cu un oftat, se duse la debara de unde scoase o mătură și un făraș.

– Ești la fel ca taică-meu, zise ea.

– Ba nu sunt.

Zâmbind, Reena începu să măture cioburile.

– N-am avut intenții serioase cu nimeni până la tine, fiindcă niciunul nu corespundea modelului. Nimeni nu se ridica la nivelul omului pe care-l admir cel mai mult – tatăl meu.

– Ai dreptate. Suntem identici. Ne-au separat la naștere.

– Era cu *î* mic, iar asta-i destul de deconcertant. Și pe urmă, azi-dimineață, ai deschis ușa și-am văzut un *Î* mare cât toate zilele, gras și strălucitor. Și uită-te la tine cum arăți. Îți stă părul arici.

Drept răspuns, Bo ridică o mână, își pipăi părul zbârlit și se strâmbă.

– Rahat.

– Și-ți pierzi chiloții de pe tine.

Își săltă betelia ruptă.

– Las-că mă mai țin destul.

– Ești tot ciufut și plin de vânătăi. Și nu contează. Îmi pare rău pentru cană.

– Fratele tău a spus că obișnuiți să aruncați cu obiecte. Eu sunt îndrăgostit de tine aproximativ de la orele zece și jumătate P.M., 9 mai, 1992.

Zâmbind duios, Reena aruncă cioburile în lada de gunoi.

– Nu te cred.

– Ușor ți-e ție să vorbești. Tot cu *î* mic era, continuă el în

timp ce Reena punea măturа și fărașul la loc. Cu un *i* mic în jurul căruia pluteau tot felul de fantezii. A dobândit o cu totul altă culoare după ce te-am cunoscut, dar tot mic era.

– Știu. Am să întârzii, spuse ea, uitându-se la ceas. Am să trimit aici doi polițiști până...

– Și a crescut. A crezut mare, Reena, așa că va trebui să găsim o soluție.

Veni lângă el și își rezemă obrazul de creștetul lui.

– Ăsta-i cel mai ciudat lucru, spuse ea, însă nu pot sta. Nu pot să mai stau.

– E OK. Poate să mai aștepte.

Se aplecă până-i atinse buzele cu ale ei.

– Am să te sun mai târziu. Apoi îl mai sărută o dată. Să ai grijă... Și încă o dată. ...de tine.

Reena ieși repede înainte ca Bo să apuce să se ridice de pe scaun. El rămase pe loc, în lumina matinală care intra pe ferestre, cu o cutie de cola caldă pe masă, gândindu-se ce ciudat, ciudat de tot, era drumul vieții.

Abia terminase cola când auzi din nou bătăi în ușă.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Se ridică cu convingerea că pastilele și mazărea îi făcuseră bine, și porni spre intrare. Trebuia să-i dea o cheie, devenea inevitabil. Asta ar fi fost ca și cum ar fi locuit împreună, iar de aici nu mai era decât un pas până la atotputernicul cuvânt cu *C*. Încă n-avea chef să se gândească la asta.

Când deschise ușa, brațele i se umplură imediat de o făptură feminină. Dar nu era Reena.

– Bo! Dumnezeule, Bo! Mandy îl strânse destul de tare ca să-i zgândărească toate vânătăile. Am venit direct aici de cum am auzit!

– Imediat ce-ai auzit ce?

– Despre bomba din mașina ta. Smuci capul înapoi, măsurându-l rapid cu privirea. O, sărăcuțul de tine! Au zis c-ai

suferit doar leziuni minore, dar văd că ești cotonogit de-a binelea. Ai și un bandaj... Și ce e cu părul tău?

– Taci din gură, mormăi el, trecându-și mâinile prin păr.

– Brad parchează mașina. În cartierul ăsta e-un adevărat safari să găsești un loc de parcare, iar zona din fața casei tale e încă blocată.

– Brad.

– N-am auzit mai repede, pentru că-mi închisesem mobilul din greșeală, și nu eram acasă, așa că cei de la ziar nu m-au putut găsi. Abia azi-dimineață am aflat. De ce n-ai dat și tu măcar un *telefon?*

– Brad? Nu era încet la minte, chiar dacă dormise doar vreo cinci minute toată noaptea. Tu și Brad? Împreună? Brad al meu?

– Ei, Doamne, doar nu te-ai culcat vreodată cu el, nu? Și a fost absolut pe neașteptate. Hai să te-ajut să stai jos.

Bo dădu din mâini ca un agent de circulație:

– Stai, stai, stai! Am nimerit într-o piesă de teatru absurd?

– Da' nu-i absurd deloc. Ne cunoaștem de ani de zile. Ne-am întâlnit, am zis să mergem să mâncăm ceva, poate pe urmă la un film, și de la una am ajuns la alta. Zâmbi cu gura până la urechi. A fost *excelent!*

– Taci din gură! Nu-mi mai spune nimic! Bo își astupă urechile cu palmele, scoțând sunete puternice pe gură ca să-i acopere vocea. Creierul meu nu poate suporta atâtea date noi. O să facă implozie.

– Sper că nu ești ca nesimțiții ăia care zic: „M-am culcat cândva cu ea, așa că de-acum niciunul din prietenii mei nu-i poate face curte", așa-i?

– Ce...? Nu... Era oare? Nu, repetă el după încă un moment. Dar...

– Fiindcă există o legătură adevărată între noi. Și acum lasă-mă să te ajut...

Expresia ei deveni visătoare, iar când Bo îi urmări direcția privirii, îl văzu pe Brad venind pe stradă, având pe chip varianta masculină a aceleiași expresii visătoare.

Întoarse privirea, ținându-se cu mâinile de cap.

– Capul meu, capul... Voi doi, cei mai buni prieteni ai mei, o să terminați treaba pe care-a început-o nenorocitul ăla azi-noapte...

– Nu fi prost. Și poate că n-ai observat, dar te fâțâi pe-aici în chiloții ăștia jerpeliți. N-are nimic! îi strigă ea lui Brad.

– Băi frate, da' ne-ai tras o spaimă de ne-ai scurtat viața cu zece ani, îl dojeni Brad urcând în fugă treptele. Ești OK? Ai consultat un medic? Vrei să te ducem la radiologic?

– Am consultat un medic, răspunse Bo, mormăind când Brad îl îmbrățișă.

– N-am mai putut de îngrijorare, direct încoace am venit. Ce s-a-ntâmplat cu camioneta?

– S-a fript.

– Și era a naibii de bună... Ce putem face? Vrei să-ți las mașina mea? Sau putem să stăm cu tine și să te ducem oriunde ai nevoie să mergi.

– Nu știu... Încă nu m-am adunat.

– Nu-ți face griji, îl liniști Mandy. Vrei să te întinzi? Pot să-ți fac ceva de mâncare.

Deși le vedea mâinile furișându-se una spre alta, Bo își dădu seama că se aflau acolo din solicitudine pentru el. Ca întotdeauna.

– O să fac un duș. Mă îmbrac și o să mă mai dezmeticesc...

– OK. Între timp îți pregătim micul dejun. Trebuie să ne luăm liber amândoi de la slujbă, nu, Brad?

– Sigur.

– Și când te-ntorci jos, adăugă Mandy, vrem să ne spui ce s-a întâmplat. Totul.

*

Reena se frecă la ochi ca să și-i limpezească, apoi se concentră din nou asupra monitorului computerului.

– Pastorelli senior ba a intrat, ba a ieșit din închisoare, aproape toată viața. Violențe, beții, tulburarea liniștii publice, atacuri cu mână armată, incendierea de-atunci, furtișaguri mărunte... A fost anchetat de patru ori în legătură cu tot atâtea incendii suspecte – două înaintea celui de la „Sirico's", și două după ce-a ieșit din închisoare. Ultimul domiciliu cunoscut e în Bronx, dar nevastă-sa stă-n Maryland, chiar lângă C.D.

– Fiul s-a străduit să pășească pe urmele tatălui, completă O'Donnell. Două condamnări la corecțională, înainte de-a face șaișpe ani.

– Știu despre alea. John mi-a ținut evidența după ce l-am rugat. L-au luat și pe el în noaptea când și-a omorât câinele și i-a dat foc pe treptele noastre.

Se ridică, ducându-se să se așeze pe colțul biroului lui O'Donnell, astfel încât să poată discuta fără să-i bruieze rumoarea din camera brigăzii.

– Și-a omorât propriul câine, O'Donnell. Au spus că fusese o reacție violentă ca rezultat al arestării lui taică-său pentru incendiu. Un copil cu tulburări psihice, cu o viață de familie abuzivă... Tatăl își bătea regulat nevasta și din când în când dădea și cu fiu-său de toți pereții.

– Dar nu i-ai crezut.

– Nu. Am văzut cum alergase după mașină când l-au arestat pe Pastorelli. Își adora tatăl – lucru tipic pentru mulți copii care cresc într-o asemenea atmosferă. Maică-sa era slabă, ineficientă. Tatăl lui dădea ordinele. Și uite cum a evoluat, adăugă ea, întorcându-se ca să vadă afișajul de pe displayul lui O'Donnell. Arestări pentru violență, tentativă de viol,

vandalism, furturi de maşini, încălcări ale condiţiilor de eliberare pe cuvânt... Nu i-a mers doar pe urme, ci chiar l-a depăşit.

– N-are niciun incendiu la activ.

– Poate că-i mai atent, sau mai norocos. Poate că el şi taică-său lucrează în echipă, într-un fel. Poate şi-a păstrat incendiile pentru mine. Oricum, povestea asta porneşte cel puţin de la unul dintre ei, dacă nu de la amândoi.

– Nicio dovadă.

– Unul sau amândoi l-au omorât pe Josh Bolton.

– De la ce-au ei în cazier şi până la omor, pasul e cam mare, Hale.

– S-ar putea să fie şi altele, şi pur şi simplu să nu fi fost prinşi. Toate pornesc de la mine. Din ziua în care Joey m-a agresat. Agresiune sexuală, asta a fost, dar eu eram prea tânăr ca să înţeleg.

Totuşi îşi mai amintea, şi-ncă foarte bine, cum o prinsese de piept, epitetele pe care i le adresase... Şi faţa lui, cu expresia aceea sălbatică...

– Se repede la mine, iar fratele meu şi câţiva prieteni de-ai lui mă aud ţipând şi-l alungă. Eu îi spun tatei, care se duce direct la Pastorelli senior să-i spună vreo două. Niciodată nu l-am mai văzut pe tatăl meu aşa. Dacă nu săreau vecinii şi câţiva oameni de la „Sirico's" să-i despartă, ar fi ieşit urât de tot. Foarte urât. Tatăl meu a ameninţat că va chema poliţia, iar cei de faţă, auzind ce se întâmplase, au fost alături de el.

– Şi-n aceeaşi seară, Pastorelli a dat foc la „Sirico's".

– Mda. Puneţi-vă cu mine, javrelor, şi uite ce păţiţi. A dat rasol. Beat şi neatent, fără să se gândească o clipă la familia care locuia deasupra. Putea să ardă toată casa cu ei înăuntru.

– Dar tu ai văzut flăcările.

– Am văzut flăcările. Tot eu. Așa că ne-am trezit cu ditamai beleaua, însă nimeni n-a fost rănit. Compania de asigurări avea să acopere pagubele și tot cartierul s-a oferit să ne dea o mână de ajutor. S-ar fi putut spune chiar că am avut de câștigat de pe urma incendiului. S-au format legături, iar părinții mei au avut ocazia să-și extindă și să-și renoveze restaurantul.

– Ce dezamăgire pentru un individ care voia să vă facă greutăți!

– Și l-au mai și prins! Câinele lui lătrase, O'Donnell. Ăsta a fost unul dintre lucrurile pe care i le-am spus lui John. Câinele a lătrat în curtea lor din spate, unde Pastorelli avea magazia de scule în care au găsit canistra de benzină, câteva sticle de bere pe care le furase și pantofii pe care-i purtase.

– Iar puștiul a omorât câinele.

– Mda. Forțând puțin nota, ai putea spune că și câinele a jucat un rol. Afurisitul de câine a contribuit la distrugerea lui taică-său.

– Câinele a trebuit să moară.

– Mda, și mai mult decât atât, a trebuit să *ardă*. Puștiul e luat, dus la evaluare, apoi la casa de corecție... Intră în sistem. Iese, iar maică-sa îl duce la New York. Acolo are iar probleme, dar încă mai e copil. Unui copil îi e greu să vină tocmai de la New York la Baltimore ca să ne facă necazuri mie și familiei mele. Și uite-aici...

Bătu cu degetul în ecran.

– A avut și el o scurtă condamnare. Dar când a murit Josh erau liberi amândoi. Joey nu mai e un copil. Joe spală podelele. Ce mai deznodământ!

Acum putea simți totul, simțea adevăratul răspuns în stomac și-n gât. Toate erau piese puzzle.

– În schimb, „Sirico's" merge de minune. Familia noastră o duce ca-n rai. Iar curvișina care-a cauzat toate astea e studentă

la colegiu şi se cordeşte c-un tocilar. Joey a pus mâinile pe ea, iar ea a ţipat şi le-a încurcat pe toate. Da' pe ăsta-l lasă să-i facă ce vrea, nicio problemă. E timpul să i-o plătim, să i-o plătim cu vârf şi-ndesat. Fusesem cu el în noaptea aceea, cu Josh, în noaptea de după nunta Bellei. Unul dintre ei l-a omorât şi i-a dat foc fiindcă mă culcasem cu el.

– În regulă, dacă o judecăm aşa, de ce nu te-a sau nu te-au atacat pe tine? Erai acolo. De ce nu v-au omoarât pe amândoi?

– Fiindcă nu-i era de-ajuns. Dacă mă omora pe mine, gata, se termina totul. Voia să mă facă să sufăr, să mă rănească, să folosească iar focul împotriva mea şi să mă pună pe gânduri... Pastorelli senior avea un alibi pentru noaptea aia. John l-a verificat. Însă s-ar putea să fi fost fals. Joey se presupune că era la New York – s-au găsit nişte oameni care să declare asta. Dar de martori nu se duce lipsă niciodată. Şi, uite, la trei luni după moartea lui Josh, Joey a fost arestat pentru furt de maşini. În Virginia, nu la New York.

– Nu vreau să neg că există şi oameni care se ţin de câte o ranchiună sau obsesie chiar şi douăzeci de ani. Totuşi intervalul e destul de lung.

– Au mai existat şi pe parcurs incidente. S-ar putea să fi fost unele lucruri pe care le-am trecut cu vederea, pe care nu le-am observat, cu care n-am făcut legătura... Chiar după ce m-am angajat a avut loc un incident. Un pompier cu care mă întâlneam sporadic a fost omorât. Era în drum spre Carolina de Nord – se ducea într-un weekend prelungit. Eu eram ocupată, aşa că n-am putut merge cu el; urma să plec a doua zi dimineaţa, împreună cu Steve şi Gina. L-au găsit în maşină, într-o pădure, lângă un drum lăturalnic. Fusese împuşcat, iar maşinii i se dăduse foc. Părea să fi fost atras într-o cursă, jefuit şi asasinat, focul urmând să şteargă urmele. Trecuseră fix unsprezece ani de când arsese „Sirico's".

O'Donnell se rezemă de spătar.

– Hugh Fitzgerald. L-am cunoscut oarecum. Ţin minte când a murit. Nu ştiam că aveaţi o legătură.

– Era o legătură oarecare. Ieşiserăm împreună de vreo două ori, iar el era amic cu Steve. Steve şi Gina erau deja un cuplu. Atacul părea unul întâmplător, iar poliţia locală aşa l-a şi clasificat.

Şi ea la fel, îşi spuse, trecându-şi degetele prin păr. Nicio clipă nu privise dincolo de aparenţe.

– Unul dintre cauciucurile maşinii era dezumflat, noaptea târziu, pe un drum de ţară întunecos. Au presupus că oprise pe cine nu trebuia sau că atacantul venise din urmă şi-l silise să oprească. L-a omorât, a împins maşina în pădure şi i-a dat foc, sperând ca incendiul să şteargă urmele. Ceea ce, în esenţă, s-a şi întâmplat. Cazul e încă deschis.

Trase aer în piept.

– N-am făcut niciodată vreo legătură, cel puţin nu directă, cu mine. Ce naiba, uniforma mea avea încă nasturii noi şi lucitori. Cine eram eu să iau la rost nişte poliţişti cu experienţă doar fiindcă aveam un presentiment rău? Ieşiserăm în oraş de vreo două ori şi amândoi ne gândeam că ar putea fi mai mult. Dar nu eram un cuplu. A fost omorât în Carolina de Nord. Nici un indiciu nu arăta spre cel care dăduse foc restaurantului tatălui meu cu mult timp în urmă. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Mda, păcat că globului tău de cristal i se consumaseră bateriile în ziua aia.

Deşi-i plăcea sarcasmul lui şi sentimentele care-l animau, nu reuşea să se calmeze.

– Focul, O'Donnell. Întotdeauna a fost vorba de foc. Josh, Hale, maşina lui Luke, iar acum şi Bo. Mereu e implicat focul. S-ar putea să fi fost mai mult decât atât, lucruri cărora nu le-am dat atenţie. Cazul e încă deschis.

– Deosebirea e că acum vrea să ştii.

25

Laura Pastorelli lucra la tejgheaua unui magazin „7-Eleven", lângă linia Maryland/D.C. Avea cincizeci şi trei de ani, pe care îi purta greu cu constituţia ei şubredă. Faţa femeii era brăzdată de riduri adânci, provocate mai mult de griji şi necazuri decât de ani. Părul cărunt era pieptănat simplu. La gât purta o cruce de argint. Crucea şi verigheta erau singurele ei bijuterii.

Când intrară cei doi detectivi, ridică privirea, dar nu păru s-o recunoască pe Renna.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea fără un interes real, lansând fraza pe care o rostea, din obişnuinţă, de zeci de ori pe zi.

– Laura Pastorelli?

O'Donnell îi arătă insigna şi Reena văzu tresărirea instinctivă înainte ca buzele Laurei să se subţieze.

– Ce doriţi? Lucrez. N-am făcut nimic rău.

– Trebuie să vă punem câteva întrebări în legătură cu soţul şi fiul dumneavoastră.

– Soţul meu locuieşte la New York. Nu l-am mai văzut de cinci ani.

Degetele îi alunecară pe furiş în susul pieptului slăbănog pentru a mângâia crucea de argint.

– Şi Joey? Reena aşteptă ca privirea Laurei să se îndrepte spre ea. Nu mă mai ţineţi minte, doamnă Pastorelli? Sunt Catarina Hale, din cartier.

Valul de recunoaștere se ridică pe fața femeii la fel de încet ca degetele pe pieptul ei. Când își făcu efectul, Laura își feri ochii.

– Nu vă mai recunosc. N-am mai fost la Baltimore de ani de zile.

– Ba mă recunoașteți, zise blând Reena. Poate că există un loc mai comod unde să stăm de vorbă.

– Am de lucru. O să mă faceți să-mi pierd slujba și n-am făcut nimic. De ce nu ne lăsați în pace, oameni buni?

O'Donnell se apropie de un bărbat cu chip păstos, de vreo douăzeci și ceva de ani, care nu se străduia să pară că nu trage cu urechea. Purta un ecuson pe care scria „Dennis".

– Dennis, ce-ar fi să treci dumneata la tejghea pentru câteva minute în timp ce doamna Pastorelli va lua o scurtă pauză?

– Io tre' să fac inventarn'.

– Ești plătit cu ora, nu? Ai grijă de tejghea, îi mai spuse O'Donnell și se întoarse. Haideți până afară, doamnă Pastorelli. E o zi foarte frumoasă.

– Nu mă puteți sili. N-aveți cum.

– Va fi mai dificil dacă ne obligați să ne întoarcem, o preveni încet Reena. Nu vrem să fim nevoiți să vorbim cu șeful dumneavoastră sau să vă complicăm și mai mult situația.

Fără să mai protesteze, Laura ieși de după tejghea și porni spre ușă cu capul plecat.

– A plătit. Joe a plătit pentru ce s-a-ntâmplat. A fost un accident. Băuse și a făcut un accident. Tatăl dumitale l-a silit. A zis minciuni despre Joey și l-a forțat pe Joe așa de tare că s-a-mbătat, atâta tot. Nimeni n-a pățit nimic. Asigurarea a acoperit totu', nu? A trebuit să ne mutăm.

Acum înălță capul, cu ochii lucind de lacrimi.

– A trebuit să ne mutăm, iar pe Joe l-au băgat la pușcărie. N-a fost destul de pedepsit?

– Joey s-a supărat îngrozitor, nu-i așa? o întrebă Reena.

– L-au băgat pe tatăl lui la *pușcărie*. L-au luat de-acasă în cătușe. De față cu toți vecinii. Nu era decât un băiețaș. Avea nevoie de tatăl lui.

– A fost o perioadă dificilă pentru familia dumneavoastră.

– Dificilă? Prafu' s-a ales de familia mea. Ta... tatăl dumitale a zis niște lucruri îngrozitoare despre Joey al meu. Și lumea a auzit. Ce-a făcut Joe n-a fost bine. „A mea e răzbunarea, grăit-a Domnul", da' n-a fost vina lui. Băuse.

– A ispășit o condamnare mai lungă și cât timp a fost închis a avut niște probleme, sublinie O'Donnell.

– Trebuia să se apere, nu? Închisoarea i-a rănit sufletu'. După aia n-a mai fost niciodată ca înainte.

– Familia dumneavoastră o consideră vinovată pe a mea. Și pe mine, interveni Renna.

Laura o privi încruntată.

– Dumneata erai un copil. Nu poți să dai vina pe un copil.

– Unii o fac. Știți cumva dacă soțul sau fiul dumneavoastră au fost recent la Baltimore?

– V-am spus, Joe e la New York.

– Distanța nu e chiar atât de mare. Poate a vrut să vă viziteze.

– Nu mai vorbește cu mine. S-a îndepărtat de Biserică. Mă rog pentru el în fiecare seară.

– Totuși, trebuie că pe Joey îl mai vede.

Laura ridică dintr-un umăr, însă până și acel gest mărunt părea să-i solicite mai multă energie decât avea de cheltuit.

– Joey nu prea mai vine pe la mine. E ocupat. Are mult de lucru.

– Când ați primit ultima oară o veste de la el?

– Acu' câteva luni. E ocupat.

Vocea ei deveni mai ascuțită, insistentă aproape, ca și cum ar fi plâns. Reena își aminti cum plânsese cândva, cu fața într-o cârpă de vase galbenă.

– Mereu îl arătați cu degetu'. L-au luat pe taică-său, și pe *el* l-au luat. Ei bine, da, a avut unele necazuri, a făcut și el câteva greșeli. Da' acuma-i OK. Are de lucru.

– Ce lucrează?

– E mecanic. A învățat să repare mașini cât era-n pușcărie. Și mașini, și computere, și tot felu'. S-a instruit și s-a făcut băiat de treabă, mereu are de lucru la New York.

– La un garaj? se interesă O'Donnell. Știți cumva și cum se numește?

– Ceva gen Auto Rite... În Brooklyn. De ce nu-l lăsați odată-n pace?

– Nu m-a recunoscut, comentă Reena când ajunseră înapoi la mașină. Dar, după ce și-a dat seama cine sunt, n-a părut surprinsă că m-am făcut polițistă. Cineva a ținut-o la curent cu evenimentele din cartier.

O'Donnell dădu din cap, semn că înțelegea, în timp ce vorbea la telefon cu cineva și nota un număr.

– Am găsit un „Auto Rite" în Brooklyn.

După o scurtă ezitare îi întinse Reenei pagina ruptă din carnet.

– Ia-l pe juniorul, eu mă ocup de senior.

După ce reveni la birou, Reena telefonă la garaj. Peste fundalul sonor cu Black Crowes și niște zăngăneli asurzitoare, purtă o scurtă conversație cu proprietarul.

– Joey a lucrat într-adevăr la ei, îi spuse ea apoi lui O'Donnell. Timp de vreo două luni, acum un an. În perioada aceea garajul a fost spart de două ori și li s-au furat echipamente și scule. Ultima oară, cineva a luat un Lexus. Unul dintre ceilalți mecanici susținea că-l auzise pe Joey lăudându-se ce ușor era

să-l şterpelească. Patronul a informat poliţia, care l-a luat pe Joey la întrebări. N-au putut dovedi nimic, dar şi-a pierdut slujba. Peste cinci luni, garajul a fost spart din nou, într-un act de vandalism după câte se pare. Maşini distruse cu ranga, mâzgăliturі pe toţi pereţii şi un coş de gunoi care a luat foc.

– Şi unde era băiatul nostru în timpul balului?

– La Atlantic City, cică. Trei oameni i-au confirmat prezenţa acolo. Alibiurile lui sunt legate între ele, O'Donnell. Familia Carbionelli. Mafia din New Jersey.

– Nemesisul tău din copilărie şi-a făcut relaţii?

– Va merita să aflăm. Am să procesez cele trei nume care i-au confirmat alibiul.

– Între timp am aflat că seniorul n-are de lucru în prezent. A muncit la curăţenie în vreo două baruri, dar l-au dat afară pentru că se servea prea mult din pileală. Acum şase săptămâni.

– Unul sau amândoi sunt în Baltimore.

– A, da. Ce-ar fi să-i sunăm pe prietenii noştri de la New York şi să le cerem să verifice?

Reena simţea un ghem în stomac – lucru pe care nu se grăbea să i-l destăinuiască nici măcar partenerului ei. Ca să contracareze efectul, se concentră asupra lucrului de rutină – colectarea datelor, trasarea direcţiilor principale, redactarea concepţiei, până fu gata să-şi pună la curent atât colegul, cât şi pe căpitan.

Un caz. Trebuia să-l considere un caz, obiectiv, cu o minimă detaşare. Pentru că nu putea să investigheze activ – în sens oficial – incendierea maşinii, îi chemă pe Younger şi Trippley înainte de a intra împreună cu O'Donnell la căpitan.

– Trebuie să aflaţi şi voi doi ce-am găsit, le spuse ea.

Căpitanul Brant le făcu semn să intre.

– Lucrăm la o teorie, începu O'Donnell, apoi dădu din cap spre Reena, invitând-o să continue.

Reena expuse un scurt rezumat, de la incendierea

restaurantului „Sirico's", în vara în care ca avea unsprezece ani, până la distrugerea camionetei lui Bo în seara trecută.

– Pastorelli cel tânăr este cunoscut ca având relații cu trei membri ai familiei Carbionelli din New Jersey. A ispășit o condamnare la Rikers, cu un anume Gino Borini – un văr al lui Nick Carbionelli. Carbionelli, Borini și încă un tâlhar-brâu au asigurat alibiul lui Pastorelli pentru noaptea atacului de la garaj.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

– Păreau să fi fost niște copii. Trecuseră cinci luni de la concediere, iar lovitura a fost aranjată astfel încât să pară opera unor copii sau a unor amatori. Distrugere, furtișaguri mărunte, un foc stângaci ca să acopere urmele. Nu l-au anchetat cu prea mare atenție.

– I-am pus pe cei din poliția locală să controleze unele piste, adăugă O'Donnell. Nu e pe lista lor de priorități, dar vor trimite doi detectivi la ultimele domicilii cunoscute.

– Există multe asemănări între incendierea mașinii lui Luke Chambers, de-acum câțiva ani, și cea de azi-noapte, completă Reena, după care aruncă o privire spre Trippley. Poate că a folosit același dispozitiv în rezervoarele de benzină.

– O să ne uităm.

– Domnule căpitan, vreau să redeschidem și cazul Joshua Bolton.

– Îl poate prelua Younger. Un ochi proaspăt, domnișoară detectiv, spuse Brant. Ani de zile n-ai făcut decât să te uiți încontinuu la cazul ăsta. O să-ți punem și telefonul sub supraveghere. Și pe-al lui Goodnight. Și vom mai face o vizită nevestei.

Laura Pastorelli ieșise din schimb, așa că se îndreptară spre locuința ei. Era o casă mică și îngrijită, pe o stradă îngustă. Pe alee staționa o Toyota Camry veche. Reena observă magnetul cu Sfântul Christopher de pe bord și una dintre mascotele prinse deasupra, în formă de înger care oscila pe un arc.

Când ciocăniră, le deschise o femeie cam de aceeași vârstă cu Laura, dar mult mai puțin uzată. Avea fața rotundă și fardată cu grijă, părul negru și coafat. Purta o cămașă albă cu poalele vârâte în betelia pantalonilor bleumarin. La picioarele ei se agita un pomeranian portocaliu pufos, care lătra de să-i sară ochii din cap și mai multe nu.

– Tu să *taci,* Missy, proastă bătrână ce ești. Sare la glezne, le spuse ea celor doi detectivi. E bine să știți.

– Da, doamnă, răspunse Reena, arătându-și insigna. Am dori să vorbim cu Laura Pastorelli.

– La ora asta-i la biserică. Se duce în fiecare după-amiază, după muncă. E vreo problemă la magazin?

– Nu, doamnă. La ce biserică s-a dus?

– La Saint Michael, pe Pershing. Mijii ochii. Dacă la magazin nu s-a-ntâmplat nimic, înseamnă că-i ceva în legătură cu pierde-vară āla de bărbatu-său sau de fiu-său.

– Știți cumva dacă a luat recent legătura cu Joseph Pastorelli senior sau junior?

– Chiar dacă ar lua-o, mie nu mi-ar spune. Eu sunt cumnată-sa. Patricia Azi. Doamna Frank Azi. Dar poftiți în casă.

O'Donnell privi cu îndoială la ghemul de blană oranj care continua să latre, iar Patricia zâmbi.

– Stați doar un minut. Pentru Dumnezeu, Missy, mai tacă-ți clanța odată!

Luă cățeaua în brațe și o duse în casă. Auziră o ușă trântindu-se înainte de a se întoarce.

– Bărbatu-meu e îndrăgostit de idioata asta mică. De unșpe ani o avem și-i tot nebună. Haideți, intrați. Dacă vreți să vorbiți cu Laura, cred c-o să termine-n jumătate de oră cu pânza de sac și pusu' cenușii-n cap.

Oftă adânc, indicându-le prin gesturi un living mic și comod.

– Știu că par cicălitoare, iertați-mă. Nu-i ușor să locuiești cu o martiră.

Reena zâmbi cu compasiune, tatonând terenul.

– Bunica mea spunea mereu că două femei nu pot locui comod în aceeași casă oricât de mult ar ține una la alta. Într-o bucătărie nu e loc decât pentru o femeie.

– Nu mă prea deranjează și nu-și poate permite să aibă casa ei. Sau, mă rog... La limită. Loc avem, copiii au crescut... Și muncește mult, insistă să-și plătească chiria. Îmi spuneți și mie despre ce e vorba?

– S-ar putea ca soțul și fiul ei să aibă unele informații în legătură cu un caz pe care-l investigăm, începu Reena. Când am vorbit ceva mai devreme cu doamna Pastorelli, a spus că a trecut ceva timp de când nu l-a mai văzut sau auzit pe niciunul dintre ei. Nu facem decât să mergem mai departe.

– Cum spuneam, nici mie nu mi-ar fi spus dacă i-ar fi văzut sau ar fi vorbit cu ei. Nu i-ar fi zis nici lui Frank, mai ales că el i-a spus clar că nu vrea s-audă de ei.

O parte din munca de polițist consta pur și simplu în a prinde ritmul cuiva, urmându-l ușor. Așa că Reena zâmbi, întrebând doar atât:

– Zău...?

– A apărut chiar înainte de Crăciun, anul trecut, așa, din senin. Laura a plâns de n-a mai putut, de parcă i s-ar fi răspuns la toate rugăciunile. Ridică ochii spre tavan, exasperată. Sunt sigură că se bucura să-și revadă fiul.

– Când îți intră o pietricică în pantof, cel mai bine e s-o scoți până n-ajungi să șchiopătezi.

– Din câte observ, nu vă înțelegeți prea bine cu nepotul dumneavoastră, interveni O'Donnell.

– Am să v-o spun pe-a dreaptă: mă sperie. E mai rău decât taică-său, mai viclean – și mult mai isteț, cred.

– V-a amenințat vreodată, doamnă Azi?

– Pe față, nu – doar expresia din ochii lui... A făcut și închisoare de câteva ori, cred că știți. Laurei îi place să-i tot găsească scuze, da' adevărul e că-i soi rău. Și-acum, uite-l aici, la mine-n prag. Nu ne-a convenit deloc, nici lui Frank și nici mie, da' nu-ți poți da rudele afară din casă, nu? Așa că vine și... Mă scuzați, nu v-am oferit nici măcar o cafea.

– Nu vă faceți probleme, o liniști Rcena. Joey a venit să-și viziteze mama de sărbători?

– Probabil. Era plin de sine. Avea o mașină scumpă și era îmbrăcat pretențios... I-a dăruit un ceas cu diamante-n jurul cadranului și niște cercei tot cu diamante. Nu m-aș mira să le fi furat, da' mi-am ținut gura. Cică pusese pe roate o mare afacere, nu știu ce club pe care voiau să-l deschidă la New York, el și niște *parteneri* – sublinie ea, descriind cu degetul în aer semnele citării –, care-avea să le-aducă o grămadă de bani. Bărbatu-meu l-a întrebat cum putea să deschidă clubul și să obțină licență pentru băuturi alcoolice dacă avea cazier, și așa mai departe. Lui Joey nu i-a convenit deloc, se vedea clar, da' n-a făcut decât să rânjească și să spună că se găseau căi... Oricum, nu asta-i important...

Făcu un gest de lehamite înainte de a continua:

– A stat la cină, zicea că-și luase un apartament la hotel, și vreo oră și ceva s-a tot lăudat, dar de fiecare dată când Frank îi punea câte-o întrebare directă despre noua lui afacere, începea s-o scalde și să se codească. Până s-a înfuriat și ce credeți c-a făcut? A dat cu brațul peste masă de mi-a spart vasele și-a aruncat mâncarea pe toți pereții, răcnind și înjurându-l pe Frank, care s-a ridicat și el în picioare. Că nici Frank nu-i omul care să se lase intimidat, și puteți fi siguri că n-ar îngădui niciodată așa ceva în casa lui. Are dreptul să pună întrebări și să-și exprime părerea la el în casă. Laura i-a ținut partea lui Joey, l-a luat de braț și el ce-a făcut? A lovit-o. Și-a lovit propria mamă în față! declară Patricia, trântindu-și o mână peste sân.

Avem niște temperamente cam focoase în familia asta, sigur, da-n viața mea n-am mai văzut așa ceva. În viața mea n-am mai văzut un om care să dea-n propria lui mamă. A făcut-o cățea smiorcăită sau cam așa ceva.

Roși puțin, dar continuă:

– Și-n alte câteva feluri, și mai urâte, ca să v-o spun p-a dreaptă. Eu pornisem deja spre telefon ca să chem poliția, da' Laura m-a rugat să n-o fac. Stătea acolo cu sângele curgându-i din nas și mă ruga să nu chem poliția. Așa că n-am mai sunat. El pornise deja spre ușă, lașul. Frank al meu e mai înalt decât el și-i era mult mai ușor să ia la pumni o femeie slabă decât să-i țină piept unui bărbat de două sute de livre. S-a luat după el și i-a zis să nu-l mai prindă pe-aici, că dacă mai vine o să-i dea un șut în fundu' ăla de nimic de-o să-l zboare tocmai pân-la New York.

Trase aer în piept ca și cum ar fi trebuit să-și recapete suflul după tot recitalul.

– Am fost mândră de el, pot să vă spun. Și pe urmă, după ce Laura a-ncetat cu istericalele, Frank s-a așezat lângă ea și i-a zis că, atâta vreme cât mai locuiește sub acoperișul lui, să nu-i mai deschidă ușa lui Joey. Și că dac-o face, n-are decât să se ducă să stea unde-o vrea ea.

Oftă.

– Și eu am copii, și nepoți, și știu că mi s-ar frânge inima dacă nu i-aș vedea. Da' Frank a făcut ceea ce trebuia să facă. Un om care-și love ște mama e o lepădătură de cea mai joasă speță.

– Atunci l-ați văzut ultima oară? întrebă Reena.

– Ultima și, din câte știu, tot atunci l-a văzut și Laura pentru ultima oară. Ne-a stricat sărbătorile, da' am scos-o la capăt. Lucrurile s-au liniștit de la sine, așa cum se întâmplă întotdeauna. Nu ne-am mai agitat decât când a luat foc casa pe care și-o construiește fiul meu în Frederick County.

– A luat foc? Reena şi O'Donnell schimbară o privire. Când s-a întâmplat asta?

– Pe la jumătatea lui martie. Abia îi puseseră acoperişul. Câţiva puşti au intrat noaptea să-şi facă de cap cu nişte arzătoare cu petrol, ca să nu le fie frig. Unul s-a răsturnat, cineva a scăpat un chibrit şi până să vină pompierii a ars jumătate din casă.

– Şi i-au prins pe copii? se interesă O'Donnell.

– Nu. Mai mare ruşinea. Luni întregi de muncă făcute scrum...

Când uşa din faţă se deschise, Patricia aruncă o privire spre Reena, apoi se ridică în picioare.

– Laura...

– De ce-au venit aici?

Ochii Laurei erau roşii şi umflaţi. Reena bănui că-şi petrecuse timpul plângând şi rugându-se în biserică.

– V-am spus că nu i-am văzut nici pe Joe, nici pe Joey, zise ea.

– Nu l-am putut găsi pe fiul dumneavoastră, doamnă Pastorelli. Nu mai lucrează la garaj.

– Înseamnă că şi-a găsit o slujbă mai bună.

– Posibil. Doamnă Pastorelli, sunteţi în posesia unui ceas şi a unei perechi de cercei pe care fiul dumneavoastră vi le-a dăruit în decembric trecut?

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– Doamnă Pastorelli, insistă Reena blând, dar şi ferm. Tocmai v-aţi întors de la biserică. Nu vă creaţi necazuri şi mai mari minţind în legătură cu obiectele acelea.

– Erau cadouri...

Lacrimile care îi umpluseră ochii începură să i se prelingă pe obraji.

– Mergem acum sus să le luăm, continuă Reena la fel de

blândă, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri. Am să vă dau o chitanță pentru ele. Vom lămuri totul.

– Credeți că le-a furat. De ce toată lumea crede mereu doar ce poate fi mai rău despre băiatul meu?

– E mai bine să clarificăm proveniența lor, zise Reena, conducând-o în susul scării.

– Vasăzică, tot de furat sunt, bombăni Patricia. Știam eu.

– Piaget, constată Reena, examinând ceasul. Patruzeci de diamante cu tăietură briliant în jurul cadranului. Aur de optsprezece karate. Ajunge la șase-șapte mii, preț en detail.

– De unde știi toate nimicurile astea?

– Sunt o femeie căreia-i place să se uite prin vitrine, mai ales după obiecte pe care n-o să și le poată permite niciodată. Cerceii, de vreo două karate fiecare probabil, drăguți, cu tăieturi pătrate simple, în montură clasică. Băiatul nostru și-a răsfățat mama de Crăciun.

– O să ne interesăm la New York, să vedem dacă a fost spart vreun magazin de bijuterii sau dacă s-a reclamat dispariția unor asemenea obiecte din vreo locuință.

– Mda... Ridică diamantele în lumină. Am sentimentul că o femeie cumsecade n-a primit cadoul pe care și-l dorea. Înclină oglinda și ridică cerceii în dreptul urechilor. Frumos.

– Măi, ce apucături femeiești mai ai!

– Pe bune că da. Vine să se dea mare în fața maică-sii și să-i facă unchiului în ciudă. Mașină scumpă, haine elegante, cadouri... Nu cred c-a dat lovitura la-mpușita de loterie. Dar unchiul, în loc să fie impresionat, îl ia la întrebări, iar el începe să se înfurie. Iese o ditamai scena și-i dat pe ușă afară. Nu putea să i-o ierte cu una, cu două.

– E răbdător. E un ticălos al naibii dc răbdător, remarcă O'Donnell.

– Asta-i calitatea pe care o are în plus față de taică-său. Așteaptă, calculează, face planuri... Și se pricepe și la relațiile de familie. Cum te răzbuni pe-un tată? Îi lovești fiul.

– Vom obține de la Frederick dosarul incendiului.

– Corespunde și cu treaba de la școala elementară, și de la garajul din New York. Lasă impresia c-au fost niște copii sau un amator – nimic suspect la prima vedere. E abil, O'Donnell. Chiar foarte abil.

Deștept, deștept. Dă-i bătrânei un mobil cu un număr unde să sune când și dacă e cazul. Cotoroanță proastă. De nu știu câte ori a trebuit să-i arate cum merge drăcia. E doar micul nostru secret, mami, tu și cu mine împotriva lumii ăsteia de căcat.

Și o-nghite pe nemestecate, ca-ntotdeauna.

Și uite că dă roade. Curviština din cartier a prins în sfârșit un fir! Ce mișto a fost, cum a făcut-o să-și amintească! Iar acum cercul o să se-nchidă. Tot ghinionul, toate rateurile... Toate-au să se-ntoarcă pe dos.

Toate au să ardă, cu tot cu curva de la care-au pornit.

Când intră la „Sirico's", Reena avea capul plin de date, teorii și griji. În mod normal, avea nevoie de o seară petrecută acolo ca să-și curețe din minte reziduurile unei zile grele. Acum mai avea și avantajul unei întâlniri cu Bo în pizzerie.

Prima oară când măturâ localul cu privirea nu-l văzu, dar o zări pe roșcată – Mandy, își aminti ea – cuibărită într-un separeu cu un bărbat de vreo treizeci de ani cu păr șaten-deschis. Tunsoare cazonă pentru el, retro hippie pentru ea. Beau vinul roșu al casei și stăteau lipiți șold în șold.

Îl mai văzu şi pe John la una dintre mesele de două locuri. Croindu-şi drum însoţită de obişnuitele gesturi de salut, se îndreptă spre masa lui.

– Tocmai omul pe care voiam să-l văd.

– Sosul de scoici e foarte bun în seara asta.

– Am să reţin.

Se aşeză în faţa lui şi-i făcu semn chelneriţei care venea spre ei să mai aştepte.

– Am o situaţie.

John mai luă o furculiţă de linguini.

– Am auzit.

Rezemându-se de spătar, Reena spuse:

– Te-a sunat tata.

– Credeai că n-o să mă sune? De ce n-ai făcut-o tu?

– Aveam de gând să te caut. Am nevoie de urechile tale, am nevoie şi de creierul tău, dar nu acum şi aici. Ne putem întâlni mâine-dimineaţă undeva ca să luăm micul dejun împreună? Sau, ba nu, şi mai bine... Poţi să treci pe la mine pe acasă? Am să te-aştept cu micul dejun.

– La ce oră?

– Poţi veni cum se crapă de ziuă? La şapte?

– Cred c-am să-mi pot strecura invitaţia în program. Până atunci, vrei să-mi dai o temă de gândire?

Reena dădu să răspundă, dar ştia că, odată ce începea, trebuia să povestească totul.

– Aş prefera s-o las la dospit peste noapte, să mi se mai organizeze şi mie gândurile...

– Atunci la şapte să fie.

– Mulţumesc.

– Reena. Îi acoperi mâna cu palma tocmai când Renna dădu să se ridice de la masă. Mai e nevoie să-ţi spun să ai grijă?

– Nu. Ridicându-se, Reena se aplecă şi-l sărută pe obraz. Nu e nevoie, îl asigură ea.

Se duse la bucătărie, unde Jack punea cu polonicul sos pe o lipie.

– L-ai văzut pe Bo? Era vorba să ne întâlnim aici.

– E-n spate, la pregătire.

Curioasă, Reena ocoli masa de lucru, luând-o spre camera de pregătire. Se opri în uşă şi îşi privi tatăl care îi dădea lui Bo o lecţie în arta preparării unei pizza.

– Tre' să fie elastică, altfel n-o să se întindă bine. Doar nu vrei s-o vezi cum se umple de găuri când tragi de ea s-o potriveşti.

– Aşa deci...

Bo luă un cocoloş de aluat şi începu să-l întindă, trăgând de margini.

– Şi acum foloseşte-ţi pumnii aşa cum ţi-am arătat. Începe să-i dai formă.

Concentrat asupra a ceea ce făcea, Bo îşi strecură pumnii sub aluat, lovind uşor, întorcând... cu mişcări deloc stângace pentru un începător, îşi spuse Reena.

– Pot s-o întorc?

– Dac-o rupi, o plăteşti, îl avertiză Gib.

– OK, OK...

Cu picioarele desfăcute şi ochii mijiţi de concentrare – ca un om care se pregăteşte să jongleze cu făclii aprinse, reflectă Reena – Bo aruncă în sus bucata de aluat.

Puţin mai sus decât ar fi fost prudent, după părerea ei, dar reuşi s-o prindă, s-o întoarcă şi s-o arunce din nou.

Zâmbetul de satisfacţie al lui Bo aproape c-o făcu să izbucnească în râs. N-avea niciun rost să-i întrerupă ritmul – arăta ca un copil care tocmai a reuşit să parcurgă primii doi metri pe bicicletă.

– Grozav! Da' acum ce naiba fac cu ea?

– Foloseşte-ţi ochii, replică Gib. E gata?

– Pare să fi ieşit la fix.

– Atunci pune-o pe planşetă.

– Doamne, OK. Să-i dăm drumu'...

Trânti aluatul pe planşetă, ştergându-şi mâinile de şorţul scurt pe care-l purta la brâu.

– Nu-i tocmai rotundă.

– Totuşi n-arată rău, mai rotunjeşte-o puţin. Lasă-mi mie marginile.

– Câte-a scăpat până i-a reuşit asta? întrebă Reena, intrând. Bo îi zâmbi peste umăr.

– Asta mi-a reuşit. Am stricat două, da' niciuna n-a căzut pe jos.

– Învaţă destul de repede, spuse Gib, îmbrăţişându-se cu Reena.

– Cine poate crede că prepararea unei pizza e atât de complicată? Uite, mixerul ăla de aluat de-acolo, arătă el cu capul spre aparatul de inox folosit la amestecarea unor cantităţi mari de făină, drojdie şi apă. E nevoie de cel puţin doi bărbaţi în putere ca să care vasul ăla până pe bufet.

– Scuză-mă, dar am făcut-o de nenumărate ori şi nu-s nici pe departe bărbat în putere.

– Mie-mi spui? Împarte-o, cântăreşte-o, pune tipsiile în răcitor şi pe urmă, după ce creşte aluatul, tre' să-l tai... Şi toate astea înainte de-a putea începe să faci pizza propriu-zisă. Încă o dată îţi spun: de-o pizza nu poţi fi niciodată sigur.

– Pe-asta poţi s-o termini.

Gib luă planşeta şi o duse pe masa de lucru, unde Jack făcuse loc.

– Ăă... nu te uita la mine, îi ceru Bo lui Reena. Mă apucă nevricalele şi am să mă încurc. Du-te şi stai de vorbă cu Mandy şi Brad, adăugă el, indicându-i cu un gest sala de mese.

– Sigur, răspunse Reena, luând un pahar cu sifon, după care se duse să se aşeze la masă.

– Ei, uite c-ai apărut! Reena, el e Brad. Brad, Reena. Am cunoscut-o într-unul din momentele cele mai penibile.

– Atunci am să mă port cu demnitate, ca să contrabalansez. Îmi pare bine să te cunosc – în persoană, după atâţia ani în care-am tot auzit despre Fata din Vis.

– Şi tu, răspunse Reena, sorbind din pahar şi zâmbindu-i lui Mandy. Când aveam cincisprezece ani mi-am scăpat caietul cînd alergam s-ajung la un curs. A căzut pe jos, deschis, şi un băiat pe nume Chuck – înalt, lat în umeri, cu păr blond decolorat de soare şi ochi mari, albaştri – s-a aplecat să mi-l ridice înainte ca eu s-apuc să m-arunc după el. Toate paginile erau pline de cuvintele „Reena" şi „Chuck", printre inimi cu iniţialele noastre înăuntru.

– O, Doamne, şi a văzut?

– Ar fi fost cam greu să-i scape.

– Da' *ştiu* c-a fost o situaţie penibilă!

– Cred c-a trebuit să treacă vreo lună, cel puţin, până când obrajii mei şi-au recăpătat culoarea normală. Aşa că acum suntem chit.

26

Avusese dreptate, conchise Reena. Seara aceea la „Sirico's" fusese exact lucrul de care avusese nevoie. Mintea i se limpezise, stomacul i se liniştise.

Fusese interesant şi educativ să petreacă o oră în compania celor mai apropiaţi prieteni ai lui Bo. O familie, îşi spunea ea. Cei doi erau familia lui, la fel cum erau pentru ea fraţii şi surorile ei.

– Îmi plac prietenii tăi, îi spuse în timp ce descuia uşa de la intrare.

– Foarte bine, fiindcă dacă nu-ţi plăceau, noi doi am fi fost istorie de-acum, replică el, dându-i o palmă la fund înainte de a intra în casă. Nu, serios, mă bucur că vă înţelegeţi bine toţi trei. Sunt foarte importanţi pentru mine.

– Şi unul pentru celălalt.

– Pe-asta ai observat-o din prima sau după ce-au început să se soarbă din ochi?

– De la început, răspunse Reena, întinzându-şi spatele. De cum am intrat. Vibraţii carnale.

– Mi-e cam greu să mă împac cu ideea.

– Asta pentru că eşti obişnuit să vezi în ei două rude, sau cel puţin aşa-i vedeai de când tu şi Mandy aţi încetat să vă mai zbenguiţi prin aşternut. Dar faptul că acum ei se zbenguiesc nu-i face să fie mai puţin ai tăi.

– Cred că ar fi mai bine să-mi blochez imaginea aşternuturilor, cel puţin pentru un timp.

O apucă de braţe, masându-le în sus şi-n jos.

– Eşti obosită?

– Nu la fel de mult pe cât cram. Mi-am reîncărcat bateriile, răspunse ea, încleştându-şi mâinile pe şoldurile lui. Nu-ţi trece prin cap nicio idee despre felul în care mi-aş putea consuma tot surplusul ăsta de energie?

– S-ar putea să am. Vino-n spate. Am ceva să-ţi arăt.

– Vrei să mi-o arăţi afară? râse ea în timp ce Bo o trăgea după el. Da' ce, eşti naturist?

– Sex, sex, sex, numai la asta vă gândiţi voi, femeile. Slavă Domnului.

O trase în curte pe uşa din spate.

O semilună frumoasă răspândea o lumină argintie şi limpede. Florile pe care Reena reuşise să le cumpere şi să le planteze în mare grabă se revărsau din ghivecele de pe terasă.

Aerul era cald şi parfumat intens cu miresmele vegetale ale verii. Sub un arţar cu frunziş bogat se afla un leagăn.

– Un leagăn! Mi-ai cumpărat un leagăn pentru curte?

– Cumpărat? Erezie!

– L-ai *făcut*. Ochii i se înrourară şi fu rândul ei să-l tragă de mână într-acolo. Mi-ai făcut un leagăn? O, Doamne, când? E aşa de frumos... O, şi ce neted e... constată ea, plimbându-şi degetele peste lemnul lustruit.

– Azi l-am terminat, mă ajuta să-mi alung alte gânduri. Vrei să-l încerci?

– Glumeşti?

Reena se aşeză, întinse braţele de-a lungul spătarului şi puse leagănul în mişcare.

– E extraordinar, minunat... Încă zece livre de stres mi s-au luat de pe umeri. Bo...

Întinse mâna spre a lui.

– Eşti o dulceaţă.

Bo se aşează alături.

– Speram să aibă succes.

– Succes cu *S* mare! îl asigură Reena, rezemându-şi capul pe umărul lui. E fabulos. Propria mea casă, propria mea curte, într-o seară caldă de iunie... Şi un tip sexy care stă cu mine pe un balansoar pe care l-a făcut cu propriile lui mâini. Asta face ca tot ceea ce s-a întâmplat azi-noapte să pară ireal.

– Cred că amândoi aveam nevoie să scăpăm de gândurile negre pentru câteva ore.

– Şi ţi-ai petrecut acele câteva ore construindu-mi leagănul ăsta?

– Dacă iubeşti ceea ce faci, nici nu se poate numi cu adevărat „muncă".

– E satisfacţie, zise Renna.

– Printre altele. Şi, la naiba, se pare că mâine am să m-aleg cu o camionetă nouă, adăugă el; jucându-se cu şuviţele ei de păr. Vine mama ta pe-aici. Vărul ei e dealer de Dodge.

– Vrei să-ţi dau un sfat? Mergi pe mâna ei.

O plantă sădită de ea în grădină mirosea intens şi dulce, a vanilie, prin aerul cald.

– O să taie-n carne vie din preţul vărului Sal. Poţi s-o opreşti când o să vezi că ochii lui se umplu de lacrimi – dar nu înainte.

– Am reţinut, zise Bo.

– Faci faţă atât de bine situaţiei...

– E cam tot ce pot să fac.

– Ba poţi mult mai mult. Ai putea să ţipi, să înjuri, să dai cu pumnii-n pereţi...

– Atunci ar trebui să refac tencuiala.

Reena râse încetişor.

– Eşti echilibrat, asta eşti, Bowen. Ştiu când fierbi de furie în sinea ta, dar te stăpâneşti. Nu m-ai întrebat dacă am făcut vreun progres în anchetă.

– Aşteptam să-mi spui tu.

– O să-ţi spun. Mai întâi trebuie să vorbesc cu cineva, dar după aceea am să-ţi spun tot ce pot. Mă ajuţi să-mi fie mult mai uşor.

– Păi, dacă te iubesc... De ce-aş face să-ţi fie mai greu?

Îşi lipi faţa de umărul lui şi se lăsă străbătută în tăcere de fiorul plăcerii de a-l simţi alături. Era de-a dreptul neliniştitor cât de mult ajunsese să-l iubească, cât de repede îşi găsise iubirea aceea loc în inima ei. Existau momente, ca ăsta, când ar fi fost gata să jure că simţea acele pulsaţii de dragoste până în vârfurile degetelor.

– Destinul, şopti ea, mângâindu-i obrazul cu buzele. Cred că trebuie să fii al meu, Bo.

Se întorse, îi încălecă genunchii şi îi înlănţui gâtul cu braţele.

– Mă cam sperie, spuse ea. Doar atâta cât să fie puţin mai interesant. Mă simt ca... Îşi lăsă capul pe spate, privind cornul lunii şi spuza de stele din jurul lui. Nu ca şi cum aş aştepta, continuă ea, coborând iar capul pentru a-l privi în faţă. Nu ca şi cum aş sta să aştept un autobuz care va veni să mă ia şi să mă ducă unde vreau eu să ajung... ci ca şi cum l-aş conduce eu însămi, cu destinaţia clară în minte. Şi îmi spun: „Ei, dar de ce să n-o iau pe-acolo? Pe drumul ăsta mi-ar plăcea să merg". Şi în direcţia aia te găseam pe tine.

Bo se aplecă să-i sărute umărul.

– Făceam autostopul?

– Cred că şi tu mergeai pe marginea acelui drum cu destinaţia la fel de clară în minte. Şi ne-am hotărât să împărţim între noi volanul. Îi cuprinse faţa în mâini. N-ar merge dacă singurul lucru pe care l-ai vedea când te uiţi la mine ar fi o fată în tricou roz, la o petrecere, într-o cameră aglomerată.

– Ba o văd, şi văd şi cine era. Mai văd şi cine e acum. Iar după cea care e acum sunt de-a dreptul nebun.

Reena continuă să-i ţină obrajii în palme, în timp ce cobora buzele spre ale lui şi se pierdeau împreună într-un sărut fierbinte, dar duios.

– Ai făcut o pizza, murmură ea visătoare.

– Şi a ieşit bună, cu toate bancurile lui Brad despre o potenţială indigestie.

– Ai făcut o pizza, repetă ea, mângâindu-i cu buzele obrajii, tâmplele, buzele, gâtul. Şi mi-ai construit un leagăn.

Îi prinse buza de jos între dinţi, trase, apoi îşi strecură limba în gura lui, concentrând întreaga lume în sărutul prelung.

– Am să-mi exprim cea mai sinceră recunoştinţă, zise ea apoi.

– Iar eu am s-o accept. Glasul lui se îngroşase, iar mâinile o cutreierau peste tot. Hai să mergem în casă, murmură el.

– M-mmm... Vreau să văd cât de bine e construit leagănul ăsta...

Îi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă peste umăr.

– Reena, nu putem să...

Gura ei îl reduse la tăcere. Strecură mâinile între cele două trupuri ca să-i descheie nasturele blugilor.

– Pariu că putem?

Îl muşcă de umăr în timp ce-i descheia fermoarul. Când îl simţi încordându-se, strânse mâinile pe spătarul leagănului pentru a-l împiedica să se ridice cu ea în braţe. Ochii îi licăreau în întuneric.

– Relaxează-te. Suntem numai noi doi.

Îi ciupi uşor bărbia cu dinţii şi începu să-i străbată chipul cu buzele.

– Suntem lumea întreagă. Hai să ne legănăm... îi şopti, aducându-i mâinile pe sânii ei. Atinge-mă. Atinge-mă întruna.

Nu se putea opri. Mâinile i se strecurară sub bluza ei, dar nu era de ajuns... Nu acum... Se luptă cu nasturii ca să găsească mai mult, să cucerească. O cuprinse, o gustă, în timp ce leagănul se balansa încet.

Era ceva miraculos în aerul îngreunat, în mişcare, în mirosul de iarbă, de flori şi de femeie, şi în senzaţia trupului ei încordat şi gata de dragoste sub mâinile lui.

Ei erau lumea în momentul acela, în întunericul cu licăriri de stele şi aerul cu aromă de vară.

Pielea ei, argintată de lună, pătată de umbrele frunzelor, părea să plutească peste a lui. Trupul lui tremura de dorinţă, de nevoie neputincioasă, când Reena se ridică şi când se potrivi... Când îl înconjură.

Gemu, încet şi prelung. Ochii-i erau pe jumătate închişi. Se priveau în timp ce gurile li se întâlneau şi suspinele li se amestecau. Plăcerea şi emoţia se combinau, creşteau, explodau. Reena se folosea de plăcerea aceea şi de mişcarea înceată a balansoarului care-i legăna pe amândoi. Dulce şi încet, încet şi dulce, astfel încât eliberarea veni ca o alunecare leneşă peste mătase.

Se contopiră cu o mulţumire la fel de blândă ca legănatul balansoarului.

– Faci treabă bună, şopti ea.

– De fapt, cred că mai mult tu ai făcut-o.

Reena chicoti, frecându-şi nasul de gâtul lui.

– La leagăn mă refeream.

Pe la şapte dimineaţa, Reena fiersese cafeaua, prăjise cornurile şi pregătise ingredientele pentru o omletă.

Se simţea vinovată că-l dăduse pe Bo afară la şase şi jumătate, oferindu-i doar un corn prăjit în grabă, însă voia să discute cu John între patru ochi.

Se îmbrăcase deja pentru serviciu vrând să plece la birou imediat după întrevederea cu John.

Acesta fu punctual. Putea să conteze pe el pentru asta, ca şi pentru o sută de alte lucruri.

Îl sărută pe obraz înainte de a-l pofti în casă.

– Ştiu că e devreme, dar sunt în schimbul de la opt la patru. O'Donnell poate să mă acopere dacă mai am nevoie să întârzii puţin. Îţi voi compensa deranjul cu o omletă clasa întâi.

– Nu e nevoie să-ţi dai atâta osteneală. Putem vorbi şi la o cafea.

– În niciun caz, se opuse Reena, conducându-l la bucătărie. Toată noaptea m-am gândit la asta şi acum nu vreau decât să ţi-o trântesc în braţe. Îi umplu o ceaşcă cu cafea. OK?

– Trânteşte-o, zise John.

– Totul a început încă din copilăria mea.

Făcu omleta în timp ce-i povestea. John n-o întrerupse, lăsând-o să spună totul aşa cum îi venea.

Se mişca la fel ca mama ei, îşi spuse. Fluid, punctându-şi cuvintele cu aceleaşi gesturi graţioase. De gândit, gândea ca o poliţistă – observase asta la ea încă de când era mică. Spirit de observaţie şi simţ logic.

– Verificăm bijuteriile, spuse ea, punându-i farfuria în faţă, după care se aşeză, luându-şi o felie de şuncă şi o jumătate de corn. S-ar putea să nu fi fost de la New York, dar vom afla de unde le-a furat. Ne va fi de folos să obţinem un mandat să-l percheziţionăm. A fost o mişcare prostească – tipică pentru el, deşi prost nu e. Simte nevoia să facă paradă, să se grozăvească. Şi incendiile joacă un rol în asta, adăugă ea. Pentru un incendiator, o mare parte din motivaţia interioară constă în spectacolul pe care-l creează. În cazul lui, e şi o declaraţie:

„Dacă taică-meu a făcut-o, înseamnă că și eu pot s-o fac. Doar că și de mai mari proporții, și mai bine."

– Nu e numai atât.

– Mda. Toate focurile astea au fost aprinse din răzbunare. Cred că el e. Poate în complicitate cu taică-său, poate de unul singur. Răzbunarea lor împotriva mea și alor mei. Fiindcă în ochii lui noi suntem de vină pentru ceea ce i s-a întâmplat lui taică-său.

– Se pricepe prea bine ca să le fi făcut numai pe astea, comentă John. E prea organizat, prea pregătit și concentrat.

– Mda. Poate că „familia" din New York l-a folosit ca incendiator plătit, sau poate a lucrat pe cont propriu. Nu-i e teamă să aștepte. Desigur, unele pauze au apărut tocmai fiindcă era închis, dar nu se teme să aștepte, să-și aleagă momentul. A așteptat trei luni după ce unchiu-său l-a dat afară din casă înainte de a riposta dând foc casei vărului său. Sunt sigură că el a făcut-o.

– Cu asta pot să te-ajut. Am niște cunoștințe în Frederick County.

– Speram, și-ți mulțumesc. Redeschidem și cazul lui Josh Bolton.

Sorbi puțin pepsi dietetic din pahar.

– Tot el a fost și atunci, John. Dacă toată afacerea asta nu duce la niciun alt rezultat, la niciunul, măcar pentru Josh și tot o să-l înfund, spuse ea tremurând de furie.

– Dac-o lași să ajungă ceva personal, îi faci jocul, Reena.

– Știu. Încerc să mă ocup și de asta. Vrea să știu că el e. Indiferent cum aranjează decorurile și-și acoperă urmele, vreau să știu. Dar de ce tocmai acum? De ce a așteptat atâția ani ca să mă atace atât de direct? S-a schimbat ceva, ceva i-a aprins fitilul.

Dând din cap, John mai luă o înghițitură din omletă.

– Te-a ţinut pe radar tot timpul şi s-a strecurat pe sub radarul tău ca să te hărţuiască. Poate că e ceva ce tu l-ai schimbat. S-ar putea să fie doar faptul că ţi-ai cumpărat casa asta. Şi că ai relaţii cu tipul din vecini.

– Poate, poate... Reena clătină din cap. Am mai avut momente importante în viaţa mea şi înainte. Absolvirea colegiului – şi-a luat şi el o licenţă în puşcărie. Primirea insignei, în timp ce el se muta dintr-o slujbă-n alta, în derivă – sau cel puţin aşa scrie la dosar. Am mai avut legături cu bărbaţi şi înainte, iar în viaţa lui nu am găsit nicio relaţie serioasă. Nu putea să-mi citească gândurile şi să ştie ce simţeam pentru bărbaţii cu care aveam relaţii, dacă era ceva serios sau nu. Privită din afară, relaţia mea cu Luke părea serioasă. Şi, mda, continuă ea înainte ca John să poată vorbi, i-a aruncat în aer afurisita aia de maşină, dar pe mine nu m-a contactat. N-a început un dialog.

– Poate că şi timpul contează. Faptul că au trecut douăzeci de ani. La urma urmei, aniversările sunt nişte pietre de hotar. Dacă-i descoperi motivaţia, îţi va fi mai uşor să te ocupi de el. Se impune să-l oprim înainte să se satureze de joacă şi să te atace direct. Şi ştii bine c-o va face, Reena. Ştii cât de periculos poate fi.

– Ştiu că e periculos. Ştiu că-i un sociopat violent, cu tendinţe misogine. Niciodată nu va lăsa cea mai mică jignire la adresa lui – reală sau iluzorie – să treacă nepedepsită. Dar n-o să mă atace încă, o vreme cel puţin. Jocul ăsta e prea excitant pentru el, îl face să se simtă important. Totuşi, s-ar putea să-i atace pe oamenii pe care-i iubesc. Tocmai asta mă sperie, John. Mi-e frică pentru familia mea, pentru tine, pentru Bo...

– Iar îi faci jocul.

– Ştiu şi asta. Sunt o poliţistă bună... Chiar sunt o bună poliţistă, John?

– Eşti o poliţistă foarte bună.

– De cele mai multe ori munca mea se concentrează în jurul investigaţiilor asupra unor incendieri. În jurul enigmelor. Prelucrez probele, detaliile, observaţiile, psihologia, fiziologia... Nu sunt o poliţistă de stradă. Trase aer în piept. Pot să număr de câte ori am fost nevoită să-mi scot arma la datorie. Şi nici măcar o dată n-a trebuit să trag. Am imobilizat suspecţi, dar numai o dată a fost nevoie să imobilizez un suspect înarmat. Luna trecută. Şi tot timpul mi-au tremurat mâinile. Aveam un pistol de nouă milimetri, el avea un amărât de cuţit şi, pentru numele lui Dumnezeu, John, tot îmi tremurau mâinile.

– Ai imobilizat suspectul?

– Da... răspunse ea, trecându-şi o mână prin păr. Da, l-am arestat.

Închise ochii.

– OK.

Reena îşi petrecu ziua ocupându-se de nenumăratele corvezi de rutină ale meseriei – citirea şi scrierea rapoartelor, datul telefoanele şi aşteptarea lor, şi aşa mai departe...

Ieşirile pe teren o readuseră în cartier pentru a-l chestiona pe unul dintre vechii prieteni ai lui Joey.

Tony Borelli fusese un băiat slab, veşnic îmbufnat, mai mare cu un an decât ea. Îşi amintea că mama lui fusese o „urlătoare" – genul de femeie care stă toată ziua pe trepte sau în fereastră şi urlă la copii, la vecini, la bărbatu-său. Uneori chiar şi la câte un trecător necunoscut.

Murise în urma unui atac de apoplexie cu complicaţii, la vârsta de patruzeci şi opt de ani.

Tom avusese şi el partea lui de probleme: furturi din magazine, blaturi pe mijloacele de transport, posesie de substanţe ilegale, iar la douăzeci şi ceva de ani ispăşise o scurtă

condamnare pentru implicarea într-o organizație de hoți de mașini din sudul orașului Baltimore.

Era la fel de slăbănog – un sac de oase în niște blugi pătați cu unsoare și un tricou roșu decolorat. Pe cap purta o șapcă de căpătat gri pe care scria „Stetson's Auto Repair".

Ridicase pe cric o Honda Accord și își ștergea mâinile de ulei cu o bandană care părea să fi fost cândva albastră.

– Joey Pastorelli? Iisuse, nu l-am mai văzut de când eram puști.

– Voi doi erați destul de apropiați pe vremea aia, Tony.

– Copilării, ridică el din umeri, continuând să scoată uleiul din motorul Hondei. Sigur, am fost înhăitați o vreme. Mari pramatii mai eram.

– Așa e.

Tony aruncă o privire spre ea, aproape zâmbind.

– Păi cred că da, Reena. Da' a trecut așa de mult timp de atunci...

Ochii i se îndreptară către O'Donnell, care se învârtea pe lângă un banc de lucru, privind fascinat sculele și piesele înșirate deasupra.

– Odată și-odată tot crește omu'...

– Cu mulți dintre copiii cu care mă jucam atunci mai sunt prietenă și-acum. Chiar și cu cei care-au plecat din cartier. Am păstrat legătura, zise Reena.

– Cred că fetele-s altfel. Joey a plecat la New York când aveam, cât...? Doișpe ani? E mult de-atunci.

Continua să lucreze, dar ea observă că în același timp îi arunca priviri nervoase lui O'Donnell.

– Ai avut și tu niște probleme între timp, Tony.

– Mda, am avut unele necazuri... Am făcut și ceva pârnaie... După ce treci pe-acolo, unii-și închipuie că-n veci nu mai poți să te-ndrepți. Acu' am o nevastă, un copil... Am și slujba asta de-aici... Sunt un mecanic bun.

– Un talent care ți-a fost de folos când furați mașini ca să le vindeți ca piese de schimb.

– Aveam douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Mi-am plătit datoria față de societate. Ce vrei de la mine?

– Vreau să știu când l-ai văzut ultima oară pe Joey Pastorelli sau când ai vorbit cu el, Tony. Când un tip se-ntoarce-n cartier, obligatoriu se mai revede și cu unii din vechii prieteni. Îmi ascunzi ceva, și dac-o mai ții mult așa, pot să-ți fac necazuri. N-aș vrea, dar pot, să știi.

– Toate astea au început pe vremea când a dat cu tine de pământ, când eram mici, afirmă el, întinzând spre ea arătătorul mânjit de unsoare. Eu n-am avut niciun amestec, nu mă privește. Nu bat fetele – și nici femeile. Ai văzut în dosarul meu ceva în care să fie vorba de femei?

– Nu, n-am găsit nicio referire la vreun comportament violent, punct. Așa cum am văzut și că ți-ai ținut gura când te-au săltat pentru mașinile demontate pentru piese de schimb. N-ai dat niciun nume. Crezi că asta se poate numi loialitate, Tony? Îl căutăm pe Joey în legătură cu niște asasinate. Vrei să intri și tu pe lângă el pentru favorizarea infractorului după comiterea faptei?

– Oho, stai! Stai așa... Tony făcu un pas înapoi, legănând ranga în mână. Ce asasinate? Habar n-am despre ce vorbești, jur pe viața mea...

– Spune-mi despre Joey.

– OK, poate c-o fi trecut pe-aici de vreo două ori, așa, pe fugă... Cred c-am băut și-o bere împreună. N-o interzice nicio lege.

– Când? Unde?

– Dom'le.

Își scoase șapca și Rcena observă că părul i se rărea,

formând două începuturi de chelie dinspre tâmple, între care creştea un smoc îngust.

– Prima dată când l-am văzut după incendiu şi toată nebunia aia a fost chiar înainte să mă-ncurc cu hoţii ăia de maşini. A apărut iar pe-aici, zicea c-avea de rezolvat nu-şi ce treburi, şi că dacă voiam să câştig şi eu un ban, cunoştea nişte tipi. M-a dus la atelier. Aşa am intrat în bandă.

– Şi te-au săltat în 1993.

– Mda. Demontam maşini de vreun an când m-au umflat.

Reena simţi un gol în stomac.

– Prin urmare Joey te-a băgat în combinaţie în nouăzeci şi doi?

– Cam aşa.

– Când? Primăvara, vara, toamna?

– Ei, Doamne, cum vrei să-mi mai amintesc?

– Zi-mi cum era vremea, Tony. Deci, apare Joey, după atâţia ani, vă duceţi la un bar, două, poate. Aţi mers pe jos? Era zăpadă?

– Nu, era frumos afară. Eu fumam nişte iarbă şi ascultam un meci. Acum îmi amintesc. Era pe la-nceputul sezonului, da' afară era frumos. Prin aprilie sau mai, cred.

Aerul din garaj era fierbinte şi închis, dar nu asta făcuse ca pe fruntea lui Tony să apară broboane de sudoare.

– Ascultă, dac-a omorât pe careva, mie nu mi-a spus nimica. Nu zic că mă mir c-a făcut-o sau c-ar fi putut, da' nu mi-a spus. Îşi umezi buzele şi continuă: A vorbit şi despre tine câte ceva...

– Serios?

– Doar aiureli. M-a întrebat dacă te mai văd pe-aici... dacă, înţelegi... dacă mă alesesem şi eu cu ceva...

– Şi altceva?

– Eram destul de trosnit, Reena. Ţin minte doar c-am vorbit

aşa, cum vorbesc băieţii, şi mi-a făcut trampa cu gagiii ăia. Am făcut puşcărie pentru asta, dar acum sunt curat. De-atunci lucrez aici. După ce-am ieşit, la câţiva ani, a mai apărut o dată.

– În nouăzeci şi nouă?

– Mda. Am băut un rând cu el în amintirea vremurilor bune. Mi-a zis că-şi făcuse tot felul de combinaţii şi putea să mă ajute să m-aranjez, da' i-am răspuns că eu pe drumul ăla n-o mai iau. Asta l-a cam înfuriat şi ne-am certat niţel. Pe urmă a plecat şi m-a lăsat cu ochii-n soare, pe The Block, că mă dusese cu maşina. Era să-mi îngheţe fundu' pân-am găsit un taxi să mă ducă acasă.

– Era frig afară?

– Crăpau pietrele. Am şi alunecat pe gheţuş şi-am căzut în cur. Peste vreo câteva săptămâni am cunoscut-o pe Tracey. Asta m-a ajutat să mă curăţ şi mai bine. Ea nici să n-audă de prostii.

– Bravo ei.

– Şi bravo mie. M-am învăţat minte, Reena. Data următoare când l-am văzut pe Joey i-am şi zis că nu mă mai ţin de rahaturi d-alea.

– Când a fost asta?

Tony îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Acu' vreo două săptămâni. Trei, să tot fie... A trecut pe la mine. Nu ştiu cum a aflat unde stăteam. Era aproape de miezu' nopţii. A speriat-o pe Tracey, l-a trezit şi p-ăla micu'... Băuse şi voia să mă duc cu el. Nu l-am primit în casă, i-am zis să mă lase-n pace, şi nu i-a convenit deloc.

– Era pe jos?

– Nu. M-am, ăă, uitat după el, ca să fiu sigur că pleacă. L-am văzut urcându-se-ntr-un Cherokee. Un jeep Cherokee negru. Părea să fie un nouăştrei.

– I-ai văzut numărul?

– Nu, îmi pare rău. Nici nu m-am uitat.

Își frământa șapca în mâini -- dar nu vinovăția îl făcea nervos, ci frica, își dădu seama Reena.

– Mi-a speriat nevasta și copilul. Acum lucrurile s-au schimbat, am și eu o familie... Dac-a făcut moarte de om, nu vreau să se-apropie de familia mea.

– Dacă te mai caută, vreau să mă anunți și pe mine. Și să nu-i spui c-am stat de vorbă. Dacă poți, află unde locuiește, dar nu forța nota.

– Mă cam sperii, Reena.

– Foarte bine, pentru că e-un tip de care ai motive să te sperii. Dacă-l înfurii cu ceva, o să te lovească foarte rău. Și pe tine, și pe ai tăi. Nu te aburesc, Tony, e foarte serioasă treaba.

Reena ieși împreună cu O'Donnell, dar se întoarse când Tony, care ieșise din garaj, o strigă.

– Ăă, încă ceva... personal.

– Sigur. Te-ajung din urmă, îi spuse ea lui O'Donnell, și-l urmă pe Tony până lângă clădire.

– Chiar a omorât pe cineva?

– Facem investigații.

– Și crezi că s-ar putea să-ncerce să le facă ceva lui Tracey sau copilului?

– Obișnuiește să se răzbune, Tony. În momentul de față e prea ocupat ca să-și bată capul cu voi – dar dacă nu-l prindem, s-ar putea să-și găsească timp. E mai bine să-l eviți și să iei legătura cu mine dacă te mai caută.

– Mda, pe-asta am priceput-o. Când Tracey s-a uitat la mine mi-a dat o nouă șansă, m-a făcut să mă schimb. N-aș vrea să risc pentru nimic în lume. Ascultă... Își scoase iar șapca, trecându-și mâna prin părul care-i mai rămăsese. Ăă, când eram mici, înainte, știi... înainte să-nceapă toate belelele-n cartier, se ținea după tine.

– Se ținea după mine?

– Te pândea pe lângă şcoală, pe străzi... Se, ăă, apropia pe furiş de casa ta şi se uita pe ferestre, noaptea, câteodată se mai căţăra şi-n pomu' ăla din spate, să-necerce să vadă la tine-n cameră. Uneori mă duceam şi eu cu el.

– Şi ai văzut ceva interesant, Tony?

Privirea lui Tony coborî spre vârfurile pantofilor.

– Voia să te violeze. El nu zicea aşa, şi-am să ţi-o spun p-a dreaptă, Reena, nici cu nu mă gândeam aşa. Aveam doar doişpe ani. Zicea că vrea să ţi-o facă, şi voia să vin şi eu. Eu n-am vrut să m-amestec, şi-n plus, credeam că voia doar să se dea mare. Cel mai mult îmi făcea silă. Da' pe urmă, în fine, când toată lumea a auzit cum te trântise la pământ şi... M-am prins ce încercase. Da' n-am zis nimic la nimeni.

– O spui acum.

Ridică iar ochii spre ea.

– Am şi eu o fetiţă. N-are decât cinci ani. Când mă gândesc... Îmi pare rău. Vreau să zic, îmi pare rău că n-am spus nimic la nimeni înainte de-a-ncerca să te atace. Vreau să ştii, ai cuvântul meu, că dacă mă mai caută, n-am să-i spun că umbli după el. Şi-am să te sun imediat.

– În regulă, Tony.

Şi, ca pentru a pecetlui pactul, Reena îi luă mâna şi i-o strânse.

– E plăcut să ai familie, nu-i aşa?

– Altă treabă.

– Mda. Mda, într-adevăr.

– Avem confirmarea că Joey P. a fost în zonă cam în perioada morţii lui Josh şi în aceea a incendierii maşinii lui Luke. Avem confirmarea că a fost în Baltimore acum două-trei săptămâni.

Reena ținea informarea în fața brigăzii de incendieri, a lui Steve, ca inspector de pompieri, și a membrilor unității de expertiză criminalistică.

– S-a raportat că, atunci când a părăsit locuința lui Tony Borelli, circula cu un jeep Cherokee negru, probabil din nouăzeci și trei. Nu există niciun autovehicul înmatriculat pe numele de Joseph Pastorelli junior. Nici senior. Mama lui nu are mașină. E posibil ca vehiculul să fi fost luat cu împrumut de la o cunoștință sau, cel mai probabil, furat. Am cerut date complete despre autovehiculele Cherokee furate. Younger?

Detectivul se foi pe scaun.

– Încă le mai adunăm, dar se pare că dispozitivul plasat în rezervorul de benzină al lui Goodnight era de același tip cu cel folosit la incendierea autovehiculului lui Chambers, acum șase ani. Un artificiu plutind într-o ceașcă, cârpe îmbibate în benzină ca fitil. Avem de-a face cu crime similare, toate comise în statele New York, New Jersey, Connecticut și Pennsylvania. Mai examinăm îndeaproape și omuciderea și incendierea din Carolina de Nord, soldate cu moartea lui Hugh Fitzgerald. Totodată, se deschide cazul morții lui Joshua Bolton, considerată până acum accidentală.

Unul dintre detectivii mai vârstnici arătă cu capul spre avizierul unde erau prinse fotografiile față și profil ale lui Pastorelli, alături de diverse imagini de la locurile faptelor.

– Mergem pe ipoteza că tipul ăsta aprinde focuri de vreo zece ani sau mai mult, că a omorât cel puțin doi oameni și că pân-acum nu i-a intrat niciodată fum în ochi?

– Exact, răspunse Reena. E atent, e priceput, și s-ar putea să fie protejat de familia Carbionelli, pentru care e posibil să fi executat niște treburi la comandă. Iar supoziția continuă cu ideea că, până în momentul de față, n-a avut niciun motiv să-mi atragă atenția. Oare de ce? Deocamdată numai el știe. Totuși, continuă să revină aici. Se simte atras de Baltimore.

– Faci şi tu parte din motivele lui, îi aminti Steve.

– Eu, confirmă Reena, tatăl lui, şi ceea ce s-a întâmplat în acea lună august din optzeci şi cinci. E ranchiunos şi nu se dă în lături să poarte pică foarte mult timp. Înainte de asta, din câte ştim, venea, dădea câte o lovitură şi se retrăgea. Acum a rămas pe loc, îşi joacă încet cartea. O să mai apară. Va aprinde iar ceva.

Reveni cu privirea spre portretele de pe panou.

– De data asta vrea să meargă până la capăt.

La terminarea programului, Reena îşi aduna dosarele şi însemnările. Hotărâse să lucreze în continuare, dar prefera s-o facă acasă, fără s-o deranjeze nimeni. Şi mai voia să fie acasă pentru următoarea ocazie când avea s-o caute.

Ţinând sub un braţ toate mapele, ridică receptorul telefonului care suna:

– Unitatea de Incendieri, Hale... Mda, mulţumesc c-aţi revenit. N.Y.P.D., îi spuse ea lui O'Donnell, şi lăsă jos dosarele ca să ia însemnări. Mda, sigur, înţeleg... Aveţi numele inspectorilor de pompieri şi de incendieri voluntare? Detectivul cazului de spargere? Mi-ar fi de mare folos... Bine, ţinem legătura.

Închise telefonul şi se uită la O'Donnell.

– Ceasul, cerceii şi multe altele au fost furate dintr-un apartament din Upper East Side, în cincisprezece decembrie anul trecut. Clădirea fusese evacuată din cauza unui incendiu dintr-un apartament învecinat ai cărui proprietari erau plecaţi în vacanţă. Când pompierii au ridicat interdicţia şi au lăsat locatarii să revină în clădire, respectivii au descoperit că fuseseră jefuiţi. Bani, bijuterii, colecţie numismatică.

– Obiecte mici, portabile.

– Clădirea are şi un portar, dar unul dintre chiriaşi dăduse în aceeaşi noapte o petrecere. Aprovizionată de o firmă de

catering. Intrau și ieșeau tot felul de oameni – invitați, chelneri și așa mai departe. Nu i-ar fi fost greu să se strecoare printre ei, să intre într-un apartament gol și să declanșeze un incendiu.

– Cauza focului a fost stabilită?

– Îmi vor trimite niște cópii de pe dosar, dar esențialul e că s-au găsit puncte multiple de origine. Debaraua de serviciu plină cu detergenți, canapeaua, patul... Și apartamentul ăla fusese spart. Au dispărut mici obiecte de artă și bijuterii care nu fuseseră puse în seiful din casă.

– Cineva din clădire a fost complice.

– Încă nu s-a operat nicio arestare și nici nu s-a recuperat vreunul dintre bunurile furate. Cei de la N.Y.P.D. ne sunt recunoscători pentru posibila pistă.

– Suntem chit, spuse O'Donnell.

27

Înainte de a se duce acasă, Reena hotărî că era de mult timpul să-i facă o vizită mamei sale.

Când zări camioneta albastră, nouă și strălucitoare în față la „Sirico's", deduse imediat despre ce era vorba. Parcă mașina în spatele ei, îi dădu rapid ocol și trase concluzia că Bo făcuse rost de un mijloc solid de transport.

Vânzările mergeau slab – era prea devreme pentru cină, și prea târziu pentru prânz. Îl găsi pe Pete domnind în bucătărie, în timp ce fiica sa, Rosa – care venise în vacanță de la colegiu pe timpul verii – servea la mese.

– În spate, o anunță Pete. O gașcă întreagă.

– Ai nevoie de ajutor aici?

– Deocamdată, nu, răspunse el, turnând cu generozitate sos peste niște perișoare. Dar poți să-i spui băiatului meu că avem o comandă la domiciliu, așa că să-și miște fundu-ncoace. E aproape gata.

– Am reținut.

Reena traversă zona de pregătire, îndreptându-se spre ieșirea angajaților. Familia ei, inclusiv vreo doi veri, unchiul Larry, Gina, mama ei și cei doi copii, erau răspândiți prin curtea îngustă din spate.

Faptul că toți vorbeau în același timp n-o surprinse.

Pe iarba rară erau marcate câteva X-uri cu un spray portocaliu.

Bineînțeles că tatăl ei arăta într-o direcție, iar mama ei în alta, în vreme ce Bo părea prins la mijloc.

Reena ieși din clădire și se apropie de măsuța unde Bella își sorbea apa minerală.

– Ce se întâmplă aici?

– A... murmură Bella cu un gest vag. Măsoară, marchează, se ceartă în legătură cu bucătăria asta de vară și cu terasa după care mama se dă în vânt.

– Și ce nu-ți convine la ea?

– Nu vezi că și-așa au destul de lucru? Stau legați cu lanțuri de locul ăsta de treizeci de ani – ba chiar mai mult...

Reena se așeză, privindu-și sora în ochi. „Se întâmplă ceva", își spuse ea. „Ceva... se întâmplă."

– Le e drag restaurantul ăsta, zise ea.

– *Știu,* Reena. Dar n-au să întinerească.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

– Asta e. Ar trebui să se bucure și ei puțin de viață, măcar acum, la bătrânețe, să-și trăiască naibii clipa sau cum se zice, nu să-și găsească tot mai mult de lucru.

– Își trăiesc clipa și se bucură de bătrânețe. Nu numai aici, lucrând, văzând în fiecare zi cum le este răsplătită munca, cu familia și prietenii, ci și călătorind.

– Și dacă n-ar fi existat niciodată un „Sirico's"?

Bella se întoarse în scaun, vorbind mai încet, ca și cum ar fi rostit o blasfemie.

– Dacă nu exista, dacă mama și tata nu se cunoșteau atât de tineri și nu aveau restaurantul ăsta de care să se lege, ea s-ar fi putut duce la școala de arte frumoase. Ar fi devenit o pictoriță adevărată. Ar fi trăit fel de fel de situații, ar fi *văzut* multe lucruri. Și ar fi făcut multe înainte de a se repezi să se mărite și să aibă copii.

– Dă-mi voie să declar mai întâi ce se vede cu ochiul liber și să spun că, dacă o făcea, acum tu n-ai mai fi fost aici. Și-n al

doilea rând, că ar fi putut alege şcoala de arte frumoase. Ar fi putut să-l aleagă şi pe tata, şi şcoala de arte. În schimb, ea l-a ales numai pe el, locul ăsta şi viaţa asta.

După ce rosti aceste cuvinte, Reena îşi mută privirea, studiindu-şi mama, zveltă şi frumoasă, cu părul strâns la spate într-o coadă lucitoare, împungându-şi soţul cu degetul în piept şi râzând.

– Şi când mă uit la ea, Bella, nu văd o femeie cu regrete, o femeie care se întreabă: „Ce-ar fi fost dacă...?"

– De ce nu pot fi şi eu fericită aşa ca ea, Reena? De ce nu pot fi fericită?

– Nu ştiu. Şi-mi pare foarte rău că nu eşti.

– Ştiu că te-ai dus să vorbeşti cu Vince. A, nu face mutra asta de poliţistă cu mine! se răsti ea, nervoasă. S-a înfuriat. Dar era şi zguduit. Nu se aştepta ca sora mea mai mică să-l ia la rost. Îţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce. A fost doar un impuls. Nu m-am putut stăpâni. Mă temeam să nu te superi că am dat buzna.

– Nu m-am supărat. Chiar dacă nu se schimba nimic, nu m-aş fi enervat că mi-ai ţinut partea. A rupt legătura cu actuala lui amantă – cel puţin aşa mi se pare. Poate c-o să dureze, poate că nu... Ridică din umeri, privind-o din nou pe Bianca. Eu n-o să fiu niciodată ca mama, să formez o asemenea echipă cu un soţ care să adore totul la mine. N-o să am niciodată parte de aşa ceva.

– Ai nişte copii frumoşi, Bella.

– Într-adevăr, îi dădu ea dreptate, schiţând un zâmbet. Am copii frumoşi. Şi cred că iar sunt însărcinată.

– Crezi...

Dar Bella scutură din cap repede, întrerupând conversaţia, când unul dintre copiii ei se apropie în fugă.

– Mamă! Putem să mâncăm niște înghețată? Doar câte un cornet. Nana a zis să te-ntrebăm pe tine. Te rog, putem?

– Sigur. Sigur că puteți, răspunse ea, mângâindu-și fiul pe obraz. Dar numai câte un cornet fiecare... Îi iubesc atât de mult, îi spuse Reenei după ce băiatul alergă să le dea și celorlalți vestea cea bună. Nu pot vorbi despre asta acum. Să nu spui nimic. Bella sări în picioare: Sophie! Ajută-mă să pregătesc cornetele de înghețată!

Intră în clădire, urmată de copiii mai mici care alergau după ea chiuind. Ultima era Sophie.

Bosumflată, observă Reena, dar ascultătoare. Și încă destul de tânără ca să poftească în secret, și ea, la un cornet de înghețată.

– Nu văd de ce are nevoie de ajutorul meu... Întotdeauna, numai pe mine mă cheamă...

– Ei, ce nu-ți convine? o întrebă Reena. Dacă te-nfigi prima, cine-o să observe dacă-ți pui două linguri de înghețată în loc de una?

Buzele Sophiei tresăriră.

– Vrei și tu?

– Acolo au gelato de lămâie. Ce părere ai? Întinse mâna și o ciupi de obraz. Să fii bună cu mama ta. Și nu da ochii peste cap când îți vorbesc. Fă doar ce-ți spun eu. Numai douăzeci și patru de ore de bunătate. Cred că-i vor prinde bine.

Renna îi sărută obrazul pe care i-l ciupise și porni spre mama ei. Bianca o cuprinse cu un braț pe după talie.

– Ai venit tocmai la timp. Tatăl tău și-a dat seama de cel mai evident lucru: că am avut dreptate.

Reena se uită, împreună cu mama ei, cum Bo, Gib, Larry și alți câțiva se îndreptau spre colțul clădirii. Bo gesticula cu spray-ul de vopsea. Gib ridică din umeri, iar Bo începu să traseze pe iarbă o linie ușor șerpuitoare.

– Ce face? întrebă Reena.

– Trasează aleca pe care o voiam eu, pornind de la colț. Oamenii vor putea veni de pe trotuarul din față drept la umbrarul meu. Poate nu vor să treacă prin restaurant, ca acum, dacă doresc să ocupe o masă în aer liber. Poate preferă să facă o mică plimbare, să audă muzica...

– Muzică?

– Am să instalez niște boxe. După ce se construiește umbrarul, vom avea muzică – și felinare în lungul aleii. Și niște jardiniere mari cu flori.

Se plesni peste șolduri cu gestul unei femei satisfăcute care știe cum să preia conducerea.

– Arbori ornamentali. Lămâi. Și în colțul din fund - un mic loc de joacă pentru copii, ca să nu se plictisească. Și...

– Mamă! Râzând, Reena își apăsă tâmplele cu mâinile. Mi se învârtește capul.

– E un plan bun.

– Da, e un plan foarte bun. Unul măreț.

– Îmi plac ideile mărețe, zâmbi Bianca, în timp ce Bo începea să gesticuleze, numărând ceva pe degete, iar Gib îl privea încruntat. Și Bo ăsta al tău îmi place. Azi ne-am distrat bine. Vărul Sal a râs cu lacrimi – asta, da, distracție! – iar Bo mi-a cumpărat un liliac.

– Ți-a... ți-a cumpărat un arbust?

– Și mi l-a și plantat. Fie te măriți cu el, fie-l adopt, pentru că n-am de gând să-l las să scape.

Copiii ieșiră în goană cu cornetele de înghețată. Gina și mama ei se apropiară la rândul lor, iar Bo întâlni privirea Reenei și-i zâmbi larg.

Nu era momentul potrivit pentru a vorbi despre asasinate și incendieri în serie.

*

Nu mai putea rămâne, deşi toate scuzele pentru a pleca acasă fură întâmpinate cu proteste.

– Nu vreau decât să le prezint părinţilor tăi cât pot de mult din planuri, îi spusc Bo, ca să se poată gândi la ele până mâine, să fie siguri că asta vor. Dacă aştepţi o jumătate de oră, vin şi eu cu tine.

– Ai maşina ta şi-i destul de mare şi solidă. Eu trebuie să mai citesc nişte dosare. N-am nevoie decât de-o oră de gândire în linişte.

– Vrei să-ţi aduc ceva pentru cină?

– Ar fi excelent. Orice. Fă-mi o surpriză.

Xander o ajunse din urmă în timp ce explora, din pură curiozitate, cărarea dintre liniile portocalii arcuite.

– Te conduc, se oferi el, trăgând-o uşor de păr, cum făcea încă din copilărie.

În acelaşi spirit, Reena îi dădu un ghiont în coaste.

– Ce-ar fi să vin cu tine până acasă, continuă fratele ei, şi să mai stau un timp? Niciodată nu apucăm să...

– Nu. Mă duc să lucrez şi n-am nevoie ca fratele meu mai mic să stea de pândă.

– Sunt mai înalt ca tine.

– Doar c-un deget.

– Ccea ce-nseamnă că pot fi fratele mai tânăr, dar nu fratele mai mic. Oricum... Catarina, individul ăla ar putea să vină la tine-acasă.

– Da, ar putea. Ştie unde locuiesc. Sunt pregătită pentru asta, Xand. Nu pot sta cu cineva care să mă păzească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Vreau să ai grijă.

Se întoarse spre el, punându-i mâinile pe umeri.

– Joey Pastorelli. Dacă nu mă înşel, vrea să se răzbune. Tu – cu aproape trei ani mai mic – l-ai atacat şi l-ai snopit în

bătaie. Îți dau cuvântul meu că n-a uitat. Vreau să ai marc grijă – și de tine, dar și de soția și copilul tău. Pentru mine nu-ți face griji, și nu va trebui să-mi fac nici eu griji pentru tine. S-a făcut?

– Dacă nemernicul ăsta se-aproapie de An sau Dillon...

– Întocmai. În ochii ei se citea o înțelegere deplină. Exact așa e. Stai cât mai aproape de ei deocamdată. Tu și John aveți grijă de Fran, de Bella și de copii. De mama și de tata. Eu am chemat câteva patrule în plus, dar nimeni nu cunoaște cartierul, nu-l simte la fel ca noi. Dacă ți se pare ceva suspect, *orice,* sună-mă imediat. Îmi promiți?

– Nici măcar nu e nevoie să mi-o ceri.

– Ce cald e... remarcă ea după un moment. O să fie o noapte fierbinte. Vara începe să-și dea drumul.

Se urcă în mașină și porni spre casă, dar când ajunse, rămase la volan, privind clădirea, strada, cartierul. Cunoștea mai multe persoane care locuiau în același șir de case, le cunoștea aproape de-o viață.

Cunoștea și locul, ea însăși alesese să stea acolo. Putea s-o ia în orice direcție și ar întâlni cel puțin câte o jumătate de duzină de oameni care o știau după nume.

Dar acum nimeni nu mai era în siguranță – nici ei, nici ea.

Adunându-și dosarele, coborî și încuie mașina. Studie zgârieturile și îndoiturile de pe caroserie care-i aminteau cu cât ar fi putut să fie mai gravă explozia camionetei lui Bo.

De cât timp ar fi avut nevoie ca să-i dea foc la mașină? se întrebă. Două minute, trei? Putea s-o facă în timp ce ea dormea, în timp ce făcea un duș sau își pregătea ceva de mâncare...

Dar asta n-ar fi fost decât o împunsătură în coaste. Se aștepta ca acum să urce măcar cu un nivel.

În drum spre ușă, îi făcu cu mâna lui Mary Kate Leoni care-și spăla treptele albe de marmură, la trei case mai încolo.

Gospodărie, își spuse ea. Viața mergea înainte, cu activități simple ca gospodăritul, servitul la masă, mâncatul cornetelor de înghețată.

Descuie ușa, puse dosarele deoparte și scoase arma din teacă. Indiferent ce spusese, sau își spusese, despre puterea de a face față situației, despre dorința de a avea o oră de liniște și singurătate, era destul de nervoasă ca să inspecteze complet casa. Cu pistolul în mână.

Mai satisfăcută, dacă nu și mai calmă, coborî la parter să-și ia dosarele și ceva rece de băut. Sosise vremea să-și folosească biroul pe care de-abia începuseră să-l amenajeze la etajul doi. Voia să facă lucrul la care se pricepea cel mai bine: să organizeze, să studieze și să disece.

Mută computerul, apoi se întoarse spre panoul și șevaletul pe care și le adusese sus la scurt timp după ce se mutase. Alese din dosare fotografii, tăieturi din ziare, cópii după rapoarte. Deschise și printă și câteva fișiere cu fotografii și rapoarte din propriul computer.

După ce și le aranjă pe toate, făcu un pas înapoi, privind avizierul în ansamblul său. Apoi se așeză la tastatură și notă succesiunea evenimentelor, începând cu ziua aceea de august când avea unsprezece ani.

Dură mai mult decât ora pe care și-o propusese, dar abia dacă observă trecerea timpului. Când telefonul sună, scoase o înjurătură; era atât de adâncită în ceea ce făcea, încât aproape că uitase despre ce era vorba. Ajunsese cu degetele la un centimetru de receptor când se opri și privi afișajul. Lăsă telefonul să mai sune o dată pentru a se reculege. Deși știa că postul era pus sub urmărire, iar undeva un polițist monitoriza echipamentele de înregistrare și localizare, deschise și ea casetofonul înainte de a răspunde.

– Bună, Joey.

– Salut, Reena. Ți-a luat ceva timp.

– A, nu știu ce să zic... Cred c-am ghicit destul de repede dacă luăm în considerare faptul că nu m-am mai gândit la tine de vreo douăzeci de ani.

– Și acum te gândești, nu?

– Sigur. Îmi amintesc ce jăvruță erai pe vremea când stăteai în cartier. Se pare că de-atunci ai devenit ditamai javra.

– Mereu ai avut gura spurcată. Am să ți-o folosesc destul de curând.

– Da' ce-i cu tine, Joey? Nu mai poți agăța nicio femeie? Continui și-acum să dai cu ele de pământ și să le violezi?

– Las' c-ai să afli tu. Avem multe de pus la punct, noi doi. Te mai așteaptă încă o surpriză. Totu-i pregătit.

– Ce-ar fi să dăm cărțile pe față, Joey? Ce s-o mai tot lungim? Zi-mi când și unde și trecem la treabă.

– Mereu m-ai crezut un prost, mereu m-ai crezut mai prejos ca tine și ca familia ta de sfinți care încă mai locuiește în cartier, vânzând pizze slinoase, nu?

– Ei, hai, Joey, la „Sirico's" nu-i nimic slinos. Hai să ne-ntâlnim acolo, îți fac cinste cu una mare.

– Păcat că tipul ăsta cu care ți-o tragi acum nu era-n mașina aia, când a sărit în aer.

Respira mai accelerat, rostind cuvintele pufnind și gâfâind. Îl irita, își dădu Reena seama. Ca și cum ar fi întărâtat o cobră cu un băț.

– Poate data viitoare. Sau poate o să aibă un accident acasă, în pat. Se mai întâmplă, nu? Mirosea a porc la frigare. Ăla, primu'. Îl mai ții minte, Reena? Și mirosu' tău l-am simțit pe cearșafu' unde-ai ejaculat când l-am folosit ca să-i dau foc.

– Canalie... scrâșni Reena, îndoindu-se de mijloc din cauza junghiului din abdomen. Canalie nerușinată...

Joey râse, iar glasul lui coborî până la șoaptă.

– Cineva o să ardă diseară...

*

Bo avu nevoie de aproape două ore ca să poată pleca de la „Sirico's". Avea să fie o muncă interesantă. În plus, primise încă vreo şase oferte de reparaţii şi reamenajări de la oameni care trecuseră pe-acolo în timp ce el măsura curtea. Dăduse o mulţime de cărţi de vizită înainte să primească puiul cu parmezan la pachet. Dacă măcar o treime dintre ele se finalizau, trebuia să se gândească serios la angajarea unui lucrător cu normă întreagă.

Un mare pas, hotărî el. Un pas uriaş, gigantic, de la ajutoarele pe care le angaja cu ziua, sau de la solicitarea lui Brad, când munca era prea grea pentru un singur om sau când intra în criză de timp. Venea vremea să angajeze un lucrător. Avea să-i plătească un salariu regulat cuiva – cuiva care urma să depindă de el pentru salariul acela. În fiecare săptămână. Categoric, trebuia să se gândească la asta.

Trecu o mână peste capota maşinii, dându-i ocol. Un vehicul bun, recunoscu el, şi-l obţinuse la un preţ mai avantajos decât s-ar fi putut aştepta. Bianca aproape că îl furase. Şi totuşi, fir-ar să fie, îi va lipsi bătrânul lui cal...

Îşi scotea cheile, aruncând câte-o privire în susul şi-n josul străzii, când auzi un şuierat scurt, ca un semnal. Îl văzu pe omul care stătea cu degetele mari agăţate în buzunarele din faţă. Şapcă de baseball, blugi, ochelari de soare, rânjet dinţos. Părea destul de familiar pentru ca Bo să ridice mâna, cu cheile în ea.

Apoi îl recunoscu. Tipul de la florărie care cumpăra trandafiri de la supermarket ca să nu mai doarmă în coteţul câinelui.

– Salut! strigă el, deschizând portiera camionetei. Cum e?

Cu acelaşi rânjet, omul porni spre o maşină şi se aşeză la volan. Deschise geamul, se aplecă afară şi întinse degetul

arătător, mimând că trage cu pistolul. Bo îl auzi spunând din mersul mașinii:

– Bang!

– Ciudat!

Clătinând din cap, puse pe scaun punga cu mâncare și se instală la volan. Privi în lungul străzii, se uită și înapoi, după care demară întorcând rapid mașina și porni spre casa Reenei.

Intră, strigând-o ca să-i dea de știre că se întorsese, apoi duse punga în bucătărie. Simțind și alt miros decât cel al puiului, își spuse că cel mai bine ar fi să facă un duș. Hotărî să dea o fugă până acasă, să se spele și să se întoarcă cu schițele și desenele pe care le pregătise pentru Reena. Răsfoindu-le, vor avea amândoi mințile ocupate cu treburi mai serioase în următoarele câteva ore.

Ieși din bucătărie și urcă scara, strigând din nou:

– Auzi, am vânat și am cules. Mă duc până alături să fac un duș... și am impresia că vorbesc singur, conchise el, când văzu că Reena nu era în dormitor.

Auzi o ușă deschizându-se deasupra, așa că urcă la etajul doi.

– Știi ce, Reena, mă întreb de ce oamenii ca tine și ca mine își cumpără case de-astea în care trebuie să urci... Ei, da' ce s-a-ntâmplat?

Reena stătea lângă ușa băii de serviciu, palidă la față.

– Trebuie să stai jos, zise Bo.

Deși o văzu clătinând din cap, îi luă brațul, sprijinind-o, ca s-o conducă înapoi în birou.

– A sunat din nou?

Reena dădu din cap afirmativ.

– Am nevoie de câteva momente...

– Am să-ți aduc un pahar cu apă.

– Nu, am băut... N-am nevoie... Mda, a sunat din nou și a reușit să mă scoată din minți. Eram stăpână pe situație, aveam mingea la picior, după care mi-a făcut o fentă și am pierdut-o.

Abia putuse vorbi cu O'Donnell înainte de a i se face rău. Îngrozitor de rău.

– Te-am văzut când ai venit...

Tocmai scosese capul pe fereastră, încercând să ia aer.

– Ce ți-a spus?

Ca să nu repete, Reena arătă spre casetofon.

– Pune banda. E mai bine să auzi cu urechile tale.

În timp ce Bo asculta, Reena se duse la fereastră și o deschise, cu toate că atmosfera de afară era încinsă și apăsătoare.

– Nu-i tocmai ce ți-ai fi dorit, comentă ea, rămânând cu spatele la el.

– Da, așa se pare.

– Nimeni n-o să aibă o părere proastă despre tine dacă preferi să te retragi din toată povestea asta, Bo. O să te lovească dacă poate. Te-a lovit deja.

– Adică ți-ar fi mai ușor dacă aș pleca pentru vreo două săptămâni. Eventual să vizitez niște parcuri naționale sau să fac scufundări în Jamaica.

– Da.

– O fată catolică bună ca tine ar trebui să se spovedească după o minciună gogonată ca asta.

– Nu e o minciună.

– Atunci ai niște pretenții de-a dreptul jalnice de la bărbați.

– N-are nicio legătură cu pretențiile, replică ea, închizând fereastra cu un gest nervos. Nu vreau să ți se întâmple nimic. Mi-e frică.

– Și mie.

Întorcându-se, Reena îl privi drept în ochi.

– Vreau să mă mărit cu tine.

Gura lui se închise și se deschise de două ori înainte de a putea vorbi.

– I-auzi... Măi să fie... Ce chestie... Zboară cam multe prin camera asta. Am să stau jos până nu mă loveşte ceva-n cap.

– Ce crezi, Goodnight? *Sunt* o fată catolică bună în străfundul meu. Uită-te la familia mea. Uită-te la mine. Ce crezi c-aş vrea când în sfârşit am găsit pe cineva pe care să-l iubesc şi să-l respect şi lângă care mă simt bine?

– Nu ştiu. Nu ştiu... Întreaga... „instituţie", să-i zicem, nu-i ceva care să...

– Pentru mine e ceva sfânt. Căsnicia e sacră, iar tu eşti singurul bărbat cu care mi-am dorit vreodată să depun jurămintele.

– Eu... Eu s-s-s... Rahat, uite că mă şi bâlbâi acum... Cred că mi-a căzut totuşi ceva-n cap.

– Nu-mi păsa dacă nu mă măritam, fiindcă nu era niciunul cu care să vreau să mă mărit şi să am copii. Tu ai schimbat asta, iar acum trebuie să suporţi consecinţele.

– Şi-ncerci să mă sperii ca să mă duc să vizitez parcurile alea naţionale?

Reena se apropie, se aplecă, îi luă faţa în palme şi-l sărută apăsat pe gură.

– Te iubesc.

– Mamă, Doamne. Mamă, Doamne, Dumnezeule.

– Zi: „Reena, şi eu te iubesc". Dacă asta simţi.

– Cum să n-o simt? Sigur că te iubesc.

Îl privi în ochi şi faptul că în adâncurile lor se zărea un licăr de teamă o făcu să zâmbească.

– Doar că... Niciodată nu mi-am completat în minte partea asta a planului. Ştii, mai e şi partea aia cu ne-simţim-aşa-de-bine-împreună – în ciuda fricii şi a haosului... Şi pe urmă, mai e şi partea cu poate-ar-trebui-să-ne-mutăm-în-aceeaşi-casă... Şi după un timp, vine partea cu şi-de-acum-încolo-ce-ar-trebui-să-facem?

– Cu mine, chestiile astea nu ţin. Am treizeci şi unu de

ani. Îmi doresc copii – copiii tăi. Vreau să făuresc o viață – viața noastră. Mi-ai spus odată că ai știut, fiindcă muzica se oprise. Eu îți spun acum că știu, fiindcă muzica a început. Nu te grăbi... Îl sărută din nou. Gândește-te bine. Pe moment se întâmplă destule.

– Se întâmplă cam multe.

– Tot m-aș mărita cu tine, chiar dacă ai pleca pentru un timp undeva ca să scapi de toate astea.

– Nu mă duc nicăieri. Și nici nu știu cum ai putea să te... Nu reușea să articuleze cuvântul „căsătorești"... Cum ai putea să fii împreună cu cineva care te părăsește ca să-și scape pielea.

– Pielea ta e destul de importantă pentru mine. Reena expiră scurt și continuă: Ei bine, tot acest „ocol" m-a făcut să mă mai liniștesc puțin. Deci, uite cum stăm: o să-l prindem, poate nu la timp ca să împiedicăm ceea ce-a pregătit pentru la noapte sau pentru mâine. Dar o să-l prindem.

– E foarte bine că ai încredere în forțele proprii.

– Am încredere că binele învinge răul, mai ales dacă-și dă toată silința. La fel cum cred și în sfânta taină a căsătoriei, și în poezia jocului de baseball. Pentru mine, astea sunt niște constante, Bo. De nezdruncinat.

Făcu o pauză, simțindu-se mai sigură pe sine.

– Mă cunoaște mai bine decât îl cunosc eu pe el, ăsta-i avantajul lui. A avut la dispoziție ani de zile în care să mă studieze, să-mi exploreze slăbiciunile... Dar învăț și eu. Vreau să știu de ce acum, de ce consideră că poate sau trebuie să-mi arate cine e, ce-a făcut. Pe tot litoralul estic umblă poliția să-l prindă. Ar fi putut să mă climine, sau măcar să încerce s-o facă, fără ca nimeni să știe cine sau de ce a făcut-o.

– Pentru că atunci n-ar mai fi fost atât de important? El n-ar mai fi fost un om atât de important?

– Da, contează şi asta. Ăsta-i big bang-ul, momentul pentru care s-a pregătit timp de douăzeci de ani. Dumnezeule, ce om poate fi obsedat de o femeie vreme de douăzeci de ani? Nu pot să înţeleg...

– Eu pot.

Când Reena se întoarse spre el, Bo rămase pe loc.

– Nu e acelaşi lucru, dar ştiu cum e să ţi se vâre cineva-n suflet, sfidând orice raţiune, şi să nu mai iasă de-acolo. Pentru mine a fost ca o vrajă. Pentru el e o boală. Sau, într-un fel, pentru fiecare dintre noi a fost o fantezie. Doar că s-a dezvoltat în direcţii diferite.

Reena rămase pe gânduri, studiind panoul.

– Fantezia lui îşi are rădăcinile în copilărie. În copilăria lui şi a mea. Violul nu înseamnă sexualitate, ci violenţă. Înseamnă putere şi control. Faptul că m-a însemnat, că s-a concentrat asupra mea, încercând să mă violeze, nu se referea atât la mine ca persoană şi la cea care eram: cea mai mică fiică – probabil răsfăţată – a familiei Hale.

Porni în jurul avizierului ca pentru a-l observa din unghiuri diferite.

– Sfânta familie, aşa ne numea. Eram fericiţi, respectaţi, înconjuraţi de prieteni. Familia lui era violentă, izolată, iar el nu avea fraţi. În cartier mai existau şi alte familii asemănătoare cu a noastră, dar noi eram cei mai vizibili datorită restaurantului. Toată lumea ne cunoştea. Pe ei nimeni nu-i cunoştea cu adevărat. Iar eu aveam vârsta cea mai apropiată de a lui. Tatăl lui îşi brutaliza soţia – iar el a învăţat la rândul lui să fie brutal faţă de femei. Dar tentativa de a-şi manifesta puterea asupra mea, de a fi violent cu mine n-a fost numai zădărnicită de fratele meu mai mic, ci a şi avut nişte consecinţe care lui i-au afectat tot restul vieţii. Din vina mea, după cum vede el lucrurile.

Ocoli încă o dată panoul.

– Însă nici toate astea nu-mi spun de ce tocmai acum şi ce-o să urmeze. E un sociopat. N-are conştiinţă, n-are remuşcări, însă mai e şi egocentrist. Când ceva îl deranjează, nu se mulţumeşte doar să riposteze, ci arde. Iar acum, ceva l-a activat. Ceva a declanşat toate astea. Ceva l-a determinat să se întoarcă aici şi să mă lase să aflu cine e.

Bo n-o mai asculta. Se ridicase în picioare şi se apropiase de panou, iar ultimele ei cuvinte nu făcuseră decât să-i zumzăie prin cap fără niciun sens.

– Ăsta-i el? Ăsta-i Pastorelli?

– Juniorul, mda.

– L-am văzut. De două ori. L-am văzut de două ori. Prima dată la fel de-aproape cum stai tu acum.

– Când? se răsti Reena. Unde?

– Prima dată, în sâmbăta dinaintea cinei în familie. Intrasem în băcănia de lângă casa unei cliente ca să aleg flori pentru mama ta. A venit chiar lângă mine. Fir-aş al naibii, ce prost am fost!

– Nu, stai...! Spune-mi doar ce s-a întâmplat. Ţi-a vorbit?

– Mda...

Bo îşi deschise pumnii şi, făcând un mic efort de memorie, îi povesti toată întâmplarea.

– Nenorocitul a cumpărat trandafiri roşii, încheie el.

– Te-a urmărit. Şi-a folosit timpul ca să supraveghcze terenul. Casa clientei, magazinul... S-a excitat vorbind cu tine. Asta-l face să se simtă superior, puternic... Am nevoie de o tablă neagră aici. De ce naiba nu m-am gândit să-mi cumpăr o tablă?

Reena scoase o hartă şi o prinse pe dosul panoului de plută.

– Arată-mi unde e casa clientei şi unde-i magazinul.

Înhăţă câteva bolduri cu gămălii colorate şi înfipse două roşii în locurile indicate de el.

– Bun. Şi acum lasă-mă să marchez şi celelalte locuri unde ştiu că a mai fost văzut...

Înfipse în hartă încă un ac cu gămălie roşie, pe strada lui Tony Borelli.

– A doua oară unde l-ai văzut?

– Acum vreo douăzeci de minute, răspune Bo. Vizavi de „Sirico's", pe diagonală.

Reena fu cât pe ce să scape cutia cu bolduri.

– Se ducea într-acolo?

– Nu, Bo îi puse mâna pe umăr, tocmai pleca la volanul unei maşini. Aşteptase pe ecalaltă parte a străzii, la câteva case distanţă. Când a văzut că l-am zărit şi că l-am recunoscut, s-a urcat în maşină.

– Marca, modelul?

– Ăă... Fu nevoit să închidă ochii, străduindu-se să-şi amintească. Toyota. Una cu dublă tracţiune, cred... Albastru-închis, poate neagră... Ştiu că-mi fac de râs bărbăţia, dar nu cunosc toate mărcile şi tipurile de maşini. Pe-asta o ştiam fiindcă am avut cândva relaţii cu o fată care avea una la fel. Oricum, i-am făcut cu mâna, ca atunci când zăreşti pe cineva cunoscut. El a trecut cu maşina pe-alături şi mi-a făcut aşa pe geam, încheie el, imitând gestul cu pistolul. „Bang", a zis, şi-a mers mai departe.

– Ticălos neobrăzat!

Reenei i se uscase gâtul şi o ardea la gândul că ar fi putut să fie un pistol adevărat.

– Probabil stătuse acolo, în faţa fostei lor case, privind prăvălia. A spus că pentru la noapte mi-a mai pregătit o surpriză. Înseamnă că-i prost făcut grămadă dacă-şi închipuie c-am să-i las cea mai mică şansă să atace „Sirico's".

Înfipse încă un bold în hartă.

– Am de dat câteva telefoane, zise ea.

28

Doi polițiști fuseseră postați la „Sirico's" așa încât să poată supraveghea restaurantul și apartamentul de deasupra. Alți doi beneficiau de ospitalitatea părinților ei, iar alții păzeau casa lui Fran. În ciuda faptului că Vince obiectase, insistând că locuința lui era protejată cu ajutorul celor mai moderne sisteme de securitate, Reena trimisese niște oameni să patruleze și prin curtea lor.

– Ar putea încerca să atace în oricare din locurile astea. Sau în niciunul.

Reena își întrerupse plimbarea prin living și se opri ca să privească harta.

– În noaptea asta o s-aprindă undeva un chibrit.

Bo îi adusese panoul jos la cererea ei.

Telefonul ei mobil sună în buzunar. Și-l scoase cu un gest smucit.

– Hale... Stai așa. Luă un caiet. Zi acum, ceru ea, începând să noteze. Mda... da... OK. Trebuie să trimitem o unitate la BWI, s-o verifice și-acolo pe-aia pe termen lung. Era locul cel mai logic ca să scape de una și să ia alta... Bine. Mulțam.

Vârî telefonul la loc în buzunar și, revenind la hartă, însemnă aeroportul cu un ac cu gămălie galbenă.

– O familie s-a întors dintr-o vacanță lungă în Europa. S-au dus toți la parcarea pe termen lung și au descoperit că jeepul lor Cherokee dispăruse. O să dureze ceva vreme ca

să-i dea de urmă tocmai în Maryland. Pe urmă o duci la BWI – eventual la Dulles, poate la National, dar cel mai probabil la BWI, iei alta, faci transferul şi te duci. Îţi plac SUV-urile. Sunt foarte spaţioase, ai loc să-ţi pui jucăriile.

– Eu mă duc alături să-mi fac duşul, azi a fost mare zăpuşeală afară, zise Bo.

Distrasă, Reena îl privi încruntată.

– Ce spui...?

– Am zis că trebuie să mă duc să mă spăl.

– Şi e vreo problemă să te speli aici? Tu nu te uiţi la filme? Banditul năvăleşte-n casă aproape-ntotdeauna atunci când eşti sub duş. N-ai văzut ce-a păţit Janet Leight în *Psycho?*

– Janet Leigh e femeie.

– N-are importanţă. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai face duşul ăla aici. Ai şi o cămaşă curată în uscătorie.

– Serios?

– Eu ţi-am lăsat-o acolo. Fusese la spălat. Aşa că fă-mi o favoare, da?

– Sigur.

Puse palmele pe umerii ei şi pricepu ce se înţelegea când spui despre cineva că e încordat ca un arc.

– Are rost să-ţi spun să te relaxezi?

– Nu.

– Atunci mă duc să mă spăl. Şi, ascultă, dacă dă buzna vreun tip deghizat în hainele maică-sii şi c-un cuţit în mână, ţine-l de vorbă până-mi iau pantalonii pe mine.

– Ne-am înţeles.

Rămasă singură, Reena se duse la bucătărie să mai scoată o sticlă de apă din frigider spre a contracara cofeina. Văzu punga cu mâncare pe care Bo o pusese pe bufet. Nu, nu putea să se relaxeze, îşi spuse ea, dar putea fi recunoscătoare.

Recunoscătoare că avea un om care se potrivea atât de bine în viața ei.

Categoric se va mărita cu el, își zise în timp ce scotea casoletele de plastic. Era posibil ca Bo să se zbată în cârlig o vreme – avea tot dreptul –, dar îl va domoli ea.

O umfla râsul când își amintea cum își cumpărase pantofi roșii de la mall, iar Gina îi spusese că vrea să se mărite cu Steve, care habar n-avea de asta.

Abia acum o înțelegea.

Puse puiul în cuptor, la încălzit. O masă bună avea s-o ajute să-și folosească energia mai productiv decât enervările.

Reveni în living cu o sticlă de apă și începu să studieze harta.

– Unde ești, Joey? întrebă ea cu voce tare. Acum unde mai ești?

Ei se uită acolo, tu lucrezi aici. Nu numai alegerea momentului contează, ci și planificarea.

Am zguduit-o zdravăn, ba bine că nu. Crede c-am să mă iau de mămica și tăticu'.

Încă nu.

E frumos aici, la Fells Point. Și mai frumos o să fie când va-ncepe să ardă.

Ce tâmpiți sunt gaborii. Le-o dovedisc de atâtea ori. Poate că-i puseseră și ei piedică de vreo câteva ori, da' pe-atunci era mai tânăr. Și-n plus, se învățase minte. La pârnaie avusese timp destul să învețe. Avusese timp să planifice și să-și imagineze, să citească și să studieze. Acolo-și puseșe la punct și talentul la computere. În ziua de azi, nimic nu-i mai util ca priceperea de a folosi computerele. Hacking, căutare, telefoane puse sub urmărire...

Sau să afli unde locuieşte o anumită văduvă de sticlete.

Păcat că ălălalt s-a mutat în Florida. O să se ocupe şi de el curând, da' ar fi fost frumos să-i lichideze pe amândoi nemernicii care l-au săltat pe taică-său. Care l-au scos de la el din casă şi l-au umilit.

Pe amândoi i-au umilit.

Nu conta că celălalt nemernic de copoi o-ncasasc deja. Era bună şi văduva lui.

Coborî din maşină, tot un Cherokee, la distanţă de un cvartal, spre sud, şi porni cu pas vioi pe trotuar, asemeni cuiva care are o treabă urgentă de rezolvat. Era în blugi, dar îşi luase o cămaşă albastră cu nasturi căreia-i suflecase mânecile. Purta pantofi Nike şi o şapcă neagră de jucător de câmp de la O. Luase cu el un mic rucsac şi o cutie albă şi lucioasă de la florărie.

Locuia singură, doamna Thomas sclifosită Umberio. Deb, pentru prietene. Fiică-sa stătea la Seattle, aşa că era plecată din zonă la ora meciului. Iar fi-su trăia în Rockville. Dac-ar fi stat mai aproape de Baltimore, l-ar fi pârlit pe el în locul văduvei.

Ştia că Deb avea cincizeci şi şase de ani, preda matematica la liceu, circula cu o Honda Civic 1997, se ducea la o sală de gimnastică de trei ori pe săptămână după şcoală şi de cele mai multe ori îşi trăgea draperiile ferestrei de la dormitor seara la ora zece.

Probabil ca să se masturbeze, îşi spuse el, intrând agale în bloc. Preferă să urce până la etajul doi pe scări, nu cu liftul.

Pe fiecare palier erau câte patru apartamente. Făcuse deja recunoaşterea. Nu prea avea motive de îngrijorare, iar babalâcii de vizavi se duceau să ia cina în oraş în fiecare miercuri seara.

Merită să-ţi faci lecţiile, nu, dom' profesor? îşi spuse el şi bătu vesel la uşa lui Deborah Umberio.

Femeia deschise, lăsând lanţul de siguranţă la locul lui,

astfel încât nu i se vedea decât o porțiune din față. Păr șaten, trăsături ascuțite, ochi atenți.

– Deborah Umberio?

– Eu sunt.

– Am niște flori pentru dumneavoastră.

– Flori? Obrajii i se îmbujorară. Femeile erau atât de previzibile! Cine-mi trimite mie flori?

– Ăă... Întoarse cutia, ca pentru a citi o etichetă. Sharon McMasters. Din Seattle...?

– Asta-i fiica mea. Ei, ce surpriză! Stați o clipă.

Închise ușa, trase lanțul, apoi o deschise din nou.

– Ce surpriză plăcută! repetă ea, întinzând mâinile spre cutie.

Îi trânti un pumn direct în față. Când femeia căzu pe spate, el se strecură înăuntru, închise ușa, o încuie și puse lanțul la loc.

– E o surpriză foarte frumoasă, nu-i așa?

Avea multe de făcut. O târî în dormitor, o dezbrăcă, o legă și-i puse călușul. Era leșinată, dar îi mai dădu un pumn ca să mai rămână un timp așa.

Perdelele de la dormitor fuseseră trase puțin mai devreme astă-seară, deși nu credea că observa cineva sau îi va păsa cuiva.

Lăsă televizorul deschis. Era pus pe Discovery Channel – ei, nu mă-nnebuni! – în timp ce ca lucrase ceva în bucătărie. Părea că începuse să-și facă o salată. Prea leneșă ca să gătească, își spuse el în timp ce scotocea prin frigider.

Găsi o sticlă de vin alb. O poșircă ieftină, dar uneori trebuie să te mulțumești cu ce se găsește.

Învățase să savureze vinuri mai fine când lucra pentru familia Carbionelli. Multe lucruri folositoare învățase, cât timp lucrase pentru Carbionelli.

Bău vinul și mâncă ouăle răscoapte pe care femeia le pregătise pentru salată. Deși avea mănuși chirurgicale în rucsac, nu-l mai preocupa problema amprentelor. Trecuse de mult de partea asta a jocului. Cotrobăi prin dulapuri și prin congelator. Găsi câteva cine congelate. Prima lui reacție fu una de dezgust, dar ilustrația de pe cutia cu șnițel și cartofi prăjiți nu arăta deloc rău. O introduse în cuptor și turnă niște sos italienesc peste salată.

În timp ce aștepta, se plimbă cu telecomanda pe mai multe canale. Nu putea curva aia proastă să plătească un abonament de cablu mai pretențios? Lăsă sonorul încet pentru cazul că vreo vecină băgăreață ar putea veni la ușă și alese *Jeopardy!*.

Când *Jeopardy!* se termină, începu *Wheel of Fortune*, iar el începu să mănânce șnițelul cu cartofi.

Avea multe de făcut, dar și timp destul. Auzi geamătul înfundat din dormitor.

Ignorându-l, bău puțin vin și privi la *Wheel*....

– Cumpără-ți o vocală, boule.

Brusc, în minte îi apăru imaginea tatălui său, răsturnat în șezlongul din living, unde bea o bere și-i spunea unui necunoscut din game-show „cumpără-ți o vocală, boule".

Amintirea îl ridică în picioare, străbătut de un nou val de furie, orbitoare.

Îi venea să spargă ecranul televizorului cu pumnul, să dea cu picioru-n el. Fu cât pe ce s-o facă în timp ce creierul lui urla ca turbat.

Cumpără-ți o vocală, boule, spusese tatăl lui – și uneori, numai uneori, îi adresase fiului său câte un zâmbet larg.

– Când ai să te duci și tu la concurs, Joey? Cân' te duci și tu s-aduci un ban în casă? În juma' de cap doar ai mai mulți creieri decât toți labagiii ăștia la un loc.

Murmura cu glas tare cuvintele, amintindu-și-le, în timp ce se plimba prin micul living.

Se descurcaseră bine, își spuse el. Ieșiseră din impas și o duseseră destul de bine. Mai avcau nevoie doar de puțin timp. De ce nu le lăsase nimeni timpul necesar?

Fiindcă boarfa aia mică fugise orăcăind la ta-su și stricase totul.

O clipă se cutremură din tot trupul. Furia și durerea îl străbăteau, făcându-l să vibreze, până când reuși să se controleze din nou.

Luă vinul și trase o duşcă prelungă.

– În regulă. E timpul să ne-apucăm de treabă.

Un om care-și iubește munca e un prinț printre oameni, reflectă Joey, aprinzând luminile în dormitorul întunecat. Îi zâmbi femeii din pat, ai cărei ochi clipiră, apoi se dilatară îngroziți.

Amicul lui, Nick, tot dădea din gură că să n-o ia niciodată ca pe ceva personal, că să țină minte că nu erau decât treburi de rezolvat, da' el nu-nghițise niciodată gogoșile astea. *Întotdeauna* o lua la nivel personal. Altfel ce rost ar mai avea?

Porni agale spre pat, urmărit de privirea femeii.

– Salut, Deb. Cum o duci? Voiam doar să-ți zic că pentru o femeie care bate la șaizeci, n-arăți deloc rău. Așa o să fie și mai mișto pentru mine.

Femeia tremura, cu tot trupul zguduit de fiori ca niște mici șocuri electrice. Brațele și picioarele i se încordau, zbătându-se în sfoara de rufe cu care o legase. Joey se simți tentat să-i smulgă banda de pe gură și să-i scoată călușul doar pentru a auzi țâșnind primul zbieret.

Dar n-ar fi avut niciun rost să deranjeze vecinii.

– Ei, ce-ar fi să-ncepem?

Duse mâinile la nasturele blugilor, privind-o cum scutura din cap înnebunită, cu ochii plini de lacrimi.

Dumnezeule, cât *îi plăcea* partea asta.

– O, stai, am uitat de bunele maniere...? Dă-mi voie să mă

prezint. Joseph Francis Pastorelli junior. Poți să-mi spui Joey. Idiotu' de bărbat-tu l-a scos pe taică-miu din casă, i-a pus cătușele și l-a săltat în dubă de față cu toți vecinii. L-a băgat la pârnaie pe cinci ani.

Își descheie blugii. Zvârcolelile femeii făceau ca laturile de sfoară să-i roadă încheieturile până-n carne. Imediat avea să dea și sângele, ceea ce era întotdeauna satisfăcător.

– Sunt douăzeci de ani de-atunci. Unii ar zice că-i cam mult ca să ții ranchiună atâta vreme, da' știi ceva, Deb, sunt niște căcănari. Cu cât porți pică mai mult, cu-atât te simți mai mișto când îi faci pe bulangii să plătească.

Își descheie fermoarul, eliberându-se, și începu să se mângâie. Sunetele pe care le scotea acum femeia se auzeau ca niște țipete mărunte, subțiri și ascuțite, abia răzbătând prin căluș și banda adezivă.

– Idiotu' cu care te-ai măritat tre' să poarte și el o parte din vină pentru treaba asta. Dacă tot a crăpat – a, condoleanțe, apropo – ai să capeți tu ce-i pregătisem lui.

Se așeză pe marginea patului, făcându-i piciorul să zvâcnească în clipa în care i-l bătu cu palma. Își scoase pantofii.

– Am să te violez, Deb. Da' pe-asta ai înțeles-o deja. Am să te violez așa încât să te doară.

Își trase în jos blugii.

– Asta-mi place cel mai mult, și aicea eu-s șefu'.

Deb se zvârcolea, plângea și sângera. Îi privi fața cât putu de mult, cu toate vânătăile pe care i le făcuse. În locul ei vedea fața Reenei. Întotdeauna o vedea pe a ei.

Juisă puternic, cu zbieretul acela slab, metalic în urechi.

Nu mai făcea decât să scâncească miorlăit când se dădu jos de pe ea. Intră în baie, unde-și goli vezica, apoi se spălă. Nu-i plăcea mirosul de sex, duhoarea de târfă cu care femeile pângăreau bărbații.

Ieşi, mai bău puţin vin, se plimbă pe canale, găsi meciul şi privi o repriză ronţăind dintr-un Wheat Thins.

Ce mai jucători. N-ar fi găsit mingea nici dacă le-o trăgeai în cur.

Când reveni în dormitor, femeia se zbătea în legături fără vlagă.

– OK, Deb, m-am mai refăcut. E timpu' pentru runda a doua.

De astă dată o sodomiză.

Când termină, ochii ei erau sticloşi şi tulburi. Nu se mai zvârcolea, ci zăcea inertă. Probabil c-ar fi putut s-o învioreze pentru încă o tură, dar avea şi el un program de respectat, nu?

Făcu un duş, fredonând şi folosindu-i gelul de corp cu parfum de lămâie. După ce se îmbrăcă, alinie obiectele din bucătărie pe care le putea folosi: detergent lichid, cârpe, lumânări, hârtie cerată. Nu mai era nevoie să lase impresia unui accident, dar n-avea rost să fie şleampăt. Se cade ca orice om să fie mândru de munca lui.

Scoase mănuşile chirurgicale din rucsac. În timp ce îmbiba cârpele, sună telefonul. Făcu o pauză, în aşteptare, ascultând vocea feminină veselă care se auzi după ce intră în funcţiune robotul.

– Bună, mamă. Eu sunt, voiam să văd ce mai faci. Cred c-ai ieşit la vreo întâlnire.

Urmă un chicotit argintiu.

– Să mă suni dacă n-ajungi acasă prea târziu. Dacă nu, vorbim mâine. Te iubesc. Pa.

– Ce drăguţ, scânci Joey, continuând să lucreze. Hm, mă-ta are o şustă foarte fierbinte astă-seară.

Desprinse o parte din linoleum pentru a expune podelele, după care, cu ajutorul şurubelniţei electrice din rucsac, scoase câteva uşiţe de la dulapuri ca să formeze pâlnii pentru flăcări.

Întredeschise fereastra spre a asigura ventilația, apoi începu să-și întindă trailerele de cârpe și ghemotoace de hârtie cerată mototolite.

Mulțumit, duse lumânările și cârpele în dormitor.

Femeia nu mai era decât pe jumătate conștientă, dar Joey observă că, atâta cât mai rămăsese din ea, intră în alertă, spaima ivindu-i-se în ochi.

– Regret, Deb, dar efectiv nu mai avem timp pentru încă o rundă, așa c-o să trecem direct la finalul apoteotic. Idiotu' ăla de bărbat-tu își aducea vreodată de lucru acasă? o întrebă el scoțând un cuțit.

Deb parcă înnebuni – deci tot mai avea ceva viață-n ea, baba – când Joey învârti cuțitul în lumină.

– Stăteați vreodată de vorbă despre felul cum își petrecea zilele la muncă? Ți-a adus vreodată poze, ca să vezi cum arată oamenii care ard de vii în pat?

Repezi cuțitul în jos, cu furie, la un deget de șoldul ei. Bazinul femeii țâșni în sus când începu să se zvârcolească demențial, fornăind pe nas, cu ochii atât de bulbucați încât Joey se întreba cum de nu-i săreau din cap ca două măsline.

Sfâșie salteaua și scoase umplutura. După ce puse cuțitul la loc, luă din rucsac un container.

– Am folosit dincolo câte ceva din ce-am găsit pe la tine prin bucătărie. Sper să nu te superi. Pentru aici, însă, mi le-am adus pe ale mele. Puțin alcool metilic. Face adevărate minuni.

Îmbibă în alcool umplutura împrăștiată, zdrențele, cearșafurile pe care femeia îngrozită le murdărise, pentru a le folosi împreună cu cârpele și restul hârtiei cerate ca trailere până la perdele.

Puse lampa pe podea și începu să fluiere printre dinți în timp ce demonta noptiera.

– Exact ca atunci când facem un foc de tabără, comentă

el, aranjând mici piramide de lemn deasupra trailerelor. Vezi tu, alcoolul metilic are un punct de aprindere sub o sută de grade. Uleiul de brad pe care l-am folosit la bucătărie va avea nevoie de o temperatură mult mai ridicată – aproape de două sute de grade Fahrenheit. Dar dacă le pregătești pe toate ca lumea, odată aprins arde destul de bine. Acolo, afară, e ceea ce numesc al doilea val. Ei i-ar zice punct de origine. Show-ul principal se joacă aici și, Deb, tu ești vedeta. Dar mai întâi încă vreo câteva detalii.

Luă scăunelul de la birou, se urcă pe el, deschise carcasa alarmei de incendiu din dormitor și scoase bateria.

Că tot îl avea la îndemână, sparse scaunul în bucăți și clădi din șipcile lui încă o piramidă pe saltea.

Apoi făcu un pas înapoi, dând din cap.

– Nu-i rău, nu-i rău deloc. La naiba, na' că iar mi se scoală, mormăi, frecându-se între picioare. Aș vrea să-ți mai dau o porție, scumpo, da' trebuie s-ajung undeva.

Aranjă plicuri de chibrituri de-a lungul trailerelor și în piramide, zâmbind – tot mai calm – în timp ce femeia se zvârcolea, lovea cu călcâiele în saltea și se chinuia să urle prin căluș.

– Uneori fumul îți vine primul de hac. Alteori, nu. Așa cum am aranjat cu aici, ai să-ți auzi propria piele trosnind și pârâind. O să te miroși singură când te prăjești.

Ochii-i deveniră mați ca ai unui rechin și la fel de reci.

– N-au să ajungă aici la timp, Deb. N-are niciun rost să-ți faci speranțe degeaba. Când ai să-l vezi pe lăbaru' de bărbat-tu-n iad, zi-i că Joseph Francis Pastorelli junior îi trimite complimente.

Scoase o brichetă lungă și îngustă și o lăsă să vadă flacăra țâșnind din ea înainte de a da foc umpluturii de saltea, plicurilor de chibrituri și cârpelor.

Privi cum începeau să se formeze flăcărilc și să salte și le urmări strecurându-se viclean de-a lungul cărărilor pe care le pregătise.

Își luă rucsacul, ieși calm și aprinse și aranjamentul din bucătărie. Apoi dădu drumul aragazului și lăsă ușa deschisă.

Focul se furișa spre ea, târându-se pe pat ca un amant. Fumul se înălța în panașe leneșe. Îl ocoli și întredeschise fereastra de două degete.

Un moment stătu pe loc privind flăcările cum îi dădeau târcoale, cum îl ademeneau.

Nimic în viața lui nu-i plăcea mai mult decât dansul făcărilor. Îl ispitea să rămână, să privească, să admire încă un minut. Un minut numai.

Dar păși înapoi. Vălvătaia începea deja să cânte.

– O auzi, Deb? A prins viață. E excitată și flămândă. Îi simți căldura? Aproape că te invidiez. Aproape că te invidicz pentru ceea ce-ai să trăiești. Aproape, repetă el încă o dată.

Și, săltându-și în spinare rucsacul, luă cutia de la florărie și ieși pe ușă.

Se întunecase, iar în întuneric flăcările străluceau mai puternic. Acest foc avea să se vadă de departe. Luă o listă cu mâncăruri pentru acasă de la „Sirico's" și o lăsă să cadă lângă zidul din față al clădirii.

Când ajunse la mașină, vârî rucsacul înăuntru și aruncă în portbagaj cutia de flori goală. Se uită la ceas, calculând timpul, apoi porni motorul și dădu ocol, încet, cvartalului. Vedea fuioarele de fum scăpând prin fereastra pe care o deschisese și pâlpâirile flăcărilor care începeau să se înalțe, căutând aerul oferit de el.

Formă numărul Reenei. De astă dată vorbi scurt, spunându-i doar adresa. Aruncă telefonul pe geam și porni spre casă.

Avea treabă.

*

Când sosi Reena, războiul era în toi. Arcuri de apă izbeau zidurile, luptându-se cu flăcările care țâșneau pe ferestre. Pompierii scoteau oamenii din clădire, în timp ce alții târau într-acolo furtunuri.

Reena înhață o cască din portbagaj și strigă la Bo, acoperind sunetele luptei:

– Nu te-apropia! Stai acolo până văd care-i situația!

– De data asta sunt oameni înăuntru!

– Or să-i scoată! Asta-i treaba lor.

O luă la fugă pe lângă baricadele care se instalau. Prin negura de fum îl zări pe comandantul de companie lătrând ordine într-un walkie-talkie.

– Detectiv Hale, unitatea de incendieri. Am anunțat cazul. Raportați-mi situația.

– Etajul doi, colțul de sud-est. Evacuare și suprimare. Fum negru, flăcări active la sosire. Trei dintre oamenii mei au intrat pe ușa apartamentului respectiv. Avem...

Explozia bubui, străpungând zidul de zgomote. Se stârni o ploaie de cioburi și cărămizi, proiectile ucigătoare bombardând mașinile, strada, oamenii.

Reena își feri fața cu brațul, dar văzu spada de foc repezindu-se spre cer prin acoperiș.

Oamenii se năpusteau spre clădire, avântându-se în holocaustul dinăuntru.

– Sunt acreditată! strigă Reena. Intru și eu.

Comandantul clătină din cap.

– Înăuntru s-a mai raportat un civil. Nu mai intră nimeni până nu știu exact situația oamenilor mei.

O ținu pe loc, strigând în microfon întrebări și comenzi răstite.

Glasul care-i răspunse printre trosnituri raportă două victime.

Noaptea era dominată de flăcări, de puterea lor, de cumplita lor frumusețe. Reena stătea pe loc, pe cât de îngrozită, pe atât de fascinată, privind focul ce dansa ieșind din lemnărie și ziduri spre cer. Știa cum se dezlănțuia înăuntrul acelor ziduri, în vâlvătăi care devorau totul și se repezeau spre cei ce încercau să-l ucidă. Mugea și șușotea, aluneca și străfulgera. Cât de mult avea să distrugă? Carne și os, pe lângă lemn și cărămidă, înainte de a fi îmblânzit.

Planșeul etajului doi se prăbuși cu un zgomot ca de tunet, făcând o breșă prin care focul putea să se înalțe liber.

Oamenii ieșeau din clădire împleticindu-se, ducându-și în spate camarazii căzuți. Infirmierii se repeziră spre ei.

Reena porni înainte o dată cu comandantul, spre unul dintre oameni, care inspira adânc oxigen, prin mască. Acesta clătină din cap.

– Nenorocita era-n plină văpaie. Am intrat. Victima, pe pat... Moartă. Deja moartă. Am pus o linie de suprimare și a bubuit. Carter a luat-o-n plin. El a luat-o cel mai rău. Iisuse, cred c-a murit. Și Brittle e grav, da' Carter cred c-a murit.

Reena ridică privirea la auzul unui nou tunet. Încă o parte din acoperiș a sărit în aer, gândi ea, năucă. Și cea mai mare parte a planșeului de sub apartamentul ales de el.

Pe cine mai omorâse acum? Pe cine arsese de moarte?

Se lăsă pe vine și atinse cu o mână umărul pompierului care stătea ghemuit, cu capul rezemat pe genunchi.

– Eu sunt Reena, îi spuse ea. Reena Hale. De la unitatea de incendieri. Cum te numești?

– Bleen. Jerry Bleen.

– Jerry, am nevoie să-mi spui ce-ai văzut acolo, acum, cât timp ți-e proaspăt în minte. Povestește-mi tot ce poți.

– Pot să-ți spun că cineva a pus la cale beleaua asta, răspunse pompierul ridicând capul. Cineva a pus-o la cale.

– OK. Ai intrat în apartamentul din colțul de sud-est de la etajul doi.

– Pe ușă. Brittle, Carter și cu mine.

– Ușa era închisă?

Jerry dădu din cap.

– Descuiată și fierbinte la atingere.

– Ai observat semne de forțare a intrării?

– Nici unul, n-am văzut nimic. Am stropit înăuntru cu furtunul. Dormitorul pe... pe stânga, angajat complet, bucătăria drept în fund, fum negru, gros. Făcuse hornuri.

– Unde?

– Am văzut unul în bucătărie, poate două. Fereastra era deschisă. Brittle și cu mine am cotit spre dormitor. Toată camera ardea. Am văzut trupul de pe pat. Fript. Și atunci a explodat. De la bucătărie. Am simțit mirosul de gaz. A sărit în aer. Și Carter...

Reena îi acoperi mâna cu a ei. Așezându-se lângă el, privi cum oamenii înconjurau și înecau frumusețea ucigătoare a focului.

Când se ridică, de sub tălpile ei se auzi un trosnet de cioburi când porni în întâmpinarea lui O'Donnell.

– De data asta a omorât doi. O civilă din apartamentul pe care l-a folosit ca punct de origine și un pompier pe care l-a ucis explozia, cauzată probabil de gazul de la mașina de gătit. A ales momentul, a cronometrat telefonul pe care mi l-a dat așa încât, când ajungeau aici pompierii, focul să fie angajat complet.

– Reena.

O'Donnell o așteptă să se întoarcă dinspre vălătucii de fum și limbile de foc îndărătnice.

– La adresa asta locuiește Deb Umberio.

– Cine...?

Frecându-şi ceafa, Reena făcu un efort să asocieze numele. Când îşi aminti, inima-i bubui între coaste.

– Umberio? Rudă cu detectivul Umberio?

– Văduva lui. Tom a murit acu' vreo doi ani. Într-un accident de maşină. Apartamentul ăsta era al lui Deb.

– Doamne... O, Doamne...! îşi apăsă ea mâinile pe ochi. Alistar? Ce e cu partenerul lui, detectivul Alistar?

– E-n Florida. S-a pensionat şi s-a mutat acolo acum şase luni. I-am dat un telefon ca să-l previn.

– Bine, OK, bun, atunci putem să... O, Dumnezeule mare. John.

Îşi căuta deja mobilul când O'Donnell o prinse de braţ.

– E OK. L-am prins pe celular. A venit la el o păsărică norocoasă şi i-a spus ca-n seara asta să se ducă la New York şi să-l verifice personal pe Pastorelli. E OK, Hale, şi de vreme ce-a ajuns deja pe autostradă, o să meargă până la capăt. Am trimis o unitate la el acasă pentru orice eventualitate.

– Va trebui să-i avertizăm şi pe asistentul social de-atunci, pe psihologul de la tribunal, la naiba, judecătorul specializat pe dreptul familiei... Oricine care a avut legătură cu toată chestia asta. Dar cred c-o să se concentreze asupra celor implicaţi în arestarea lui taică-său. Şi mai am nevoie să-mi protejaţi familia.

– S-a făcut. Vom fi pe faţă până-l prindem.

– Am să sun acasă – vreau să zic, la părinţii mei şi la ceilalţi – ca să nu mai am grija asta pe cap.

– Aşa să faci. Eu voi vorbi cu unii dintre locatari, să vedem cine ce-a mai văzut.

După ce dădu telefoanele, Reena porni înapoi spre locul unde o aştepta Bo.

– Am văzut când l-au luat pe pompierul ăla. Într-un sac de plastic, adăugă el în gând. Îmi pare rău.

– Femeia pe care a omorât-o era văduva unuia dintre detectivii care l-au arestat pe tatăl lui pentru incendiul de la „Sirico's". Acum a făcut marea mutare, a deschis câmpul de luptă. Nu mai contează că ştim cine-a făcut-o. Pentru el nu mai are importanţă nici că i-am descoperit mobilul. Contează numai c-o poate face. Îţi voi cere o favoare.

– Zi.

– Nu te duce acasă. Sună-l pe Brad şi stai la el în noaptea asta. Sau la Mandy. Sau la părinţii mei.

– Ce-ai zice de-un compromis? Nu mă duc acasă, te aştept aici.

– O să dureze ore întregi şi n-ai cum să mă ajuţi. Poţi să iei maşina mea. Eu voi veni cu O'Donnell. Fă-mi favoarea asta, OK?

– Cu o condiţie. Când termini, nici tu nu te duci acasă decât după ce mă suni ca să ne întâlnim acolo.

– În regulă, mi se pare corect.

Se rezemă de el un moment, lăsându-l s-o ţină în braţe.

O ambulanţă trecu în viteză pe-alături, urlând din sirene. Ducea pe cineva să i se acorde un ajutor, poate să fie salvat. Reena porni înapoi prin fum şi lacrimi.

29

Arşiţa plutea ca o perdea îmbibată în sudoare în timp ce John străbătea străzile nefamiliare ale cartierului Bronx. Telefonul primit de la O'Donnell îl făcuse să-şi schimbe planurile. Vrusese să se oprească la un motel de pe marginea autostrăzii, şi să continue dimineaţă căutarea lui Joe Pastorelli.

Chiar şi cu ajutorul hărţii pe care o printase de pe Internet, cotise pe vreo două străzi greşite. Din propria vină, recunoscu el, aşezându-se într-o poziţie mai comodă la volan după patru ore petrecute în maşină.

„Îmbătrânesc", meditä John. „Îmbătrânesc şi-ncep să scârţâi." Nici vederea n-o mai avea atât de bună încât să conducă noaptea. „Când naiba i se întâmplaseră toate astea?"

Existase un timp când putea să lucreze patruzeci şi opt de ore aproape non-stop, dormind iepureşte printre cesti de cafea. Fuseseră vremuri când avusese de lucru aşa încât nu se mai oprea două zile în şir, îşi reaminti el. Dar vremurile acelea se duseseră pentru totdeauna.

Pensia nu era o recompensă la sfârşitul unei cariere încununate de succes – cel puţin după părerea lui. După părerea lui, vârsta pensionării era ca un vid înconjurat de interminabile ore plicticoase, bântuit de amintiri despre muncă.

Probabil că făcuse o prostie să vină atâta drum, dar Reena îl căutase şi-i ceruse ajutorul. Pentru John, asta însemna incomparabil mai mult decât un ceas de aur şi o pensie de la stat.

Ochii îl usturau de oboseală când găsi strada potrivită, iar capul îl durea în timp ce căuta un loc de parcare.

Mersul de la parcare până la adresa lui Pastorelli îi mai dezmorți picioarele, dar nu avu niciun efect asupra durerii surde din șale. Transpirația stătea lipită de trupul lui ca o a doua piele. Se opri la băcănia unui coreean și cumpără o sticlă de apă și o cutie de excedrină. Înghiți două comprimate stând pe trotuar, privind o curvă de la colțul străzii care se tocmea cu un client înainte de a urca în mașina lui. Preferând să le evite pe celelalte, care încă mai căutau mușterii, traversă strada.

Pastorelli locuia într-un bloc mic din cărămizi ciobite și înnegrite de timp și de gazele de eșapament. Numele căutat era scris lângă un apartament de la parter. John apăsă pe butoanele unor apartamente de la etajele doi și trei, apoi deschise ușa când un locatar cu spirit cooperant o deblocă.

Dacă atmosfera de-afară păruse cea a unei băi de aburi, interiorul parc-ar fi fost o cutie închisă într-un cuptor dat la maximum. Durerea de cap se deplasă dinapoia ochilor în craniu.

Auzea destul de clar televizorul prin ușa apartamentului lui Pastorelli ca să înțeleagă o parte din dialoguri. Recunoscu *Law & Order* și avu impresia bruscă și neplăcută că, dacă n-ar fi făcut această călătorie intempestivă în nord, acum ar fi stat și el în fotoliu, într-o cameră întunecoasă, uitându-se la aceeași emisiune.

Dacă Pastorelli privea cum justiția se cățăra pe funia alunecoasă a legii, atunci mai mult ca sigur că nu fusese în Maryland să se joace cu focul în urmă cu nouăzeci de minute.

Strânse pumnul și lovi într-o parte a ușii.

Bătu apoi a doua oară, și a treia, înainte ca ușa să se deschidă scârțâind, dar cu lanțul pus.

„Nu te-aș fi recunoscut, Joc", reflectă el. „Dacă te vedeam pe stradă, nici nu m-aș fi uitat la tine." Chipul dur și atrăgător degenerase, transformându-se într-o hârcă îngălbenită, cu ochii

duşi în fundul capului şi obrajii fleşcăiţi, parcă topiţi de pe oase.

Mirosea a ţigări şi a bere, peste un iz acrişor, ca de fructe stricate.

– Ce naiba vrei?

– Am să-ţi vorbesc, Joe. Sunt John Minger din Baltimore.

– Baltimore... În ochii înfundaţi licări o luminiţă. Joey te-a trimis?

– Mda, s-ar putea spune şi aşa.

Uşa se închise, lanţul clănţăni.

– Mi-a trimis bani? întrebă Pastorelli, deschizând uşa larg. Era vorba că-mi trimite nişte bani.

– De data asta, nu.

Două ventilatoare agitau aerul stătut şi răspândeau mirosul de tutun, bere şi o duhoare greţoasă.

Abia acum recunoscu John. Nu era doar un om bătrân, ci un bătrân bolnav, un bătrân pe moarte.

Un fotoliu de piele neagră stătea ca un om în smoching într-un azil de noapte. Pe măsuţa şubredă de lângă el se aflau o cutie de Miller, o scrumieră ce dădea pe-afară şi telecomanda televizorului care arăta la fel de lucios şi deplasat ca şi fotoliul. Şi câteva flacoane de medicamente.

O canapea gata să se desfacă în bucăţi, lipită cu bandă adezivă trona lângă perete. Bufetul din chicinetă era mânjit cu unsoare şi plin de cutii de la diverse restaurante cu mâncare pentru acasă. John constată că în ultimele câteva zile Pastorelli consumase mâncare chinezească, pizza şi Subway.

Peste cutia de pizza mergea un gândac de bucătărie – evident la el acasă.

– De unde-l cunoşti pe Joey? întrebă răstit Pastorelli.

– Nu mă mai ţii minte, Joe? De ce nu stăm jos?

Părea să aibă nevoie, îşi spuse John. Se întreba cum reuşea

să-şi mişte sacul ăla de oase în care se transformase fără să zăngăne. Luă singurul scaun din cameră – metalic, pliant – şi-l trase în faţa fotoliului.

– Joey zicea că-mi trimite nişte bani. Îmi trebe bani ca să plătesc chiria.

Se aşcză şi luă un pachet de ţigări. John îi privi degetele osoase scoţând o ţigară şi chinuindu-se să aprindă un chibrit.

– Când l-ai văzut ultima oară?

– Acu' v'o două luni, cre-că. Mi-a cumpărat un televizor nou. Ăsta-i cu ecran plat, de treişase de inci. Nu se zgârceşte.

– Frumos.

– Şi fotoliu' ăsta mi l-a luat. La Crăciun. Vibrează drăcia dacă vrei.

Ochii lui lipsiţi de viaţă se aţintiră iar asupra feţei lui John.

– Zicea că-mi trimite bani.

– Nu l-am văzut, Joe. De fapt, şi eu îl caut. Aţi vorbit recent?

– Care-i treaba? Eşti curcan? Clătină din cap încet. Nu eşti curcan.

– Nu, nu sunt poliţist. E vorba de un foc, Joe. Joey a intrat într-o marc încurcătură la Baltimore. Dac-o mai ţine aşa, n-o să-ţi mai trimită niciun ban.

– Vrei să-l bagi pe băiatu' meu la apă?

– Băiatul tău a intrat deja la apă. A dat foc în diverse locuri în cartier. Şi-n noaptea asta a omorât pe cineva Joe. A omorât-o pe văduva unuia dintre detectivii de la incendieri care au lucrat la arestarea ta pentru focul de la „Sirico's".

– Nenorociţii m-au luat pe sus de la mine din casă. Suflă fumul şi începu să tuşească până-i dădură lacrimile. Din casa mea m-au luat.

Luă berea, bău şi mai tuşi de câteva ori.

– Cât ţi-au dat, Joe? Cât ţi-a mai rămas de trăit?

Când rânjea, arăta ca un personaj de coşmar.

– Boii de doctori au zis că la ora asta o să fiu mort. Şi uite-mă-s aicea, aşa că ce mama mă-sii ştiu ăia? Tot io i-am păcălit!

– Joey ştie că eşti bolnav?

– M-a dus şi el la doctor de vreo două ori. Voiau să-mi dea otravă. Rahat! Cancer la pancreas. Au zis că canceru-mi mănâncă ficatu' şi tot felu' de căcaturi, că nu mai am voie nici să beau, nici să fumez.

Continuând să rânjească, trase din ţigară; arăta ca un cap de mort care fuma.

– Să-i ia dracu'. Pe toţi să-i ia dracu'!

– Joey s-a întors să facă curăţenie, să-şi plătească datoriile.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Se ocupă de oamenii care ţi-au făcut figura. Mai ales de Catarina Hale.

– Curva aia mică. Se grozăvea prin cartier de parc-ar fi fost mai cu moţ decât restu' lumii. Şi-l întărâta pe băiatu-meu. Ei, a-ncercat şi el să ia o bucăţică, şi ce dacă? Şi bou' ăla de Hale, ce credea, că poate el să se pună cu mine şi cu ai mei? I-am arătat cu lui.

– Ai plătit pentru asta.

– Mi-au distrus viaţa. Rânjetul îi pieri de pe buze. Boul ăla de Hale mi-a distrus viaţa. Pe urmă nici n-am mai putut să-mi găsesc o slujbă ca lumea. Ştergeam borătura altora, pe toţi sfinţii. M-a lăsat fără pic de demnitate cu ce-a făcut. Fără viaţă m-a lăsat. În puşcărie m-am îmbolnăvit, orice-ar zice bulangiii de doctori. Cred c-am să i-o dau şi lui Joey. Şi numai din cauza curvei ălcia mici.

John preferă să nu-i explice că în închisoare nu se putea moşpsi nimeni de cancer pancreatic. Iar dacă-l contactase, oricum nu i-l putea transmite şi fiului său.

– Necaz în toată regula. Cred că şi Joey gândeşte la fel.

– Da-i fi-miu, nu? Își respectă tatăl. Știe că n-o să fie vina mea dac-o să ia de la mine canceru'. Are creiere. Joey a avut mereu creiere. Și nu de la boarfa aia proastă de mă-sa-l are. O să-mi trimită niște bani, poate să mă ia și-ntr-o călătorie ca să mai scap și eu din căldura asta nenorocită.

Închise un moment ochii, întorcându-se cu fața spre unul dintre ventilatoare. Părul rar se mișca în adierea cu miros stătut.

– O să mă ducă-n Italia, sus, în nord, în munți, unde-i mai răcoare. A pus ceva la cale și sticleții n-au să-l prindă-n veci. E prea deștept.

– În noaptea asta a ars de vie o femeie în patul ei.

– Poate că da, poate că nu... Luminița neașteptată din ochii denotă o mândrie părintească oribilă. Dac-a făcut-o, înseamnă că aia o merita.

– Joe, dacă ia legătura cu tine, fă-ți o favoare.

John scoase un carnet și își scrise numele și numărul.

– Sună-mă. Dacă mă ajuți să-l găsesc, va fi mai bine pentru el. Dacă-l găsesc polițiștii, nu-ți pot promite ce-o să se întâmple. A omorât o nevastă de polițist. Sună-mă, Joe, și poate rezolv să primești și tu niște bani.

– Câți bani?

– Vreo două sute, răspunse John, simțind că i se întoarce stomacul pe dos. Poate chiar mai mult.

Se ridică și puse hârtia pe măsuță.

– Își forțează norocul, crede-mă pe cuvânt.

– Când ai creiere, nu mai ai nevoie de noroc.

În timp ce John pornea cu mașina din Bronx, Joey forța încuietoarea ușii din spate a casei lui. Făcuse două popasuri pe drum și ajunsese exact la timp.

Și-o imagina pe nevasta polițistului prăjindu-se ca un purcel de lapte și imaginea îl făcu să zâmbească în timp ce meșterea la broască.

Trebuia s-ajungă undeva, îi spusesc. Mda, s-ajungă undeva. Și să-i mai ardă pe unii. Năsosu' de John Minger era pe lista de priorități.

Intră prin spate și scoase din rucsac pistolul cu țeava scurtă. Mai întâi avea să-l împuște. În rotulă. Apoi, aveau să stea puțin de vorbă cît timp pregătea focul.

În noaptea asta îi va ține ocupați pe eroii orașului, își spuse el pășind cu grijă prin casa întunecoasă. Probabil că bătrânul era în pat. La ora asta trăgea deja la aghioase.

Mai bine mort decât moș.

Vârsta nu va mai fi multă vreme o problemă pentru Minger. Va muri, toată adunătura va muri, morții mamii lor, să dea-n primire înaintea lui taică-său. Așa era drept. Îi omorâseră tatăl la fel de sigur ca și cum l-ar fi spintecat cu un cuțit. Fiecare căcănar avea să plătească pentru asta.

Urcă la etaj cu plăcerea și excitația în creștere. În genunchi, își spuse el din nou. Pac, pac! Să vedem cum o să-i placă. Să vedem cum o să-i placă să vadă focul târându-se pe pat spre el. Să vedem cum o să-i placă să fie mâncat așa cum și taică-său era devorat de cancer.

El nu va crăpa așa. Ce p... mă-sii? Băiatul lui Joseph Pastorelli, Joey, nu va muri de cancer.

Avea treburi de făcut, își spuse el iar, o mulțime de treburi înainte de-a intra în foc ca să le pună capăt la toate.

După ce termina cu Minger, va veni vremea să treacă la atracțiile principale. Noaptea abia începuse.

Se strecură în toate camerele pe rând, căutând peste tot, dar nu-și găsi prada.

Degetul îi vibra pe trăgaci, iar mâna îi tremura de efort, abia stăpânindu-și impulsul de a trage un foc în patul gol.

Se dusese s-o vadă pe boarfa aia de polițist cum ardea, asta făcuse. Oamenilor le plăcea să caște gura. Probabil că

Reena-i dăduse telefon plângând, așa că se dusese s-o țină de mână.

Probabil o regulase, nu glumă, de-a lungu' anilor.

Putea să mai aștepte un pic. Mda, era încă devreme, așa că mai avea timp să-l radă când ajungea acasă. Trebuia doar să aștepte ca o pisică la gaura de șoareci. Mai bine să folosească timpul cât aștepta ca să le pregătească totul cât mai bine.

Camera era încă plină de fum, iar cizmele ei clefăiau în mocheta udă din dormitor. Reena privea rămășițele lui Deborah Umberio.

Resturile ude ale saltelei carbonizate îi spuneau toată povestea.

– A ars acolo unde zăcea, spuse O'Donnell. În umplutura saltelei.

Peterson, medicul legist cu pantaloni kaki și bluză cu mânecă scurtă, o așteptase pe Reena ca să facă fotografiile.

– S-ar putea să fi murit înainte de a lua foc camera. Sau să fi leșinat. O să v-anunțăm ce descoperim. Începem imediat.

– Nu era nici moartă, nici leșinată, spuse Reena, coborând camera digitală. O voia vie și conștientă. Voia să știe ce i se întâmplă. Să simtă. Numai asta putea să-l satisfacă. Mai întâi a torturat-o, simțea nevoia. Simțea nevoia s-o facă să sufere.

Trase aer în piept.

– Pentru că era femeie, a luat-o pe îndelete. Asta-l face să se simtă mai important, mai viril. Cu antecedentele lui de agresiuni sexuale, e foarte probabil s-o fi violat.

– Are în gură urme de material textil, după cât se pare, constată Peterson, aplecându-se asupra cadavrului. Înseamnă că i-a pus un căluș.

– I-a deschis ușa.

La fel ca Josh, își spuse Reena.

– De ce? Fusese măritată cu un polițist timp de treizeci de ani și totuși i-a deschis ușa unui necunoscut? S-a dat drept instalator sau vânzător de la vreun magazin... Trebuie să-l fi văzut cineva intrând în clădire. Investigațiile vor da la iveală pe cineva sau ceva.

– Vom începe de-aici, strat cu strat, îi spuse O'Donnell, iar Reena dădu din cap.

– Se poate vedea clar ce-a făcut. A folosit un lichid inflamabil, s-a concentrat asupra patului, apoi a pus trailere prin toată camera și și-a construit hornurile ca să forțeze focul în sus. N-avea nevoie de celălalt punct de origine, din bucătărie, ca s-o omoare. Ăla era pentru noi. Pentru pompierii care au răspuns la apel. De ce să nu elimine și vreo doi dintre ei? O plăcere mai mare la același preț.

Păși cu grijă printre resturi și peste ele, aruncând o privire spre bucătărie. Dintr-un perete ieșea capacul unei oale. Șiroia de apă, la fel ca frânturile care atârnau din tavan. Peretele dinspre stradă se dezintegrase aproape complet. Unora dintre rămășițele calcinate ale dulapurilor le lipseau ușile. Intrând, Reena se lăsă pe vine, și scoase o lanternă și o lupă.

– Ușile astea n-au ars, nici nu le-a zburat explozia, O'Donnell. Le-a demontat el și le-a folosit ca hornuri și drept combustibil. E inventiv.

Încruntându-se, întoarse capul spre partenerul ei.

– Să fi venit oare cu mâinile goale, convins că va găsi aici tot ce îi trebuia ca să-și facă treaba? Avea nevoie de o frânghie, de substanța inflamabilă pe care o prefera, de chibrituri, poate și de o armă... Toate astea înseamnă o geantă, o servietă, un sac de sport... Ceva.

Se îndreptă și își scoase telefonul care începuse să sune.

– E John, îi spuse ea lui O'Donnell.

– Vorbește. Eu chem echipa să înceapă aici.

Anchetatorii demarară lucrul la grile și fotografii.

– Pastorelli moare, anunță Reena, strângându-și între degete rădăcina nasului. Cancer de pancreas. I-a spus lui John că nu l-a mai văzut pe Joey de vreo două luni, că era vorba să-i trimită niște bani și că voiau să facă în curând o călătorie, în Italia.

– De-asta se grăbește, zise O'Donnell.

– Taică-său e pe moarte. Nu putea să mai aștepte. Și, după câte-a înțeles John din discuție, s-ar putea ca seniorul să-l fi convins pe băiat că și pe el îl așteaptă aceeași soartă. Joey vrea să știu cine face toate astea, cine o să se răzbune pe mine, ca un omagiu pentru tatăl lui – și, Iisuse, poate e un soi de misiune sinucigașă. E încă băiatul care alerga după mașina poliției, după tatăl lui.

– Adică se gândește că pot ieși amândoi din țară după ce-a terminat aici? Să se răzbune, să-și aducă omagiul, indiferent cum vrea el să-i spună, și pe urmă să se ascundă în Italia?

– Nu să se ascundă. Ar considera-o o fugă. Asta l-ar face să pară slab. Își frecă ochii care-o usturau. Dar a scăpa nepedepsit, e cu totul altceva. Vrea să se bucure de-o viață de lux undeva – atât timp cât crede că le-a mai rămas –, dând cu tifla spre ce-au lăsa în urmă. În decembrie trecut avea bani. Ar fi avut din ce să-și plătească pașapoarte false, bilete de avion, o locuință în străinătate... S-ar putea să aibă acolo prieteni sau niște relații. Pastorelli spunea ceva de nordul Italiei, în munți. Putem începe să urmărim pista asta. Dar n-o să ajungă atât de departe.

Se uită în jur, la aburi și moloz, la ruine...

– Nu-l voi lăsa eu să ajungă atât de departe.

– John vrea să-l supravegheze în continuare pe Pastorelli la New York?

– Nu, nu crede că mai avem ce afla de-acolo. A pornit spre casă. Am insistat să-și ia o cameră pentru noaptea asta, în loc să facă atâta drum cu mașina. Părea frânt de oboseală.

*

Aşteptă până la miezul nopţii, apoi îşi spuse: ce mama mă-sii, putea să se-ntoarcă altă dată la moşu' ăla nenorocit. Deocamdată îi va lasa o surpriză plăcută, iar data viitoare îl va frige.

Îi văzuse pe poliţişti venind la uşile din faţă şi din spate, apoi plecând. Aşa că nu strica să facă puţină treabă şi să se ducă mai departe.

Pregătise deja dormitorul, unde găsise haine în debara. Pe unele le folosise la trailere. Umplutură de saltele – pe care o considera un semn distinctiv –, hârtie cerată, alcool metilic... Putea foarte bine să semneze portretul, îşi spuse el.

Deşi ar fi fost distractiv să împrăştie lucrurile prin casă, mergea mai repede – şi la fel de eficient – dacă se concentra asupra unei singure camere.

Găsise fotografii de familie. Le smulsese din rame şi le risipise. Poate că nu peste mult timp avea să treacă şi la persoanele reale. Te iei de familia mea, mă iau şi eu de a ta. Acum aprinse prima flacără şi o privi cum se trezea la viaţă.

În drum spre ieşire, lăsă un şervet de hârtie cu sigla veselă a restaurantului „Sirico's" pe bufetul din bucătărie.

Reena lucra în dormitor, analizând lichidul care se adunase în crăpăturile dintre podele şi formase băltoace sub resturile stinghiilor de la baza pereţilor. Aduna resturile de trailere care nu se făcuseră scrum şi lua eşantioane de cenuşă.

Trippley se apropie şi se lăsă pe vine lângă ea.

– Am găsit nişte fire de păr în scurgerea de la duş. S-ar putea să fie de la el.

– Bun. Bine. Dacă-i găsim ADN-ul la locul faptei, o să-l avem la pachet, legat cu fundă.

– Mai avem și fragmente de la o sticlă de vin din living. S-ar putea să găsim amprente.

Mai era și altceva, își spuse Reena, așteptând, o simțea în tonul lui.

– Au găsit afară o listă din cutiile de comenzi de la „Sirico's".

Degetele ei se încovoiară, apoi se destinseră.

– Mă întrebam unde-a pus-o.

Cu o privire înverșunată, se reapucă de lucru.

– Cutii de comenzi... S-ar putea să se fi dat drept curier. Nu cu mâncare. Nu l-ar fi primit. Un colet? Ar fi trebuit să comande ceva ce-ar fi...

Flori, conchise ea, amintindu-și de întâlnirea lui Bo cu el la supermarket.

– Poate flori.

Lăsă capul pe spate.

– De ce-i deschide o soție de polițist ușa unui străin? Fiindcă-i aduce flori. Trebuie să întrebăm vecinii și pe oamenii din cartier dacă au văzut un tip cu o cutie de la florărie, în afară de geantă sau servietă.

– Mă ocup eu.

Amândoi întoarseră capul când O'Donnell intră în cameră.

– A atacat din nou. Pompierii au pornit spre un incendiu la domiciliul lui John Minger.

– Nu e acasă, spuse Reena ridicându-se în picioare. N-avea cum să ajungă acolo atât de repede, chiar dacă s-a dus direct.

– Du-te, îi spuse Trippley. Rămânem noi aici.

Reena porni repede spre ieșire, scoțându-și din mers mănușile de protecție.

– Dacă încearcă să termine totul în noaptea asta, s-ar putea să-mi atace părinții sau frații și surorile.

– Sunt protejaţi, Hale.

– Mda...

Totuşi, dădu câteva telefoane rapide din mers.

– Să nu ieşiţi afară, îi spuse ea tatălui ei. Nimeni nu părăseşte casa. Eu am pornit spre John. Să nu pună nimeni piciorul afară până nu vă spun eu. Ajung la voi de îndată ce voi putea.

Închise înainte ca tatăl ei să poată răspunde ceva.

– Nu locuieşte prin apropiere. În comitat, poate, dar nu în oraş. Poate jos, în D.C.

– Am trimis poliţişti cu fotografia lui la hoteluri şi moteluri. Au de acoperit o arie destul de extinsă.

– Ar alege o cameră scumpă. Are resurse şi gândeşte în avans. Acte false de identitate şi un card pe măsura lor. S-ar putea să se dea drept director în delegaţie. Câteva zile într-un loc, după care se mută în altul.

Coborî din maşină după ce O'Donnell frână în spatele celei de pompieri. Simţea un bolovan în locul inimii, deşi vedea că incendiul fusese localizat şi aproape stins.

Porni grăbită spre Steve.

– Ţevile de gaze?

– Nici o scurgere. Se vorbeşte că focul s-a restrâns în dormitor. Alarma de fum a fost dezactivată. O femeie care-şi plimba câinele a văzut fumul şi a chemat pompierii.

– Unde e?

– Uite-o acolo: Nancy Long.

– Nancy? A fost colegă de şcoală cu Gina şi cu mine.

Identificând-o în mulţime, Reena se apropie de ea. Nancy ţinea cu o mână lesa terrierului nervos, iar cu cealaltă braţul soţului ei.

– Nancy.

– Reena. Doamne, e îngrozitor! Bine că domnul Minger nu era acasă. Nu era nimeni înăuntru. Am văzut fum. Susie se

agita aşa de tare încât am renunţat s-o mai potolesc şi am scos-o la o plimbare. Tocmai făcea pipi când am ridicat privirea. Poate-oi fi simţit mirosul, nu ştiu, dar m-am uitat şi am văzut că ieşea fum pe fereastră. N-am ştiut ce să fac, cred că am intrat în panică. Am alergat până la uşa domnului Minger şi am început să bat şi să-l strig. Pe urmă am alergat acasă. Nici măcar n-am putut să formez nouă unu unu, aşa de tare-mi tremurau mâinile. A trebuit să strig după Ed să sune el.

– S-ar putea ca tu să fi salvat casa lui John. Iar dacă ar fi fost înăuntru, probabil că i-ai fi salvat şi viaţa.

– Nu ştiu... Îmi vine rău numai când mă gândesc.

– Pe altcineva ai mai văzut? Pe cineva care pleca de-aici, pe jos sau cu maşina?

– Nu. În clipa aceea n-am văzut pe nimeni.

– În clipa aceea?

– Vreau să zic că nu mergea nimeni pe stradă în afară de mine.

– Poate ai văzut pe cineva mai devreme...?

– Când ai un căţel nou şi-l înveţi să nu facă în casă, trebuie să-l scoţi des afară. Înainte de-a ne culca am scos-o pe Susie la o plimbare despre care credeam că era ultima pe ziua de azi. Deschideam uşa ca să intrăm în casă când am văzut trecând un individ. Dar asta a fost mai devreme, spre miezul nopţii, cred...

– Nu l-ai recunoscut?

– Nu. Şi nici nu i-aş fi dat atenţie, dar când m-a auzit vorbind cu Susie a întors capul spre mine şi mi-a făcut cu mâna. Mi-am zis: „Oare cine-i norocoasa din seara asta".

– Norocoasa?

– Ţinea în mână o cutie din alea albe şi lungi, de la florărie, şi m-am gândit că mie Ed nu-mi mai aduce niciodată flori.

– Şi spui că a fost pe la miezul nopţii?

– Cam atunci, da.

– Am să-ţi arăt o fotografie, Nancy.

*

Reena stătea în bucătăria lui John, privind şervetul de la „Sirico's" de pe bufet. Amplasă fanionul de marcare a probei, apoi puse corpul delict într-o pungă.

– John e pe drum încoace.

O'Donnell închise telefonul.

– O s-ajungă-n două, trei ore. Vrei să începem sau îl aşteptăm şi pe el?

– Ai putea să te ocupi tu de cazul ăsta? Eu vreau să văd de familia mea, apoi să predau mostrele pe care le-am adunat până acum.

– Ia-ţi şi un agent în uniformă.

– Aşa m-am gândit şi eu. Ar fi putut să aştepte. Mai stătea încă o zi sau două ca să se asigure că-l prinde pe John acasă. Era însă mai important să ne facă să ne agităm în noaptea asta. N-a făcut decât să aştepte să mă prind cine e.

– Casa ta e păzită de o unitate completă; sunt oameni şi în faţă, şi în spate.

Reena schiţă un zâmbet.

– Asta o să-l înfurie.

Simţi un junghi în stomac când începu să-i sune iar telefonul.

– Hale, rosti ea.

– Păcat că n-a fost acasă. Acum s-ar fi fript.

Reena îi făcu semn lui O'Donnell.

– Cred c-a fost o mare dezmăgire pentru tine, zise ea.

– Pe naiba, boarfa gaborului a fost de-ajuns pentru noaptea asta. M-am gândit la tine când i-o trăgeam. De fiecare dată când am violat-o, la tine mă gândeam. Ţi-ai primit mesajele?

– Mda, le-am primit.

– Ăla cu tichia de bucătar e tac-tu, nu? Baba aia sexy de mă-ta l-a desenat.

Reena nu spuse nimic şi Joey râse.

– Şi te mai aşteaptă unul. La clinica lu' frac-tu. N-ar strica să te grăbeşti.

– Dumnezeule... Fir-ar să fie!

Întrerupse convorbirea şi sună la 911.

– Clinica unde lucrează fratele meu şi soţia lui. La două străzi distanţă.

– Conduc eu, spuse O'Donnell, în timp ce se repezeau amândoi pe uşă afară.

Lista de vinuri de la „Sirico's" era în rigolă, iar clădirea în flăcări.

– Îmi iau costumul.

Reena deschise portbagajul şi începu să-şi scoată echipamentul.

– Reena!

Surpriza de a-l auzi adresându-i-se pe numele de botez o făcu să se oprească.

– De cât timp o ţii aşa, de op'şpe ore? Lasă compania de pompieri s-o rezolve.

– Ne face să alergăm în cerc şi să ne risipim forţele, comentă ea, trântind capacul portbagajului. Nu ne poate ataca direct, pe mine, familia mea sau „Sirico's", aşa că face figura asta. Doar ca să mă irite.

Se întoarse spre clădire, cu casca atârnând în mână. Flăcările dansau în faţa ei.

– L-a prins jocul, declară ea ferm. E captivat de propriul lui joc. Dacă el nu se mai poate opri, cum am putea să ne oprim noi? E hipnotic. Şi irezistibil.

– Ce alte obiective ar mai putea să atace? Tot ce-a mai rămas e sub pază.

– Şcoala, după aia Bo... dar Bo a fost, cred, doar un prilej de care a profitat. Ca să mă întărâte. Soţia lui Umberio, apoi John... Şi acum Xander.

– Îşi croieşte drum spre tine.

– Eu sunt linia de sosire. Toate sunt răzbunări, dar nu în ordine cronologică. Xander ar fi trebuit să urmeze după şcoală. El reprezenta pasul următor, apoi tatăl meu, restaurantul şi aşa mai departe. Sare de la unul la altul, dar urmăreşte totuşi o anumită ordine.

– Vechea lui casă... se leagă, adăugă O'Donnell, când Reena întoarse capul spre el. Au venit acolo să-i aresteze tatăl şi nu s-a mai întors niciodată. El însuşi a fost scos din casă de mama lui.

Aruncând casca în maşină, Reena spuse:

– De data asta conduc eu.

30

Flăcările lingeau pe dinăuntru ferestrele de la etajele unu şi doi ale casei unde locuise cândva familia Pastorelli. Nu se auzea nicio sirenă de alarmă, niciun ţipăt, niciun glas. Nu se vedea decât focul arzând în întuneric.

– Cheamă pompierii! îi strigă ea lui O'Donnell, în timp ce-şi înhăţa casca şi se repezea spre portbagaj să-şi scoată şi restul echipamentului. Acolo sunt oameni! Doi, probabil în dormitorul de la etajul întâi. Eu intru.

– Aşteaptă brigada.

Reena începu să-şi tragă echipamentul pe ea.

– Trebuie să încerc. S-ar putea să fie vii, imobilizaţi... N-am să mai las pe nimeni să ardă de viu în noaptea asta.

Înhăţă un stingător de incendiu, şi recepţionă glasul lui O'Donnell care anunţa prin staţie adresa şi situaţia. Venea în urma ei. Reena o luă la fugă pe trepte.

– S-ar putea să fie acolo, o preveni partenerul ei, cu pistolul în mână. Îţi acopăr spatele.

– Vezi la parter, se răsti ea. Eu mă duc sus.

Observă că uşa rămăsese neblocată. Ca o invitaţie de a intra, de a se simţi ca acasă. Schimbă o scurtă privire cu O'Donnell, dădu din cap, apoi se repezi înăuntru.

Holul era luminat de razele lunii şi reflexele luminii din stradă. Cătarea pistolului Reenei trecu peste umbrele şi siluetele pieselor de mobilier şi ale uşilor, în timp ce pulsul ei galopa la

baza gâtului. Simți un bulgăre de gheață în burtă când porni să urce treptele prin fumul ce se învălătucea sub tavan.

Se aduna, fumul acela, se îngroșa și clocotea ca o fierturâ scârboasă în vreme ce Reena urca pe dedesubt. Zgomotul focului se auzea ca un muget de valuri ce aveau să se adune într-un tsunami. Atinse o ușă închisă și simți că era rece. După ce aruncă o privire scurtă prin apartament, își continuă drumul pe culoar. Pe tavanul de deasupra ei dansau reflexele flăcărilor ce înconjurau ușa ca o ramă aurie, lingându-i viclean cizmele.

Își auzi propriul țipăt de teamă, înfundat, când expulză spuma extinctoare peste flacără. Acum se auzeau și alte țipete – ale sirenelor. Strigătelor ei nu le răspundea nimeni. Își adună curajul, inspiră și se repezi prin peretele de foc.

Camera ardea toată ca o gură a iadului. Flăcările țâșneau din pardoseală și se cățărau pe scrin, unde înghițiseră deja o vază cu flori. Preț de-o secundă, Reena stătu în mijlocul lor, înconjurată de strălucirea și dogoarea fantastică a rugului, de culorile, mișcările și puterea focului.

Armele ei erau atât de mici, de jalnice, față-n față cu forța irezistibilă a flăcărilor. Și, din păcate, sosise prea târziu.

Nu dăduse foc și patului. Îl lăsase pentru ea, voise să-i arate, să vadă...

Îi aranjase, desigur. După ce-i împușcase, îi așezase rezemați de perete, așa încât să pară că privesc – un public captivat, admirând spectacolul măreț al focului.

Se mișca. O parte a minții ei încremenise copleșită și fascinată. Dar în același timp se mișca, alergând spre pat, cu riscul de a fi arsă. Trebuia să se asigure. Trebuia să fie sigură că sosise prea târziu.

– Înapoi! Dă-te la o parte.

Strigătul lui O'Donnell o făcu să se întoarcă. Cu o detașare stranie, înregistră prezența lui în ușă, încadrat de dansul violent

al flăcărilor. Avea chipul mânjit de sudoare și fum, dar ochii-i erau limpezi, duri.

Vârâse pistolul în teacă și ținea în mâini un extinctor de uz casnic.

– Sunt morți! strigă Reena peste mugetele și trosnetele flăcărilor, dar vocea îi suna înfundat. I-a omorât în pat, în somn...

Rămaseră un moment ochi în ochi cu acea strălucire de luciditate în care se citeau revolta și dezgustul.

– Salvăm cc putem, spuse O'Donnell, ridicând rezervorul. Asta ni-i datoria.

Și declanșă extinctorul.

Explozia o zbură de pe picioare, aruncând-o prin aer peste cei doi morți din pat. O clipă, mintea ei se goli de orice gând, incapabilă să înțeleagă.

Apoi începu să urle numele partenerului ei, smulgând de pe pat cearșaful plin de sânge și aruncându-se, prin foc, pe ușă afară.

Știa că e mort, o știa, chiar în timp ce se azvârlea cu cearșaful și cu propriul ei trup peste focul care-l îngropa.

Din spatele lor țâșni un șuvoi de apă, înecând flăcările, în timp ce alții năvăleau în infernul ei personal.

– Știa că mă voi duce sus prima.

Reena ședea pe bordură. Ea împinsese la o parte masca de oxigen pe care i-o întindea Xander.

– Oamenii ăia de-acolo de sus nu însemnau nimic pentru el. De-asta i-a împușcat în loc să-i lase pradă focului. Erau niște nimeni. Dar știa că cu voi ajunge acolo prima.

– Nu puteai face nimic, Reena. Nu puteai schimba nimic.

– Mi-a omorât partenerul.

Închise strâns ochii, apăsându-și fruntea pe genunchi. Toată

viața avea să-l vadă cum ardea, cu trupul sfâșiat înghițit de flăcări.

Asta ni-i datoria. Ultimele cuvinte pe care le rostise. Iar acum Reena se întreba dacă avea în ea puterea de a-și face datoria care pe el îl omorâse. Durerea și vinovăția o copleșeau.

– Ticălosul știa că o să mă duc eu mai întâi sus, la etaj, la foc. A aranjat extinctorul ăla, gândindu-se că O'Donnell – sau cineva – avea să-l înhațe și să-l folosească. În bucătărie, probabil că în bucătărie. În văzul tuturor. Îți urmezi instinctul. Îl iei, îl folosești. Dacă așteptam înainte să intru...

– Știi bine cum stă treaba, Catarina.

Xander o prinse de umeri și o ridică privind-o în ochi.

– Știi că degeaba spui „dacă". Ai făcut ceea ce-aveai de făcut, și O'Donnell la fel. Aici nu există decât un singur vinovat.

Reena întoarse iar capul spre casă. Războiul cu focul continua, dar ea nu era decât o victimă printre altele. Își pierduse partenerul în camera de la etaj. Își pierduse și inima, și se temea că tot acolo-și pierduse și curajul.

– I-a omorât doar ca să-mi arate că o poate face. I-a omorât doar ca să văd eu. Iar O'Donnell a fost cireașa de pe tort. Dumnezeul lui de nenorocit.

– Ai nevoie de odihnă, Reena. De somn ai nevoie. O să te duc la mama și-am să-ți dau și un sedativ.

– Ba nu mă duci nicăieri.

Rezemă iar fruntea de genunchi, luptându-se cu lacrimile care, se temea, n-aveau să se mai oprească dacă le-ar lăsa să curgă. Avea nevoie de furie, voia s-o simtă înfierbântându-i sângele, dar nu putea decât să se lupte cu durerea cumplită care o demoraliza.

Erau tineri, își spuse. Mai tineri decât ea. Îi ucisese rapid și cu sânge rece, în patul lor, apoi îi proptise ca pe niște păpuși. Imaginea aceea avea s-o bântuie până la sfârșitul vieții – la fel

cum avea s-o bântuie și imaginea unui om cumsecade, a unui polițist bun, a unui prieten drag, învăluit de flăcări.

Ridică din nou capul și-l privi pe Xander în ochi.

– Ți-am spus să stai în casă. Ți-am spus că e foarte important să stai în casă.

Ar fi putut să fie fratele ei, își spuse. Ar fi putut să fie mama, sora, tatăl ei. Acesta era mesajul pe care i-l trimisese Joey ucigându-l pe O'Donnell. Ar fi putut să aleagă pe oricine, și încă mai putea.

– Eu sunt ultima dintre grijile tale, replică Xander, cuprinzându-i obrazul în căușul palmei. Unul dintre polițiști i-a dus la mama pe An și pe copil. În momentul de față avem propriile noastre forțe de poliție. Și atunci îi atinsese fața, își aminti Reena. Cu douăzeci de ani în urmă, când ea zăcea plângând amețită după ce-o atacase Joey. Fratele ei îi atinsese fața. Mirosea a acadele cu aromă de struguri.

Durerea din inimă i se ridică în gât și în ochi.

– Xander. Ți-a ars clinica.

Îl cuprinse în brațe când Xander își rezema fruntea de a ei.

– E-n regulă. O să fie în regulă.

– O, Doamne, Xander. Te-a luat la ochi. O să te-atace și pe tine, pe toți o să vă atace dacă nu-l oprim. O'Donnell mi-era aproape ca o rudă. Iar el știa asta. N-a fost implicat în cele întâmplate acum douăzeci de ani. A murit din cauza legăturii pe care o are cu mine, nu din răzbunare. Nu știu cum să-l opresc... Mi-e o frică de moarte...

Tremurul începu din vârfurile picioarelor și-i cuprinse treptat tot trupul, așa încât fu nevoită să se țină strâns de mâinile lui, de parcă s-ar fi temut să nu se spargă în bucăți.

– Nu știu ce să fac. Xander, nu știu ce să fac în continuare.

– Trebuie să mergem acasă. N-avem nevoie decât de...

Se întrerupse și amândoi întoarseră capul. Bo își croia drum printre oameni și bariere, strigând-o pe nume. Reena se ridică

în picioare, clătinându-se puțin, până când Xander o rezemă de el.

– Așteaptă aici. Mă duc eu să-l aduc.

– Nu, refuză Reena cu ochii la Bo. Nu mai pot să stau jos.

O luă din loc, mișcându-se cât putea de repede, dar parcă ar fi înaintat printr-un sirop gros, în timp ce Bo se zbătea între doi polițiști în uniformă care-l țineau pe loc.

– E cu mine. E-n regulă. E cu...

Bo se desprinse dintre ei, întrerupându-i restul cuvintelor când o cuprinse în brațe.

– Spuneau că te-ai dus înăuntru. O strângea atât de tare, încât îi tăia respirația. Mi-au zis c-ai intrat înăuntru. Și că a murit un polițist. Ai pățit ceva? O îndepărtă smucit, trecându-și mâinile peste trupul ei. Nu ești rănită?

– Nu. O'Donnell... Ochii i se împăienjeniră de lacrimi. A... a murit. A murit. Joey a umblat la un extinctor și i-a explodat în mâini. A explodat, și focul... N-am mai putut să-l salvez.

– O'Donnell? Reena văzu teama din ochii lui transformându-se în durere. O, Iisuse... Iisuse, Reena... O trase din nou spre el, strângând-o la piept. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău... O, Doamne, doamna M...

– Ce?

– Sora lui. Începu s-o legene, stând acolo, în stradă, înconjurați de fum și moarte. Reena, îmi pare rău.

Și-i părea și bine că nu era ea. Oscilând între ușurare și tristețe, o strânse și mai tare.

– Ce pot să fac?

– Nimic.

Amorțeala revenea treptat. Durere și nimic mai mult.

– S-a dus.

– Dar tu nu te-ai dus, o îndepărtă Bo de el pentru a o privi în față. Tu ești tot aici. Ești vie.

– Nu pot gândi. Nici măcar nu știu dacă mai pot simți. Nu fac decât să...

O întrerupse din nou, de astă dată acoperindu-i gura cu a lui, blocând cuvintele.

– Ba poți. Ai să gândești, și-ai să simți, și-ai să faci ceea ce ai de făcut. O sărută pe frunte. Numai asta contează.

„Salvăm ce putem", își spuse ea – și, o dată cu acest gând, își regăsi echilibrul.

– Mă ajuți să-mi regăsesc echilibrul, Goodnight, murmură.

– Ce...?

Reena clătină din cap.

– Ce cauți aici? Alergi pe stradă ca un nebun... Chiar nimeni nu m-ascultă?

O tot atingea – pe păr, pe față, pe mâini...

– Sunt mai tânăr și mai rapid decât tatăl tău. Am trecut pe lângă polițiștii care păzeau casa. El n-a reușit să se strecoare.

– La naiba.

Întorcându-se, Reena studie scena.

Focul urma să înghită primele două niveluri, mușcând și din casele învecinate, marcând vieți. Dar n-avea să mai facă nicio victimă în noaptea aceea – nu acolo. Și terminase și cu ea pentru moment.

„Asta ni-i datoria", spusese O'Donnell. Datoria ei era să *facă* ceva. Să studieze, să observe, să disece. Să găsească motivele și identitățile, nu să șadă pe marginea trotuarului tremurând de durere.

– Așteaptă-mă un minut.

Strânse brațul lui Bo, apoi se întoarse la Younger, care venise odată cu vestea morții lui O'Donnell.

– Mă duc să-mi liniștesc familia și să văd cum stau lucrurile acolo. Dacă mai sună, am să vă anunț.

– Acum l-a doborât pe unul de-ai noștri. Chipul lui era înghețat ca gerul iernii. A omorât un polițist. Un polițist bun.

Făcu o pauză și spuse ridicând privirea spre cer:

– Gata, e ca și mort.

– Mda. Da' s-ar putea să nu fi terminat el cu noi. Am acoperit toate zonele. Vreau să mă spăl. Să mă curăț, să-mi limpezesc și capul. Dacă vrei să nu te îndepărtezi, poți să vii cu mine și să folosești baia părinților mei.

– S-ar putea să accept invitația, zise Younger. Căpitanul e pe drum. Am să-l pun la curent și am să postez și gărzi.

– Îți mulțumesc.

Pe când Reena se întorcea, Younger îi puse o mână pe braț.

– A fost tot timpul c-un pas înaintea noastră. Dar îți jur pe toți sfinții că s-a terminat.

Oare...? se întrebă ea. Era ca o-mpuțită de cobră. La fel de răbdător, la fel de ucigător. Putea să se vâre-n pământ, să stea ascuns ani de zile și să iasă iar la suprafață când voia.

Îndepărtându-se, aruncă o ultimă privire spre casă. Nu, nu gândea bine, era efectul epuizării și al descurajării. Acum mersese prea departe ca să mai aștepte, ca să se mai oprească. Era prea aproape de țintă ca să-și mai ia o afurisită de pauză.

– Detectivul Younger poate veni sus după ce termină aici. John vine încoace de la New York.

– Ce-a făcut la New York? o întrebă Bo, luând-o de mână.

– L-a căutat pe Joe Pastorelli. Are cancer pancreatic. E-n ultima fază.

– Îl așteaptă o moarte grea, adăugă Xander, flancând-o în partea cealaltă. E în tratament?

– Nu părea, și s-ar putea ca Joey să-și închipuie că și el e plin de tumori care ticăie ca niște bombe cu ceas.

– E o chestie genetică? se interesă Bo.

– Nu știu... Oboseala o apăsa ca un bolovan. ... Habar n-am. Ce zici, Xander?

– Sub zece la sută din cazuri sunt ereditare. Principala cauză e fumatul.

– Poftim ironie! Fum, foc, moarte. În orice caz, vom afla detaliile când va ajunge John aici. O să ne spună ce anume e cel mai probabil să-l fi grăbit pe Joey, să-l fi determinat să termine mai repede. Ascultă, eu dau o fugă pân-acasă să-mi iau niște haine curate.

– Vin și eu cu tine.

– Casa e păzită de polițiști, Bo.

– Vin și eu, repetă el, ocolind mașina ca să se așeze pe locul din dreapta.

Reena dădu ochii peste cap.

– Urcă, îi ordonă ea fratelui ei. Te las la mama. În noaptea asta nimeni nu umblă de unul singur prin oraș. Spune-le că-s în regulă, adăugă ea pornind mașina. Și că ajung acolo în câteva minute.

Luminile erau aprinse la toate ferestrele. Reena coborî pentru o clipă ca să stea de vorbă cu cei doi polițiști a căror mașină era parcată lângă bordură. Apoi, cu capul înclinat într-o parte, reveni spre Xander.

– Fran, Jack, copiii, Bella, copiii ei... Nu mi-ai spus că toată familia s-a adunat aici.

– Mă rog, asta e.

Îl sărută pe amândoi obrajii.

– Intră, liniștește-i pe toți. Cere-i... cere-i mamei să spună un rozar pentru O'Donnell. Mă întorc într-un sfert de oră.

Reena se întoarse la mașină înainte de a o zări cineva din casă. Dacă începeau să năvălească afară, în veci nu mai ajungea să-și ia hainele.

– Stau strâns uniți, spuse Bo când mașina porni. Ai aici o bază de granit, Catarina. Le te teamă, nu mai pot de îngrijorare, dar nu cedează.

– Vrea să-i lovească. Mă tem că gândul ăsta m-ar putea face pe mine să cedez.

– N-ai să cedezi. Cred că dac-am să fac figura aia cu însurătoarea... i-auzi, am zis „însurătoare" cu voce tare!... Deci, dac-am să fac figura aia cu-nsurătoarea şi copiii, prefer să clădesc totul pe baze solide.

– În fine, n-ai ales foarte inspirat momentul, dar dacă asta-i o cerere în căsătorie...

– Tu m-ai cerut, eu nu fac decât să-ţi dau răspunsul.

– Înţeleg...

– Totuşi, nu văd niciun inel. Şi nu poate avea un caracter oficial până nu-mi cumperi unul.

Reena opri maşina, frânând chiar în mijlocul străzii, rezemă capul de volan şi plânse.

– Ei, ce faci? O, Doamne, nu plânge...

Bo îşi smuci centura de siguranţă şi se întoarse spre ea, încercând s-o cuprindă în braţe.

– Trebuie, măcar câteva minute... Am crezut că o să-mi pierd minţile în casa aia, mai întâi în dormitor... când am văzut ce le făcuse. I-a împuşcat şi pe urmă i-a aşezat în pat ca pe nişte păpuşi.

– Ce?

– Carla şi Don Dimarco. Nu-i cunoşteam prea bine, au cumpărat casa abia acum câteva luni. Tineri căsătoriţi, prima lor casă... Mama ei a fost colegă de şcoală cu mama Ginei.

Se îndreptă de spate şi îşi şterse lacrimile.

– N-a dat foc şi patului. M-a lăsat să-i văd. Am văzut şi pernele pe care le folosise ca să înăbuşe zgomotul. Stăteam acolo, cu focul de jur împrejurul meu, şi puteam să văd cum a intrat la ei în timp ce dormeau şi le-a acoperit feţele cu pernele... Calibru redus... Gaură mică... Doar o gaură mică...

Bo o asculta, strângându-i mâna.

– E peste tot în jur... Focul... Căldura, fumul, lumina...

Vorbeşte. Îl auzi mormăind, cântând, mugind... Are grai. Mă fascinează. Mă atrage. Dintotdeauna a făcut-o, din noaptea aia când stătcam pe trotuar cu o bere de ghimbir în mână şi mă uitam cum dansa dincolo de geamuri, la „Sirico's". Îi înţeleg... ataşamentul faţă de el, încheie ea şi se întoarse din nou spre Bo înainte de a continua.

– Înţeleg de ce-l alege sau de ce focul l-a ales pe el. Văd paşii care ne-au adus aici pe toţi. Dar acum, după ce s-a întâmplat cu O'Donnell, am senzaţia că sunt undeva în afară. În camera aia mi-am pierdut echilibrul uitându-mă la nişte oameni care n-au făcut nimic altceva decât să-şi cumpere o casă frumoasă într-un cartier civilizat. Mă uitam la ei şi simţeam focul, şi atunci mi-am pierdut cumpătul, după care partenerul meu a apărut în uşă, trăgându-mă înapoi de la marginea prăpastiei, amintindu-mi că trebuia să ne facem datoria. Şi să murim la datorie.

Expiră prelung, cutremurându-se.

– Îmi dau seama ce face şi de ce. Mai mult, înţeleg şi de ce *trebuie* s-o facă: şi pe el îl fascinează focul.

– Nu cumva ţi-a venit vreo idee sucită că s-ar putea ca tu şi descreieratul ăsta să aveţi ceva în comun?

– Chiar avem, şi nu doar un singur lucru. Avem destule în comun – dar eu mai am şi baza aia solidă, ca de granit, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Iar acum, te mai am şi pe tine. Am spus că m-ajuţi să-mi regăsesc echilibrul, Bo. Dacă mi-l pierd, tu mă ajuţi să mi-l regăsesc. Altfel de ce-ai sta aici, în noaptea asta de coşmar, vorbindu-mi despre căsătorie şi copii?

– Vrei să ştii?

Bo scoase o eşarfă din buzunar şi-i tamponă fruntea lac de sudoare.

– Am petrecut o bună parte din noapte în casa părinţilor tăi – şezând, stând în picioare, umblând... Privindu-i şi pe ai

tăi cum şedeau sau umblau. Şi mi-am dat seama că, dacă iubeşti pe cineva, atunci când ăsta-i lucrul cel mai real, cel mai important din viaţa ta, nu e de-ajuns să-l găseşti şi să-l alegi. Mai trebuie să şi sapi o fundaţie, să şi începi să clădeşti pe temelia ei. Când îţi doreşti ceva care să dureze, trebuie să pui şi tu osul la treabă.

Îi sărută mâna.

La rândul ei, Reena îi sărută şi ea mâna, apoi îşi împinse părul pe spate şi, pornind din nou motorul, îl întrebă:

– Ce fel de inel îţi doreşti?

– Unul ţipător, pe care să-l pot arăta prietenilor ca să le stârnesc invidia şi lăcomia.

Râsul ei se rostogoli răguşit din gâtlej.

Reena opri în spatele maşinii de poliţie din faţa casei.

– Mă duc să vorbesc puţin cu ei, apoi intru în casă şi-mi iau nişte lucruri. Ce-ar fi să mă aştepţi aici şi să-ncepi să-ţi faci planurile pentru nunta aia de vis? O s-arăţi uluitor în rochie de mireasă.

– S-ar putea ca asta să fie puţin prea mult. Zău că nu se cuvine să mă îmbrac în alb.

Reena îşi scoase insigna, apoi îl recunoscu pe ofiţerul care cobora din maşina de patrulare.

– Ofiţer Derrick.

– Domnişoară detectiv. Ticălosul l-a omorât pe O'Donnell.

– Mda... Făcu un efort să-şi păstreze echilibrul. De cât timp sunteţi aici? îl întrebă ea.

– De la două. Altă unitate patrulează circular, dar pentru că părea să se îndrepte încoace, am lăsat focul de la clinică şi-am venit să stăm de pază aici. Doi ofiţeri acoperă spatele. Raportează din sfert în sfert de oră.

– Situaţia?

– Calmă. Unii locatari au ieşit din case când au auzit sirenele. S-a creat ceva forfotă pe trotuar... I-am împrăştiat.

– Mă duc să-mi iau nişte haine curate. În maşină e... Voise să spună „prietenul meu", dar se corectă: ... logodnicul meu. Îţi mulţumesc pentru tot, ofiţer Derrick.

– Nicio problemă. Să vin şi eu în casă şi să stau la uşă?

– Nu e nevoie, mă-ntorc imediat. Anunţă echipa din spate că intru în casă.

– S-a făcut.

Zornăind cheile, Reena traversă trotuarul şi începu să urce treptele.

Patru incendii provocate în nici şase ore, reflectă ea. Voia să ajungă-n cartea recordurilor, îşi dorea şi faima, nu numai răzbunarea?

Cunoştea cartierul, iar acest lucru era în avantajul lui, dar chiar şi aşa lucrase foarte repede. Al naibii de repede.

Reena descuie uşa şi aprinse luminile. Puse cheile jos, revăzând în minte harta. De la Fells Point, intrarea cam pe la şase şi jumătate. Ieşirea, între nouă şi-un sfert şi nouă jumate. Suficient timp ca să ajungă la John şi să dea foc casei. De acolo plecase după miezul nopţii. Venind în linie dreaptă încoace, abia avusese timp să treacă prin celelalte locuri. Când sosiseră la clinică, după doar câteva minute de când o sunase, focul ardea, angajat din plin.

Câteva minute, îşi spuse ea din nou, urcând la etaj. Şi după alte câteva minute, ea şi O'Donnell alergaseră la vechea casă a familiei Pastorelli.

Nu era doar cu un pas înainte. Nimeni nu putea fi chiar atât de bun, chiar atât de rapid. Un complice...? Nu mergea, pur şi simplu nu se potrivea. Era misiunea lui, obsesia lui. N-ar fi împărţit-o cu nimeni.

Dăduse foc clinicii, apoi se dusese la două străzi distanţă,

intrase în fosta lui locuință, împușcase doi oameni, înlocuise extinctorul bun cu cel modificat și declanșase încă un incendiu. Unul care era, de asemenea, angajat din plin când ea ajunsese acolo.

Probabil că pe Carla și Don îi omorâse înainte de a se duce la clinică. Declanșase ambele incendii folosind bombe cu ceas. Cel mai probabil, își programase focul de la clinică înainte de a se duce la John acasă. Acesta fusese traseul, își spuse ea: mai întâi la Xander, apoi la John.

Îi scăpase. Nu observase, pentru că alergase în cerc, întocmai cum vrusese el. Pentru că balamucul provocat de stingerea incendiilor avea nu numai rolul de a-i mări punctajul, ci și pe cel de diversiune.

Și-i mai scăpaseră și altele, pentru că fusese năucită de durere.

De la două. Așa spusese Derrick. Se aflau la post de la ora două.

I se umeziră palmele. Întorcându-se, duse mâna la armă, pregătită s-o scoată și să ia poziția de tragere.

Joey apăru în ușa din fața ei, îmbrăcat într-un tricou de la „Sirico's", cu un pistol calibrul 0,22 în mână.

– E timpul pentru marea surpriză. Fă bine și scoate pistolul ăla cât mai încet, Reena, și aruncă-l pe podea.

Reena ridică ambele mâini. „Nu preda arma", își spuse ea. „Niciodată să nu predai arma."

– Casa e înconjurată de polițiști, Joey.

– Hm, i-am văzut. Doi în față, doi în spate. Au ajuns aici cam la zece minute după mine. Ai avut o noapte agitată, nu? Vezi c-ai funingine pe față. Ai intrat și la mine-n casă, așa-i? Știam eu. Te-am studiat bine. Ai ajuns la ei înaintea focului?

– Mda.

Joey rânji larg.

– Ei, da' parteneru' tău unde-i?

Pe față i se citea o satisfacție sadică. Iar pentru asta avea să-l trimită în iad cu orice preț.

– Ai omorât și un polițist, Joey. Ești terminat. Toți copoii din Baltimore vor fi pe urmele tale. De data asta nu mai scapi.

– Ba cred c-o să scap. Da' și dacă nu, am să termin ce-am început. Pistolul, Reena.

– Dacă tragi cu-al tău, polițiștii vor fi aici înainte să cad de pe picioare. Și nu așa vrei să termini. Nu în felul ăsta. Focul, numai ăla contează. Dacă nu mă vezi arzând, n-ai rezolvat nimic.

– Și-o să arzi. Pun pariu că colegul tău a ars mișto de tot.

În minte îi reveni imaginea lui O'Donnell. O alungă, dar îi lăsă în sânge un fir incandescent.

Putea să simtă, da, și putea să și gândească. Și o judecase greșit.

– Știu că tatăl tău are cancer.

Chipul lui se învăpăie de furie.

– Nu vorbi despre tatăl meu. Nu-i rosti numele.

– Și te gândești să s-ar putea să-l ai și tu. Că poate l-ai moștenit de la el. Dar șansele sunt mici, Joey. Sub zece la sută.

– Ce mă-ta știi tu despre cancer? Îl mănâncă dinăuntru. Vezi cu ochiul liber cum îl roade, îl miroși... Eu n-am să mă duc așa, și nici el. O să am grijă de el înainte să-l termine. Focul purifică.

O invadă un nou val de oroare. Voia să-și ardă de viu propriul tată.

– N-ai cum să-l ajuți, să-l purifici, dacă mori aici.

– Poate că nu. Da' el m-a-nvățat să caut mereu numărul unu. Și cred c-am să ies. Tu ai să arzi, ei vor veni-n fugă, iar eu o să mă strecor afară. Ca fumul.

Făcu un pas înainte. Reena făcu unul înapoi.

– S-ar putea ca glonțu-n burtă să nu te omore – cel puțin

nu pe loc. Da' o să te doară ca dracu'. Şi ei s-ar putea s-audă. Sau poate că nu – un pistol mic ca ăsta nu bubuie prea tare. Oricum, o să am timp destul. Ţi-am pregătit totul.

O împinse înapoi, în dormitor, şi aprinse lumina.

Trailerele şi hornurile erau întinse peste tot, pe podea şi pe pat.

Înşfăcând-o de păr, o trânti în genunchi şi-i lipi pistolul de tâmplă.

– Un sunet, o mişcare să faci, şi-ţi zbor creierii, după care-o să ard ce mai rămâne din tine.

„Rămâi în viaţă", îşi impuse Reena. Dacă murea, nu-l mai putea opri.

– O să arzi şi tu.

– Se întâmplă. Nici nu mă pot gândi la o cale mai bună ca să mă duc. De la doişpe ani tot aştept să văd cum e.

Îi smulse pistolul din teacă şi-l aruncă într-o parte.

– Ăsta bubuie prea tare. Şi tu te tot întrebi cum e. Să intri-n foc, să-l laşi să te ia... O să afli. Uite cum facem. Îl sunăm pe bătrânul tău şi-i zicem să vină aici, că ai ceva de vorbit cu el între patru ochi.

„Nu ştie că am venit doar să-mi schimb hainele. Nu ştie că mă aşteaptă."

– De ce?

– Arde şi el, arzi şi tu, şi cu asta am terminat. Cercul se închide.

– Crezi c-am să-mi pun tatăl la discreţia ta?

– L-a omorât pe al meu. Trebuie să plătească. Ai de ales. Sau îl chemi şi-l sacrifici pe el, sau îi omor pe toţi. Toată familia.

Înfăşură pe pumn părul ei şi smuci, făcând-o să vadă stele verzi.

– Maică-ta, frati-tu, surorile... Toată adunătura aia de pici... pân-la ultimu'. Aşa că alege: sau taică-tu, sau toţi.

– N-a făcut decât să mă apere, aşa cum trebuie să facă toţi taţii.

– L-a umilit pe al meu. I-a pus să-l salte de-acasă şi să-l arunce-n temniţă.

– Singur şi-a făcut-o în clipa când a aprins chibritul la „Sirico's".

– A făcut-o el, da' nu singur. Pe-asta n-o ştiai, nu? Rânjetul i se lăţi, luminându-i toată faţa, malefic. În noaptea aia m-a luat cu el. Mi-a arătat focul, m-a învăţat cum să-l construiesc. Mi-a spus cc să le fac oamenilor care-mi *stau în drum!*

Îi trase un dos de palmă peste obraz, apoi o încălecă.

– Dârdâi, rânji el. Dârdâi la fel ca-n ziua aia. Când taică-tu o s-ajungă aici, am să ţi-o trag de faţă cu el. Am să-i arăt ce curvă-i scumpa de fie-sa.

Îi sfâşie cămaşa cu o mână, apăsându-i pistolul sub bărbie cu cealaltă. Reena îşi auzi propriul scâncet, abia rezistând imboldului de a se zbate.

– Mai ţii minte când ţi-am făcut la fel, în curtea şcolii? Totuşi, de-atunci ţi-au crescut şi lăptăriile.

Îi strânse în mână un sân, cu buzele boţite în semn de admiraţie batjocoritoare.

– Mişto ţâţoance. Dacă nu cooperezi, la fel am să-i fac şi lu' mă-ta, şi surorilor tale, şi boarfei ăleia de chinezoaice cu care s-a-nsurat frac-tu. Şi pe urmă mai e şi târfa de nepoţică. Şi alea micile – alea-s cele mai marfă.

– Am să te omor. Înăuntrul ei se simţea rece şi dură ca piatra. Nu era nevoie să-şi găsească furia. O avusese acolo, aşteptând, tot timpul. Mai întâi am să te omor.

– Cine ţine pistolu-n mână, Reena? replică el, plimbându-i ţeava pe gât. Cine are puterea?

Îi înfipse gura ţevii sub bărbie, adânc.

– Cine-i *şefu* '?

– Tu eşti. Nu-l scăpa din ochi, adunându-şi curajul pe stânca aceea a furiei, gata să acţioneze. Tu eşti şeful, Joey.

– Pe bune că da. Taică-tu pentru-al meu, curvo. Vinde-mi-l, şi-i las p-ăilanţi să trăiască.

– Am să-l chem.

Lăsă ochii să i se umple de lacrimi, îşi lăsă trupul să tremure – îl lăsă pe Joey să vadă ceea ce se aşteptase să vadă. Slăbiciune şi spaimă.

– Şi el ar prefera să moară decât să te lase să te-atingi de ceilalţi.

– Bravo lui.

Joey îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Reena îşi număra respiraţiile. Încet, se îndreptă de spate, fără să-l scape din ochii înlăcrimaţi, sperând că-n ei se vedeau numai implorarea şi înfrângerea.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, ridică o mână ca pentru a-şi închide cămaşa ruptă. Şi-şi repezi înainte antebraţul, plesnindu-l peste mâna cu pistolul, în timp ce-i trântea celălalt pumn în mutră. Auzi arma zăngănind pe podea, apoi văzu iar stele când Joey se prăvăli asupra ei.

În maşină, Bo bătea cu degetele în bord. Unde naiba întârzia atâta? Privi la fereastra dormitorului şi văzu lumina aprinsă. Se uită iar şi la ceas.

Stătea mult mai mult decât se aşteptase – iar uşurarea, lipsa de activitate, faptul că era ora patru dimineaţa aveau să-l adoarmă.

Coborî din maşină şi se duse până la poliţistul de pe partea dreaptă.

– Intru-n casă, OK? Cred că-şi face o valiză în loc să-şi iar doar o bluză curată.

– Femeile.

– Ce să le faci...

Își scoase cheile. Trebuia să se gândească la cele două case, își spuse el, privindu-le atent în timp ce mergea spre trepte. S-o vândă pe una – pe care? Să le păstreze pe amândouă și să le combine? Ar putea ieși ceva interesant, dar se alegeau c-un căsoi cât toate zilele.

Își înăbuși un căscat și descuie ușa.

– Auzi, Reena, te-ai hotărât cumva să fugim în lume, și-acum îți împachetezi tot trusoul? Și, de fapt, ce-i ăla trusou, dom'le?

Închisese ușa în urma lui și ajunsese la baza scării când o auzi strigându-l pe nume.

Îi curgea sânge din nas. Și-n gură simțea miros de sânge în timp ce se zbătea din răsputeri. O lovise cu piciorul – credea c-o lovise cu piciorul –, dar nu simțea decât furie turbată și teroare. Îl zgâriase pe față, își repezise unghiile spre ochii lui.

Nu era singura căreia-i curgea sânge.

Dar el era mai puternic, o va învinge.

La auzul glasului lui Bo, din pieptul ei țâșni un țipăt.

– Bo! Pleacă de-aici! Cheamă poliția!

Joey se aruncă în direcția opusă. După pistol – O, Doamne, pistolul...!

Vedea ca prin ceață, plămânii mai aveau puțin și-i explodau. Pe obraji, lacrimile i se amestecau cu sângele, iar între timp se târa spre ușă și spre propria ei armă.

Un tropăit de picioare – sau, poate, erau bătăile inimii ei? Se rostogoli într-o parte, strângând arma cu ambele mâini. Și văzu, oripilată, că Joey nu după pistol de aruncase.

– Nu! Pentru Dumnezeu, nu simți mirosul? O să arzi ca o torță! strigă ea.

– Și tu.

Joey ridică în aer chibritul aprins.

– Hai să vedem cum e.

Aruncă bățul de chibrit în băltoaca de pe podea. Focul izbucni cu un muget scurt, de eliberare. Joey sări în mijlocul flăcărilor.

În timp ce se repezeau spre ea, Reena se rostogoli într-o parte. Zbieră când o mușcară de picioare. Bo o trăgea în direcția opusă, înăbușind flăcările cu palmele, cu tot trupul.

– Debaraua de rufe, păturile...

Gâfâind, Reena își trase de pe ea pantalonii care fumegau.

– Nu te-atinge de extinctor, s-ar putea să-l fi sabotat. Du-te, repede!

Și porni înapoi târându-se ca racul, cu dinții clănțănindu-i.

Joey începuse să zbiere – niște sunete oribile, neomenești, în timp ce se învârtea prin cameră. Focul îl îmbrățișa.

Reena îi văzu, i se păru că-i vedea, și pentru totdeauna avea să-i vadă, ochii ațintiți spre ai ei prin flăcările care-i devorau chipul.

Încercă să se apropie de ea. Un pas, și încă unul spre ușă.

Apoi căzu, flăcările învăluindu-l ca o mare de lavă topită.

Veneau. Polițiștii spărgeau ușa. Sirenele aveau să se audă imediat. Mașinile de pompieri, furtunurile, eroii în echipamente de intervenție.

Reena se rezemă cu spatele de perete și privi forma care ardea.

– Stinge-l, murmură ca, când Bo se întoarse. Pentru numele lui Dumnezeu, stinge-l.

Epilog

Şedea la masa din bucătăria mamei sale, sorbind vinul rece, cu o pătură pe umeri. Nu avea nevoie să-i spună fratele ei, medicul, că e în stare de şoc. N-avea nevoie nici de ambulanţă, nici de sedative.

Avea nevoie doar să fie acolo – să fie şi nimic mai mult.

Alifia cu care An îi ungea arsurile părea ruptă din rai.

– Ai vânătăi pe coaste, dar nicio fractură, din câte observ, spuse Xander, privindu-i încruntat faţa lovită. Fir-ar să fie, Reena, trebuie să-ţi facem nişte radiografii.

– Mai târziu, doctore.

– Gradul doi.

Cu blândeţe, An îi bandaja gleznele.

– Ai avut noroc.

– Ştiu. Duse mâna la spate, luând-o pe a lui Bo, şi-i zâmbi tatălui său. Ştiu.

– O să mănânce şi-o să se odihnească, îi spuse răspicat Bianca lui Younger. Pe moment, n-o să facă muncă de poliţie.

– Am înţeles, doamnă. Problemele alea le rezolvăm dimineaţă, îi spuse el Reenei.

– Când scormonim prin straturi, o să găsim dispozitivele. Nu cred că voia să moară – cel puţin până-n ultimul moment. Pur şi simplu... n-a suportat să fie umilit. Învins ca taică-său. N-a rezistat, şi nici ideii unei morţi lente – aşa că a ales.

– Ai să mănânci. O să fac nişte ouă. Toată lumea o să mănânce.

Bianca deschise frigiderul, apoi își acoperi fața cu mâinile și izbucni în suspine.

Gib veni spre ea, dar Reena îl bătu pe braț, clătinând din cap.

– Lasă-mă pe mine.

Când se ridică în picioare, i se opri respirația de durere, dar se duse la mama ei și o cuprinse cu brațele.

– Mamă, e-n regulă. Cu toții suntem în regulă.

– Fetița mea... Fata mea scumpă... *Bella bambina...*

– *Ti amo, mama.* Și sunt bine. Dar mi-e cam foame.

– *Va bene. OK.*

Își șterse obrajii cu palmele, apoi îi sărută pe ai Reenei.

– Stai jos. Am să gătesc eu.

– Te-ajut și eu, mamă.

Bella clipi din ochi, înghițindu-și lacrimile, când Bianca înălță din sprâncene spre ea.

– Încă n-am uitat cum se prepară micul dejun.

Da, de asta avea nevoie, își spuse Reena. De zgomotele, de mișcările, de sunetele și mirosurile din bucătăria mamei sale. Începu să înfulece ceea ce i se pusese în față cu o poftă care o surprindea și o bucura.

Mai târziu îi găsi pe tatăl ei și pe John așezați pe treptele din față, sorbindu-și cafelele. În cartier se lumina de ziuă și o pâclă perlată făgăduia încă o zi de arșiță înăbușitoare.

Reena era convinsă că niciodată-n viață nu văzuse ceva mai frumos.

– De mult n-am mai stat împreună aici, remarcă John.

– Atunci beam bere.

– Și o să mai bem într-o zi.

– Eram îmbufnat. În dimineața asta nu-s prea sigur cum mă simt. Mi-ai spus ce noroc am. O soție și niște copii frumoși. Și ai avut dreptate. Ai mai spus și ce fată deșteaptă e Reena. Și

cu asta ai avut dreptate. Era cât pe ce s-o pierd, John. Azi-noapte n-a lipsit mult să-mi pierd fetița.

– N-ai pierdut-o. Și ești încă un om norocos.

– Mai aveți un loc liber? întrebă Reena, ieșind. Iar ne așteaptă o zi caniculară. Când eram mică, îmi plăceau zilele fierbinți de vară. Durau o veșnicie, până noaptea târziu. Puteam să zac în pat și să ascult. Fran venea de la câte o întâlnire, bătrânul domn Franco ieșea să-și plimbe câinele... Johnnie Russo trecea prin fața casei cu toba aia a lui de eșapament care duduia înfundat... Cât îl mai băteai la cap din cauza asta, tată...

Se aplecă și-l sărută pe creștet.

– În asemenea dimineți, oamenii încep să iasă din case devreme, înainte să dea căldura. Merg pe jos până-n parc sau la piață, sar peste gardul din spate sau coboară treptele din față... Se duc la muncă. Își udă florile, prind din zbor știrile și se uită la televizor dacă au zi liberă. Cu toții suntem destul de norocoși, dacă vrei să știi părerea mea.

Rămaseră o vreme tăcuți, după care John o bătu ușurel pe genunchi.

– Eu mă duc acasă, să văd ce e de făcut.

– Îmi pare rău pentru casa ta, John.

– Și mie-mi pare rău pentru a ta, iubito.

– Avem multe ajutoare ca să le refacem, răspunse ea. Și cunosc un tâmplar bun.

John se aplecă și o sărută pe creștet.

– Partenerul tău ar fi mândru de tine. Ținem legătura. Vezi ce faci, Gib.

– Îți mulțumesc, John. Pentru tot.

Reena privi cum mașina lui John se îndepărta.

– M-a ajutat să ajung ceea ce sunt. Sper că n-ai nicio problemă cu asta, zise ea.

– Dacă stau şi mă uit ce-ai ajuns, chiar că n-am nicio problemă, spuse tatăl ei

În ochii lui luceau lacrimi. Reena le văzu sclipirea când Gib privi spre rândul de case.

– S-ar putea ca mama ta şi cu mine să fim cam zguduiţi o zi, două, dar o să ne liniştim noi.

– Ştiu c-o să vă reveniţi.

Un moment stătu rezemată de el, aşezată pe treptele de la intrare, privind cum se lumina de ziuă.

– Şi voi m-aţi ajutat să fiu ceea ce sunt, continuă ea. Tu şi cu mama. *Vi amo. Molto.* Se rezemă de el puţin mai apăsat. *Molto.*

Gib o cuprinse cu un braţ, apoi buzele lui îi atinseră în treacăt părul.

– Ai să te măriţi cu tâmplarul?

– Da. Mă mărit cu el.

– Bine gândit.

– Aşa cred şi eu. Şi-acum mă duc în casă să-mi iau rămas-bun de la toată lumea şi să văd dacă-i pot convinge să se ducă la culcare. Ar trebui să dormiţi şi voi puţin, tu şi mama.

– Mie, unul, nu mi-ar strica.

O găsi pe Bella singură în bucătărie.

– Găteşti şi speli?

– Fran are nişte contracţii. Mama a dus-o la etaj.

– A început travaliul?

– S-ar putea. Sau are doar nevricale. În orice caz, îi dau târcoale doi doctori, maică-sa şi bărbatu-său. O să fie bine.

Ridică o mână, clătinând din cap.

– N-am vrut să sune aşa... Se pare că nu mă pot stăpâni, încheie ea, aruncând în chiuvetă cârpa de vase.

– Toţi suntem obosiţi, Bella. Ai şi tu tot dreptul să fii.

– O invidiez. Nu doar pentru seninătatea aia pe care şi-o poartă ca pe-o rochie de comandă, ci şi pentru felul cum se

uită Jack la ea. Parcă s-ar topi tot. Şi nu-i port pică pentru că are toate astea – dar mi le-aş dori şi eu, măcar puţin.

– Îmi pare rău.

– Degeaba. Cum mi-am aşternut, aşa dorm.

Îşi puse o mână pe burtă.

– Eşti sigură? o întrebă Reena.

– Sunt gravidă. Intenţionat am rămas. O prostie, din egoism poate, dar asta e. Nu-mi pare rău pentru copil.

– I-ai spus lui Vince?

– E încântat. Iubeşte copiii, chiar dacă pe mine nu mă iubeşte aşa cum aş dori eu. O să fie drăguţ şi atent o vreme şi o să aibă mai multă grijă să-şi ascundă viitoarea amantă – dacă mai îndrăzneşte să-şi ia vreuna după predica pe care i-ai ţinut-o.

– O să fii fericită, Bella?

– Mă străduiesc. N-am să divorţez de el. Nu vreau să renunţ la ceea ce am, aşa că mă voi mulţumi cu ce mi-a dat Dumnezeu. Celorlalţi să nu le spui încă. E mai bine ca Fran să nască fără ca vestea altui copil să o eclipseze pe a ei.

Reena zâmbi.

– Eşti OK, Isabella. Dintotdeauna ai fost.

Privea cartierul în timp ce Bo o ducea cu maşina acasă. Aşa cum se aşteptase, oamenii porniseră cu noaptea-n cap. Mergeau spre parc, la plimbare sau la jogging, ori se grăbeau la slujbă. Dinspre brutărie venea un miros de pâine proaspăt coaptă.

Chiar şi în clipa în care simţi ultimele urme ale mirosului de fum şi umezeală, Reena nu-şi pierdu buna dispoziţie şi îi salută pe poliţiştii care făceau încă de gardă.

– Trebuie să dorm puţin, apoi vreau să mă duc la biserică şi să aprind o lumânare pentru O'Donnell, îi spuse ea lui Bo. Tu trebuie să te duci la doamna M., sora lui O'Donnell.

– Mda, îi răspunse el, frecându-i brațul cu o mână. Am să mă duc ceva mai încolo.

– Vin și eu cu tine, și aș dori mă însoțești când am să merg la soția lui. Dar mai întâi trebuie să mă odihnesc.

– Am să te culc în patul meu. Pe urmă ne ducem la biserică, aprindem o lumânare și mergem să vorbim cu familia lui. Trebuie să treci și pe la spital, să te examineze.

– Nu mi-am rupt nimic și am numai arsuri de gradul doi. Nu că n-aș avea de gând să-l tapez pe Xander de niște medicamente bune, dar în primul și-n primul rând îmi doresc un pat, iar al tău merge de minune. Mai întâi, însă, trebuie să intru la mine. Să văd.

Descuie ușa. Simți mirosul de fum și privi locurile unde flăcările înnegriseră pereții. În tăcere, urcă scara. I se puse un nod în gât.

Flăcările carbonizaseră tocul ușii dormitorului și se întinseseră pe pardoseală. Avea scrinul pârjolit, cu lemnul deformat, iar urmele de pe pereți arătau lăcomia cu care se înălțase focul.

Și văzu locul unde căzuse trupul lui Joey, înăbușind flăcările de dedesubt.

– Nu era nebun când a început totul – nu la fel ca la sfârșit. L-a devorat, i-a consumat mintea, poate și sufletul. Așa cum focul consumă combustibilul și cum cancerul îl consumă pe tatăl lui. La fel l-a consumat și pe el.

– Nu tu ai fost motivul, nici acum și nici altă dată. Tu nu erai decât un pretext.

Surprinsă, Reena întoarse capul ca să-l privească.

– Ai dreptate. Pe toți sfinții că ai dreptate! Și asta îmi dă o senzație de, cum să spun... de mântuire.

Își rezemă capul de umărul lui.

– Am noroc și o știu. Câteva cucuie, vânătăi și arsuri. Dar

când privesc camera asta, mă întristez. Știu că nu era perfectă – dar era a mea.

– Și încă este, răspunse el, cuprinzându-i mijlocul cu brațul. Pot s-o repar.

Râzând încetișor, Reena își lăsă trupul să se relaxeze lângă al lui.

– Da... Da, știu că poți.

Apoi se întoarse și se duse acasă cu băiatul din vecini.

– Sfârșit –